

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

(இதற்கு ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யான மூலம்,
எளிய தமிழ்நடை)

மூன்றாம் ப்ரகரணம்

(அதிகாரி நிஷ்டா க்ரமம்)

(சூர்ணைகள் 80 – 307)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

80. உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானையும் போலேயிருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெருமானையும் பெரிவுடையாரையும் பிள்ளைதிருநறையூரையாரையும் சிந்தயந்தியையும் போலேயிருக்கவேணும்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், அதிகாரி சோதனம் பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்தமாகையாலும், "உபேயத்திலுகப்பும்" என்றும், "பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்திப்ரயத்நபலம் தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்" என்றும் உபேயாதிகாரமும் கீழ் ப்ரஸக்தமாகையாலும், த்வயநிஷ்டனானவதிகாரிக்கு உபயமும் அபேசுதிமாகையாலும், உபாயோபேயாதிகாரங்களில் இச்சேதநனின்னவின்னபடி யிருக்கவேணு மென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்ட்டரை நிதர்சநமாக்கிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

விளக்கம் - அடுத்து அதிகாரியின் தன்மைகள் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, உபாயத்துக்கு ஏற்ற அதிகாரம் பெறவேண்டும் என்றால் எப்படி இருக்கவேண்டும், உபேயத்துக்கு ஏற்ற அதிகாரம் பெறவேண்டும் என்றால் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதை உரைக்கிறார். இவ்விதம் உபாயம் என்பது உபேயத்தின் பொருட்டே உள்ளபோதிலும், கீழே உள்ள சூர்ணைகள் மூலம் இவற்றுக்கு உரிய அதிகாரம் தனித்தனியாக உரைக்கப்பட்டதால் இவ்விதம் அதிகாரிகளின் தன்மைகளையும் தனித்தனியே அருளிச்செய்கிறார்:

- சூர்ணை 65 - உபேயத்திலுகப்பும்
- சூர்ணை 72 - பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம் தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்

மேலே உள்ள இரண்டாலும் உபேயத்திற்கு உரிய அதிகாரம் கூறப்பட்டன. மேலும் த்வயத்தில் உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்ற இரண்டும் கூறப்பட்டன. எனவே இந்தச் சூர்ணையில் உபாய மற்றும் உபேய அதிகாரங்களில் நின்றவர்களை உவமையாக எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உபாயத்துக்கு) என்றது, உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போதென்றபடி, உபாயாதிகாரத்துக்கென்னவுமாம். அப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும். (உபாயத்தில்) என்று பாடமானபோது, உபாயவிஷயத்திலென்றபடி, இப்படியே மற்றையதுவும்.

விளக்கம் – “உபாயத்துக்கு” என்பதன் மூலம் “உபாயம் மூலம் கிட்டும் பலனைப் பெறுவதற்கான தகுதியைப் பெற்ற ஒருவனாகும்போது” என்பது உணர்த்தப்பட்டது. அல்லது உபாயத்தின் அதிகாரத்திற்கு என்றும் உரைக்கலாம். “உபேயத்துக்கு” என்பதன் மூலம் “உபாயத்தினால் பெறும் பலனை அடைவதற்கு முன்பாக இருக்கவேண்டிய தகுதி” என்பதாகும். “உபாயத்தில்” என்று சூர்ணையைப் படித்தால் “உபாய விஷயத்தில்” என்று கொள்ளவேண்டும். “உபேயத்தில்” என்று சூர்ணையைப் படித்தால் “உபாய விஷயத்தில்” என்று கொள்ளவேண்டும். (சூர்ணையில் பிராட்டி என்பது சீதையையும், பெரிய உடையார் என்பது ஜடாயுவையும் குறிக்கும்).

81. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும் அசக்தியும்.

அவதாரிகை – அவர்களைப் போலேயிருக்கவேண்டுமென்றதின் கருத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள் தங்கள்படிகளையடைவேயருளிச் செய்கிறார் மேல். அதில் பிராட்டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும் படிகளையருளிச்செய்கைக்குடலாக ப்ரதமத்திலே உபயர்க்கும் வாசியையருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டிக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அவர்கள் போன்று இருக்கவேண்டும் என்று கூறுவதன் பொருள் என்ன என்பதை விளக்கும் பொருட்டு அவர்களின் தன்மைகளை அருளிச்செய்கிறார். இவர்களில் சீதை மற்றும் திரௌபதி ஆகிய இவர்களின் தன்மைகளை அருளிச் செய்யும் பொருட்டு தொடங்கி, அதற்கு முன்பாக இவர்களுக்கு உள்ள வேறுபாட்டினை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்றிருந்த பிராட்டிக்கும் “ரஷமாம்” என்ற த்ரௌபதிக்கும் தம்மில்வாசி, “சீதோ பவ” என்று நெருப்பை நீராக்கினாப்போலே “தக்தோ பவ” என்று விரோதிவர்க்கத்தை பஸ்மமாக்கித் தன்னை ரஷித்துக் கொள்ளவல்ல சக்தியுண்டாகையும், ஸ்வயத்தந்தாலே விரோதிகளைத் தள்ளித் தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும் நோக்கிக்கொள்ளுகைக் கீடான சக்தி தனக்கில்லாமையுமென்கை.

விளக்கம் – இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (39-30) – தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - என்னை இங்கிருந்து அவரே அழைத்துப் போகும் செயல் மட்டுமே அவருக்கு ஏற்றதாக இருக்கும் – என்று சீதை இருந்தாள். மஹாபாரதம் - ரஷமாம் – என்னைக் காப்பாய் – என்று திரௌபதி இருந்தாள். இவர்கள் இருவருக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன? ஸுந்தரகாண்டம் (53-29) - சீதோ பவ: - குளிர்ந்திருத்தல் வேண்டும் – என்று நெருப்பை நீராக்குவது போன்று, தக்தோ பவ - எரிந்து சாம்பலாக மாறவேண்டும் - என்று விரோதியை எரித்துத் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் வலிமை பிராட்டிக்கு உண்டு. தன்னுடைய முயற்சியால் தனது விரோதிகளைத் தன் அருகில் வரவிடாமல் தடுத்தும்,

தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முயலுதலும் இயலாமல், இதற்குத் தேவையான வலிமை இன்றி திரௌபதி இருந்தாள்.

82. பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னையருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்) என்று.

விளக்கம் - இவர்கள் செய்தது என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வசக்தியை விடுகையாவது) - நாயகரானபெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனையல்லது நம்முடைய சக்தியால் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்தர்யத்துக்கு நாசகமென்று ஸ்வசக்தியைக் கொண்டு கார்யம் கொள்ளாதொழிகை “அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸ்ச் சாநுபாலநாத், ந த்வாம் குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மாஹ்றதேஜஸா” என்றாளிறே. (லஜ்ஜையை விடுகையாவது) - துச்சாஸநன் ஸபாமத்யே துகிலையுரிகிறவளவில் லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க் கொண்டு தானொருதலையிடுக்குகையன்றிக்கே இரண்டுகையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்கு “பெருமாளே ரக்ஷகர்” என்று விசுவஸித்து ஸ்வசக்தியை விட்டிருக்கலாம், அத்தனையளவின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, மஹாபத்தசையிலே ”இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன்” என்று மஹாவிசுவாஸம் பண்ணி மஹாஸபாமத்யே இவள் லஜ்ஜையை விட்டதிறே அரிது. (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்) அதாவது, ஸ்வரக்ஷண ஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை விட்டாளென்றபடி. ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை ஒரு ஸேவகனடிக்க, அவன் அது பொறாமல் அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனையுங்கொண்டு தானும் குத்திக் கொள்வதாக விருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒரு சக்ஷுத்ரசேதநன் தன்னபிமாநத்திலேயொதுங்கினதென்னு மிவ்வளவுக்காகத் தன்னையழியமாறினபடி. கண்டால் பரமசேதநபிமாநத்திலே யொதுங்கினால் அவனென்படுமோ என்று, ஸ்வரக்ஷண வ்யாபாரங்களையடையவிட்டு அந்த நாயோ பாதியாகத் தம்மையநுஸந்தித்துக் கொண்டு அப்போதே வந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவி திருவாசலில் கைப்புடையிலே புகுந்து கன்வளர்ந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

விளக்கம் - “ஸ்வசக்தியை விடுதல்” என்பது என்ன? ”நம்முடைய நாயகனான இராமன் வந்து நம்மைக் காப்பாற்றவேண்டும். இப்படி அல்லாமல் நமது சக்தி மூலம் நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயற்சி செய்தல் என்பது ‘அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல்’ என்னும் பாரதந்தர்யத்துக்கு இழிவு ஏற்படுத்தும்”, என்று உணர்ந்து, தனது முயற்சியால் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள முயலாமல் உள்ளதாகும். இதனை ஸு ந்தரகாண்டத்தில் (22-

20) - அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸ்ச் சாநுபாலநாத், ந த்வாம் குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹதேஜஸா - இராமனின் உத்தரவு இல்லாத காரணத்தினாலும், எனது பாரதந்தர்யம் என்பதைக் காப்பாற்ற வேண்டியதாலும் உன்னை நான் எனது சக்தியால் எரித்துச் சாம்பல் ஆக்காமல் விட்டுவைத்துள்ளேன்; பத்துத்தலை உள்ள நீ சாம்பல் ஆகத்தக்கவனே - என்றாள்.

“லஜ்ஞையை விடுதல்” என்பது என்ன? துச்சாதனன் சபையின் நடுவே நின்றபடி வஸ்திரத்தை அவிழ்க்கிறபோது, தனது நிலைக்காக வெட்கம் கொண்டவளாகத் தனது கைகளால் பிடித்துக் கொள்ளாமல் இரண்டு கைகளையும் விட்டபடி நின்ற நிலையாகும். சீதை உயர்ந்த ஞானம் கொண்டவள் என்பதால், தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு எம்பெருமானுக்கு உரிமையும் கடமையும் உண்டு என்று எண்ணியபடி, தனது வலிமையைக் காண்பிக்காமல் இருந்த தன்மை பொதுவானதே ஆகும். அப்படிப்பட்ட துணை தனக்கு துச்சாதனின் சபையில் ஏதும் இல்லை என்று அறிந்திருந்தும், அந்தச் சபையில் தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு உரியவன் க்ருஷ்ணனே என்று மஹாவிச்வாஸத்துடன் நின்று, தனது நாணத்தை மறந்த நிலையே மிகவும் உயர்ந்த, அரிதான செயலாகும்.

“திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வய்யாபாரத்தை விட்டான்” என்பது என்ன? இவர் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் செயல் அனைத்தையும் விட்டார் - என்பதாகும். அவர் ஒரு காட்சியைக் கண்டார் - அதாவது, ஒரு வேலைக்காரனுடைய நாய் ஒன்றை மற்றோரு வேலைக்காரன் அடித்துவிட்டான். இதனால் கோபம் கொண்ட நாயின் சொந்தக்காரனான வேலைக்காரன், அடித்தவனை எதிர்த்துப் போராடி அவனைக் கொன்றான். பின்னர் தனது நாய் இறந்த சோகம் தாளாமல் தானும் குத்திக் கொண்டான். இதனைக் கண்ட திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், “சிறிய மனிதன் தனது நிழலில் ஒதுங்கின அற்பமான நாய்க்காகத் தன்னையே அழித்துக் கொள்ளத் துணிந்தானே! இப்படி உள்ளபோது, எம்பெருமானின் நிழலில் ஒதுங்கிவிட்டால் அவன் நம்மைக் காக்க எத்தனை பொறுப்பு கொள்வான்!”, என்று வியந்து, தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்கின்ற செயல்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டார். அந்த நாய் போன்று தன்னை எண்ணியவராக, உடனே ஓடி வந்து திருக்கண்ணமங்கையில் எழுந்தருளியுள்ள பத்தராவிப்பெருமாள் திருவாசலில் உள்ள திண்ணையில் அமர்ந்து, அங்கு உறங்கினார்.

83. பசியராயிருப்பார் அட்டசோறுமுண்ணவேணும் அடுகிறசோறுமுண்ணவேணு மென்னுமாப் போலே காட்டுக்குப் போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமை செய்யவேணும் எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும் ஏவிக் கொள்ளவும் வேணும் என்றார்; படைவீட்டில் புகுந்த பின்பு, காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம் பாகத்திலே வயிற்றை பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக்குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே திருவெண் சாமரத்தையும் தரித்து அடிமை செய்தார்.

அவதாரிகை - இனி உபேயாதிகாரிகளில் ப்ரதாநரான இளையபெருமாள்படியை விஸ்தரேணவருளிச் செய்கிறார் (பசியர் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அடுத்து உபேய அதிகாரிகளில் மிகவும் சிறந்தவனாகிய லக்ஷ்மணன் உள்ளிட்டவர்கள் குறிந்து விரிவாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பசியராயிருப்பார், தங்கள் பசியின் கனத்தாலே, இதுக்கு முன்பாக்கின சோறும் இப்போதாக்குகிற சோறும் எல்லாம் நாமேயுண்ணவேணும் என்று மனோரதிக்குமாப்போலே; பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது, பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நித்தரானவிளையபெருமாள், படைவீட்டில் நின்றும் புறப்படுவதற்கு முன்னே கூடப்போவதாக உத்யோகிக்கிற படியைக்கண்டு, நீர்நில்லும் என்று நிர்ப்பந்தித்தருள "குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே, க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்த: ப்ரகல்பதே" என்றும், கங்கை கடந்தேறினவன்று மீளவிடுகைக்குறுப்பாக அவர் அனேகமருளிச்செய்ய, "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா தசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ" என்றும் சொல்லுகையாலே பிரியில் தாமுளராக மாட்டாமையை முன்னிட்டு "குருஷ்வ மாம்" என்றவநந்தரத்திலே, "தநுராதாய ஸகுணம் கநித்ர பிடகாதர:, அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி பந்தாநமநுதர்சயந் ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநிச பலாநிச: வந்யாநி யாநி சாந்யநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம்" என்கையாலே ஸ்வசேஷத்வாநுகுணமாக அடிமை செய்யவேணுமென்றும், ததநந்தரத்திலே "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹயா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே; அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே" என்கையாலே - அதுதன்னிலுமின்னவின வடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்றும்; பஞ்சவடியில் எழுந்தருளினபோது, நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் ப்ரணசாலையைச் சமையும் என்ன, "ஏவமுக்கஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதா ஸமசஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசதமப்ரவீத்" என்று - நந்தலையிலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை வைந்தபோதே பெருமாள் நம்மைக்கைவிட்டாரென்று விக்குதராய்; பிராட்டி முன்னிலையாகக் கையுமஞ்சலியுமாய் நின்று "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியநாமிதி மாம் வத" என்கையாலே - அடிமை செய்யுமளவில் ஸ்வாதந்தர்யமாகிற தோஷம் கலசாதபடி உசித கைங்கர்யங்களிலேயேவிக் கொள்ள வேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்தாரென்கை. (படைவீட்டில்) இத்யாதி. திருப்படை வீட்டில் எழுந்தருளிவந்து புகுந்து திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது, தம்மோடுகூட அடிமை செய்கைக்கொருவருமில்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமேயடிமை செய்து கைங்கர்யாபி நிவேசத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் ஒப்பூணுண்ண மாட்டாதாப்போலே, ஸ்ரீப்ரதாழ்வான் தொடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமும் ஓரடிமைசெய்து நிற்கமாட்டாதே, திருவெண்கொற்றக்குடையெடுக்கை திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற விரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. "சத்ரசாமர பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோ

நுஜகாமாஹா” என்கிறது ஸ்ரீராமாயணமன்றோவென்னில்; காட்டுக் கெழுந்தருளுவதற்கு முன்னே திருவபிஷேகார்த்தமாகவலங்கரித்து, தம்முடைய திவ்யாந்தப்புரத்தில் நின்றுப் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தி திருமாளிகையை நோக்கித் திருத்தேரிலேயேறிப் பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது, இளையபெருமாள் செய்த வருத்தாந்தமாக திருவயோத்யா காண்டத்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்கது சேராது. ஆனால் இவர் என்கொண்டிப்படியருளிச் செய்தாரென்னில்; பாத்தம்புராண ப்ரக்ரியையாலே யருளிச்செய்தார். “அத தஸ்மிந் திநே புண்யே சுப லக்நே சுந்விதே, ராகவஸ்யாபிசேஷகார்த்தம் மங்களஞ்சக்ரிரே ஜநா:” என்று தொடங்கி பரக்கச் சொல்லிக் கொண்டு வந்து, “மந்த்ர பூத ஜலைச் சுத்தைர் முநயஸ் ஸம்சரித வ்ரதா: - ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந் சதுர்வேத மயாந் சுபாந் - அபிசேஷகம் சுபஞ்சக்ரு: காகுத்ஸ்தம் ஜகதாம் பதிம் - தஸ்மிந் சுபதமே லக்நே தேவ துந்துபயோ திவி - நிநேது: புஷ்ப வர்ஷாணி வவர் ஷுச்ச ஸமந்தத: - திவ்யாம்பரைர் பூஷணைச்ச திவ்யகந் தாநுலேபநை: - புஷ்பைப் நாநா விதைர் திவ்யைர் தேவ்யா ஸஹ ரகூத்வஹ: - அலங்க்ருதச்ச சுசுபே முநிபிர் வேதபாரகை: - சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ் ததா - பராச்வே பரத சத்ருக்நௌ தாளவ்ருந்தம் விவேஜது: - தர்ப்பணம் ப்ரததௌ ஸ்ரீமாந் ராசஷஸேந்த்ரோ விபீஷண: - ததார பூர்ண கலசம் ஸுகூர்வோ வாநரேச்வர: - ஜாம்பவாம்ச்ச மஹாதேஜா புஷ்பமாலாம் மநோஹராம் - வாலிபுத்தரஸ்து தாம்பூலம் ஸகர்ப்பூரம் ததௌ ப்ரியாத் - ஹநூமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் சுபம் - பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ் ஸமுபாஸிரே” என்று பாத்தம்புராணத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாமத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே, “சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந்” என்றது தோற்றவிநே (திருவெண்கொற்றக்குடையையும் திருவெண் சாமரத்தையும் தரித்து) என்றருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - பசியுடன் உள்ள ஒருவன், தனது பசியின் காரணமாக, “இப்போது செய்த உணவும் வேண்டும். இதற்கு முன்பாகச் செய்த உணவும் வேண்டும். அனைத்தையும் நான் உண்பேன்” என்று கூறுவது காணலாம். இதனைப் போன்று லக்ஷ்மணன் விஷயத்தில் காணலாம். இராமன் கானகம் எழுந்தருள முற்பட்டபோது, குழந்தைப்பருவம் தொடங்கியே இராமனுடன் அன்பாக இருந்துவரும் லக்ஷ்மணனும் அயோத்தியை விட்டு, இராமன் புறப்படுவதற்கு முன்பாகத் தானும் புறப்பட முயற்சித்தான். இதனைக் கண்ட இராமன், “நீ இங்கேயே இருப்பாயாக”, என்று கூறினான். இதனைக் கேட்ட லக்ஷ்மணன் அயோத்யாகாண்டம் (30-22) - குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்மயம் நேஹ வித்யதே, க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்த: ப்ரகல்பதே - உன் பின்னே வரும்படி அடியேனுக்கு உத்தரவிடவேண்டும்; அவ்விதம் செய்யாமல் நீ விட்டால், நான் உயிர் தாங்கமாட்டேன்; உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்தால் மட்டுமே நான் செய்ய வேண்டியதைச் செய்து முடித்தவன் ஆவேன்; உனக்கும் சேதன லாபம் கிட்டும் - என்றான்.

அடுத்து கங்கையைக் கடந்த பின்னர் லக்ஷ்மணன் அயோத்திக்குத் திரும்பும்படி மீண்டும் இராமன் பலவிதமாகக் கூறினான். இதனை கேட்ட லக்ஷ்மணன் அயோத்யாகாண்டம்

(53-31) - ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா தசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ - இராகவா! நானும் சீதையும் உன்னைப் பிரிந்து உயிர் வாழ்வோம் என்றால், நீரில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் போன்று மிகவும் அற்பமான காலம் மட்டுமே வாழ்வோம் - என்றான். இதன் மூலமாக இராமனைப் பிரிந்தால் தான் உயிருடன் இருக்கமாட்டாத நிலையை முன்னிட்டு - குருஷ்வ மாம்- என்னை நியமிப்பாய் - என்றான்.

அடுத்து அயோத்யாகாண்டம் (31-23, 24) - தநுராதாய ஸகுணம் கநித்ர பிடகாதர்:, அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி பந்தாநமநுதர்சயந் ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநிச பலாநிச: வந்யாநி யாநி சாந்யநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம் - வில், மண்வெட்டி, கூடை ஆகியவற்றைத் தனது தலையில் வைத்தபடி, உனக்கு வழிகாட்டியபடி நான் செல்லக் கடவன்; கானகத்தில் உள்ள முனிவர்களுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள உணவான பழங்கள் மற்றும் கிழங்குகள் ஆகியவை கானகத்தில் எங்கு உள்ளனவோ அவற்றை நான் அன்றாடம் தேடிக் கொணர்ந்து உனக்கு அளிப்பேன் - என்பதன் மூலம் தன்னுடைய சேஷத்வத்திற்கு ஏற்றபடி கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்பதை உணர்த்தினான்.

அடுத்த அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹயா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே; அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே - நீ சீதையுடன் மலைகளின் அடிவாரத்தில் விளையாடி மகிழ்வாயாக, உன்னுடைய அடிமையாகிய நான் விழித்துக் கொண்டுள்ளபோதும், உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்போதும் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்வேனாக - என்பதன் மூலம் அடிமைத்தொழில் செய்யும்போது “இந்த இந்த கைங்கர்யம்” என்று இல்லாமல் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்வதை உணர்த்தினான்.

அடுத்து பஞ்சவடியில் நின்றபோது இராமன் லக்ஷ்மணனிடம் ,”நல்ல நீர் மற்றும் நல்ல நிழல் கொண்ட இடமாகப் பார்த்து நீயே தங்கும் இடம் அமைப்பாயாக” என்றான். உடனே லக்ஷ்மணன், “நமக்கு இவ்விதம் சுதந்திரம் கொடுத்ததன் மூலம் இராமன் நம்மைக் கைவிட்டானே”, என்று நடுங்கியவனாக நின்றான். உடனே சீதையின் முன்னிலையில் கைகளைக் குவித்தபடி லக்ஷ்மணன் கூறியதை இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-6,7) - ஏவமுக்த்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசதமப்ரவீத் - இராமனால் இவ்விதமாகக் கூறப்பட்ட லக்ஷ்மணன் தனது கைகளைக் குவித்தபடி சீதையின் முன்பாக இராமனைப் பார்த்து இவ்விதமாக உரைத்தான், “ காகுத்ஸ்தா! நீ எத்தனை காலம் உள்ளாயோ அத்தனை காலம் உனக்கு அடிமையாக நான் இருப்பேன், ஆகவே உனது மனதிற்கு ஏற்ற இடம் எது என்று ஆராய்ந்து, அந்த இடத்தில் பர்ணசாலை அமைப்பாய் என்று என்னைப் பார்த்து நீ நியமிக்கவேண்டும் - என்றது காண்க. இதன் மூலம் கைங்கர்யம் செய்யும்போது அதில் “நான் சுதந்திரமானவன்” என்ற எண்ணம் மேலிடாதபடி, கைங்கர்யங்களை எம்பெருமான் மூலம் ஏவப்பட்டுச் செய்தல் வேண்டும் என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

“படைவீட்டில்” என்று சூர்ணையில் தொடங்குவதன் பொருள் என்ன? அதன் பின்னர் இராமன் வனவாசம் முடிந்து, மீண்டும் அயோத்தியை அடைந்து முடிசூட்டிக்கொண்டான். அப்போது பரதன் முதலானவர்கள் இராமனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய முற்பட்டபோது, தானும் அவர்களுக்குச் சமமாக நின்று கைங்கர்யம் செய்வதை லக்ஷ்மணனால் தாங்க இயலவில்லை. கானகத்தில் தன்னுடன் கூடவிருந்த இராமனுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்தபோது உதவுவதற்கு யாரும் இல்லாமல் தான் மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்து, அதில் பெரும் ஆசையை ஏற்படுத்திக்கொண்டான். தனது உணவைத் தானே செய்து உண்பவன், மற்றவர் செய்த உணவை ஏற்காதது போன்று இவனுக்கு மற்றவர் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் ஏற்கவில்லை. இதுவே இங்கு கூறப்பட்டது. இதற்கு ஓர் ஆசேஷம் எழலாம். இந்த நிகழ்ச்சி இராமாயணத்தில் கூறப்படவில்லையே என்று கேட்கலாம். இதற்கு ஒரு சிலர், இராமாயணம் அயோத்யகாண்டம் (12-32) – சத்ரசாமர பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோநுஜகாமாஹா – வெண்கொற்றக்குடை மற்றும் சாமரம் ஆகிய இரண்டையும் பிடித்தபடி இராமன் பின் நின்றான் - என்று கூறியது அல்லவோ எனலாம். ஆனால் இது இராமாயணத்தில் எங்கு கூறப்பட்டது என்றால் – கானகம் செல்லும் நிகழ்வுக்கு முன்னர், திருமுடி புனைவதற்காக இராமன் தனது அந்தப்புரத்திலிருந்து புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தியின் சபைக்கு திருத்தேரிலே வந்தபோது, மேலே கூறப்பட்டபடி லக்ஷ்மணன் செய்தான் என்று உள்ளது. ஆக இது அயோத்யா காண்டத்தில் கூறப்பட்டதால் இந்த இடத்தில் பொருத்தம் அற்றது என்று கூறலாம். ஆயினும் இதனை ஏன் இங்கு அருளிச்செய்தார்? இதன் காரணம் பாத்தம்புராணத்தில் கூறப்பட்டபடி அருளிச்செய்தார் என்பதாகும். அது என்ன?

பாத்தம்புராணத்தில் – அத தஸ்மிந் திநே புண்யே சுப லக்நே சுந்விதே, ராகவஸ்யாபிசேஷகார்த்தம் மங்களஞ்சக்ரிநே ஜநா: - அதன் பின்னர் அந்தப் பட்டாபிசேஷக நல்லநாளில், நல்ல நேரத்தில், நல்ல லக்னத்தில், இராகவனுக்குப் பட்டாபிசேஷகம் செய்யும்விதமாக அயோத்தியின் மக்கள் நல்ல செயல்களைச் செய்தபடி இருந்தனர் - என்று தொடக்கப்பட்டு, பின்வரும் பல வரிகள் கூறப்பட்டன:

- மந்த்ர பூத ஜலைச் சுத்தைர் முநயஸ் ஸம்ச்ரித வ்ரதா: - ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந் சதுர்வேத மயாந் சுபாந் அபிசேஷகம் சுபஞ்சக்ரு: காகுத்ஸ்தம் ஜகதாம் பதிம் - தூய்மையான விரதம் பூண்ட பல முனிவர்கள் நான்கு வேதங்கள் ஒலிக்கும்படியாகவும், மங்களகரமாக உள்ளதாயும் இருக்கின்ற விஷ்ணுவின் மந்த்ரங்களை ஜபித்தனர்; தூய்மையான வேதமந்திரங்களால் தூய்மை செய்யப்பட்ட தீர்த்தம் மூலம் உலகம் அனைத்திற்கும் நாயகனான இராமனுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்தனர்.
- தஸ்மிந் சுபதமே லக்நே தேவ துந்துபயோ திவி - நிநேது: புஷ்ப வர்ஷாணி வவர் ஷுச்ச ஸமந்தத: - அந்தப் புண்ணிய லக்னத்தில் ஆகாயம் எங்கும் துந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்கின; நான்கு திசைகளிலிருந்து மலர்கள் தூவப்பட்டன.

- திவ்யாம்பரைர் பூஷணைச்ச திவ்யகந் தாநுலேபநை: புஷ்பைர் நாநா விதைர் திவ்யைர் தேவ்யா ஸஹ ரகூத்வஹ: அலங்க்ருதச்ச சுகபே முநிபிர் வேதபாரகை: - வேதபாராயணம் செய்தபடி உள்ள முனிவர்களுடன் உள்ளவனும்; திவ்யமான வஸ்திரங்கள், திவ்யமான ஆபரணங்கள், நறுமணம் வீசும் சந்தனம், பலவிதமான திவ்யமான மலர்கள் ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் ஆகிய இராமன் சீதையுடன் விளங்கினான்.
- சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ் ததா - பராச்வே பரத சத்ருக்நெள தாளவ்ருந்தம் விவேஜது: - அந்த நேரத்தில் லக்ஷ்மணன் திவ்யமான வெண்கொற்றக்குடை மற்றும் வெண்சாமரம் ஆகியவற்றைத் தரித்தபடி கைங்கர்யம் செய்தான்; பரதனும் சத்ருக்கனனும் இரண்டு பக்கமும் நின்றபடி விசிறி வீசினர்.
- தர்ப்பணம் ப்ரததௌ ஸ்ரீமாந் ராசஷஸேந்த்ரோ விபீஷண: - ததார பூர்ண கலசம் ஸுக்ரீவோ வாநரேச்வர: - செல்வந்தனான விபீஷணன் கண்ணாடியை ஏந்தியபடி நின்றான். வானரங்களின் அரசனான சுக்ரீவன் பூர்ணகும்பம் ஏந்தி அடிமைத்தனம் செய்தான்.
- ஜாம்பவாம்ச்ச மஹாதேஜா புஷ்பமாலாம் மநோஹராம் - வாலிபுத்தரஸ்து தாம்பூலம் லகர்ப்பூரம் ததௌ ப்ரியாத் - மிகுந்த தேஜஸ் கொண்ட ஜாம்பவான் மனதிற்கு ஏற்ற மலர்மாலையை வைத்திருந்தான். கற்பூரம் மற்றும் தாம்பூலத்தை வாலியின் புத்திரனான அங்கதன் அன்புடன் அளித்தான்.
- ஹநாமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் சபம் - பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ் ஸமுபாஸிரே - சிறியதிருவடியான அனுமன் தனது கையில் தெய்வீகமான கைப்பந்தம் பிடித்தபடி நின்றான். இப்படியாக இருந்த இராமனைச் சூழ்ந்தபடி நின்ற மந்திரிகள் வணங்கியபடி இருந்தனர்.

மேலே உள்ளபடி பாத்தம்புராணத்தில் உத்தரபாகத்தில் நாற்பத்துஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டது காண்க. இந்தப் பகுதியில் கூறப்பட்ட - சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் - என்பது வெளிப்படும்படியாக அல்லவோ இவர் இங்கு "திருவெண்கொற்றக்குடையையும் திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து" என்று அருளிச் செய்தார்.

84. பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையும் உடம்பை யுபேசுஷித்தார்கள்; சிந்தயந்திக்குடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

வ்யாக்யானம் - (பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையும் உடம்பை யுபேசுஷித்தார்கள்) ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரை பெரியவுடையார் என்றாய்த்து நம் முதலிகளருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாளெழுந்தருளி தம்மையங்கீகரித்து “இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பசுஷிணா” என்றவன்று தொடங்கி திருவடிகளுக்கு மிகவும் பரிவராய், பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யாச்ரமத்துக் காலந்நமாக வர்த்தியா நிற்கச்செய்தே, அசிந்திதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டு போக, அப்போது பிராட்டி இவரையொரு வ்ருசுஷத்தின் மேலே கண்டு “என்னை யிவனிப்படி யபஹரித்துக் கொண்டு போகாநின்றான்” என்று இவர் பேரைச் சொல்லிக்கூப்பிட, உறங்குகிறவிவர் அந்த ஆர்த்த த்வநியைக் கேட்டுணர்ந்து, ராவணன் கொண்டு போகிறபடியைக் கண்டு “உனக்கிது தகாதுகாண்” என்று தர்மோபதேசம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே, “நம் ப்ராணனோடேயிது கண்டிருக்கக் கடவோமல்லோம், யுத்தம் பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யக் கடவோம்” என்று அத்யவஸித்து, அதிபல பராக்ரமராகையாலே யவனோடே மஹாயுத்தத்தைப் பண்ணி, அவன் கையாலேயடிப்பட்டு விழுந்து தந்திருமேனியை விட்டாரிறே.

விளக்கம் - ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரைப் பெரியவுடையார் என்றே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அழைப்பார்கள். பஞ்சவடியில் இராமன் எழுந்தருளியபோது லக்ஷ்மணனிடம் இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-19) - இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பசுஷிணா - பறவைகளின் அரசனாகிய இந்த ஜடாயுவுடன் நான் இங்கே வசிக்கப்போகிறேன் - என்றான். இவ்விதமாகத் தன்னை ஏற்றுக்கொண்ட இராமனின் திருவடிகளில் ஜடாயு மிகவும் அன்புடன் விளங்கினார். இராமன் வசித்து வந்த பர்ணசாலைக்கு மிகவும் அருகில் தானும் வசிந்து வந்தார். அப்போது சற்றும் எதிர்பாராமல் இராவணன் வந்து சீதையைப் பிரித்துக்கொண்டு சென்றான். அந்த நேரத்தில் ஜடாயு ஒரு மரத்தின் மீது அமர்ந்துள்ளதைக் கண்ட சீதை, “என்னை இவ்விதமாக இவன் அபகரித்துச் செல்கிறான்” என்று இவரது பெயரைக் கூறி அழைத்தாள். உறங்கிக் கொண்டிருந்த ஜடாயு சீதையின் அந்த துயர ஓசை கேட்டு விழித்தவராக, இராவணன் சீதையைக் கொண்டு செல்வதைக் கண்டார். அப்போது இராவணனிடம், “இந்தச் செயல் உனக்கு ஏற்புடையது அல்ல” என்று தர்மஉபதேசம் செய்தார். அதனை இராவணன் கேட்கவில்லை. உடனே ஜடாயு தனது மனதில், “நாம் உயிரோடு உள்ளவரை இதனைக் காணமாட்டோம். யுத்தம் செய்து சீதையை மீட்போம். இல்லையேல் யுத்தத்தில் உயிரைவிடுவோம்”, என்று முடிவு செய்தார். மிகுந்த வலிமை மற்றும் வீரம் கொண்டவர் என்பதால் இராவணனுடன் கடும் யுத்தம் செய்தார். அவன் கையால் அடிப்பட்டு விழுந்து தனது திருமேனியை விட்டார்.

வ்யாக்யானம் - பிள்ளை திருநறையூரையர் ஸகுடும்பமாக திருநாராயணபுரத்தில் வேதநாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கச் சென்று புகுந்தவளவிலே பரஸமயிகள் அந்தக் கோயிலிலே அக்நி ப்ரசேஷபத்தைப் பண்ண, உள்ளு நின்றவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டோடிப் போகச்செய்தே, அந்த வெம்பெருமான் திருமேனிக் கழிவு வருகிற படியைக் கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே தாமுமொக்க முடிவதாக வத்யவஸித்து இவர் நிற்கையாலே பிள்ளைகளும் இவரை விட்டுப் போகோம் என்று நிற்க, அவர்களும் தாமும் கூடவதுக்குள்ளே நின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

விளக்கம் - பிள்ளை திருநறையூரையர் தனது குடும்பத்துடன் திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள வேதநாராயணப் பெருமாளைச் சேவிக்கச் சென்றார். அப்போது மற்ற சமயத்தினர் அந்தக் கோயிலுக்குத் தீ வைத்தனர். அந்தக் கோயிலுக்குள் நின்றிருந்த அனைவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஓடினர். எம்பெருமானின் திருமேனிக்கு அழிவு உண்டாவதைக் கண்டு அரையரால் பொறுக்க இயலவில்லை. அவன் மீது கொண்ட அன்பின் மிகுதி காரணமாகத் தானும் அவனது திருமேனியுடன் முடிந்து போவது என்று முடிவு செய்து அங்கே நின்றார். அவரது புத்திரர்களும் அவரைவிட்டு அகல்வதில்லை என்று அங்கேயே நின்றனர். ஆக இப்படியாக இவர்களும் தாமுமாகத் தனது திருமேனியை அங்கேயே விட்டார்.

வ்யாக்யானம் - (சிந்தயந்திக்குடம்பு தன்னடையே போயிற்று) அதாவது “காசித் ஆவஸதஸ்யாந்தே ஸ்தித்வ த்ருஷ்ட்வா பஹிர்குரும் தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா. தச்சித்த விமலாஹ்லாத ஸ்ஷிண புண்யசயா ததா ததப்ராப்தி மஹாதுக்க விஸீநாசேஷ பாதகா - சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸுதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம் - நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா” என்கிறபடியே திருக்குரவையினன்று திருக்குழலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீப்ருந்தாவந்ததேறப் போவதாகப் புறப்பட்டவளவிலே, குருதர்சனத்தாலே போகமாட்டாமல் நின்று க்ருஷ்ணனை த்யாநம் பண்ணி, தக்கதசித்தை யாகையாலே வந்த நிர்மல ஸுகத்தாலும் தத்ப்ராப்தி நிபந்தநமான நிரவதிக துக்கத்தாலும் ப்ரஶ்ணாசேஷ புண்யபாபையாய், தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க, தத்ப்ராப்த்யலாப க்வேசத்தாலே தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே, இவளுக்குத் தானுபேஷிக்க வேண்டாதபடி தேஹம் தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்றதென்கை.

விளக்கம் - “காசித் ஆவஸதஸ்யாந்தே ஸ்தித்வ த்ருஷ்ட்வா பஹிர்குரும் தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா. தச்சித்த விமலாஹ்லாத ஸ்ஷிண புண்யசயா ததா ததப்ராப்தி மஹாதுக்க விஸீநாசேஷ பாதகா - சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸுதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம் - நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா” - க்ருஷ்ணனின் குழலோசையைக் கேட்ட சிந்தயந்தி என்னும் ஓர் ஆயர்குலப் பெண் வீட்டை விட்டு வெளியே ஓடிவர முயலும்போது வீட்டில் உள்ள பெரியவர்கள் அங்கு நின்றதன் காரணமாக வர இயலவில்லை; இதனால் அவள் வீட்டில் இருந்தபடியே கண்களை

மூடியபடி கோவிந்தனை த்யானித்தாள்; அப்போது க்ருஷ்ணனிடம் வைத்த தூய்மையான மனம் காரணமாக உண்டான தூய்மையான சுகங்களால் தனது புண்ணியங்கள் அனைத்தும் நீங்கும்படியாகச் செய்தாள்; அவனை நேரில் சென்று அடைய இயலாமல் போனதால் உண்டான துக்கத்தின் காரணமாகத் தனது பாவங்களையும் அழித்தாள்; பரப்ரஹ்மமும் உலகின் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை த்யானித்தபடி, தனது மூச்சை அடக்கி நின்றதால், தன்னை விட்டுச் சரீரம் நீங்கப் பெற்றாள் – என்றது காண்க. ஆயர்பாடியில் அழகிய குழலோசையைக் கேட்டாள். உடனே ஸ்ரீப்ருந்தாவனம் புறப்படத் தயாரானாள். அப்போது வழியில் வீட்டின் பெரியவர்கள் நின்றிருந்ததால் வெளியே கிளம்ப இயலாமல் நின்றாள். அவனிடம் மட்டுமே ஈடுபட்ட தூயமனம் கொண்டவள் ஆனாள். த்யானம் காரணமாக உண்டான தூய சுகம் மூலம் தனது புண்ணியங்களையும், அவனைச் சென்று அடைய இயலாமல் போனதால் உண்டான துக்கம் மூலமாகத் தனது பாவங்களையும் அழித்தாள். அவனுடைய நினைவிலேயே நிலைநின்றாள். அவனை அடைய இயலவில்லை என்ற வேதனை தாங்காமல் மூச்சு அடங்கியது. இவளுக்கு வெறுக்கவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படாதபடி இவளது சரீரம் இவளைத் தானாகவே விட்டது.

85. உபாயத்துக்கு, சக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலைய வேணும்; உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும்.

அவதாரிகை - ஆக இப்படி நிதர்சநபூதர்படிகளைச் சொல்லி, இனி யிவர்களைப்போலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தையருளிச் செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

விளக்கம் – இப்படியாக உண்மையாகவே நடந்தவற்றைக் கூறி, “இனி இவர்கள் போன்று இருத்தல் வேண்டும்” என்ற கருத்தை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக்குறுப்பான சக்தியும், தான் பரிக்ரஹிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்தர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நமும் கைவிடவேணும்; உபேயத்துக் கதிகாரியாம்போது, சேஷியைப் பிரியாதே நின்று எல்லாவடிமையு மவனேவினபடி செய்ய வேணுமென்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கொரு தீங்குவரில் அது கண்டாற்ற மாட்டாமல் தன்னுடம்பை யுபேசுக்கிகையும், தத்விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் தரித்திருக்க மாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி. ஆகையாலே, அவர்களைப் போலேயிருக்கையாவது - இவ்வதிகாரங்களை யுடையராகை யென்று கருத்து.

விளக்கம் - உபாயத்திற்கு அதிகாரியாகும்போது - தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள உதவியாக உள்ள சக்தி, தான் கைக்கொள்ளும் உபாயத்திற்கு விரோதிகளாக உள்ளவற்றைக் கைவிடும்போது அதனைக்கண்டு உலகில் உள்ளவர்கள் சிரித்தால் கொள்ளும் வெட்கம், தனது பாரதந்தர்யத்திற்கு விரோதியாக உள்ள தனது முயற்சிகள் - ஆகிய அனைத்தையும் கைவிடவேண்டும். உபேயத்திற்கு அதிகாரியாகும்போது - எஜமானனாகிய எம்பெருமானை விட்டு அகலாமல் அனைத்து அடிமைத் தொழில்களையும் அவனது ஆணைக்கு ஏற்பச் செய்யவேண்டும் என்றுள்ள அன்பு, அவனுக்கு ஏதேனும் தீமை உண்டானால் அதனைக் கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல் தனது உடலையும் வெறுத்தல், அவனது விக்ரஹத்தை அனுபவிக்க இயலாதபோது தாங்க இயலாமல் மூச்சு அடங்குவது - என்று இருத்தல் வேண்டும். ஆக சூர்ணை 84-ல் கூறியவர்கள் போல் இருப்பது என்பது, இந்தச் சூர்ணையில் கூறப்பட்டது போன்று இருத்தல் ஆகும்.

86. இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே.

அவதாரிகை - "விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்திச்ய தேஹ த்யாகோ யதா க்ருத: ததா வைகுண்டமாஸாத்ய முக்தோ பவதி மாநவ" என்று ஆக்நேய புராணத்திலும், "தேவகார்ய பரோ பூத்வா ஸ்வாம் தநும் ய: பரித்யஜேத் ஸயாதி விஷ்ணு ஸாயுஜ்யமபி பாதக க்ருந் நர:" என்று வாயவ்யத்திலும், "ரங்கநாதம் ஸமாச்ரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதிய: தஸ்ய வம்சேம்ருதாஸ் ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம்" என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விசேஷித்து ஆச்வமேதிக பர்வத்தில் வைஷ்ணவ தர்மசாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்திலே "அக்நி ப்ரவேசம் யச்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா ஸ யாத்யக்நி ப்ரகாசேந விமாநேந மமாலயம், ப்ராணாம்ஸ் த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம் ப்ரபந்நோ ப்யநாசகம் பாலஸூர்ய ப்ரகாசேந வ்ரஜேந் யாநேந மத் க்ருஹம்" என்று பகவான் தானேயருளிச் செய்கையாலும், இப்படி மோசஷ ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதர்த்தமானே ஸ்வதேஹ த்யாகம் அநந்ய ஸாதநனான விவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ, ப்ரபந்நராயிருக்கிற பிள்ளை திருநறையூரையரித்தை யநுஷ்டிப்பா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக்நேய புராணம் விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்திச்ய தேஹ த்யாகோ யதா க்ருத: ததா வைகுண்டமாஸாத்ய முக்தோ பவதி மாநவ - மஹாவிஷ்ணுவின் காரியத்தை எண்ணியபடியே எப்போது சரீரம் விடப்படுகிறதோ அப்போதே அந்த ஜீவன் ஸ்ரீவைகுண்டம் அடைந்து முக்தன் ஆகிறான் - என்றது. வாயுபுராணம் தேவகார்ய பரோ பூத்வா ஸ்வாம் தநும் ய: பரித்யஜேத் ஸயாதி விஷ்ணு ஸாயுஜ்யமபி பாதக க்ருந் நர: - யார் ஒருவன் தேவகாரியத்தைச் செய்பவனாக தனது சரீரத்தை விடுகிறானோ, அவன் பாவங்கள் செய்திருந்தாலும் விஷ்ணுலோகம் அடைகிறான் - என்றது. வாமநபுராணம் - ரங்கநாதம் ஸமாச்ரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதிய: தஸ்ய வம்சேம்ருதாஸ் ஸர்வே

கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம் - எந்தப் பயனும் எண்ணாமல் யார் ஒருவன் ஸ்ரீரங்கநாதனை அடைந்து தனது சரீரத்தை விடுகிறானோ அவனது வம்சத்தில் இருந்து போன அனைவரும் மோஷும் அடைகின்றனர் - என்றது. ஆச்வமேதிக பர்வம், வைஷ்ணவ தர்ம சாஸ்த்ரம் ஐந்தாம் அத்யாயத்தில் - அக்நி ப்ரவேசம் யச்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா ஸ யாத்யக்நி ப்ரகாசேந விமானேந மமாலயம், ப்ராணாம்ஸ் த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம் ப்ரபந்நோ ப்யநாசகம் பாலஸூர்ய ப்ரகாசேந வ்ரஜேந யானேந மத் க்ருஹம் - என்னிடம் மனதை வைத்து யார் ஒருவன் தீயில் முழுகுகிறானோ அவன் தீ போன்று ப்ரகாசத்துடன் கூடிய விமானத்தில் பரமபதம் அடைகிறான்; எந்த ஒருவன் தனது பாரம் முழுவதையும் என்னிடம் வைத்தவனாக இறக்கிறானோ, அவன் இளஞ்சூரியன் போன்று மின்னும் விமானம் ஏறி, நாசம் இல்லாத பரமபதம் அடைகிறான் - என்று எம்பெருமான் தானே அருளிச்செய்தான். ஆக இவற்றின் மூலம் மோஷத்திற்கு ஸாதனமாகக் கூறப்படும் எம்பெருமான் விஷயமாக சரீரத்தை விடுதல் என்பது, மற்ற ஸாதனங்கள் எதனையும் கைக்கொள்ளாத ப்ரபந்நனால் கைவிடத்தக்கது அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது ப்ரபந்நராக உள்ள பிள்ளை திருநரையூர் அரையர் இந்தச் செயலை ஏன் செய்தார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "இதம் குர்யாத்" என்று ஒரு விதிப்ரயுக்தமாய் வருமதிநே ப்ராப்தா ப்ராப்த விவேகம் பண்ணியிவனுக்குக் கைவிடலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே, தன் விரஹத்திலாற்றப் போகாதபடி போக்யமுமாய் ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராகப்ரயுக்தமாய் வருமது வருந்தியும் கைவிடப்போகாதிநே யென்கை.

விளக்கம் - செய்யத்தக்கது எது, தள்ளத்தக்கது எது என்று அறிந்து, ப்ரபந்நனால் "இதம் குர்யாத் = இதனைச் செய்" போன்ற விதி வாக்கியங்களால் வருபவை மட்டுமே தள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். ஆனால் எம்பெருமானைப் பிரிந்த பிரிவின்போது தாங்க இயலாமல், இனிமையானவனும் அடைவதற்கு ஏற்றவனும் ஆகிய எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஆசையின் அடிப்படையில் வருவதே அரையர் செய்த செய்கை ஆகும். இது போன்றவை மிகவும் கடினப்பட்டு கைவிட முயற்சித்தாலும் இயலாது.

87. உபாயத்வநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்.

அவதாரிகை - வைதமாய் வருமளவில் ஸுத்யஜமாய், ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில் துஸ்த்யஜமாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்வ) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரம் மூலமாக உண்டாகின்ற விதிகளை எளிதில் தள்ளும்படியாகவும், ஆசை காரணமாக உண்டாவதை எளிதில் கைவிட இயலாதபடியும் எவ்விதம் நிகழ்கிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்) என்றது, வைதமாய் வரும் தசையில் தேஹ த்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியிலுபாயத்வாநுஸந்தாநம் நடக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாநமிவனை ஸாதநதயா ஸம்ப்ரதிபந்நமான இத்தேஹ த்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீளுவிக்குமென்றபடி. (உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்) என்றது, ராகப்ராப்தமாய் வரும் தசையில், இவ்விஷயத்துக்கு ஹாநி வரக்கண்டிருப்பதில் முடிகையே நல்லது என்று தேஹ த்யாகநதன்னை புருஷார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாநமிவனையதிலே மூளுவிக்குமென்றபடி. அன்றிக்கே, வைதமாய் வரும்போது, பகவத் விஷயத்திலுபாயத்வாநுஸந்தாநம் இதுக்கு நிவர்த்தகமாம்; ராக ப்ராப்தமாய் வரும்போது, அவ்விஷயத்தில் உபேயத்வாநுஸந்தாநமிதுக்கு ப்ரவர்த்தகமா மென்னவுமாம்.

விளக்கம் - “உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்” என்பது என்ன? சாஸ்த்ரம் மூலமாக உண்டாகின்ற விதிகளில், “சரீரத்தைக் கைவிடுதல்” என்பதில் அந்தச் செயல் உபாயம் என்று எண்ணிவிடக்கூடிய தன்மை உண்டு; ஆகவே அந்த அந்த எண்ணம் காரணமாக இவன் அந்தச் செயலில் ஈடுபடாமல் இருந்துவிடுவான். “உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்” என்பது என்ன? ஆசை காரணமாக உண்டாகின்ற செயல்களில் - எம்பெருமானுக்குத் தீமை உண்டாகும்போது அதனைக் கண்டவுடன் உயிரை விடுதலே நன்மை என்று சரீரத்தை விடுதல் என்பதை ஒரு பேறாக எண்ணும்போது, அந்த எண்ணம் அந்தச் செயலில் அவனை ஈடுபடுத்திவிடும். அல்லது சாஸ்த்ரம் மூலமாக வரும்போது பகவானே உபாயம் என்ற எண்ணம் அந்தச் செயலில் இருந்து மீட்டுவிடும்; ஆசை காரணமாக வரும்போது பகவானே உபாயம் என்ற எண்ணம் அந்தச் செயலில் நிலைநிறுத்திவிடும் எனலாம்.

88. அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அது லபிக்கவேணும் என்றிரா நின்றால், ப்ராப்த விஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே.

அவதாரிகை - இப்படியொரு ஸாதந புத்த்யாவன்றிக்கே, தத் விஷய ப்ராவண்யாதி சயத்தாலே ஸ்வதேஹத்தை விடும்படியான நிலை விளையக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்த) இத்யாதி.

விளக்கம் - எம்பெருமானை எண்ணியபடியே சரீரத்தை விடுதல் என்பது மோசஷ ஸாதனம் என்ற எண்ணம் காரணமாகவே ஒருவன் சரீரத்தை விடக்கூடும். இவ்விதம் அல்லாமல் எம்பெருமான் மீது உள்ள ஆசை காரணமாக சரீரத்தை விரும்பியதான நிலை உண்டாகுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனானவன், தன்னையழிய மாறியாகிலும் அவ்விஷயத்தை லபிக்கவேணுமென்று ஸ்வதேஹ த்யாகத்திலே ப்ரவர்த்தியா நின்றால் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான விலக்ஷண விஷயத்திலே ப்ரவணனானவனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப் பற்றித் தன்னையழிய மாறுகையாகிறவிது கூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாயஸித்தமன்றோவென்கை. ஒரு வேச்யையளவிலேயொருவன் அதிஸக்தனாய்க்கொண்டு போருமவனாய், அவளுக்கு வ்யாதி கனக்கவந்தவளவிலே “இவள் ஆறியெழுந்தவறே நான் என் தலையையரிந்து தருகிறேன்” என்றொரு தேவதைக்கு ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தலையையரிந்து கொடுப்பது செய்தானென்று ப்ரஸித்தமிறே.

விளக்கம் - தனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக இல்லாத தாழ்வான விஷயங்களில் நாட்டம் கொண்ட ஒருவன், தனது சரீரம் அழியும் என்றாலும் துணிந்து அந்த விஷயங்களில் ஈடுபடவேண்டும் என்று எண்ணுகிறான். இதன் விளைவாக தனது சரீரத்தை விடுகின்ற நிலைக்கும் செல்கிறான். அற்பமான விஷயத்தைக் குறித்தே இப்படி உள்ளபோது, தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான எம்பெருமான் விஷயத்தில் மிகுந்த ப்ரேமை கொண்ட ஒருவன் எம்பெருமானுக்காகத் தன்னை அழித்துக்கொள்வது என்பது நிகழும் என்பதை மீண்டும் தனியாகக் கூறவேண்டுமோ? ஒரு வேசி மீது மிகுந்த காதல் கொண்ட ஒருவன் அவளுக்கு உள்ள நோயைக் கண்டான். உடனே அவன், “இவளது நோய் குணமானால் எனது தலையை அளிக்கிறேன்”, என்று ஒரு தெய்வத்திடம் வேண்டினான். அந்த நோய் நீங்கியவுடன், தான் கூறியது போன்று, தனது தலையை அறுத்து அளித்தான் என்பது மிகவும் ப்ரஸித்தமான நிகழ்வாகும்.

89. அநுஷ்டாநமும் அநநுஷ்டாநமும் உபாயகோடியிலந்வயியாது.

அவதாரிகை - உபாயோபேயாதிகாரங்களுக்குடலாக மற்றுஞ் சொன்ன அநுஷ்டாநங்கள் போலன்றிக்கே, உபாயதயா சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே, அநந்ய ஸாதநனுக்கு அநநுஷ்டாநமானவிந்த தேஹத்யாகம் ராகப்ராப்தமாகையாலே துஸ்த்யஜமா யிருந்ததே யாகிலும், உபாய கோடியிலே யந்வயித்தன்றி நில்லாதே யென்னவருளிச் செய்கிறார் “அநுஷ்டாநமும்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மற்ற எந்தவிதமான ஸாதனத்தையும் கைக்கொள்ளாமல் எம்பெருமானை மட்டுமே ஸாதனமாக ஒருவன் பற்றியுள்ளான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். மேலே கூறப்பட்ட உபாய உபேய அதிகாரங்களுக்கு அங்கமாக உள்ள சரீரத்தைத் துறத்தல் முதலானவை சாஸ்த்ரங்களால் உபாயமாக விதிக்கப்பட்டவை ஆகும். அப்படி உள்ளபோது மேலே கூறப்பட்ட ஒருவன் தனது ஆசை காரணமாக உண்டான செய்கை என்பதால் எம்பெருமானுக்காக சரீரம் விடுதல் போன்றவற்றைக் கைவிடாமல் உள்ளபோதும், அவை உபாயங்களாக ஆகிவிடாதோ (அப்போது எம்பெருமான் தவிர

மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதாக ஆகிவிடுமே)? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வசக்தி த்யாகாதிகளும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோபேயாதிகாராந்தர்ப்பூதமாகையாலே உபாயகோடியிலந்வயியாதாப் போலே அநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வதேஹத்யாகமும், உபாய புத்த்யா அநுஷ்டிதமன்றிக்கே ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியிலந்வயியாது; உபேயாதிகாரத்திலே யந்தர்ப்பவிக்குமத்தனை என்கை. உபாயத்யா சாஸ்த்ர ஸித்தமேயாகிலும், உபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமானதுக்கேயிறே உபாயத்வமுள்ளது. அங்ஙனன்றாகில் ப்ரபந்நனானவனுபாய புத்தியற உபேயபுத்த்யா பண்ணுகிற புண்யதேச வாஸாதிகளுமுபாய கோடியிலே அந்வயிக்க வேணுமிறே.

விளக்கம் - அநுஷ்டானங்களாக உரைக்கப்பட்ட “தனது சக்தியைக் கைவிடுதல்” போன்றவையும், “அன்பு” முதலானவையும் உபாயம் மற்றும் உபேய அதிகாரங்களில் சேர்ந்தவை என்பதால் அவை உபாயங்களின் வரிசையில் சேராது. தனது சரீரத்தை விடுதல் என்பது ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு முரணாக செய்கை என்று கூறப்படாமல்; ஆனால் அத்தகைய செய்கையானது “உபாயம்” என்ற எண்ணத்துடன் செய்யப்படாமல், ஆசை காரணமாகச் செய்யப்படும்போது உபாயம் ஆகாது; அதுவும் உபேயம் என்பதிலேயே அடங்கிவிடும். எந்த ஒரு செயலும் உபாய புத்தியுடன் செய்யப்பட்டால் மட்டுமே, அது சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டபடி உபாயமாகும் தன்மை அடைகிறது. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், உபாயம் என்று கருதாமல், உபேயம் என்று எண்ணியபடி ப்ரபந்நன் ஒருவன் திவ்யதேசத்தில் வசித்தல் என்பதும் உபாயமாக அல்லவோ கொள்ளப்படவேண்டும்? (இவ்விதம் கொள்ளப்படுவதில்லை)

90. அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணாநின்றோமிறே.

அவதாரிகை - அன்றிக்கே, இந்த ப்ரவ்ருத்திதான் உபாயகோடிலேயந்வயித்ததாகிலும் அநந்யோபாயத்வத்துக்குக் குலைதல் வருமித்தனையிறே, அது ப்ரேமபரவசர்க்கு அவத்யமன் றென்கைக்காக ப்ரேமபரவசர் ப்ரவ்ருத்திகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (அநந்யோபாயத்வமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அல்லது, இது போன்று சரீரம் விடுவது முதலான செயல்கள் உபாயமாகக் கொள்ளப்பட்டாலும் தவறு இல்லை எனலாம். இவ்விதம் கொண்டால் வேறு எந்த ஒரு உபாயத்தையும் கைக்கொள்வதில்லை என்ற நிலைக்கு முரண்பாடு உண்டாகும் அல்லவோ? இதற்கு விடையாக “இந்தச் செய்கை அன்பின் மிகுதியால் வருவதால், அது

அவர்களின் தோஷம் ஆகாது” என்று விளக்கும் விதமாக, அன்பின் வசப்பட்டவர்கள் செய்யும் செயல்களை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அநந்யோபாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது “திருந்தவே தோற்கின்றேன்”, “நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்”, “குதிரியாய் மடலூர்தும்”, “ஓதிநாமம்”, “ஊராதொழியேன் நான் வாரார்பூம் பெண்ணைமடல்”, “உலகறியலூர்வன் நான் மன்னியபூம் பெண்ணைமடல்” என்று நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே யிழிகை. அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - அத்தலைக்கதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கை தவிர்ந்து, “நமக்கே நலமாதலில்” என்றும், “தூமலர்த் தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்” என்றும் தனக்கதிசயம் தேடத்தொடங்குகை. அநந்யதைவத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது, “காமதேவா வுன்னையுமும்பியையும் தொழுதேன்”, “பேசுவதொன்றுண் டிங்கெம்பெருமான்” என்று காமன் பக்கலிலே தேவதா புத்தி பண்ணி யாராதிக்கை. (காணா நின்றோமிறே) என்றது, ப்ராப்ய வஸ்துவின் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள் பக்கலிலு முண்டாகக் காணாநின்றோமிறே என்கை. முன்பு சொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு உபயகோட்யநவயம் வஸ்துகதயா வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, நேரேயுபாய புத்த்யாவநுஷ்டிதமானவையிறே யிவை; ஆகையால் ப்ரேமபரவசர்க்கிது அவத்யமன்தென்று கருத்து.

விளக்கம் - “அவனைத் தவிர மற்ற எதனையும் உபாயமாகக் கொள்ளாமல் இருத்தல்” என்னும் உறுதி மாறும்படியாகக் காமனைக் குறித்து நோன்பு எடுத்தல், அவன் அழியவேண்டும் என்று மடல் எடுத்தல் போன்ற செய்கைகள் உள்ளனவே. இவற்றை நாச்சியார் திருமொழி (1-6) - திருந்தவே தோற்கின்றேன், (1-8) - நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள், திருவாய்மொழி (5-3-9) - குதிரியாய் மடலூர்தும், பெரிய திருமொழி (9-3-9) - ஓதிநாமம், சிறியதிருமடல் - ஊராதொழியேன் நான் வாரார்பூம் பெண்ணைமடல், சிறியதிருமடல் - உலகறியலூர்வன் நான் மன்னியபூம் பெண்ணைமடல் - போன்றவைகளில் காணலாம். “அவனைத் தவிர வேறு எதனையும் உபாயமாகக் கொள்ளாமல் இருத்தல்” என்னும் உறுதி மாறும்படியாக, “அவனுக்கு மேன்மை உண்டாக்குவதே எனது புருஷார்த்தம்” என்னும் எண்ணம் மாறுபட்டு, தனக்கு ஏற்ற நன்மையைத் தேடுதல் காணலாம். எங்கு? பெரியதிருமொழி (9-3-9) - நமக்கே நலமாதலில், திருவாய்மொழி (5-3-10) - தூமலர்த் தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம் - போன்ற பாசரங்களில் காணலாம். “அவனைத் தவிர மற்ற தெய்வம் இல்லை” என்னும் உறுதி குலையும்படி, காமனைத் தெய்வம் என்று ஆராதிக்கும் நிலையை நாச்சியார் திருமொழி (1-1) - காமதேவா வுன்னையுமும்பியையும் தொழுதேன், (1-8) - பேசுவதொன்றுண் டிங்கெம்பெருமான் - என்ற வரிகளில் காணலாம். “காணா நின்றோமிறே” என்பது என்ன? அடையத்தகுந்தவனாகிய எம்பெருமானிடம் உண்டான அளவு கடந்த ப்ரேமை காரணமாக, பேரளவுடையவர்கள் பக்கமும் அதே ப்ரேமை ஏற்படுகிறது என்று கருத்து. “சரீரத்தை விடுதல்” என்பது அந்தச் செயலின் தன்மை

காரணமாகவே உபாயமாகக் கொண்டு பேசப்பட்டது. ஆனால் இங்கு கூறப்பட்ட மூன்று செயல்களும் உபாயம் என்ற எண்ணத்துடன் செய்யப்பட்டவை ஆகும். அப்படி என்றால் “அவனைத் தவிர மற்ற உபாயம் கைக்கொள்ளாதல்” என்ற தோஷம் ஏற்படுமே என்றால், பக்தியின் வசப்பட்டு நிற்பவர்களுக்கு இந்தத் தோஷம் ஏற்படாது என்று கருத்து.

91. ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்.

அவதாரிகை - இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாந மூலமாய் வருமவை யொன்று மாதரணீயமன்றே என்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாந) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட செயல்கள் அனைத்தும் (காமனைத் தொழுவது, மடல் எடுப்பது) எம்பெருமானைக் குறித்து எண்ணியபடி உள்ளதால் ஏற்பட்ட கலக்கம் காரணமாக வந்தது அல்லவோ? ஆகவே அறிவின்மை காரணமாக இவை வந்ததால் இவற்றைக் குற்றம் என்றே கொள்ள வேண்டும் அல்லவோ? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாந விபாகமாவது) - “ஞானங்கனிந்தநலம்” என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநத்தினுடைய பரிபாக ரூபையான பக்தி; அதின் கார்யமான (அஜ்ஞாநமாவது) - அந்த பக்தியதீசயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகாபாவம்; அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்களெல்லாம் (அடிக்கழஞ்சுபெறும்) என்றது, அதி ச்லாக்யங்களா யிருக்கு மென்றபடி. கர்ம நிபந்தநமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து.

விளக்கம் - “ஜ்ஞாநம் விபாகம்” என்றால் இராமாநுச நூற்றந்தாதி (66) - ஞானம் கனிந்த நலம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஞானம் என்பது உயர்ந்த பக்குவத்தை அடைந்து ஏற்படுகின்ற பக்தி என்பதாகும். அதன் விளைவாக உண்டாகும் அஜ்ஞானம் என்பது என்ன? அந்தப் பக்தியின் எல்லையற்ற நிலை காரணமாக எது சரி, எது தவறு என்று அறிய இயலாமல் உள்ள தன்மை ஆகும். இந்த நிலையின் மூலம் செய்யப்படும் செயல்கள் அனைத்தும் மிகுந்த போற்றுதல்களுக்கு உரியவை என்று கருத்து. அடிக்கழஞ்சு என்றால் - ஓர் அடி அளவே உள்ள நிலமானது கழஞ்சு என்னும் அளவு கொண்ட தங்கத்திற்கு சமம் என்று பொருள்; அதாவது நிலம் இங்கு மேன்மையுடன் கூறப்பட்டது. இந்த நிலம் போன்று இவர்களின் அறியாமை கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் கர்மம் காரணமாக உண்டாகிற அறியாமை என்பது மட்டுமே தாழ்வானவையே ஆகும்.

92. உபாயபலமாய் உபேயாந்தர்ப் பூதமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது.

அவதாரிகை - ஆனாலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியி லொன்றையும் ஸஹியாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகாதோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (உபாய) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - ஆனால் ஸித்தோபாயமாக உள்ள எம்பெருமான் எதனையும் எதிர்பாராமல் கடாஷிக்கும்போது, இவர்களது இந்தச் செய்கைகள் காரணமாக, எம்பெருமானின் செய்கைக்குத் தடை உண்டாகாதோ என்ற சந்தேசத்தை நீக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “உபாயபலம்” என்றது, ஸித்தோபாயமானவவன் பண்ணின க்ருஷிபல மென்றபடி “மயர்வற மதிநல மருளினன்”, “பேரமர் காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங் கண்ணன்” என்றும் ஏவம்பூத ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவான பக்திக்கு உத்பாதகனும் வர்த்தகனு மவனேயிறே; ஆகையாலே, பக்தி பாரவச்ய நிபந்தநமான இப்ரவ்ருத்தியை யுபாயபல மென்கிறது. (உபேயாந்தர்பூதா யிருக்குமது) என்றது - ப்ராப்ய த்வரையில் முறுகுதலாலே கண்ணாஞ் சுழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற அலமாப் பெல்லாம் நம்மையாசைப்பட்டிப்படி படப்பெறுவதே என்று அவன் முகமலருகைக் குறுப்பாகையாலே. மடலெடுக்கை தொடக்கமான விந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோபாதியாய்க் கொண்டு உபேயத்திலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமென்கை. (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றது, ஏவம் பூதமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகா தென்றபடி.

விளக்கம் - “உபாயபலம்” என்றால் ஸித்தோபாயமாக உள்ள எம்பெருமான் எதனையும் எதிர்பாராமல் செய்த செய்கை என்பதாகும். திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநல மருளினன் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-3-4) - பேரமர் காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங் கண்ணன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப “சரீரம் துறத்தல்” உள்ளிட்ட செயல்களுக்கு அடிப்படைக் காரணமாக உள்ள பக்தியை உண்டாக்கியவனும், வளர்த்தவனும் அவனே அல்லவோ? எனவே பக்தியால் பரவசம் அடைந்த நிலை காரணமாக விளைகின்ற இச்செயல்களை உபாய பலம் என்றது பொருத்தமே ஆகும். ” உபேயாந்தர்பூதா யிருக்குமது” என்பது என்ன? அவனை விரைவாக அடைந்து விட வேண்டும் என்ற வேகத்தின் காரணமாக நிலைதடுமாறி ஒருவன் படுகிற பிரிவாற்றாமை துன்பங்கள் அனைத்தும் “நம்மை அடைய இவன் இத்தனை பாடுபடுகிறானே!” என்று எம்பெருமான் திருமுகம் மலர்வதற்கே ஆகும்; இதனால் மடல் எடுத்தல் போன்ற செயல்கள் அனைத்தும் அவனது திருமுகம் மலர்வதற்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் போன்ற உபாயத்தில் அடக்கமே ஆகும். “உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது” என்பது என்ன? இத்தகைய செயல்கள் உபாயமான எம்பெருமான் நமக்காகச் செய்கின்ற செயல்களுக்குத் தடையை உண்டாக்காது என்பதாகும்.

93. ஸாத்யஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்ய ப்ராவண்ய மடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது.

அவதாரிகை - இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகாதென்னுமிடம் சொல்லி, அவை தனக்கு ஸித்தோபாய ஸாம்யத்தை விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார்மேல் (ஸாத்ய ஸமாநம்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக மடலெடுத்தல் போன்ற செயல்கள், ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் நமக்காகச் செய்ய உள்ளவற்றைத் தடுக்காது என்று கூறி, அவற்றுக்குள்ள ஸித்தோபாய ஒற்றுமையைக் கூற எண்ணியவராய், இந்தச் சூர்ணையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸாத்ய வஸ்துவே ஸாதநமாகையாலே ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநமென்றும், பல விளம்பத்தை ஸஹியாதே சீக்ரமாக கார்யம் செய்து கொடுக்குமென்றுமிறே இதர ஸாதநங்களிற் காட்டில் ஸித்தஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்யத்தில் ப்ராவண்யமடியாகவிறே இந்த ஸாதகபரிக்ரஹந்தன்னிலிழிகிறது; அவை இரண்டுமிறற்றுக்கு முண்டென்று கருத்து. எங்ஙனெயென்னில்; மடலெடுக்கை முதலான, ப்ரவ்ருத்திகள் சேஷிக்கதிசய கரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூப ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநங்களாயிருக்கையாலும், மடலூருதல் நோன்பு நோற்குதல் செய்வென்று துணிந்தபோதே ஸர்வேச்வரன் த்வரித்துக் கொண்டு வந்து இவர்கள் காலிலே விழும்படி பண்ணிக் கொடுக்கையாலே பல விளம்பாஸஹங்களாயிருக்கையாலும், ஸித்த ஸாதநம் போலே இதர ஸாதநங்களிற் காட்டிலேற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்யப்ராவண்யமடியாக இவற்றிலிழிகிற வாகாரமு மொத்திருக்கையாலே இத்தால் - ஸித்தோபாயத்தை யொழியவு மிதுதானே கார்யம் செய்யவற்றாகையாலே தத் ப்ரதிபந்தகமென்னும் தூஷணமில்லையென்று கருத்து. அன்றிக்கே (உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றத்தை யின்னமும் முகபேதத்தாலே யுபபாதிக்கிறார் (ஸாத்ய) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே, அதாவது - பால் மருந்தாமாப்போலே ஸாத்ய வஸ்து தானே ஸாதநமாகையாலே ஸாரஸ்யத்தில் ஸாத்யத்தோடொத்திருக்கு மென்றும், ஸாத்யத்தை ப்ராபிக்கு மளவில் காலவிளம்பத்தைப் பொறாது கடுக ப்ராபித்துவிடுமென்றுமன்றே ஸாதநாந்தரத்திற் காட்டில் ஸித்த ஸாதநத்துக்கேற்றம்; இப்போதிது சொல்லுகிறது, இவ்வாகார த்வயமும் ஸாத்ய ப்ராவண்ய ஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படியாகையாலே, தானடியாக விளைந்து ச்ஷண காலவிளம்பம் பொறாமல் துடிக்கும்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்ய ப்ராவண்யமடியாகவிறே மடலெடுக்கை முதலான விஸ்ஸாதநத்தி லிழிகிறதென்கை. ஆகையாலே, ஏவம் பூத ப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலாலே கண்ணாஞ்சுழலையிட்டுச் செய்கிற விப்ப்ரவ்ருத்திகள் உபாயம் மேல்விழுந்து கார்யஞ்செய்கைக்குடலாமித்தனை யல்லாது தத்ப்ரதிபந்தகமாகாதென்று கருத்து.

விளக்கம் - மற்ற அனைத்து உபாயங்களையும் விட எம்பெருமான் என்னும் உபாயத்திற்கு ஏற்றம் என்னவென்றால் - எம்பெருமான் என்னும் ஸாத்ய வஸ்துவே அவனை உடைய உதவும் ஸாதனமான ஸித்தோபாயமாகவும் உள்ளான். எனவே அந்த ஸாதனம் அவனுக்கு ஒத்ததாக உள்ளது என்பதும், பலனாகிய தன்னைப் பெறுவதில் காலதாமதம் ஏற்படுவதை அவன் பொறுத்துக் கொள்வதில்லை, எனவே விரைவாகத் தன்னை அடையும்படிச் செய்கிறான் என்பதும் - ஆகும். இப்படிப்பட்ட ஸாத்ய வஸ்துவான எம்பெருமான் மீது கொண்ட அன்பு காரணமாக அல்லவோ ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானையே ஸாதனமாகக் கொள்கின்றனர். ஆகவே காலதாமதம் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை, அன்பின் காரணமாகவே ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றுதல் என்று இரண்டும் மடல் எடுத்தல் போன்ற செயல்களுக்கு அடிப்படை ஆகிறது. எப்படி? மடல் எடுத்தல் போன்ற செயல்கள் எஜமானனாகிய எம்பெருமானுக்கு மேன்மையை ஏற்படுத்தவல்லவை என்பதால் இவை கைங்கர்யம் என்னும் ஸாத்யத்தை ஒத்தவை ஆகும் (ஸாத்யம் என்பது மூன்றாகும் - எம்பெருமான் ஸாத்யம் எனப்படுபவன், கைங்கர்யம் ஸாத்யம் எனப்படும், கைங்கர்யம் மூலம் ஏற்படும் அன்பும் ஸாத்யம் எனப்படும்). மேலும் அவர்கள் மடல் எடுத்தல், நோன்பு நோற்றல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபட எண்ணிய உடனேயே, ஸர்வேச்வரன் விரைவாக ஓடிவந்து இவர்களின் காலில் விழும்படிச் செய்யவல்லவை என்பதால் பலனைப் பெறுவதில் உள்ள தாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாத தன்மை இவைகளுக்கு உண்டு. மற்ற அனைத்தும் உபாயங்களையும் விட, ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் என்னும் உபாயத்திற்கு ஏற்றம் உள்ளது போன்று, இவைகளுக்கு ஏற்றம் உண்டு. எம்பெருமான் மீது கொண்ட அன்பு மட்டுமே காரணமாக இவர்கள் இதில் ஈடுபடுகின்றனர் போன்ற பல காரணங்கள் கூறலாம். ஆகவே ஸித்தோபாயம் அல்லாமல் இவை தாங்களாகவே காரியம் செய்யவல்லவை என்பதால், இவை எம்பெருமானின் செய்கைகளுக்குத் தடை ஆகாது என்று அறிக. இந்தச் சூர்ணைக்கு வேறு பொருளும் கூறலாம். கடந்த சூர்ணையில் “உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது” என்று கூறியதற்கு மேலும் காரணம் கூறி இந்தச் சூர்ணையில் விளக்குகிறார் எனலாம். பால் என்பது உணவாகவும் மருந்தாகவும் உள்ளது போன்று, உபேயமாக உள்ள எம்பெருமான் தானே உபாயமாகவும் உள்ளான். ஆகவே தன்னை அடைவிப்பதற்கான காலதாமதத்தைத் தானே பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், விரைவாகப் பலனை அளிப்பதால், மற்ற உபாயங்களான பக்தி போன்றவற்றைக் காட்டிலும் ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானுக்கு ஏற்றமே உள்ளது. இதனை இங்கு ஏன் கூற வேண்டும் என்றால், ஸாத்யவஸ்து மீது அன்பு உண்டாவதற்கு இந்த இரு தன்மைகளுமே காரணம் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். ஆகவே ஸர்வேச்வரன் அடியாக ஏற்பட்டு, ஒரு நொடிப்பொழுது கூட அவனை அடையும் காலத்தில் தாமதம் ஏற்படுவதைப் பொறுக்க இயலாமல் துடித்தபடி, அந்த ஸாத்யவஸ்து மீது உண்டான அன்பு காரணமாக அல்லவோ மடல் எடுத்தல் போன்றவற்றில் ஈடுபடுகின்றனர்? எனவே அன்பு மேலிடுவதன் காரணமாகச் செய்கின்ற இந்தச் செய்கைகள், ஸர்வேச்வரன் பதிலுக்கு ஓடிவந்து மேலே விழுந்து செய்கின்ற செயல்களுக்குக் காரணமாக இருக்குமே அல்லாமல், அவனது செயல்களுக்குத் தடையாக இருக்காது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஆக (இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிநே த்யஜிக்கலாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவு வர, பிள்ளை திருநறையூரையர் ப்ரவ்ருத்தி வ்யாஜத்தாலே, பகவத் ப்ரபந்நனா யிருந்தனையாகிலும் உபேயபரனானவனுக்கு தத் விஷயப்ராவண்யத்தாலே வரும் ஸ்வதேஹ த்யாகம் துஸ்த்யஜம், உபாய புத்த்யாவநுஷ்டித மல்லாமையாலே அதுதானுபாய கோடியிலந்வயியாது, வஸ்துகத்யா அந்வயித்ததாகிலும் ப்ரேம பரவசர்க்கு தோஷாயவன்று. புத்தி பூர்வகமாக வநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும் படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக் கண்டவர்கள் பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாந மூலமேயாகிலும் ப்ரேம கார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வந்தவையாகையால் அதிச்லாக்யாங்கள், ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது; அவ்வளவன்றிக்கே அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியன்றோ விவற்றின் பெருமையென்று சொல்லுகையாலே உபேயாதிகாரத்தில் (தன்னைப் பேணாமை) என்று சொன்னவிது அநந்ய ஸாதநத்வத்துக்குச் சேருமோவென்னு மதிசங்கா பரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது.

விளக்கம் - ஆகவே சூர்ணை-86 முதல் இந்தச் சூர்ணை முடிய, பிள்ளை திருநறையூர் அரையரின் செயலானது கூறப்பட்டு, அந்தச் செய்கை ஏற்புடையதா என்ற ஐயத்திற்கான விடை அளிக்கப்பட்டது. இதனைக் கீழே காண்க:

- பகவத் ப்ரபந்நனாக உள்ளபோதிலும் அந்த உபேயமான எம்பெருமான் மீது கொண்ட அன்பு காரணமாகத் தனது சரீரம் துறத்தால் என்பதை விட இயலாது.
- அப்படி சரீரம் துறத்தல் என்னும் செயலானது உபாய புத்தியுடன் செய்யப்படவில்லை என்பதால், எம்பெருமான் அல்லாமல் மற்றொரு உபாயம் கைக்கொண்டான் என்ற தோஷம் ஏற்படாது.
- அந்தச் செயலின் தன்மை காரணமாக அதனை உபாயமாக என்று சிலர் எண்ணினாலும், அன்பின் வசப்பட்டிருக்கும் அவனைப் பொறுத்தவரை அது தோஷம் அல்ல.
- மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட்டவர்களின் பார்வையில் இது போன்று சரீரம் விடுதல் முதலான செயல்களை உணர்ந்தே செய்தனர் என்று தோன்றினாலும் தோஷம் ஏற்படாது.
- இது போன்ற செயல்கள் அறிவில்லாத தன்மையின் விளைவாக ஏற்படுவது என்று கூறலாம். ஆனாலும் மிகுந்த பக்தி காரணமாக அந்த அறிவின்மை ஏற்படுவதால், இந்தச் செயல்கள் போற்றப்பட வேண்டியவையே ஆகும்.
- இது போன்ற செயல்கள் ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் நமக்காகச் செய்யும் செய்கைகளுக்குத் தடை ஏற்படுத்தாது.
- இது போன்று செயல்கள் ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானின் செயல்களை ஒத்திருப்பவை என்னும்படி மேன்மை பெற்றவை ஆகும்.

இப்படியாக உபாய அதிகாரத்தில் “தன்னைப் பேணாமை” என்று கூறப்பட்ட இது, மற்ற உபாயங்களின் வரிசையில் சேர்ந்துவிடுமோ என்ற சந்தேகம் விலக்கப்பட்டது.

94. இவனுக்குப் பிறக்குமாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதமான ப்ராவண்யம் விஷய வைலக்ஷண்யாதீநமத்தனையன்றோ, சமதமாதி யாத்ம குணங்களன்றோ அதிகாரத்தை மினுங்குவிப்பதென்ன; அவை தன்னையு மிதுதானே யுண்டாக்கு மென்கிறார் மேல் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய பகவத் விஷய ஈடுபாடு என்பது எம்பெருமானின் அழகு போன்றவற்றால் ஏற்படுவது அல்லவோ? ஆனால் சமம், தமம் போன்ற ஆத்மகுணங்களால் ஒருவன் பயன் பெறுவதால் அல்லவோ மேன்மை அடைகிறான் என்று கேட்கலாம். உண்மை, ஆயினும் அத்தகைய ஆத்மகுணங்களை இத்தகைய பகவத் ஈடுபாடு அல்லவோ ஏற்படுத்தும் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - "சமதம நியதாத்மா", "அமாநித்வம்" இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே - இச்சேதநனுக்குண்டாகத் தக்கவாத்மகுணங்கள் தானனேகமுண்டிறே; இவை யெல்லாவற்றுக்கும் இந்த ப்ராவண்யம் - (ப்ரதாந ஹேதுவாகையாவது) - அநுகூல ஸஹவாஸ சாஸ்த்ராப்யா ஸாசார்யோபதேசாதிகளான ஹேத்வந்தரங்களிற் காட்டில் முக்க்ய ஹேதுவாயிருக்கை.

விளக்கம் - இவனுக்கு ஏற்படும் ஆத்மகுணங்கள் அனைத்திற்கும் மூலகாரணம் எது என்றால், பகவத் விஷய ஈடுபாடே ஆகும். இதனை "சமதம நியமாத்மா", "அமாநித்வம்" போன்ற ச்லோகங்கள் மூலம் அறியலாம். ஒருவனுக்கு ஆத்மகுணங்கள் ஏற்பட முக்கியமான காரணம் பகவத் விஷய ஈடுபாடே ஆகும்.

95. "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப", "பரமாத்மநி யோரக்த:", "கண்டு கேட்டுற்றுமோந்து".

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமானோபாதாநம் பண்ணுகிறார் (மாற்பால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயத்திற்கு ஏற்ற ப்ரமாணங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு நூற்பால் மனம் வைக்க நொய்விதாம்" என்று ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக, போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளோடேயணைகையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸை வைக்க வெளிதாமென்றும்; "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ

விரக்தோ பரமாத்மநி” என்று பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனாய் அத்தாலே பரமாத்மேதர விஷயத்தில் விரக்தனானவனென்றும்; ”ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுமூலு மைங்கருவி கண்ட வின்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன்” என்று பெரியபிராட்டியாரும் தேவருமாயொரு தேசவிசேஷத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக் கண்டு அங்கே ப்ரவணனாய், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் விரக்தனானே னென்றும்; பகவத் ப்ராவண்ய மிதர விஷய விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் – மூன்றாம் திருவந்தாதி (14) மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு நூற்பால் மனம் வைக்க நொய்விதாம் – என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று விட்டால் தனக்கு இனியவர்களாக இருந்து வந்த பெண்களின் தோள்களைத் தழுவுதலில் உள்ள ஆசை விலகி, ப்ரமாணங்களில் மனம் செல்லும் என்பதாகும். பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ பரமாத்மநி – எம்பெருமானிடம் ஆசை வைத்து, அவன் நீங்கலாக உள்ள மற்றவற்றில் ஆசையை விலக்கி - என்றால் என்ன? பரம்பொருளான எம்பெருமானிடம் ஆசை கொண்டுவிட்டால், அவன் நீங்கலாக உள்ள மற்ற விஷயங்களில் ஆசை நீங்கும் என்பதாகும். திருவாய்மொழி – ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுமூலு மைங்கருவி கண்ட வின்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன் – என்பது என்ன? பெரிய பிராட்டியும் ஸர்வேச்வரனும் ஒன்றாக எழுந்தருளியுள்ள அழகைக் கண்ட பின்னர் அங்கு என் அன்பு சென்றவனாக, செல்வத்திலும் கைவல்யத்திலும் அன்பு இல்லாதவனாக நின்றேன் - என்பதாகும். ஆக எம்பெருமான் மீது கொண்ட ஈடுபாடு என்பது மற்ற விஷயங்களின் மீது உண்டாகும் வெறுப்பிற்குக் காரணம் என்று காட்டப்பட்டது.

96. ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்.

அவதாரிகை - பகவத்ப்ராவண்ய மாக்க குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேதுவென்று ப்ரஸ்தாவித்து, இதரவிஷய விரக்தி ஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை தர்சிப்பிப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்று.

பொருள் - ஆத்ம குணங்கள் அனைத்திற்கும் முக்கியமான காரணம் ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள அன்பே ஆகும் என்று கூறினார். தொடர்ந்து சிற்றின்பத்தின் மீது ஆசை ஏற்படாமல் போவதற்கான காரணமும் அவன் மீது கொள்ளும் ஈடுபாடே என்று ஏன் ப்ரமாணங்கள் மூலம் கூறவேண்டும் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சமமாவது, அந்த:கரண நியமநம்; தமமாவது, பாஹ்ய கரண நியமநம். "சமச் சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ:" என்னக் கடவதிறே. "க்ஷமா ஸத்யம் தமச்சம:" என்கிறவிடத்தில், "தமோ பாஹ்ய கரணாநா மநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம் - சமோந்த: கரணஸ்ய ததா நியமநம்" என்றிறே பாஷ்யகாரருமருளிச் செய்தது. மாறிச்சொல்லுமிடமுமுண்டு. இந்த சம தமங்களுண்டானவிடத்தில் அல்லாத குணங்கள் தன்னைடையே வருமாகையாலே ப்ரதாநமான விவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதென்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுத்வம், ஸகலாத்ம குணோத்பத்திக்கும் ஹேதுவென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்ம குணங்களில் ப்ரதாநமேதென்கிற சங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்றருளிச் செய்தாராகவுமாம்.

விளக்கம் - சமம் என்றால் அந்தகரணமான மனதை அடக்குதல், தமம் என்றால் புற உறுப்புகளான ஐந்து இந்த்ரியங்களை அடக்குதல் ஆகும். இதனை - சமச் சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ: - அக உறுப்புகளை அடக்குதல் சமம், புற இந்த்ரியங்களை அடக்குதல் தமம் - என்பதன் மூலம் காணலாம். கீதையில் உள்ள (10-4) - க்ஷமா ஸத்யம் தம: சம: - என்ற ச்லோகத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தனது கீதாபாஷ்யத்தில் - தமோ பாஹ்ய கரணாநா மநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம் - சமோந்த: கரணஸ்ய ததா நியமநம் - தமம் என்றால் துன்பங்கள் அளிக்கவல்ல ஐந்து புலன்களின் இன்பத்தில் சிக்கி அழிந்துபோகாமல், புற உறுப்புகளை அடக்குதல்; சமம் என்றால் அக உறுப்பாகிய மனதை அவ்விதமே அடக்குதல் - என்றது காண்க. ஒரு சில இடங்களில் சமம் என்பதற்குக் கூறப்படும் பொருள் தமம் என்பதற்கும், தமம் என்பதற்குக் கூறப்படும் பொருள் சமம் என்பதற்கும் மாற்றிக் கொள்ளப்படும். ஒருவனுக்குச் சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் உண்டானால், மற்ற ஆத்ம குணங்கள் தானாகவே அவ்விடம் வந்தடையும் என்பதால், இந்தக் குணங்களுக்கு "முக்கியமான காரணம் இன்னது" என்பதற்கு மட்டும் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது. அல்லது, மற்ற விஷயங்களின் மீது பற்றுதல் இல்லாத நிலை உண்டாகக் காரணம், அனைத்து ஆத்ம குணங்கள் உண்டாவதற்கும் காரணம் என்ற இடத்திற்குக் கூறி, "இந்த ஆத்ம குணங்களில் முக்கியமானது எது?" என்ற கேள்விக்கு - ஆத்ம குணங்களில் முக்கியமானவை சமம் மற்றும் தமம் என்றார் - எனவும் கொள்ளலாம்.

97. இந்தயிரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்திரம் கைபுகரும்; திருமந்திரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகரும்; ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகரும்.

அவதாரிகை - இந்த சமதங்களுண்டானால் இவனுக்குண்டாகக்கடவ பலபரம்பரையை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இவையிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

பொருள் – இப்படிப்பட்ட சமமும் தமமும் ஏற்பட்டால் ஒருவனுக்குக் கிட்டக்கூடிய பலன்களின் வரிசையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பகவத் ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான சமதமங்களைக் கீழ்ச்சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்குப் பூர்வபாவிான வளவிலே யொதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்த சமதமங்க ளிரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுருகையாவது - இவ்வாத்மகுணம் கண்டுகந்து ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்திரத்தை ஸார்த்தமாகவுபதேசிக்கும்படியிவனுக்கு வச்யனாகை. “தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்தாய ஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய - யேநாசுஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்” என்று சமதமோபேதனாய்க் கொண்டு உபஸந்நனானவனுக்கிறே ப்ரஹ்மவித்யையை தத்வத: உபதேசிக்கச் சொல்லிற்று. இந்த ச்ருதியில் ஆசார்யோபஸக்திக்குடலாகச்சொன்ன சமதமங்களுக்கு, “ஏதேந ச்ரவணோபயுக்த மவதாநம் விவக்ஷிதம் - நதூபாஸ நோபயுக்தாத்யந்தேந்த்ரிய ஜயாதி:” என்றிறே ச்ருதிப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று. (ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுருகையாவது) - “தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்” என்று - திருமந்த்ரமும் ஆசார்யாதீநமாகையாலே, உபதேஷ்டாவானவன் கைபுகுந்தவாறே, ததுபதேச முகத்தாலே ஸார்த்தமாக விவன்நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாகை. “ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ விது:” என்கையாலே “ப்ராஹ்மணாதீநம்” என்கிறவிடத்தில், ப்ராஹ்மண சப்தத்தால் - ஆசார்யனைச் சொல்லுகிறது. (திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுருகையாவது) - “மந்த்ராதீநஞ்ச தைவதம்” என்று - திருமந்த்ரமிட்டவழக்கா யிருக்குமவனாகையாலே, அர்த்தஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத் ப்ரதிபாத்யனான தானிவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்ட ப்ராப்திக்கு ப்ராபகனான (ஈச்வரன் கை புகுந்தவாறே, “வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே” என்கிறபடியே - ப்ராப்ய பூமி கைபுகுருகையாவது) - “தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம்” என்று - உபய விபூதியுமீச்வரனிட்ட வழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனாய் கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்ய பூமியான ஸ்ரீவைகுண்ட மிவனுக்குக்கத்யந்த ஸுலபமாகை.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனிடம் பூண்ட அன்பு காரணமாக உண்டாகின்ற பரிபூர்ணமான சமம் மற்றும் தமம் ஆகியவற்றை மேலே உரைத்தார். அடுத்து இங்கு ஆசார்யனின் அனுக்ரஹம் கிட்டுவதற்கு முன்பாக இவை இரண்டும் உண்டாவது பற்றியும், இவைகளின் விளைவு பற்றியும் கூறுகிறார். இந்தச் சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் ஒருவனுக்கு உண்டானால் - ஆசார்யன் கை புகுரும். அதாவது, இந்த ஆத்ம குணங்கள் ஒருவனிடம் இருப்பது கண்டு மகிழ்கின்ற ஆசார்யன், அவனுக்குப் பிறவியை அறுக்கவல்ல திருமந்த்ரத்தைப் பொருளுடன் உபதேசிக்கும்படியாக அந்த ஆசார்யன் அவனுக்கு வசப்பட்டு நிற்கிறான். முண்டக உபநிஷத் (1-2-12) - தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்தாய ஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய யேநாசுஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம் - அருகில் வந்து, தூய்மையான மனம் கொண்டவனாக, அகம் மற்றும் புறம் ஆகிய அனைத்து உறுப்புகளையும் அடக்கியவனாக

நிற்கின்ற சிஷ்யனுக்கு, எந்த ஒன்றின் மூலம் ஸத்யமாகவும் அழிவற்றதாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தை ஆசார்யன் அறிந்தானோ, அந்த ப்ரஹ்மவித்யையை உள்ளது உள்ளபடி உபதேசிக்கக் கடவன் – என்றது காண்க. ஆக சமம் மற்றும் தமம் ஆகியவற்றுடன் வந்து சேர்ந்த சிஷ்யனுக்கு அல்லவோ ப்ரஹ்மவித்யையை உள்ளது உள்ளபடி உபதேசிக்க வேண்டும் எனப்பட்டது? இத்தகைய இந்த உபநிஷத் வாக்கியத்திற்கு, ஆசார்யனை அடைவதற்குத் தேவையானதாக உரைக்கப்பட்ட சமம் மற்றும் தமம் ஆகியவை குறித்து ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் - ஏதேந் ச்ரவணோபயுக்த மவதாநம் விவக்ஷிதம் நதூபாஸ நோபயுக்தாத்யந்தேந்த்ரிய ஜயாதி: - இதன் மூலமாக கேட்பதால் ஏற்படுகின்ற பயனாக இந்த்ரிய விலக்குதல் கூறப்பட்டது, உபாஸனம் செய்வதற்கு ஏற்றதான பரிபூர்ணமான இந்த்ரிய விலக்குதல் கூறப்பட்டவில்லை - என்றது காண்க. “ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுருகையாவது” என்பதன் பொருள் என்ன? தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம் - அந்த மந்த்ரம் ஆசார்யனின் வசத்தில் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப திருமந்த்ரம் ஆசார்யனின் வசப்பட்டு உள்ளது; எனவே ஆசார்யனின் அருகில் சென்றவுடன் அவரது உபதேசம் மூலமாக அந்த திருமந்த்ரம் பொருளுடன் சேர்ந்து இவன் மனதில் நிலைநிற்கும் என்று கருத்து. ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ விது: - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ராஹ்மணன் - என்பதால், “தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்” என்ற வரியில் உள்ள “ப்ராஹ்மணா” என்ற பதம் ஆசார்யனைக் குறித்தது என்றே கொள்க. “திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுருகையாவது” என்பது என்ன? மந்த்ராதீநஞ்ச தைவதம் - மந்திரத்தின் வசப்பட்டது தெய்வம் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருமந்த்ரம் கூறுவதைக் கேட்பவனாக ஈச்வரன் உள்ளான்; எனவே பொருளுடன் சேர்ந்து அந்த திருமந்த்ரம் நிலை நின்றவுடன், அந்த மந்த்ரம் மூலம் கூறப்படுகின்ற ஸர்வேச்வரன், அந்தச் சேதனனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்கியும், விரும்பியதை அடைவித்தும் செய்கிறான். “ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாறே, ‘வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே’ என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகுருகையாவது” என்றால் என்ன? தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம் - அனைத்தும் தெய்வத்தின் வசப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலகம் மற்றும் அந்த உலகம் ஆகிய இரண்டுமே அவன் வசப்பட்டதாக உள்ளது; ஆகவே அவனை மட்டுமே உபாயமாகப் புகுந்த இவனுக்கு மிகவும் சுலபமாகக் கிட்டுகிறது.

98. ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யலாபம் ஆத்மகுணத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி சமதமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தர மிவையெல்லாம் ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹ க்ரமத்தாலே அருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று ஆக நியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்ய லாபம்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இப்படியாகச் சமம் மற்றும் தமம் ஆகியவை உண்டாக, மேன்மேலும் இவை அனைத்தும் கிடைக்கின்ற வழியை ஆரோஹமாக உரைக்கிறார் (முதலில் காரணம் கூறி பின்னர் காரியம் உரைத்தல்). அதன் பின்னர் எதற்கு எது காரணமாக உரைக்கப்பட்டதோ அது எப்போதும் பொருந்துவதாகும் என்பதை அவரோஹமாக உரைக்கிறார் (காரியம் கூறி பின்னர் காரணம் உரைத்தல்).

வ்யாக்யானம் - இது தனக்கு ப்ரயோஜநம், இது ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரதமஹேது சமதமங்களாகையாலே, அவச்யமிவை யிரண்டு மிவனுக்குண்டாகவேணு மென்னை. ஈச்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாப மீச்வரனாலே என்கிற ன்தாநத்திலே (ப்ராபகத்தாலே) என்றருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - இவ்விதம் உரைக்கப்பட்டதன் பலன், இந்தக் காரண வரிசையில் முதலில் உரைக்கப்பட்டவை காரணமான சமம் மற்றும் தமம் என்பதால், அவை முதலில் இவனுக்கு உண்டாகவேண்டும். ஈச்வரனே உபாயம் என்பதால் "ப்ராப்யலாபம் ஈச்வரனாலே" என்பதற்குப் பதிலாக "ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே" என்று கூறியது காண்க.

99. இதுதான் ஐச்வர்யகாமர்க்கும் உபாஸகர்க்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

அவதாரிகை - இந்த சமதமாதிகள்தான் போகமோஷுகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் இன்பத்தை விரும்புகின்றவர்கள், மோஷுகத்தை விரும்புகின்றவர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் வேண்டுவதாகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஐச்வர்யகாமர்க்கு சப்தாதி போகமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத் ஸாதநாநுஷ்டாந தசையில் சமதமாதிகள் வேணும்; "இந்த்ரியாணி புராஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா", "படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத் தைம்புலன் வென்று" என்னக் கடவதிறே. "ஐம்புலன்வென்று" என்றது மநோ நியமநத்துக்கு முபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயா சமாதி வேணும்; "தஸ்மாதேவம்வித் சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்", "புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்சுடர் கொளீஇ" என்னக்கடவதிறே. ப்ரபந்நாக் கதிகாரார்த்தமாக சமாதி வேணும்; "ஏகாந்தீது விநிச்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை: பக்தியுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந:", "அடக்கரும்புலன்க ளைந்தடக்கி யாசை யாமவை துடக்கறுத்து வந்து நிந்தொழிற் கணின்ற வென்னை" என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - ஐச்வர்யத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு ஐந்து புலன்களால் கிட்டக்கூடிய இன்பம் என்பதே புருஷார்த்தமாக உள்ளது. ஆனாலும் அந்த இன்பங்களை அடைவதற்கான வழிகளைச் செய்யும்போது சமம் மற்றும் தமம் அவசியமாகிறது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-18) – இந்திரியாணி புராஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா - உன்னால் இந்திரியங்கள் வெல்லப்பட்டதால் அல்லவோ மூன்று உலகங்களும் வெல்லப்பட்டன - என்றது. இது இராவணனைக் குறித்து மண்டோதரி உரைத்தது.
- திருவாய்மொழி (4-1-9) - படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத் தைம்புலன் வென்று – இங்கு "ஐம்புலன் வென்று" என்பதன் மூலம் மன அடக்குதலும் சேர்த்தே கூறப்பட்டது என்று கொள்க.

உபாஸகன் ஒருவனுக்குப் பக்தி உண்டாவதற்கு ஏதுவாக இத்தகைய சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் வேண்டியதாகிறது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் - தஸ்மாதேவம்வித் சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத் - இப்படியாக அறிந்தவன் அகம் மற்றும் புறம் ஆகிய உறுப்புகளை அடக்கியவனாக, மற்ற உலக விஷயங்களில் பற்றுதல் அற்றவனாக, விழிப்புடன் உள்ளவனாக நிலைநின்று ஆத்மாவில் பரமாத்மாவைக் காண்பானாக.
- திருச்சந்தவிருத்தம் (96) – புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்சுடர் கொளீஇ.

அடுத்து ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு இத்தகைய சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் அவசியமாகிறது. கீழே உள்ள ப்ரமாணங்கள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் - ஏகாந்தீது விநிச்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை: பக்தியுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகலாதந: - பரமைகாந்தி ஒருவன் கண்ணனை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டிருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்ட அவன் அந்த க்ருஷ்ணனை அடையும் விஷயத்தில் மற்ற தேவதைகளைத் தனது ஐந்து புலன்களால் அடையப்படும் இன்பங்களுக்குச் சமமாக வைத்து (அதாவது ஒதுக்கி), பக்தி என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்வானாக.
- திருச்சந்தவிருத்தம் (95) – அடக்கரும்புலன்க ளைந்தடக்கி யாசை யாமவை துடக்கறுத்து வந்து நின்தொழிற் கணின்ற வென்னை.

100. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

அவதாரிகை - இப்படி யதிகாரி த்ரயத்துக்கு மபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதிகமாக வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார் (மூவரிலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் மேலே உள்ள சூர்ணையில் கூறியபடி மூன்றுவிதமான மனிதர்களுக்கும் அவசியம் என்றாலும், ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு மிகவும் அதிகமாக இவை இருக்கவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவனுக்கிதிலாதிக்யம் சொல்லுகைக்காகவிநே அல்லாதவர்களை யிவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும்.

விளக்கம் - ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு இவை இரண்டும் மிகவும் அதிகமாக இருத்தல் வேண்டும் என்று உணர்த்துவதற்காகவே, ப்ரபந்நன் அல்லாதவர்களைக் குறித்தும் இங்கு இவர் அருளிச்செய்தார்.

101. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்த விஷய நிவ்ருத்தியேயமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹித விஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

அவதாரிகை - அவ்வாதிக்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (மற்றையிருவர்க்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதான “ப்ரபந்நனுக்கு இது மிகவும் வேண்டும்” என்பதை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சப்தாதி போகபரனான வைச்வர்யகாமனுக்கும், ஸாதநாந்தரபரனான உபாஸகனுக்கும், சாஸ்த்ர நிஷித்த விஷயமான ப்ரபந்நனுக்கு, சாஸ்த்ர விஹித விஷயமான பரதாராதியில் நிவ்ருத்தி மாத்ரமமையும்; ததுபய வ்யாவ்ருத்தனா யிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, சாஸ்த்ர விஹித விஷயமான ஸ்வதாரத்தில் நிவ்ருத்தி அவர்களைப் பற்ற வேற்றமென்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐச்வர்யகாமனுக்கு, ஸ்வதாரத்தில் ஸாதந தசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தியும், பல தசையில் போக்யதா புத்த்யா ப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும்; உபாஸகனுக்கு பலம் பகவதநுபவமாகையாலே, அவனைப்போலே பல தசையில் அந்வயமில்லையே யாகிலும், உபாஸநதசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தி வேணும்; ப்ரபந்நனுக்கு, தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திக்கையும் ஸ்வாதிகார பஞ்ஜகமாகையாலே விஹித விஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி வேணுமென்ற தாய்த்து.

விளக்கம் - சப்தம் முதலான புலன்களின் விஷயங்களில் வசப்பட்ட ஐச்வர்யத்தை விரும்புகின்றவன், பக்தி என்னும் ஸாதனத்தைக் கைக்கொண்டு நிற்கும் உபாஸகன் ஆகியவர்களுக்குச் சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளப்பட்டதான பிறர்மனை நோக்குதல் போன்றவற்றைத் தவிர்த்தல் முதலானவையே போதுமானதாகும். ஆனால் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டபடி உள்ளதான தனது மனைவியைச் சேர்தல் என்பதையே தள்ளுகின்ற செயலானது, ப்ரபந்நனுக்கு அவர்களைக் காட்டிலும் ஏற்றம் அளிக்கவல்லதாகும். ஐச்வர்யத்தை விரும்பும் ஒருவனுக்கு அவன் ஸாதன நிலையில் உள்ளபோது மனைவியிடம் கொள்ளும் சேர்க்கை என்பது தனது இல்லற தர்மம் என்பதாகவும், பலதசையில் அவன் ஒரு இன்பப்பொருள் என்னும் புத்தியுடன் கூடியதாகவும் இருக்கும். உபாஸகனின் பலன் என்பது எம்பெருமானின் அனுபவமே ஆகும். எனவே, மேலே உள்ள ஐச்வர்யம் விரும்புகின்றவன் போல பலதசையில், தனது மனைவி ஒரு இன்பப்பொருள் என்னும் புத்தியுடன் சேர்க்கை இல்லை என்றாலும், உபாஸனத்தின் போது இல்லற தர்மம் என்ற புத்தியால் சேர்க்கை வேண்டும். ஆனால் ப்ரபந்நன் ஒருவன் தனது இல்லற தர்மத்திற்கு ஏற்றபடி மனைவியுடன் சேர்தல் என்பது உள்ளபோதிலும், அத்தகைய சேர்க்கை என்பது “எம்பெருமானைத் தவிர மற்ற எதிலும் இன்பம் இல்லை” என்ற அதிகாரத்திற்குத் தடை ஏற்படுத்தும் என்பதால் கூடாது.

102. இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்.

அவதாரிகை - தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது போக்யதா புத்த்யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதிகாலம் வாஸநை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான் பிறக்கும்படி யெங்ஙனே யென்கிற சங்கையிலேயருளிச் செய்கிறார் (இதுதான் சிலர்க்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இல்லற தர்மம் என்னும் புத்தியுடன் சேர்கின்ற சேர்க்கை என்பதையும் தவிர்த்தல் என்பது, “இன்பம் அளிக்கவல்லது” என்னும் புத்தியுடன் சேர்கின்ற சேர்க்கையைத் தவிர்த்தால் அல்லவோ கைகூடும்? ஆனால் எல்லையற்ற காலமாக ஈடுபட்டு வந்த மற்ற விஷயங்களில் ஆசை என்பது எவ்விதம் நீங்கும் என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்) என்றது, ஸாஷாத்த்ருத பகவத் தத்வரான பக்திபாரவச்ய ப்ரபந்நநர்க்கு, ஸகலஜநமோஹநமான தத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநு பவத்தாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்) என்றது, தத்வயாதாத்மய தர்சிகளான ஜ்ஞாநாதிக்ய ப்ரபந்நநர்க்கு, “நம்மையநுபவிக்க இட்டுப் பிறந்த வஸ்து இப்படி அந்யவிஷய ப்ரவணமா யநர்த்தப்படுவதே” என்று அந்யவிஷய ஸங்கமறும்படி யவன் பண்ணும் பரமக்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்) என்றது, அளவிலிகளான அஜ்ஞாந ப்ரபந்நநர்க்கு, அவதாரங்களில் “மர்யதாநாஞ்ச லோகஸ்ய

கர்த்தா காரயிதாச ஸா” என்கிறபடியே, அதிகாராநுகுணமாக வவனாசரித்தும் ஆசரிப்பித்தும் போந்தபடிகளையும், அளவுடையரான பூர்வாசார்யர்க ளாசரித்துப் போந்தபடிகளையும், சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யோபதேச க்ரமத்தாலுமறிகையாலே அவ்வாசாரங்களை யநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்கப் பிறக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் – “சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்” என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனை நேரிலேயே கண்டு அறிந்த காரணத்தால் பக்திப் பரவசத்தில் மூழ்கிய ப்ரபந்நர்களுக்கு (இப்படியாக பெண்கள் உட்பட மற்ற விஷயத்தில் உள்ள ஆசை எவ்விதம் விலகும் என்றால்) பார்ப்பவர்களின் மனங்களைக் கவர்கின்ற எம்பெருமானின் திவ்யமான திருமேனி அழகு காரணமாக ஆகும். “சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்” என்பது என்ன? உண்மையான மெய்ப்பொருளை உள்ளதுஉள்ளபடி உணர்ந்த ஞானம் மூலமாக ப்ரபந்நராக உள்ளவர்களுக்கு (இந்த ஆசை எப்படி விலகும் என்றால்) “உன்னுடைய ஆத்மாவானது என்னை அனுபவிப்பதற்காகவே உள்ளது. அப்படிப்பட்ட ஆத்மா இவ்விதம் உலக விஷயங்களில் சிக்கி அழிவது ஏனோ?” என்று உலக விஷயங்களின் மீது உள்ள பற்றுதல்களை அழிக்கும்படியாக எம்பெருமான் செய்கின்ற கருணையான செயல்கள் மூலம் ஏற்படும். “சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்” என்பது என்ன? சூர்ணை 44-ல் கூறியபடி அறியாமை என்பதால் ப்ரபந்நரானவர்களுக்கு (இந்த ஆசை விலகுவது எப்படி என்றால்), இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (35-11) – மர்யதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸா – இந்த உலகில் உள்ள அனைத்துவிதமான தர்மங்களைத் தான் செய்பவனாகவும், மற்றவர்களைச் செய்ய வைப்பவனாகவும் இராமன் உள்ளான் - என்று கூறியபடி, அதிகாரங்களுக்குத் தகுதி ஏற்படும்படியாகத் தர்மங்களைக் கடைபிடித்தும், மற்றவர்களைக் கடைபிடிக்கும்படிச் செய்தும், ஞானம் நிறைந்த ஆசார்யர்களின் தர்மங்களை அறிந்தும், சாஸ்த்ரம் மற்றும் ஆசார்யன் மூலமாக இவைகளை அறிந்தும் செய்வதால், அந்த ஒழுக்க முறைகளை எண்ணியபடி உள்ளதால் கைக்கூடும்.

103. பிறக்கும் க்ரமமென் என்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும்; அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கும்.

அவதாரிகை - இவ்வோஹேதுக்களால் பிறக்கும் க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை யநுவதித்துக் கொண்டருளிச் செய்கிறார் (பிறக்கும் க்ரமம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மேலே பல காரணங்கள் கூறப்பட்டன. இப்படிப்பட்ட காரணங்கள் மூலமாக “மற்ற விஷயங்களின் மீது உள்ள நாட்டம் தவிர்தல்” என்பது எவ்விதம் பிறக்கும் என்ற கேள்வியை எழுப்பிக்கொண்டு, அதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கையாவது), சித்தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரந்தன்னை யொன்றாக வறியாதபடி யாக்குகை. (அருள் அருசியை விளைக்கையாவது) - விஷயாந்தரங்களைக் காணும்போது அருவருத்துக் காரித்துமிழ்ந்து போம்படி பண்ணுகை. (ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கையாவது) - ருசி செல்லச் செய்தே, அவர்களாசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக்கநர்த்தமே பலிக்கும் என்று, விஷய ஸ்பர்சத்திலிழிய நடுங்கும்படி பண்ணுகை. ஆகையால் இக்கரமத்திலே பிறக்குமென்று கருத்து.

விளக்கம் - “அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கையாவது” என்பது என்ன? காண்பவர்களின் மனதைச் சட்டென்று கவரும்படி ஸர்வேச்வரன் உள்ளதால், தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற சிற்றின்பங்களை ஒன்றாக அறிந்து கொள்ளாதபடிச் செய்வதாகும். “அருள் அருசியை விளைக்கையாவது” என்பது என்ன? மற்ற விஷயங்களைக் காணும்போது அருவருப்பு அடைந்து, காரி உமிழ்ந்து அகன்று போகும்படிச் செய்தலாகும். “ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கையாவது” என்பது என்ன? நம் போன்றவர்களுக்கு நமது ஆசார்யர்கள் என்ன செய்தார்களோ அதனை நாம் செய்யாமல் விட்டால் கேடு உண்டாகும் என்று பெண்களின் சேர்க்கையில் ஈடுபடுவதை எண்ணி நடுங்கும்படிச் செய்வதாகும். இப்படியாக இந்த மூன்று நிலைகளும் உண்டாகும் என்று கருத்து.

104. இவையும் ஊற்றத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இந்த த்ரிவித ப்ரபந்நர்க்கும் ஸௌந்தர்யாதி த்ரயத்திலோரொன்றே விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதுக்கு நிதாநத்தையருளிச் செய்கிறார் (இவையும் ஊற்றத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது) என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள மூன்றுவிதமான ப்ரபந்நர்களுக்கு எம்பெருமானின் ஸௌந்தர்யம் போன்று மூன்று விதமான காரணங்களில் ஏதேனும் ஒன்று, அவர்கள் மற்ற விஷயங்களின் மீது கொள்ளும் பற்றில்லாமைக்குக் காரணமாகும் என்று கூறுவதற்கான ந்யாயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) இத்யாதியால் - இவர்களுக்குச் சொன்ன ப்ரபத்தி ஹேதுக்களானவை ஓரொன்றினூற்றத்தைப் பற்றச் சொன்னாப் போலே, (அழகாலே பிறக்கும்) என்று தொடங்கிச் சொன்ன விரக்தி ஹேதுக்களான இவையும் ஓரொன்றினூற்றத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால் - பக்திபாரவச்ய ப்ரபந்நர்க்கு, அருசிக்கடியான க்ருபையும் அச்சத்துக்கடியான ஆசாராநுஸந்தாநமு முண்டாயிருக்கச்செய்தே, பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை ஸாஷ்டாத்கரித் தநுபவிக்குமவர்களாகையாலே எப்போதும் நெஞ்சு பற்றிக்கிடக்கையால் விஷயாந்தரங்களையறியாதபடி பண்ணும்வழிகே அவர்கள் பக்கலுறைத்திருக்கும்;

ஜ்ஞாநாதிக்ய ப்ரபந்நர்க்கு, அஜ்ஞாந ஹேதுவான விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டநுபவிக்கையும் பயஹேதுவான ப்ராத்தந சிஷ்டாசாராநு ஸந்தாநமுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவன் தன் க்ருபையை முழுமடைசெய்தெடுத்த விஷயங்களாகையாலே அருசிக்கடியான க்ருபையவர்கள் பக்கலுறைத்திருக்கும். அஜ்ஞாந ப்ரபந்நர்க்கு, அர்ச்சாவதாரத்திலே காதாசித்கமாக விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவமும் அருசிஹேதுவான க்ருபையும் ஒருமர்யாதையுண்டாயிருக்கச் செய்தே, பூர்வர்களாசாரங்களையே பலகாலம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு போருகையாலே பயஹேதுவானவ்வாசரங்கள் அவர்கள் நெஞ்சிலேயுன்றியிருக்கும். இவ்வூற்றத்தைப் பற்ற ஓரொன்றே விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - “அஜ்ஞானத்தால் ப்ரபந்நர்” என்று கூறிய சூர்ணை 43-ல் இந்த மூன்று விதமான ப்ரபந்நர்களுக்கும் கூறப்பட்ட ப்ரபத்திக்கான காரணங்கள் கூறப்பட்டன; அங்கு அவற்றில் ஏதோ ஒன்று அவரவர்களுக்கு அந்தந்த காரணங்களைப் பற்றுவதன் வாய்ப்பாக உரைக்கப்பட்டது. இது போன்று “அழகாலே பிறக்கும்” என்று கூறிய சூர்ணை 102-ல் கூறப்பட்ட விரக்தியின் காரணங்கள் ஒவ்வொன்றின் அடிப்படையும் அவரவர்களின் ஈடுபாட்டைப் பொறுத்தது என்கிறார்.

பக்தியால் பரவசத்துடன் கூடியுள்ளவர்களுக்கு மற்ற விஷயத்தின் மீது உண்டாகிற ருசியற்ற நிலைக்கு அடிப்படையாக உள்ள எம்பெருமானின் க்ருபை மற்றும் மற்ற விஷயங்களைக் கண்டு அச்சத்துடன் ஒதுங்குவதற்கு அடிப்படையான ஆசாரத்தின் நினைவும் உள்ளன என்றாலும் – அவர்கள் ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி அழகைத் தங்கள் மனக்கண் மூலமாகத் தெளிவாகக் கண்டு அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள் என்பதால், அவனுடைய அழகில் மட்டுமே தங்கள் மனம் பறி கொடுத்து நிற்பதால், மற்ற விஷயங்களை அவர்கள் காணாதபடி செய்கின்ற அவனது திருமேனி அழகு என்பதே அவர்களிடம் நிலைத்திருக்கும்.

ஞானத்தின் காரணமாக ப்ரபந்நரானவர்களிடம் மற்ற விஷயங்களைக் கண்டு மயங்காமல் உள்ளதற்குக் காரணமான எம்பெருமானின் அழகினை அவனது அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டு அனுபவித்தல், மற்ற உலக விஷயங்களில் ஈடுபடுதல் கூடாது என்ற அச்சத்தின் அடிப்படையான ஆசார்யர்களின் உபதேசத்தின் மூலம் உண்டாகும் ஆசாரம் பற்றிய எண்ணம் ஆகியவை உள்ளன என்றாலும் - ஸர்வேச்வரன் தனது க்ருபை என்னும் வெள்ளத்தை மடையை முழுமையாகத் திறந்துவிட்டது போன்று அவர்களிடம் பாயும்படிச் செய்வதால் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுவதைத் தடுக்கின்ற அவனது க்ருபை என்பது அவர்களிடம் நிலைத்து காணப்படும்.

அறியாமையின் விளைவால் ப்ரபந்தரானவர்களிடம் அர்ச்சாவதார திருமேனியில் உண்டாகின்ற அனுபவம், மற்ற விஷயங்களில் வெறுப்பு உண்டாக்கவல்ல அவனது க்ருபை ஆகிய இரண்டும் உள்ளன என்றாலும் – பூர்வாச்சார்யர்கள் கடைபிடித்து வந்த ஆசாரங்களையே பல காலமாக எண்ணியபடி வந்ததால், அச்சத்திற்குக் காரணமாக அந்த ஆசாரங்கள் அவர்கள் உள்ளத்தில் நிலைநின்றிருக்கும். ஆகவே இத்தகைய ஈடுபாடு ஏற்படுவதற்கு ஏதேனும் ஒன்று மட்டுமே ப்ரதான காரணம் எனப்பட்டது.

105. அருசி பிறக்கும்போதைக்கு தோஷதர்சநமபேசுஷிதமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - விஷய வைலக்ஷணயாதிசயத்தாலே விஷயாந்தராஜ்ஞாநம் விளையவும் கூடும். ஆப்தரான சிஷ்டர்களுடைய வாசாராநுஸந்தாந்தாலே அவிஹித விஹித விஷய ஸ்பர்சத்திலச்சம் விளையவும் கூடும், அநாதிகாலமாசைப்பட்டு மேல் விழுந்து போந்த விஷயங்களிலேயருசி பிறக்கை அகடிதமிறே; அப்படிப்பட்ட அருசிதானவனருளாலே பிறக்கும்போதைக்கு அபேசுஷிதாம்சத்தையருளிச் செய்கிறார் (அருசி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி அழகு என்பது மிகவும் வேறுபட்ட மேன்மை உடையது என்பதால், அதன் விளைவாக மற்ற விஷயங்களில் அறியாமை உண்டாகலாம். நமக்கு நன்மை செய்பவர்கள் என்று நம்பக்கூடிய ஆசார்யர்களின் ஆசாரம் பற்றி எண்ணுவதால் சாஸ்த்ரங்கள் உரைக்கின்ற பிறர்மனை நோக்குதல் கூடாது என்பது பற்றியும், விதிக்கப்பட்டபடி தனது மனைவியைச் சேர்தலிலும் அச்சம் உண்டாகலாம். ஆனால் எல்லையற்ற காலம் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் இருந்து வருவதான பெண்கள் விஷயத்தில் வெறுப்பு ஏற்படுதல் என்பது உண்டாகக் கூடியதோ? அத்தனை எளிது அல்லவே! ஆகவே அப்படிப்பட்ட வெறுப்பு என்பது அவனது க்ருபை மூலமாக நமக்கு உண்டாகும்போது நம்மிடம் நிலைநிற்க வேண்டியது என்ன என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தோஷ தர்சநமாவது) போக்யதா புத்த்யா பரிஷ்வங்கிக்கிற யோஷித்தேஹம் மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி ஸமுதாயமாய் சர்மாவந்தமாய் துர்கந்தியாயிருக்கும்படியையும், போகந்தானல்பமாய் அஸ்திரமாய் துக்க மிசர்மாய் அநர்த்தாவஹமாயிருக்கும்படியையும் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களாலே தர்சிக்கை.

விளக்கம் – "தோஷ தர்சநம்" என்றால் என்ன? இன்பம் அளிக்கவல்லது என்ற எண்ணத்துடன் அணைக்கப்படும் சரீரம் என்பது - மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி - மாமிசம், இரத்தம், சீ, மலம், மூத்திரம், நரம்பு, மஜ்ஜை - போன்ற பலவற்றின் கூட்டம் என்பதும்; துர்நாற்றம் வீசக்கூடியது எனவும்; இன்பம் மிகவும்

அற்பமாயும் நிலையற்றதாயும், துன்பம் என்பது மிகவும் அதிகமாகவும் அளிக்கவல்லது என்பதை நேரடியாகவும் ப்ரமாணங்கள் மூலமாகவும் காண்பதாகும்.

106. அது ப்ரதானஹேதுவன்று.

அவதாரிகை - ஆனால் அதுவோ பின்னை அருசிஹேதுவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அது) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - ஆனால் இப்படிப்பட்ட தோஷதர்சனம் என்பதுதான் மற்ற விஷயங்களின் மீது வெறுப்பு உண்டாக முக்கியமான காரணமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரதான ஹேதுவன்று) என்றது, அதுவுமொரு ஹேது, முக்கிய ஹேதுவன்றென்றபடி.

விளக்கம் - “ப்ரதான ஹேதுவன்று” என்பதன் மூலம் அதுவும் ஒரு காரணமாக உள்ளதே அன்றி, முக்கியமான காரணம் அல்ல என்றார்.

107. அப்ராப்ததையே ப்ரதானஹேது.

அவதாரிகை - ஆனால் ப்ரதான ஹேதுதானேதென்ன (அப்ராப்ததையே ப்ரதான ஹேது) என்கிறார்.

விளக்கம் - அப்படி என்றால், முக்கியமான காரணம் எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அப்ராப்ததையாவது) பகவதேக போகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததாயிருக்கை. இத்தால் - அருளருசியை விளைக்குமிடத்தில் தோஷ தர்சநாதிகளைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கையால், தோஷ தர்சநமும் அப்ராப்தி தர்சநமும் தத்வவித்துக்களுடைய அருசிக்கு கௌணமுக்கிய ஹேதுக்களாயிருக்கு மென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - “அப்ராப்ததை” என்பது என்ன? எம்பெருமானை மட்டுமே அனுபவிக்க ஏற்றதான இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக இருத்தல். ஸர்வேச்வரனின் க்ருபை என்பது மற்ற விஷயங்களில் வெறுப்பை ஏற்படுத்தும்போது, சரீரத்தின்

தோஷங்கள் போன்றவற்றை நாம் ஆராயும்படிச் செய்தல் முதலானவை மூலமே நமக்கு அவற்றின் மீது வெறுப்பு உண்டாகும்படிச் செய்கிறது. ஆனால் உண்மையை அறிந்த உயர்ந்தவர்களுக்கு இப்படியாக வெறுப்பு உண்டாவதற்குச் சரீரத்தின் தோஷம் காணுதல் என்பது முக்கியமான காரணம் அல்ல, அவர்களைப் பொறுத்தவரை ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக இருத்தல் (அப்ராப்தி தர்சனம்) என்பதே முக்கியமான காரணம் ஆகும்.

108. பகவத் விஷயத்திலிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்று.

அவதாரிகை – “மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப” இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்ய விஷயமாகச் சொன்ன பகவத் விஷயத்தில் குணங்கண்டிழிகிறவோபாதி, இதுவும் தோஷங்கண்டே விடுகிறதானாலோவென்ன (பகவத் விஷயத்திலிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்று) என்கிறார்.

விளக்கம் – “மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப” என்னும் சூர்ணை 95-ல் கூறப்பட்டபடி நமது அன்புக்கு இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் குணங்களில் ஈடுபாடு கொள்வதால் அவனிடம் செல்கிறோம் என்று கூறுவது போன்று, சரீரத்தில் உள்ள பல்வேறு தோஷங்களைக் கண்டதால் மட்டுமே நமக்கு விஷயங்கள் மீது வெறுப்பு உண்டாகிறது என்று கூறினால் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

109. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

அவதாரிகை - ஆகிலெத்தாலேயென்ன (ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்று) என்கிறார். அதாவது - பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாண குணங்களடியாகவன்று இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத்தாலே என்கை.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்றால் உண்டாகின்ற முரண்பாட்டினை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்றது, இதர விஷயங்களிலருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை; பகவத் விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று கொள்ளாதே, தோஷ தர்சனத்தையும் குண தர்சனத்தையும் இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும் போதென்றபடி. (குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தியாவது) - பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு பொருவிடாய்ப்பட்டுத் துடித்து அலமரா நிற்க சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே குண ஹீநமென்று சிந்தித்த தசையிலே, பின்னையும் “அவனை

யல்லதறியேன்” என்று அவன் பக்கலிலே அத்யபிநிவேசத்தைப் பண்ணுகை. (தோஷாநு ஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது) - மாதா பித்ராதிகளும் பார்யா புத்ராதிகளும் ஜ்ஞாதிகளும் பந்துக்களும் க்ருஹ சேஷத்ராதிகளுமாய் சப்தாதி போகங்களை யநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் துக்க பஹுளத்வாதி தோஷத்தை ப்ரத்யசஷாதிகளாலேயறிந்தநுஸந்தியா நிற்கச்செய்தேயும், அதிலே அபிநிவேசம் நடந்து செல்லுகை. இவையிரண்டுங் கூடாதென்றபடி. அன்றிக்கே, (தோஷாநுஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது) - தத்வ வித்துக்களான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமானார் ஸாராஸார விவேக வத்தயா விஷய தோஷாநுஸந்தாநமுண்டாயிருக்கச் செய்தே சாஸ்த்ர விஹித தயா ப்ராப்தமென்கிற புத்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதநாதிருப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படி கொள்ளாதபோதிவை கூடாதென்று விரோதங் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ளாவேணுமென்னுமிடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - “இப்படி கொள்ளாதபோது” என்றால்: மற்ற விஷயங்களில் உண்டாகும் வெறுப்புக்குக் காரணம் அவர்கள் ஏற்ற விஷயமாக இல்லாமல் இருத்தலே என்றும்; ஸர்வேச்வரனிடம் கொள்ளும் ப்ரேமைக்குக் காரணம் அவன் நமக்கு ஏற்ற விஷயமாக உள்ளதால் என்றும் கொள்ளாமல் - மற்ற விஷயங்களில் உள்ள தோஷதர்சனம் மற்றும் எம்பெருமானிடம் உள்ள குணங்கள் என்பவற்றையே அந்த வெறுப்பு மற்றும் விருப்புகளுக்குக் காரணமாகக் கொள்ளும்போது - என்று பொருள். “குணஹீநம்” என்றால் - அவனையே எண்ணி பிரிவாற்றாமை காரணமாக, அவனை அடைந்தே தீரவேண்டும் என்று மிகுந்த தாகம் எடுத்தவன் போன்று துடித்துக் கொண்டு உள்ளபோது, அதனை நீக்கும்படி அவன் தனது திருமுகம் காண்பிக்கவில்லையே என்பதால், “அவன் குணங்கள் அற்றவன்” என்று எண்ணிவிடக்கூடும்; ஆகவே எம்பெருமானிடம் திருவாய்மொழி (5-3-5) - அவனையல்லதறியேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனது குணங்களின் காரணமாக அவனிடம் ஈடுபட்டால், அவன் தனது குணங்களை வெளிப்படுத்தவில்லை என்ற எண்ணம் ஏற்படும்போது, அவன் மீது உள்ள ஈடுபாடு விலகிவிடக்கூடும்; ஆகவே அவனது குணங்களின் தர்சனம் என்பது காரணமாக இருத்தல் கூடாது என்று கருத்து. “தோஷாநு ஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது” என்றால் தாய், தந்தை, மனைவி, புத்திரர்கள், பங்காளிகள், உறவினர்கள், வீடு, நிலம் என்று அனைத்துவிதமான இன்பங்களுடன் உள்ளதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ஸம்ஸாரத்தில், துக்கம் முதலானவை அதிகமாகவே உள்ளது என்பதை நேரில் பல இடங்களில் கண்டு அறிந்த பின்னரும் அவற்றை விடவேண்டும் என்று எண்ணாமல், அதில் மேலும் நாட்டத்துடன் இருத்தல் கூடாது - என்பதாகும். அல்லது “தோஷாநு ஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். உண்மையான கருத்துக்களை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்த மஹரிஷிகள் போன்றவர்கள் ஏற்கத்தக்கது எது,

ஏற்கத்தகாதது எது என்று பகுத்து வைத்துள்ளனர்; இதன் மூலமாக "விஷயங்களின் சேர்க்கை" என்பது துன்பத்தையே அளிக்கவல்லது என்ற எண்ணம் உண்டாகக்கூடும். ஆயினும் "சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டது" என்ற காரணத்தை முன்னே வைத்து, "இந்த செயல்கள் ஏற்புடையது" என்று எண்ணி மக்கட்பேறு முதலான ஸம்ஸார செய்கைகளில் ஈடுபடுவது கூடாது என்று கொள்ளலாம்.

110. "கொடியவென்னெஞ்சமவென்றே கிடக்கும்", "அடியேன் நான் பின்னுமுன்சேவடியன்றி நயவேன்" என்னாநின்றார்களிறே.

அவதாரிகை - குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டதென்னவருளிச் செய்கிறார் (கொடியவென்னெஞ்சம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எம்பெருமான் குணம் அற்றவன் என்று எண்ணிய நிலையில் அவனை விட்டுவிடவேண்டும் என்று எண்ணுவதை எங்கே காணலாம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "கடியன்" என்று தொடங்கி, "அறிவரு மேனி மாயத்தன்" என்னுமளவும் ஸ்வகார்யபரன், பிறர்நோவறியாதவன், ஒருவர்க்குமெட்டாதவன், வஞ்சகன், துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவன் என்று அவன் குண ஹாநியைச் சொல்லி, இப்படியிருந்தானாகிலும், அதிலோக க்ரூரமான வென்னெஞ்ச அவனையல்ல தறியாதே யிருக்குமென்றும்; வேம்புக் கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேம்பையே புஜிக்குமதொழிய கரும்பைக் கண்டாலும் விரும்பாது. அப்படியே, "கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு" என்னும்படி நிரதிசய போக்யனான நீதானே வேம்பு போலே விரஸனானவன்றும், த்வதநந்யார்ஹ சேஷபூதனான நான் எனக்கு வகுந்த சேஷியான உன் திருவடிகளையொழிய வாசைப்படேனென்றும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்கள் அருளிச்செய்யா நின்றார்களிறே என்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (5-3-5) - கடியன் - என்று தொடங்கி, "அறிவரு மேனி மாயத்தன்" என்பது முடிய உள்ள வரிகளில் அவன் தனது காரியத்தில் மட்டுமே குறியாக உள்ளவன், தன்னை எண்ணி பிறர்படும் துன்பங்களை அறியாமல் உள்ளவன், யாராலும் அடைய இயலாதவன், வஞ்சகன், அறிந்து கொள்வதற்குக் கடிமையான தன்மை கொண்டவன் போன்று அவனது குணமற்ற தன்மைகள் கூறப்பட்டன. இப்படி அவன் உள்ளபோதிலும் உலக விஷயங்களை வெறுக்கும் எனது நெஞ்சம், அவனை அல்லாமல் வேறு ஏதும் அறியாது என்றும்; வேப்பங்காயில் உள்ள புழுவிற்கு அந்த வேப்பங்காய்

அல்லாமல் கரும்பு கூடக் கசப்பதால், அந்த வேப்பங்காயை மட்டுமே உண்ணும் அல்லாது கரும்பை உண்ணாது என்றும்; பெரியதிருமொழி (7-1-4) – கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற இனிமையானவனாக உள்ள நீ வேம்பு போன்று இனிமை அற்றவனாக உள்ள நேரங்களிலும், வேறு யாருக்கும் அடிமை அல்லாது உனக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள நான், எனக்காகவே உள்ள உனது திருவடிகள் தவிர வேறு எதற்கும் ஆசைப்படமாட்டேன் என்றும் - இப்படியாகப் பலவிதமாக மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்களில் காணலாம்.

111. குணக்ருத தாஸ்யத்திலுங்காட்டில் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்.

அவதாரிகை – “குணைர் தாஸ்யமுபாகத:” என்றாருமில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (குணக்ருத தாஸ்யத்திலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அவனது குணங்களில் தோற்றுப்போய் அவனுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையை அடைந்தவர்கள் என்று யாரும் உள்ளனரா என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (குணக்ருத தாஸ்யமாவது) அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றடிமை யாயிருக்கை. (ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமாவது) சேஷத்வைக நிரூபணியமான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூபமிப்படியிருந்தாலும் குணாதிக விஷயமாகையாலே குணக்ருத தாஸ்யமுமில்விஷயத்திலே யநுவர்த்தியாநிற்கும்; ஆகையிறே, சேஷத்வைக நிரூபகரானவிளையபெருமாள் தாமப்படி அருளிச்செய்ததும். ஆனாலும் குணக்ருதமானது ஒளபாதிகமாகையாலே அப்ரதாநமாய், மற்றையது நிரூபாதிகமாகையாலே ப்ராதாநமாயிருக்கும்; அததைப் பற்றவிறே தத் ப்ராதாநய ப்ரஸித்தி தோற்றவருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - “குணக்ருத தாஸ்யம்” என்றால் அவனுடைய குணங்களில் தோற்றுப்போய் அவனுக்கு அடிமையாய் இருத்தல் ஆகும். ” ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யம்” என்றால் தனது அடிமைத்தனம் மூலமாக நிரூபிக்கப்படுவதாக உள்ள தன்னுடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து அடிமையாக இருத்தல் ஆகும். ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் இப்படி உள்ளபோதிலும் ஸர்வேச்வரன் குணங்களின் கடலாக உள்ளதால் அவனுடைய குணத்தில் தோற்று அடிமையாதல் என்பது எப்போதுமே இருப்பதாகும். இப்படி உள்ளதால் அல்லவோ அடிமைத்தனம் என்பதன் மூலம் நிரூபிக்கப்படும் லக்ஷணம் இராமாயணத்தில் – குணைர் தாஸ்யமுபாகத - இராமனின் குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையானேன் – என்றான். ஆனால் குணங்களுக்குத் தோற்றதன் காரணமாக அடிமையாதல் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதால் அது

ப்ரதானமாக இருக்காது; மாறாக மற்றவற்றால் உண்டாகும் அடிமைத்தனம் என்பது காரணத்தின் அடிப்படையில் அமையாததால் ப்ரதானமாக இருக்கும். ஆகவே “ஸ்வரூப” என்பதன் மூலம் எந்தவிதமான காரணத்தையும் அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல் எடுக்கின்ற அடிமைத்தனத்தின் சிறப்பை அருளிச்செய்கிறார்.

112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக பிராட்டி வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல் (அநஸூயைக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறியதற்கு ப்ரமாணம் கூறும் பொருட்டு பிராட்டி அருளிச்செய்த சொற்களை நினைவூட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அத்ரி பகவாநாச்ரமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையு மநுவர்த்திருந்த வநந்தரம், தத்பத்நியான அநஸூயையைப் பிராட்டி சென்று அநுவர்த்திருக்கிறவளவிலே அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து “பந்துஜநத்தையும் அபிமாநத்தையும் ஐச்வர்யத்தையும் விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டிலே போந்தவிது தைவயோகத்தாலேயுமக்கு நன்றாகக்கூடிற்று, நகரஸ்தனாகிலுமாம், வநஸ்தனாகிலுமாம், நல்லவனாகிலுமாம், தீயவனாகிலுமாம், ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தாவே கிடர், நீரிப்படி எப்போதும் பெருமாள் விஷயமாகவநுகூலித்துப் போரும்” என்ன; பிராட்டி, ஸஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருந்து, எனக்குப் பெருமாள் பக்கல் பாவபந்தம் ஸ்வத: உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவர்தாம் குணாதிகராயிருக்கையாலே, என்னுடைய பாவபந்தத்தை குணநிபந்தமேயன்றியிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாச்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக் காட்டவொண்ணாமையாலே நானவர்பக்கலிருக்குமிருப்பை யறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய் விருப்பருமானவன்றும் நானவர்பக்கலிப்படி காணுமிருப்பது” என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

விளக்கம் - அத்ரி பகவானின் ஆச்ரமத்திற்கு இராமன் எழுந்தருளி, அந்த முனிவரை வணங்கி அவரது அருளாசியைப் பெற்றான். அதன் பின்னர், அவரது பத்தினியான அநசூயையைப் பிராட்டியான சீதை வணங்கி அவள் அருகில் நின்றான். அப்போது அநசூயை சீதையிடம், “உனது உறவினர்கள், உனக்குத் தாழ்வு ஏற்படும் என்ற உணர்வு, செல்வம் போன்ற பலவற்றையும் நீ கைவிட்டாய். இராமனுடன் கானகம் வந்தாய். இந்த வாய்ப்பு உனக்கு அவனது ஸங்கல்பத்தால் கைகூடியது. நாட்டில் உள்ளபோதிலும், கானகத்தில் உள்ளபோதிலும், நல்லவனாக உள்ளபோதிலும், தீயவனாக உள்ளபோதிலும் பெண் ஒருவளுக்கு அவளது கணவனே முதல் தெய்வம் ஆவான். நீ இப்படியே எப்போதும்

இராமனுக்குத் தொண்டு புரிந்தபடி இருப்பாயாக”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட சீதை மிகுந்த நாணம் கொண்டு தனது தலையைத் தாழ்த்தியபடி, ”எனக்கு இராமனிடம் உள்ள அன்பு இயற்கையனது ஆகும். அவர் மிகுந்த குணங்களுடன் கூடியவராக உள்ளதால், எனது இந்த அன்பிற்குக் காரணம் அவரது குணங்களே என்று உலகில் உள்ளவர்கள் எண்ணக்கூடும். ஆனால் இராமனை எப்போதும் குணங்களில் இருந்து தனியே பிரித்துக் காட்டியலாது; ஆகவே அவரிடம் நான் அன்புடன் உள்ள நிலையானது குணங்களுக்காக மட்டும் அல்ல என்று என்னால் நிரூபிக்க இயலாது. ஆனால் அவர் குணங்கள் அற்றவராக இருந்தாலும், அழகற்றவராக இருந்தாலும் நான் அவரிடம் இப்போது இருப்பது போன்று இருப்பேன்”, என்றாள்.

113. பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி பின்னைச் சேருமோவென்னில், அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்தம்; அதுதான் ஒளபாதிமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

அவதாரிகை – இப்படி ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே ப்ரதாநமாகில், சேஷி செய்தபடி கண்டிருக்குமதொழிய, அநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும்படி யவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேருமோ வென்கிற சங்கையை யநுவர்த்திக்கிறார் (பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதியால். அதைப் பரிஹரிக்கிறார் (அதுக்கடி ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இவ்விதம் ஆத்மஸ்வரூபத்தின் காரணமாக உண்டான அடிமைத்தன்மை என்பதே சிறந்தது என்றால், நமது இயல்பான எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் என்ன செய்கிறானோ அப்படியே செய்து கொள்ளட்டும் என்று இருத்தல் வேண்டும். அப்படி உள்ளபோது மற்ற எதனையும் உபாயமாகக் கொள்ளாமல் இருத்தல் போன்று ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து ஒருவன் செய்கின்ற செயல்களைத் தொடர்ந்து செய்யவேண்டுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – ப்ராவண்யமாவது, அதிமாத்ர ஸ்நேஹம். அந்த ப்ராவண்யத்துக்கடி விஷய வைலக்ஷண்யமன்றோவென்ன, (அதுக்கடி ஸம்பந்தம்) என்கிறார். (ஸம்பந்தமாவது) – சேஷசேஷிபாவம். அதுதான் குணக்ருதமாயும் வாராதோ வென்ன, (அதுதான் ஒளபாதிமன்று, ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்கிறார். (ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்றது - இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை.

விளக்கம் – ப்ராவண்யம் என்றால் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட எல்லைகளையும் ஸர்வேச்வரனுக்காக மீறுகின்ற அளவிற்கு அவனிடம் உள்ள அன்பாகும். அப்படிப்பட்ட அன்பிற்குக் காரணம் அவனது திருமேனி அழகோ என்ற கேள்விக்கு, “அந்த அன்பிற்குக்

காரணம் அவனுடன் நமக்கு உள்ள ஸம்பந்தமே” என்கிறார். இந்த ஸம்பந்தம் என்பது எஜமானன் – அடிமை என்பதாகும். அத்தகைய ஸம்பந்தம் என்பது குணங்கள் காரணமாக வரலாம் அல்லவோ என்னும் சந்தேகத்திற்கு, “அந்த ஸம்பந்தம் வேறு காரணங்களால் வருவது அல்ல, ஆத்மாவின் இருப்பு என்பதுடன் கூடியதாகும்”, என்கிறார். ஸத்தா ப்ரயுக்தம் என்றால், “ஆத்மாவின் இருப்பு என்பது என்று முதல் உள்ளதோ அன்றிலிருந்து உள்ளது” என்பதாகும்.

114. அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலையும்; அது குலையாமைக்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே பகவத் விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

அவதாரிகை – இத்தால் கீழ்ப் பண்ணின சங்கைக்குப் பரிஹாரமானதேதென்னவருளிச் செய்கிறார் மேல் வாக்யத்ரயத்தாலே.

விளக்கம் – மேலே எழுப்பப்பட்ட கேள்விக்கு இங்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்) என்றது - அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான், ஸ்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தமடியாய் வருகிற ப்ராவண்ய கார்யமான பகவதநுபவமில்லாதபோது சூஷணகாலமும் நில்லாதென்றபடி. (அது குலையாமைக்காக வருமவை யெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்) என்றது - அந்த ஸத்தையழியாமைக்குறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும், பகவதநுபவமொழியத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம் சேஷிக்கதிசய கரங்களாகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களுமாயிருக்குமென்றபடி. (ஆகையாலே பகவத் விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்) என்று - உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக் கொண்டு ப்ரக்ருத சங்கையைப் பரிஹரித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - “அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்” என்றால் - ஆத்மாவின் இருப்பு என்பது: தான் உள்ளதற்குக் காரணமாக இருக்கின்ற எஜமான-அடிமை என்ற தொடர்பு மூலமாக ஏற்படும் மிகுந்த அன்புக்கு இலக்கான எம்பெருமானின் அநுபவம் கிட்டாதபோது ஒரு நொடி கூடத் தாங்க இயலாது என்பதாகும். “அது குலையாமைக்காக வருமவை யெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்” என்றால் - ஆத்மாவின் இருப்பு அழியாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதன் பொருட்டு மடல் எடுத்தல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபடக்கூடும்; இது போன்ற செயல்களை, எம்பெருமானின் அநுபவம் கிட்டாமல் தரிக்கமுடியாது என்பதால்

செய்யக்கூடாது என்று எண்ணினால் இயலாதபடி இருக்கும்; இப்படியாக இவை எம்பெருமானின் தன்மை குறித்து மற்றவர்களை வியக்கவைக்கும்படிச் செய்வதால், இவை சேதனனின் ஸ்வரூபம் (இயற்கை) ஆகும். எனவே “ஆகையாலே பகவத் விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்” என்று மேலே எழுப்பப்பட்ட சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து முடிக்கிறார்.

115. ப்ரபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதான ஹேது.

அவதாரிகை - இதரவிஷயபரித்யாகத்துக்கும் பகவத்விஷய பரிக்ரஹத்துக்கும் ப்ரதான ஹேதுக்களின்னதென்றார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே, இதரோபாய பரித்யாகத்துக்கு ப்ரதானஹேதுவின்னதென்கிறார் மேல் (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பெண்களுடனான தொடர்பு உள்ளிட்ட மற்ற விஷயங்களைக் கைவிடுவதற்கும், எம்பெருமானைப் பற்றுவதற்கும் உள்ள முக்கியமான காரணங்கள் இவை இவை என்று மேலே கூறினார். இங்கு ப்ரபத்தி தவிர்த்து உள்ள மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுவதற்கான காரணம் இவை இவை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ப்ராபகாந்தரங்களாவன - ப்ரபத்த்யுபாயத்தை யொழித்த உபாயங்கள் (அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்றது - அவற்றையறிகைக்கும் அநுஷ்டிக்கைக்குமீடான ஜ்ஞாநசக்திகளில்லாமை தத்த்யாகத்துக்கு ப்ரதானஹேதுவன்று என்றபடி. (ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதானஹேது) என்றது - பகவதத்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்கிய ஹேதுவென்றபடி. இத்தால் - “அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்” என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அஜ்ஞாநாசக்திகள் முக்கியஹேதுவன்றென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜ்ஞாநாசக்திகளடியாகாவிடில் ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாகில் பரிக்ரஹ்யமாமிநே , ஸ்வரூபவிரோதமென்றுவிட்டாலினே மறுவலிடாதொழிவது.

விளக்கம் - “ப்ராபகாந்தரங்கள்” என்பவை ப்ரபத்தியைத் தவிர உள்ள மற்ற உபாயங்கள் ஆகும். “அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று” என்றால் அப்படிப்பட்ட மற்ற உபாயங்கள் எவை என்று அறிந்து கொள்வதற்குத் தேவையான ஞானம் மற்றும் அவற்றை இயற்ற நம்மிடம் ஆற்றல் இல்லை என்பதன் காரணமாகவே அவற்றைக் கைவிடவேண்டும் என்பது அவற்றைக்

கைவிடுவதற்கான முக்கியமான காரணங்கள் அல்ல - என்பதாகும். "ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாநவேது" என்றால் - அது போன்று மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளுதல் என்பது எமபெருமானுக்கு மட்டுமே நாம் அனைத்துவகையிலும் வசப்பட்டவர்கள் என்பதான நமது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குப் பொருந்தாது என்பதால் கைவிடவேண்டும் என்று கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் சூர்ணை 43ல் "அஜ்ஞாநத்தால்" கூறப்பட்டதான அறிவு இல்லாத தன்மை மற்றும் ஆற்றல் இல்லாத தன்மை ஆகிய இரண்டும் முக்கியமான காரணம் அல்ல எனப்பட்டது. ஏனென்றால் அறிவற்ற தன்மை மற்றும் ஆற்றல் அற்ற நிலை ஆகிய இரண்டும் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாமல் இருப்பதற்கு முக்கியமாகக் காரணமாக இருந்தால், ஞானம் மற்றும் ஆற்றல் ஏற்பட்டால் அந்த உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளக்கூடும் அல்லவோ? ஆனால் அவை ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதம் என்று எண்ணிய பின்னர் மீண்டும் தலைதூக்காது அல்லவோ?

116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞார்க்கு உபாயம்

அவதாரிகை - இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதியென்று தள்ளலாமோ, அதுவும் மோசூபாயமாயன்றோ போருகிறது, அது பின்னையார்க்கு உபாயமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகாந்தரம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் மற்ற மோசூப உபாயங்களை ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதி என்று ஒதுக்குவது சரியா, அவை மோசூப உபாயங்கள் அல்லவா, அவற்றை விலக்கினால் அவை பின்னர் எந்த அதிகாரிகளுக்கு உபாயமாக உள்ளது போன்ற கேள்விகளுக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "அஜ்ஞார்க்குபாயம்" என்றது ஸ்வரசூபணே ஸ்வயத்தந கந்தாஸஹமான ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி தர்சிப்பிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்கு உபாயமாயிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - "அஜ்ஞார்க்குபாயம்" என்றால், தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் தங்களுக்கு முக்கியமான பங்கு உள்ளது என்று எண்ணியவர்களாக, ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சரியாக அறியாதவர்களுக்கு (தாங்களே தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயல்வது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதம் ஆகும்) மற்ற உபாயங்கள் உள்ளன.

117. ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்.

அவதாரிகை - ஆனால், ஜ்ஞாநிகளுக்கு இது எங்ஙனேயென்ன (ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்) என்கிறார்.

விளக்கம் - இது போன்ற உபாயங்கள் ஞானிகளுக்கு எவ்விதம் இருக்கும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு அபாயமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் இன்னது என்ற ஞானம் கொண்டவர்க்கு இது போன்ற மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் அபாயமாகவே (ஆபத்து ஏற்படுத்துவதாக) இருக்கும்.

118. அபாயமாயிற்றது ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே.

அவதாரிகை - இவர்களுக்கு அபாயமாவானென்னென்ன (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே) என்கிறார்.

விளக்கம் - ஞானிகளுக்கு மற்ற உபாயங்கள் ஏன் அபாயமாக இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வரூபமாவது அத்யந்த பாரதந்தர்யம்; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவது நாசகமிறே.

விளக்கம் - ஸ்வரூபம் என்றால் எம்பெருமானிடம் மிகுந்த ப்ரேமை காரணமாக அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு இருத்தல் ஆகும். மற்ற உபாயங்கள் இப்படிப்பட்ட நிலையை மாற்றிவிடுவதால், அவை ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை ஏற்படுத்தக்கூடியவை ஆகும்.

119. “நெறிகாட்டி நீக்குதியோ” என்னாநின்றதிறே.

அவதாரிகை - ததபாயத்வத்தை ஜ்ஞாநிநாமக்ரேஸரரானவாழ்வார் பாசுரத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (நெறிகாட்டி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட அபாயத்தன்மை என்பது மற்ற உபாயங்களுக்கு உள்ளது என்பதை ஞானிகளில் முதல்வரான நம்மாழ்வார் தனது பாசுரத்தில் கூறுவதை உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது உன்னையொழிய வேறொருபாயத்தை காட்டி உன்பக்கலினின்றும் அகற்றப் பார்க்கிறாயோவென்கையாலே, ப்ராபகாந்தராபாயத்வம் ஸித்தமிறே என்கை. நீக்குகையாவது - பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயாநுஷ்டாநத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகையிறே.

விளக்கம் - பெரிய திருவந்தாதி (6) - நெறிகாட்டி நீக்குதியோ – என்ற பாசுரம் காண்க. இதில் ஆழ்வார், “மற்ற உபாயங்களைக் காண்பித்து உன்னை விட்டு என்னை அகற்றப் பார்க்கிறாய் போலும்” என்கிறார். இதன் மூலம் மற்ற உபாயங்களின் அபாயத்தன்மை தெளிவு அல்லவோ? இங்கு பாசுரத்தில் உள்ள “நீக்குதல்” என்றால் என்ன? அவனுக்கு மட்டும் வசப்பட்டதான ஆத்மாவைத் தனது முயற்சியால் சேதனன் காப்பாற்றிக்கொள்ள மற்ற உபாயங்களை நாடும்படிச் செய்து, அதன் மூலம் விலக்கிவைத்தல் ஆகும்.

120. “வர்த்ததே மே மஹத் பயம்” என்கையாலே பயஜநகம்; “மா சுச:” என்கையாலே சோக ஜநகம்.

அவதாரிகை - இதினுடைய ஸ்வரூபநாசகத்வ ப்ரயுக்தமான தூஷணவிசேஷங்களை யருளிச் செய்கிறார் (வர்த்ததே) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை ஏற்படுத்தக்கூடிய தோஷங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு திசுஷு ஸர்வாஸுசாச்யுத, சரீரேசு கதௌசாபிவர்த்ததே மே மஹத் பயம்” என்று உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு

யோக்யமான கால தேச தேஹ விஷயமாகவும், உபாயாந்தரங்கள் தன்விஷயமாகவும் எனக்கு மஹாபயம் வர்த்தியா நின்றதென்கையாலும்; உபாயாந்தர ச்ரவணாந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு சோகம் பிறக்க ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தை யுபதேசித்து "மாசுச:" என்று சோகாபநோதநம் பண்ணியருளுகையாலும்; ஸ்வரூப விரோதியான ப்ராபகாந்தரம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு பயஜநகமுமாய் சோகஜநகமுமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (9) - காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு திசஷு ஸர்வாஸுசாயுத, சரீரேச கதௌசாபிவர்த்ததே மே மஹத் பயம் - அடியார்களை எப்போதும் கைவிடாத அச்சதா! மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள ஏதுவாக புண்ணிய தேசங்கள், புண்ணிய காலங்கள், சரீரம் போன்றவை உள்ளன; அந்த உபாயங்களைக் கண்டால் எனக்கு அச்சமே ஏற்படுகிறது - என்றது காண்க. இதன் மூலம் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதற்கு ஏற்றதான காலம், தேசம், சரீரம், உபாயம் போன்றவற்றைக் கண்டால் அச்சமே ஏற்படுகிறது என்பது தெளிவு. கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் போன்ற பலவற்றையும் கேட்ட பின்னரும் அர்ஜுநனுக்கு சோகமே நிலை நின்றது. எனவே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான ப்ரபத்தி உபாயத்தை உபதேசம் செய்து, "மாசுச: - கவலைப்படாதே" என்று அவன் சோகத்தை எம்பெருமான் நீக்கினான். ஆகவே ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை ஏற்படுத்தவல்ல மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் ஞானிகளுக்கு சோகத்தைப் பிறப்பிக்க வல்லவையாகும்.

121. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியிலே ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தத்தை அங்கீகரியாதவளவில் விரோதங் காட்டுகிறார் (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறிய கருத்தை ஏற்காவிடில் உண்டாகும் விரோதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றது - ஸ்வரூப நாசகமென்று கொள்ளாத போதென்றபடி. (ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது) என்றது "ஸ்க்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந் நரம், உபாயாபாய ஸம்யோகே நிஷ்ட்டயா ஹீயதே அநயா; அபயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத். ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்

புநச்சரணம் வ்ரஜேத்; உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததேவஹி” என்று ப்ரபந்நனானவனுக்கு ப்ராமாதிகமாக உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி வந்த காலத்தில், அபாய ப்ரவ்ருத்தியில்போலே புந:ப்ரபதநரூப ப்ராயச்சித்தத்தை விதிக்கக்கூடாதென்கை. புந: ப்ரபதநமாவது பூர்வப்ரபதந ஸ்மரணம்; புந: ப்ரயோகமன்று.

விளக்கம் – “இப்படிக்கொள்ளாதபோது” என்றால் – மற்ற உபாயங்கள் ஆத்மாவின் தன்மையை அழிக்கக்கூடியவை என்று கொள்ளாதபோது – என்று பொருள். “ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது” என்றால் - லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் – ஸ்க்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந் நரம், உபாயாபாய ஸம்யோகே நிஷ்ட்டயா ஹீயதே அநயா; அபயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத். ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத் புநச்சரணம் வ்ரஜேத்; உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததேவஹி - சாஸ்த்ரங்களில் உரைக்கப்பட்டதான இந்த ப்ரபத்தி என்பது ஒருமுறை செய்தாலே காப்பாற்றிவிடும் தன்மை கொண்டது; மற்ற உபாயங்களாகிற அபாயங்களை ஒருவன் கைக்கொண்டால் இந்த ப்ரபத்தியில் இருந்து அவன் நமுவியவன் ஆகிறான்; விலக்கப்பட்ட தீய செயல்களுடன் மீண்டும் தொடர்பு உண்டானால் உடனே அதற்கான ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும்; மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்தலே இங்கு ப்ராயச்சித்தம் ஆகிறது; மற்ற உபாயங்களை நாடுதல் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டாலே இதுவே ப்ராயச்சித்தம் – என்றது காண்க. ஆனால் ப்ரபந்நன் ஒருவன் எந்தவிதமான குறிக்கொளும் இன்றி மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள நேர்ந்தால், (பாவம் செய்தால் எவ்விதம் ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டுமோ அது போன்று) மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்தல் என்ற ப்ராயச்சித்தத்தை விதித்தல் கூடாது. “மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்தல்” என்று லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டது என்னவெனில், முன்பு செய்த ப்ரபத்தியை மீண்டும் நினைவு கூறுதல் என்பதே ஆகும் அல்லாமல் மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்தல் அல்ல.

122. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பணிக்கும்படி – மதிராபிந்துமிச்சரமான சாதகும்பம்ய கும்பகத தீர்த்தஸலிலம்போலே அஹங்காரமிச்சரமானவுபாயாந்தரம்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வரூப நாசகமான உபாயாந்தரத்தினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வத்தை அபியுத்த வசந்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் – இப்படியாக ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அழிக்கக்கூடியதாக உள்ளவற்றில், மற்ற உபாயங்கள் மிகவும் தாழ்ந்ததாக உள்ளன என்பதை வேதங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களின் சொற்கள் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் – திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானாகிறார் ஸர்வஜ்ஞரான பாஷ்யகாரர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து தத்பிமத விஷயமாய் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையுமாராய்ந்தறுதியிட்டிருக்குமவ ராகையாலே, ஆப்த தமராயிருக்குமவரினே. (பணிக்கும்படி) என்றது – அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரையாவது) - அத்யந்த நிஷித்த த்ரவ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்ச லேசமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலே நிஷித்தமாக்குமதிறே; இத்தை அஹங்காரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்த மாக்குகையாலே, அதினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வமும்; தத்ஸ்பர்சலேசமுள்ள வஸ்துவும் தத்வத் நிஷித்தமென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது; (சாதகும்பமாவது) - ஸுவர்ணம். (தந்மயகும்பம்) என்றது. உள்ளு த்ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேல்பூச்சாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதாநமாகப் பண்ணின குடமென்றபடி; இத்தால் – பாத்ரசுத்தி சொல்லுகிறது. (தக்கததீர்த்த ஸலிலம்) என்கையாலே - அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின் பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்கார மிசர்மான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே இங்கும் பாத்ர சுத்தியும் தக்கத பதார்த்த சுத்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது “ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல:” என்கிற ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும் பகவதநந்யார்ஹ சேஷதையாலும் பரிசுத்தமாயிறே பக்த்யாசர்யமானவாத்மவஸ்துவிருப்பது; தக்கத பக்தியும் பகவதேகாகரதயா பரிசுத்தையிறே; அஹங்காரம் கலசிற்றில்லையாகிலொரு குறையில்லையே. ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்த தென்னென்னில்; ஸுவர்ணபாத்ரகதமான தீர்த்தஜலம், பாத்ரசுத்தியமுண்டாய்த் தானும் பரிசுத்தமாயிருக்க, ஸுராபிந்து மிசரதையாலே நிஷித்தமாமாப்போலே, ஸ்வதோநிர்மலத்வாதிகளாலே பரிசுத்தமான ஆத்மவஸ்து கதையாய் பகவதேகவிஷயதயா பரிசுத்தையாயிருக்கிற பக்திதான், ஸ்வயத்ந மூலமான வஹங்கார ஸ்பர்சத்தாலே ஜ்ஞாநிகளங்கீகரியாதபடி நிஷித்தையாயிருக்குமென்றதாய்த்து (பணிக்கும்படி) என்றதுக்குச் சேர, வாக்யத்தின் முடிவிலே, என்று என்கிற வித்தனையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

விளக்கம் - அனைத்தும் அறிந்தவரான எம்பெருமானாரின் திருவடிகளிலே பணிந்தவராக, அவருக்கு மிகவும் அபிமான சீடராக, அனைத்து சாஸ்த்ரங்களும் ஆராய்ந்து அறிந்தவராக உள்ளவர் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் ஆவார். “பணிக்கும்படி” என்றால் அவர் அருளிச்செய்தபடி என்று பொருள். “மதிரை” என்றால் – மிகவும் விலக்கப்பட்ட வஸ்து;

தனது தொடர்பு சிறிது ஏற்பட்டாலும் கூட, அந்த வஸ்துவையும் தன்னைப் போன்றே மிகவும் விலக்கப்பட்டதாக மாற்றவல்ல வஸ்து என்று பொருள். இதனை அஹங்காரத்திற்கு உவமையாகக் கூறுவதால், அத்தகைய அஹங்காரம் என்பது மிகவும் விலக்கப்படவேண்டிய ஒன்று என்பதும், அந்த அஹங்காரத்துடன் தொடர்புடைய அனைத்தும் விலக்கிவைக்கப்படும் என்பதும் தெளிவாகிறது. “சாதகம்பம்” என்றால் தங்கம் ஆகும். “தந்மயகம்பம்” என்றால் உட்புறம் வேறு உலோகம் ஒன்றினால் செய்யப்பட்டு, மேலே தங்கமுலாம் பூசப்பட்டது போல் அல்லாமல், முழுவதுமாகவே தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட குடம் என்று பொருள்; இதன் மூலம் அந்தக் குடத்தின் தூய்மை உணர்த்தப்பட்டது. “தக்கததீர்த்த ஸலிலம்” என்பதன் மூலம் அத்தகைய குடத்தின் உள்ளே வைக்கப்படுகின்ற தண்ணீரின் தூய்மை கூறப்பட்டது. “அதுபோலே அஹங்கார மிசீரமான உபாயாந்தரம்” என்றால் இங்கு பாத்திரத்தின் தூய்மை மற்றும் அந்தப் பாத்திரத்தில் வைக்கப்பட்ட பொருளின் தூய்மை கூறப்படவேண்டும். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் – ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல: - ஆத்மா ஞானமயமானது, தோஷம் அற்றது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இயற்கையாகவே தோஷம் அற்ற தன்மை மற்றும் எம்பெருமான் தவிர மற்ற யாருக்கும் அடிமையற்ற தன்மை ஆகிய இரண்டாலும் மிகவும் தூய்மையாக உள்ளது ஆத்மாவாகும். அத்தகைய ஆத்மாவில் உள்ள எம்பெருமானைக் குறித்த பக்தி என்பதும், ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக மட்டுமே உள்ளதால், மிகவும் தூய்மையானது ஆகும். அதில் அஹங்காரம் கலக்காமல் உள்ளபோது எந்தவிதமான குறையும் இல்லை. ஆகவே இதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது என்ன? தங்கப்பாத்திரத்தில் வைக்கப்பட்ட தூய்மையான தண்ணீர் என்பது அந்தப் பாத்திரத்தின் தூய்மை மற்றும் தன்னுடைய தூய்மை ஆகியவற்றுடன் இருந்தாலும், அதில் சிறிது கள் சேர்க்கப்பட்டாலும் விலக்கப்படும். இது போன்று ஆத்மாவானது இயல்பாகவே குற்றங்கள் இல்லாத தன்மை போன்றவற்றால் தூய்மையாக உள்ளது. அத்தகைய ஆத்மாவில் உள்ளதாகவும், எம்பெருமானை மட்டுமே தனக்கு விஷயமாகக் கொண்டதால் மேலும் தூய்மையாகவும் உள்ள பக்தி என்பது, “தன்னுடைய முயற்சி” என்பதை மூலமாகக் கொண்ட அஹங்காரத்துடன் தொடர்பு கொண்டால், அத்தகைய பக்தியானது ஞானிகளால் ஏற்கப்படாமல் விலக்கப்படும் என்று அறிக. “பணிக்கும்படி” என்பதற்கு ஏற்ப சூர்ணையின் இறுதியில் “என்று” என்பதைக் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

123. ரத்நத்துக்குப் பலகறை போலேயும் ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் பலத்துக்கு ஸத்ருசமன்று.

அவதாரிகை - இன்னமுமிதுக்குப் பல விஸத்ருசத்வ மென்பதொரு தூஷணமுன் டென்கிறார் (ரத்நத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும், கிட்டுகின்ற பலனாகிய மோக்ஷத்திற்குப் பக்தி என்பது ஈடாகாது என்ற தோஷமும் பக்திக்கு உள்ளது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, த்வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பலகறையை ஆபரணமாகப் பூண்கையாலே, பலகறையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக் கொடுப்பார்கள்; உதாரரான ராஜாக்கள் ராஜ்யார்த்தியாய் வந்து ஓரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பார்கள்; இப்படி கொடுப்பார்களென்றால், மஹார்க்கமான ரத்நத்துக்கும் மஹாஸம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பலகறையு மெலுமிச்சம்பழமும் ஸத்ருச ஸாதநமல்லாதாப்போலே, "பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா", "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:" என்கின்றபடியே, பக்தி சபலனாய் பரமோதாரனான வீச்வரன் இவன் பக்கல் பக்தி மாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும், பலத் துக்கிது ஸத்ருச ஸாதநமன்றென்கை.

விளக்கம் - ஒரு சில தீவுகளில் சிலர் சோழிகளை (பலகறை) ஆபரணமாக அணிவார்கள். அங்கு சோழிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் அதற்கு ஈடாக இரத்தினக்கற்களை அளிப்பார்கள். இது போன்று தன்னை மிகவும் விருப்பத்துடன் வந்து காணும் ஒருவன் எலுமிச்சம்பழம் அளித்தான் என்றால், அந்த அரசன் அதற்கு ஈடாக பல நாடுகளையும் நகரங்களையும் கூடப் பரிசாக அளிப்பான். இப்படி அளித்தபோதிலும் இரத்தினக்கல்லும், நாடுநகரங்களும் சோழிக்கோ அல்லது எலுமிச்சம் பழத்திற்கோ ஈடாகுமோ? அப்படி ஆகாது என்று கருத்து. கீதை (8-22) - பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா - வேறு எதனையும் நாடாத பக்தி மூலம் மட்டுமே அடையத்தக்கவன் என்றும், கீதை (11-54) - பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: - வேறு எதனாலும் அல்லாமல் பக்தியால் மட்டுமே - என்றும் கூறுகின்றபடி, நமது பக்தி மூலமாக மிகவும் ப்ரீதி அடைந்த, தாராள மனம் கொண்ட ஈச்வரன் நம்மிடம் உள்ள பக்தியை மட்டுமே ஏற்றுக்கொண்டு மோக்ஷத்தைப் பரிசாக அளித்தாலும், அந்த மோக்ஷம் என்ற பலனுக்கு நமது பக்தி ஈடாகாது என்பதால், பக்தி மோக்ஷ ஸாதனம் அல்ல என்று கருத்து.

124. தான் தரித்ரனாகையாலே தனக்குக்கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.

அவதாரிகை - ஆனால் விஸத்ருசமான பலகறையையுமெலுமிச்சம் பழத்தையு முபஹாரமாகக் கொடுத்த, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள்தான் பெறுகிறபடியென், அவ்வோபாதியாகிறதென்ன; அது தனக்கு யோக்யதையில்லை யென்கிறார் (தன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் ஈடாகாத எலுமிச்சம்பழம் மற்றும் சோழிகள் ஆகியவற்றைக் கொடுத்து நாட்டையோ அல்லது இரத்தினக்கற்களையோ பெறுவது உண்மைதானே; இது போன்றுதானே இங்கு பக்தி என்பது உள்ளது என்று கேட்கலாம். ஆனால் அதற்கும் தகுதி இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அங்கு தானும் தனக்குரியனாய் தனக்கென்னவொரு பலகறையும் எலுமிச்சம் பழமுமுண்டாகையாலே அது செய்யலாம்; இங்கு அப்படியன்றிக்கே "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்கிறபடியே ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டு மங்குத்தையதாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத வகிஞ்சநனாகையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸம்ர்ப்பிக்கலாவதொன்றுமில்லை என்கை.

விளக்கம் - அதாவது இங்கு தான் தனக்கே உரியவன் என்று எண்ணுவதாலும், ஒரு சோழி அல்லது எலுமிச்சம்பழம் என்பது தனக்கே உரியது என்று உள்ளதாலும், இது போன்று செய்வது ஏற்கும். ஆனால் திருவாய்மொழி (2-2-9) – யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவும், அதனுடன் தொடர்புடைய அனைத்தும் எம்பெருமானின் உடைமைகள் என்பதால் அவனுக்கே உரியதாகின்றன. எனவே மோக்ஷ விஷயத்தில் சேதனன் தனக்கு என்று ஏதும் இல்லாத தரித்ரன் ஆகிறான். எனவே எம்பெருமானுக்கு அளிப்பதற்குத் தன்னிடம் ஏதும் இல்லாதவனாகவே ஆகிறான்.

125. அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவு கெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்.

அவதாரிகை - கோதாநத்தில் பிதாவுக்கு புத்ரன் தக்ஷிணை கொடுக்குமாப்போலே, அவன் தந்ததுதன்னை அவனுக்குக் கொடுத்தாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - உபநயனத்தில் ப்ரம்மோபதேசத்தின்போது, தன்னுடைய தந்தையிடம் வாங்கிய பணத்தையே தந்தைக்குப் பிள்ளை தசஷிணை அளிப்பதுண்டு. அது போன்று இங்கும் ஸர்வேச்வரன் அளித்ததை அவனிடம் திரும்ப அளிப்பதில் தவறில்லையே என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்கையாவது) “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ஈச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா” என்றும், “அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அடியிலே அவன் தந்த கரணகளேபரங்களை “மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு” என்றும், “ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே த்யாநார்ச்சந ப்ரணாமாதிகளாலே தச்சேஷமாம்படி பண்ணுகை. (அடைவிலே கொடுக்கையாவது) - ததீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி கொடுக்கில் (அநுபாயமாம்) என்றது - அவனத்தை யவனுக்கே கொடுத்தவித்தனை யொழியத் தானொன்று கொடுத்ததா காமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாதென்றபடி. (அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது) மதீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி செய்யில் (களவு வெளிப்படும்) என்றது - பகவத் த்ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாசிக்குமென்றபடி. ராஜமஹேந்த்ரன்படியை ரஹஸ்யத்திலே களவு கண்டு ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப் போலேயிறே இவன் கொடை.

விளக்கம் - “அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்கையாவது” என்றால் கீழே உள்ள பல வரிகளில் கூறப்பட்டபடி த்யானம், அர்ச்சனை, வணங்குதல் போன்ற பல செயல்களாலும் அவன் தந்த உடலை அவனுக்கே அடிமை என்னும்படி பண்ணுகையாகும்.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ஈச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா - அந்தணரே! வியக்க வைப்பதாகவும், கைகால்களுடன் கூடியதாகவும் உள்ள இந்தச் சரீரம் என்பது ஈச்வரனை வணங்குவதற்காக மட்டுமே படைக்கப்பட்டது.
- திருவாய்மொழி - அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை - நீ எனக்கு அளித்த இந்த உடல்
- கீதை (9-31) - மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு - என்னிடம் மனம் வைப்பாய், என்னிடம் பக்தியுடன் இருப்பாய், என்னை வணங்குவாய்.

- கீதை (9-14) – ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா – எப்போதும் என்னையே பாடுபவராகவும், எனது கைங்கர்யங்களில் ஈடுபட்டவராகவும், என்னுடன் இருப்பதையே விரும்புகிறவராகவும் த்யானிக்கின்றனர்.

”அடைவிலே கொடுக்கையாவது” என்றால் அவனது உடைமை என்ற எண்ணத்துடன் அளித்தல் என்பதாகும். “அநுபாயமாம்” என்றால் இப்படிப்பட்ட எண்ணத்துடன் அளிக்கும் போது, அவனுக்கு உடைமையான ஒன்றை அவனிடமே மீண்டும் அளித்ததாகும் அல்லாமல், தான் புதிதாகக் கொடுத்தது ஆகாது; எனவே அது பேற்றுக்கு உபாயம் அல்ல. ” அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது” என்றால் அவனது உடைமை என்று எண்ணாமல், என்னுடையது ஒன்றை அவனிடம் கொடுத்தேன் என்ற எண்ணத்துடன் அளிப்பதாகும். இவ்விதம் செய்தால் “களவு வெளிப்படும்” என்பது என்ன? எம்பெருமானின் ஆபரணத்தைக் களவு செய்த செயலானது உலகிற்கு வெளிப்படும் என்று கருத்து. உதாரணமாக, நம்பெருமாள் தனது திருமார்பில் அணிந்து கொள்ளும் ஆபரணமான “ராஜமஹேந்த்ரன்படி” என்பதை யாரும் அறியாமல் திருடிக்கொண்டு சென்ற ஒருவன், சில நாட்கள் கழித்து அந்த ஆபரணத்தைத் தான் நம்பெருமாளுக்குச் சாற்றுவதற்காகக் கொடுப்பது போன்றதாகும். இது போன்று மற்ற உபாயங்களைக் கடைபிடிப்பவர்களின் செய்கை உள்ளது என்று கருத்து (குறிப்பு: மூன்றாம் குலோத்துங்கன் என்பவன் நம்பெருமாளுக்கு அளித்த ஆபரணங்களில் ராஜமஹேந்த்ரன்படி என்பதும் ஒன்று. இந்த ஆபரணம் தற்போது பெரியகோயிலில் இல்லை என்பது அறிந்தவர்களின் கூற்று).

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்குமாபோலே இவருக்குமவத்யம்.

அவதாரிகை - இன்னமு முபாயாந்தரத்துக்கொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார் (பர்த்ரு போக) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - பக்தியை உபாயம் என்று கொள்வதற்கு மேலும் ஒரு தோஷம் உண்டு என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது பார்யையானவள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதர போஷணத்துக்கு ஸாதநமாக்கிக் கொள்ளுமளவில், தன்னை பார்யையாக விரும்பின பர்த்தாவுக்கும் தத்பார்யையென்று பேரிட்டிருக்குற தனக்குமவத்யமாமாப் போலே, பகவத் வைலக்ஷண்யாநுபவத்தாலே விளைந்த போக ரூபையான பக்தியை

மோக்ஷ ஸாதநமாக்குமளவில் தன்னை சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறினவீச்வரனுக்கும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்குமவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை. “ராத்ரி பர்த்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே கைக்கூலி தரவேணும் என்று வளைக்குமாப்போலே, பக்தியையுபாயமாகக்கொள்ளுகை” என்றிறே பிள்ளானுமருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - மனைவி ஒருவள் வேறு எதனையும் இன்பம் அளிப்பதற்குச் சாதனம் என்று ஆக்காமல், தானே தனது கணவனின் இன்பத்திற்கு ப்ரயோஜனமாக உள்ளாள். அப்போது தனது வயிறு வளர்ப்பதற்காக மட்டுமே (அதாவது தான் பிழைப்பதற்காக) அந்த இன்பத்தை எண்ணியபடி இருந்தாள் என்றால் - தன்னை மனைவி என்பதால் விருப்பத்துடன் உள்ள கணவன், அவனுக்கு மனைவி என்ற இரண்டு பேருக்குமே தாழ்வாகிவிடும். அது போன்று ஸர்வேச்வரனின் மேன்மை, குணங்கள் போன்றவற்றின் ஈடுபாடு காரணமாக ஏற்பட்ட பக்தி என்பது மோக்ஷத்திற்கான உபாயம் என்று எண்ணப்பட்டால் - தன்னை அடிமை என்று எண்ணித் தன்னுடன் அன்பாகப் பழகியபடி உள்ள ஸர்வேச்வரன், அவனுடைய அடிமை என்றுள்ள சேதனன் ஆகிய இருவருக்குமே தாழ்வாகிவிடும். “இரவில் கணவனுடன் கூடியிருந்துவிட்டு, காலை நேரம் வந்தவுடன் மனைவியானவள் அவ்வாறு இரவு இருந்ததற்குக் கூலி கேட்பதை ஒத்ததே பக்தியை உபாயமாகக் கொள்வதாகும்”, என்று திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிச்செய்தது காண்க.

127. வேதாந்தங்கள் உபாயமாக விதிக்கிறபடியென் என்னில்;

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஸ்வரூப விரோதாதி தோஷ துஷ்டமான வித்தை, ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் “ஓமித் யாத்மாநம் த்யாயத”, “ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத”, “ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று இச்சேதநனுக்கு மோஷோபாயமாக விதிக்கிறதுக்கு நிதாநமருளிச் செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (வேதாந்தங்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பக்தி என்பதை உபாயமாகக் கொண்டால் அது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக உள்ளது. ஆனால் இத்தகைய பக்தி என்பதையே நமது நன்மையை உபதேசிக்கும் வேதாந்தங்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றன:

- முண்டக உபநிஷத் (2-2-6) – ஓமித் யாத்மாநம் த்யாயத் - பரமாத்மாவை ஓம் என்று உபாஸிக்கவேண்டும்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (1-4-15) - ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத – இந்த உலகைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன் பரமாத்மா என்று உபாஸிப்பானாக
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-5) – ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: - அவனே பார்ப்பதற்கு ஏற்றவன், கேட்பதற்கு ஏற்றவன், மனனம் செய்வதற்கு ஏற்றவன், த்யானிப்பதற்கு ஏற்றவன்.

அதாவது இவை ஏன் பக்தி என்பதை மோக்ஷ உபாயமாக விதிக்கின்றன என்ற காரணத்தை அருளிச்செய்யும்விதமாக, அதனை அறிந்து கொள்ள ஆவல் கொண்ட ஒருவன் எழுப்பும் கேள்வியை உரைக்கிறார் - வேதாந்தங்கள் ஏன் பக்தியைக் கூறின? – என்று.

128. ஓளஷதஸேவை பண்ணாதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடுவாரைப்போலே ஈச்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறவித்தனை.

அவதாரிகை - தந்நிதாநந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (ஓளஷதஸேவை) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அத்யந்தருக்ணராய்த் திரியா நிற்கச்செய்தே அத்தை அவிளம்பேந போக்குமாப்தமான மஹேளஷதத்தை ஸேவிக்கச்சொன்னா லதுக்கிசையாத பால புத்ராதிகளுக்கு அவர்களாசைப்பட்டு விநியோகங்கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஓளஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸலரான மாத்ராதிகளைப்போலே, சீக்ரமாக ஸம்ஸார வ்யாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற நச்சுமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச் சொல்லி முதலிலேயுபதேசித்தால், அநாதியாய் வருகிற வாஸநையாலே அதுக்கிசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக் கபிமதமான ஸ்வயத்தந ரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே ததங்கத்வேந ஸித்தோபாயமான வீச்வரனைக் கலந்து தாத்ருசமான உபாஸநத்தையவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறவித்தனையென்கை. த்ருஷ்டாந்தத்தில் அபிமதவஸ்து வ்யாதிஹரமன்றியே தந்மிச்ரமாக ப்ரயோகித்த ஓளஷதமே வ்யாதி ஹரமாகிறாப்போலே, தார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கே தந் மிச்ரனான வீச்வரனே

யுபாயமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். அவ்யவதானேந ஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பேந வ்யாதியைப் போக்கும் ஓளஷதம் அபிமத வஸ்து மிச்ரமானபோது விளம்பேந கார்யகரமாகிறாப்போலேயாய்ந்து, உபாஸந மிச்ரனானபோது ஈச்வரன் விளம்ப்ய பலப்ரதனாகிறதும்.

விளக்கம் – ஒரு சிறுவன் நோயால் மிகவும் தீவிரமாகத் தாக்கப்பட்டுள்ளான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது அந்த நோயை மிகவும் விரைவாகப் போக்கவல்லதான சிறப்பான மருந்து ஒன்றைப் பருகும்படி உரைத்தால் அதனை அந்தச் சிறுவன் கேட்கமாட்டான். ஆகவே அவன் மிகவும் விருப்பத்துடன் உண்கின்ற உணவில் அந்த மருந்தைக் கலந்து அவனது தாய் அளிப்பாள். இது போன்று ஸம்ஸாரம் என்ற நோயை மிகவும் விரைவாகத் தீர்க்கவல்லதான, திருவாய்மொழி (3-4-5) – நச்சுமாமருந்தை - கூறுவதான, ஸர்வேச்வரன் பற்றி தொடக்கத்திலேயே உபதேசம் செய்தால் யாரும் கேட்கமாட்டனர். ஏன் என்றால் எல்லையற்ற காலமாகத் “தங்களது முயற்சி” என்ற வாஸனையால் பீடிக்கப்பட்டதால் ஆகும். ஆகவே அவர்களது விருப்பத்திற்கு ஏற்றதான “தங்கள் முயற்சி” என்ற வடிவத்தில் உள்ளதான பக்தியில், அத்தகைய பக்திக்கு அங்கமாக ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் கலந்து, அந்த பக்தி அவர்களுக்கு மோக்ஷஸாதனம் என்று விதிக்கப்படுகிறது.

உபமானத்தில் நோயைக் குணப்படுத்தும் மருந்தாக உள்ளது அதில் கலக்கப்படும் வெல்லம் அல்ல; அதனில் காணப்படும் மருந்தே ஆகும். இதே போன்று மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகப் பக்தி இருப்பதில்லை, அந்த பக்தியில் கலக்கப்பட்டு உரைக்கப்படும் ஸர்வேச்வரனே ஆகிறான். இதுவே எந்தவிதமான மாறுபட்ட கருத்தும் இன்றி ஒப்புக்கொள்ளப்படும் கருத்தாகும். மேலும் எந்த ஒரு பொருளும் கலக்கப்படாமல் நேரடியாக மருந்தாக மட்டுமே உட்கொள்ளப்படும் மருந்து என்பதே விரைவாக நோய் தீர்த்தல் என்ற பலனை அளிக்கிறது; அத்தகைய மருந்து விரும்பப்படும் மற்ற பொருள்களுடன் கலக்கப்படும்போது பலன் தர பலநாள் ஆகிறது. இது போன்று பக்தியால் கலக்கப்பட்ட ஸர்வேச்வரன், மோக்ஷம் அளிக்கப் பல நாட்கள் ஆகலாம்.

129. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

அவதாரிகை - இனி இப்படியிது தன்னை விதித்தது கீழ்நின்ற நிலையைக் குலைத்து மேலே கொண்டு போகைக்காகவித்தனை யென்கிறார் (இத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இப்படியாகப் பக்தி என்பதை சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டது ஏன் என்றால் அப்படிப்பட்ட நிலைகளைத் தள்ளி மேலே உயர்த்துவதற்காக என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சாஸ்த்ரமாகிறது “த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:” என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அந்த பதிராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையா யிருக்குமாப்போலே, மாதாபித்ரு ஸஹஸ்ரங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸலதரமாகையாலே, தம:ப்ரகரரோடு ரஜ:ப்ரகரரோடு ஸத்வப்ரகரரோடு வாசியற அவர்கள் அபதேப்ரவ்ருத்தராய் நசிக்கவிட சூக்ஷமல்லாமையாலே, அவ்வோருடைய குணாகுணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையு முபதேசித்து, கொள்கொம்பிலே யேற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வோமுகங்களால் தன்னுடைய தாத்பர்யாம்சத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே, ச்யேநவிதி தொடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக வருமளவும், சேதநர் நின்றநின்றவளவுக் கீடாக உத்தரோத்தர புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து பூர்வபூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. (பரஹிம்ஸை) என்றது மேலான ஹிம்ஸையென்றபடி; பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில் மேலான தேவதை, மேலான கதி என்றர்த்தமாகிறாப்போலே. அதாவது ச்யேந விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட பச்வாலம்பநாதினைச் சொன்னபடி. அதை ஹிம்ஸையென்னலாமோ வென்னில்; விஹித ஹிம்ஸையென்னக் கடவதிறே. “அக்நீ ஷோமீயம் பசுமாலபேத” என்கிறவிடத்தில், ஆலம்பசப்தம், “ஆலம்ப: ஸ்பர்ச ஹிம்ஸயோ:” என்கையாலே ஹிம்ஸா வாசியிறே. இத்தால், காம்யகர்மத்தைச் சொன்னபடி. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை) என்று ச்யேந விதியைச் சொல்லுகையாலும், ததுபரி விஹிதமான காம்யமே இவ்விடத்தில் விவசுஷிதம்.

விளக்கம் – “இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது” என்றால் என்ன? சாஸ்த்ரங்கள் என்பவை கீதை (2-45) – த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா: - மூன்று குணங்களுடன் கூடிய ஆத்மாவை விஷயமாகக் கொண்ட வேதங்கள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவை வேதங்கள் ஆகும். பெற்ற தாய் ஒருவள் குருடு மற்றும் செவிடு போன்ற குறைகளுடன் பிறந்த தனது குழந்தைகள் மற்றும் அவ்விதம் எந்த விதமான குறைகளும் இன்றிப் பிறந்த தனது குழந்தைகள் ஆகிய இரண்டுவிதமான குழந்தைகளுடன் சரிசமமாகவே அன்புடன் இருப்பது போன்று, இத்தகைய வேதங்கள் ஆயிரம் தாய்தந்தைகளுக்கு மேலான அன்புடன் கூடியதாக நம்மிடம் உள்ளன (குறிப்பு: இத்தகைய வேதங்களே ஆயிரம் தாய்

தந்தைகளைக் காட்டிலும் நம்மிடம் அன்புடன் உள்ளபோது, அத்தகைய வேதங்களால் போற்றப்படும் ஸ்ரீரங்கநாதன் நம்மிடம் எத்தனை அன்புடன் இருப்பான் என்று சற்றே எண்ணிப்பாருங்கள்). அந்தத் தாய் போன்று வேதங்கள் தமோ மற்றும் ரஜோ குணம் மிக்கவர்கள் மற்றும் ஸத்வ குணம் மிக்கவர்கள் என்று எந்தவிதமான பாகுபாடும் பாராமல் அனைவரிடமும் ஒரே போன்று அன்புடன் உள்ளன. ஆகவே நாம் தகாத வழியில் சென்று அழியும்படிச் செல்ல அவை விடுவதில்லை. ஆகவே அவரவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்றதான புருஷார்த்தங்களையும், அந்தப் பலன்களை அடைவதற்கான உபாயங்களையும் உபதேசிக்கின்றன. இப்படியாகப் பெரியபந்தலைக் கொடிகள் பற்றிக் கொள்ளச் சிறு குச்சிகளை நடுவது போன்று, தங்களது தாத்தாய்மான வழிகளில் ஈடுபடுத்தும் பொருட்டு பல வழிகளையும் அவை மேற்கொள்கின்றன. ஆகவே ச்யேந விதி தொடங்கி ப்ரபத்தி முடிய உள்ள பல விதிகளை, இந்த உலகில் உள்ள மக்கள் அவரவர்கள் எந்த நிலையில் உள்ளனரோ அதற்கு ஏற்றபடி உபதேசம் செய்து, அந்தந்த உபாயங்கள் மற்றும் அவற்றின் பலன் உரைத்து, அவர்களை மேன்மேலும் உயர்த்துகின்றன (அதாவது கீழே உள்ள நிலைகளைத் தள்ளித்தள்ளி அவர்கள் மேலே வருகின்றனர்). ஆகவே பக்தி விதி ஏன் கூறப்பட்டது என்றால் ஹிம்ஸை செய்வதை அங்கமாகக் கொண்ட காம்யகர்மங்களைத் தள்ளுவதற்காக ஆகும். “பரஹிம்ஸை” என்றால் மேலான ஹிம்ஸை என்று பொருள். பரதேவதை, பரகதி என்பவை உயர்ந்த தேவதை மற்றும் உயர்ந்த மார்க்கம் என்று குறிப்பது போன்று ஆகும். மிகவும் மேலான ஹிம்ஸை என்றால் ச்யேந விதிக்குக் கூறப்பட்ட பசுவைக் கொல்லுதல் போன்றவை ஆகும். ஆனால் சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட ஒரு விதியை ஹிம்ஸை என்று உரைக்கலாமா என்ற கேள்வி எழலாம். அதனால்தான் “விதிக்கப்பட்ட ஹிம்ஸை” என்கிறார். அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத – என்ற வரியில் உள்ள “ஆலம்ப” என்ற பதம், அமரகோசத்தில் - ஆலம்ப: ஸ்பர்ச ஹிம்ஸயோ: – என்பதன் மூலம் “ஹிம்ஸை” என்ற பொருளை அளிக்கிறது. “பூர்வஹித ஹிம்ஸை” என்று ச்யேந விதியை உரைப்பதால், அதற்கு மேல் கூறப்பட்ட காம்யகர்மங்கள் அனைத்துமே “பரஹிம்ஸை” என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்டது என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும், பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாகவே பண்ணும் பச்வாலம்பநாதியுத்த யாகாதி கர்மத்தைப் பற்ற ஸ்வதந்த்ரனாய்க் கொண்டு ஸ்வர்காதி பலஸாதநமாக அக்நீந்த்ராதி தேவதாமாத்ரங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் பச்வாலம்பநாதி யுத்த காம்ய கர்மம் விசேஷஜ்ஞார்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராயமென்னலாம்படியத்யந்த நிக்ருஷ்டமாயிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தை யிட்டு அது தன்னை பரஹிம்ஸை யென்றருளிச் செய்தாராகவுமாம். சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் பகவதேக விஷயமுமா யிருக்கிற ப்ராபகாந்தரத்தை ஜ்ஞாநிகளுக்கபாய மென்றவோபாதி, இதுவு மதிகாரி

விசேஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாமிறே. “அத பாதகபீதஸ் த்வம்” என்று - உபயாந்தரத்தை பாதகமாகச் சொல்லிற்றிறே தர்மதேவதையும். புபுஷுவுக்குபாதேயமான புண்யந்தானே முமுஷுவுக்கு பாபசப்த வாக்யமாகா நின்றதிறே. ஆக எல்லாவற்றாலும் - இவ்விடத்தில் காம்யகர்மத்தையே சொல்லுகிறது. இப்படி தான் யோஜிக்கிறது - உபாஸந விதிக்கு நிவர்த்யம் காம்ய கர்மமாக விவர்தாமே பரந்த (படி) ரஹஸ்யத்திலேயருளிச் செய்கையாலே.

விளக்கம் - இதற்கு வேறு விதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். அதாவது பரஹிம்ஸை என்ற பதம் மூலம் காம்யகர்மம் கூறப்பட்டதற்கு வேறு காரணமும் உள்ளது என்று கூறுகிறார். ஒருவன் தான் ஸர்வேச்வரனுக்கே வசப்பட்டவன் என்ற ஞானம் கொண்டவனாக, பசுஹிம்சை போன்ற கர்மங்கள் அனைத்தும் அக்னி மற்றும் இந்திரன் ஆகியவர்களின் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யும் ஆராதனமே என்ற எண்ணம் கொண்டவனாக அத்தகைய கர்மங்களைக் காணக்கூடும். ஒருவன் தான் சுதந்திரமானவன் என்றும், ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலன்களுக்காகவே பசுவதை போன்றவற்றுடன் கூடிய காம்யகர்மங்கள் அந்தப் பலன்களை அளிக்கவல்ல அக்னி, இந்திரன் போன்றவர்களுக்காக இயற்றப்படுகின்றன என்றும் எண்ணக்கூடும். ஆகவே இவை சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டபோதும், உயர்ந்த ஞானம் கொண்டவர்களுக்கு மேலான ஹிம்ஸை என்று தோன்றும்படியாக உள்ள தாழ்ந்த நிலை காரணமாகவே காம்யகர்மங்களைப் பரஹிம்ஸை என்றார்.

அல்லது மூன்றாவதாக ஒரு காரணமும் கூறலாம். சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்பட்டதும், எம்பெருமானை மட்டுமே விஷயமாகக் கொண்டுள்ளதும் ஆகிய பக்தியை ஞானிகளுக்கு அபாயம் என்று கூறியது காண்க. இது போன்றே காம்யகர்மங்களை “பரஹிம்ஸை” என்று அதிகாரிகளின் நிலையால் கூறுவது தவறில்லை. மஹாபாரதம் - அத பாதகபீதஸ் த்வம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமான செயல்கள் குறித்து உனக்குப் பயம் உள்ளது என்றால் - என்று மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தையும் தவறு என்றே தர்மதேவதை கூறியது அல்லவோ? மேலும் இன்பங்களை அடைவதில் மிகவும் ஆசை கொண்டவர்களால் செய்யப்படும் புண்ணியச்செயல்கள் அனைத்துமே மோஷடித்தில் விருப்பம் கொண்டவர்களால் செய்யத்தகாத பாவங்கள் என்று கூறப்பட்டது. ஆக இங்கு பலவற்றாலும் காம்யகர்மமே “பரஹிம்ஸை” என உரைக்கப்பட்டது. பரஹிம்சை என்ற பதம் மூலம் காம்யகர்மமே உரைக்கப்படுகிறது என்று பொருள் கொள்ளக் காரணம் இவரே (ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யார்) அருளிச்செய்த பரந்தபடியில் உள்ளதால் ஆகும்.

130. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே; விதி நிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

அவதாரிகை - ஆனால் இப்படி விதித்ததைப்பின்னை நிஷேதிக்கிற தென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆயினும் இவ்விதம் விதிக்கப்பட்டவற்றை (பத்தியை) விலக்குவது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுதான்) என்கிறது - கீழ்ச்சொன்ன உபாஸநத்தை. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸையாவது) “ச்யேநேநாபிசரந யஜேத” என்று ப்ரதமத்திலே விதிக்கப்பட்ட அபிசார கர்மம்; அது, தம:ப்ரசுரராய் நாஸ்திகராயிருப்பாரைப் பற்ற விதிக்கப்பட்டு ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதி காம்ய கர்மங்களிலேயிழிகைக்கு யோக்யரான ரஜ:ப்ரசுரரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிறாப்போலே, உபாஸநமும் ஸ்வாதந்தர்யாந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பகவச்சேஷத்வத்திலே யூன்றுவிக்மைக்கு யோக்யரான ஸத்த்வ ப்ரசுரரைப் பற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்தர்யஜ்ஞாநம் பிறந்து பகவதேகோபாயத்வத்திலே யூன்றுகைக்கு யோக்யரான பரமஸ்த்வ நிஷ்ட்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படவும் குறையில்லை.

விளக்கம் - “இதுதான்” என்பதன் மூலம் மேலே கூறப்பட்ட உபாஸநம் அல்லது பக்தி கூறப்பட்டது. “பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை” என்பது என்ன? ச்யேநேநாபிசரந யஜேத - விரோதியை அழிக்க எண்ணுபவன் ச்யேநயாகம் செய்யக்கடவன் - என்பது முதலில் விதிக்கப்பட்ட அபிசாரகர்மம் ஆகும் (அபிசாரம் என்பது கொலை; அபிசாரகர்மம் என்றால் அந்தக் கொலை என்பதைப் பலனாகக் கொண்ட கர்மம் ஆகும்). இது போன்ற கர்மங்கள் தமோ குணம் மிக்கவராகவும், நாஸ்திகராகவும் இருப்பவர்களை சாஸ்த்ரத்தின் பக்கம் ஈர்க்கும் விதமாக முதலில் விதிக்கப்படுகிறது (அதாவது இதன் மூலம் அவன் சாஸ்த்ரங்களைப் பற்றிக் கொள்ள வாய்ப்புள்ளது); ஆனால் இதே கர்மங்கள் ஆஸ்திகர்களாக காரீரி என்று கூறப்படும் மழையைக் குறித்த கர்மம் போன்ற காம்ய கர்மங்களை இயற்றத் தகுதி கொண்ட ரஜோகுணம் மிக்கவர்களுக்கு விலக்கப்படுகிறது; அதாவது அவர்களை ஈர்க்கும் பொருட்டு விலக்கப்படுகிறது (இவர்கள் கொலை செய்தல் போன்றவற்றை விரும்பமாட்டனர் என்பதால் விலக்கப்படுகிறது). இதே போன்று பக்தி என்பதும் - “நான் சுதந்திரமானவன்” மற்றும் “நான் மற்றவர்க்கு அடிமை” என்னும்

எண்ணங்களை நீக்கிய பின்னர், ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலைக்குத் தகுதி பெற்ற ஸத்வகுணம் மிக்கவர்களை ஈர்க்கும் விதமாக விதிக்கப்பட்டது; ஆனால் அதே பக்தி என்பது - தான் எம்பெருமானுக்கே வசப்பட்டவன் என்ற ஞானம் தலை தூக்கி, ஸர்வேச்வரன் என்ற உபாயத்தில் நிலைநிற்பதற்குத் தகுதி பெற்ற பரமஸத்வநிஷ்டர்களை ஈர்க்கும் விதமாக விலக்கப்பட்டது.

131. அத்தை சாஸ்த்ரவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது. இத்தை ஸ்வரூபவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது.

அவதாரிகை - இப்படி நிஷேதிக்கப்படுமவையானவிலைவாதனை அடியிலே யெதுக்காக விதித்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் பின்னர் விலக்கிவைக்கப்படும் இவற்றை முதலில் ஏன் விதிக்கவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சடசித்த சாஸ்த்ர வசதோபாயோபிசார ச்ருதி:” என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தை விதித்தது, சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்றிருக்கும் நாஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ர விச்வாஸம் பிறக்கக்கூடாது; உபாஸநத்தை விதித்தது, தன்னை ஸ்வநந்த்ரனென்றும் அந்யசேஷபூதனென்றும் ப்ரமித்துப் போந்த சேதநனுக்கு, அவை யிரண்டு வந்தேறி, பகவச்சேஷத்வமே நிலைநின்ற வேஷமென்று தன் ஸ்வரூபத்தில் விச்வாஸம் பிறக்கக்கூடாது வென்கை.

விளக்கம் - ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் - சடசித்த சாஸ்த்ர வசதோபாயோபிசார ச்ருதி: - அபிசார யாகத்தை ச்ருதியானது ஏன் விதித்தது என்றால் சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்தி ஈர்க்கும் வழி அதுவே என்பதால் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அபிசாரகர்மம் ஏன் விதிக்கப்பட்டது என்றால், சாஸ்த்ரங்களே இல்லை என்று கூறும் நாஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ரங்கள் மீது விச்வாசம் உண்டாவதற்கே ஆகும். சரி, ஏன் பக்தியை விதிக்கவேண்டும்? விடை அளிக்கிறார். தன்னைச் சுதந்திரமானவன் என்றும், மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்றும் எண்ணம் கொண்ட ஒருவனுக்கு அந்த இரண்டு சிந்தனைகளும் மாறி, ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து நிற்பதே

தனது ஸ்வரூபத்திற்கு நிலையான தன்மை என்று, தனது ஸ்வரூபத்தின் மீது விச்வாஸம் ஏற்படுத்துவதற்காக விதிக்கப்பட்டது.

132. அது தோல்புரையே போம்; இது மர்மஸ்பர்சி.

அவதாரிகை - இப்படியோரோ விச்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதித்தமை யொத்திருந்ததாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல் பற்றி நின்றால் அபிசார கர்மம் போலே க்ரூரமன்றே யிதுவென்ன; அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமென்கிறார் (அது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படுவதும், அவற்றை விலக்குதல் என்பதும் அந்தந்த நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தவே என்று கொண்டாலும், பக்தி என்பது அபிசாரகர்மம் போன்று அவ்வளவு கொடியது அல்ல அல்லவோ? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார் - அதனைக் காட்டிலும் கொடியது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பரஹிம்ஸா ரூபமான அந்த அபிசார கர்மம், தேஹாத்மாபிமாநி செயலாய் விசிஷ்ட வேஷ விரோதியாய் அத்தால் வரும் பலமும் சில துக்காநுபவ மாத்ரமாய்க் கொண்டு மேலெழப் போகையாலே, (தோல்புரையே போம்) என்கிறது; அஹங்கார கர்ப்பமானவிந்தவுபாஸநம், ஆத்ம ஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் செயலாய் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விரோதியாய் பகவதேக பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூப நாசகமாகையாலே (மர்ம ஸ்பர்சி) என்கிறது.

விளக்கம் - பரஹிம்ஸை என்பதை ஒத்ததான அபிசாரகர்மம் என்பது இந்த உடலையே ஆத்மா என்று எண்ணியிருப்பவன் செய்யக்கூடிய செயலாகவும், சரீரத்துடன் தொடர்புள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமான செயலாகவும், இதனால் உண்டாக்கக்கூடிய பலன் என்பது துக்கத்தைச் சற்றே அனுபவிக்கும்படியாகவும், அதன் பின்னர் கழிவதாகவும் உள்ளது. ஆனால் பக்தியைத் தொடர்ந்து பற்றியபடி இருத்தல் என்பது, ஆத்மாவின் விரோதியாகவும், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டுள்ள ஆத்மாவின் தன்மையை அழிக்கவல்லதாகவும் உள்ளதால், பக்தி என்பது அபிசார கர்மத்தைக் காட்டிலும் கொடியது ஆகும்.

133. இதுதான் கர்மஸாத்யமாகையாலே துஷ்கரமுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இவ்வளவேயன்று, இது துஷ்கரமுமென்கிறார் (இதுதான்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அது மட்டும் அல்ல, இந்தப் பக்தி என்பது இயற்றுவதற்கு மிகவும் கடினமானதும் ஆகும் என்கிறார் (துஷ்கரம் என்றால் ஸ்வரூப விரோதி, அபாயமாக இருத்தல், அச்சம் ஏற்படக் காரணமாக இருத்தல், சோகம் உண்டாகக் காரணம், அஹங்காரம் உண்டாகக் காரணம் போன்ற பல தோஷங்களுடன் கூடியுள்ளதால் கடினமானது என்றார்).

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற விவ்வுபாஸநந்தான், “யஜ்ஞேந தானேந தபஸா அநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி”, “அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருத மச்நுதே”, “ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதிச்ருதே ரச்வவத்”, “கஷாய பங்க்யதே கர்மாணீ ஜ்ஞாநந்து பரமா கதி:”, “கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே”, “ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் க்ஷீண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே காய க்லேசகரமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே, அசக்தனானவிவனால் செய்து தலைக்கட்ட அரிதாயிருக்குமென்கை. ஆக (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக உபாயாந்தர தோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - இப்படியாக இந்தப் பக்தி என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதியாக உள்ளது. கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் கூறப்பட்டதற்கு ஏற்ப பக்தி என்பது சரீரத்தை வருத்தி இயற்றப்படவேண்டிய கர்மங்கள் மூலம் கிட்டக்கூடியது என்பதால், சக்தியற்ற சேதனன் செய்து முடிக்கக் கடினமானது ஆகும் என்று கொள்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் – யஜ்ஞேந தானேந தபஸா அநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி - வேள்விகள், தானம், தவம், விரதங்கள் போன்ற பலவற்றாலும் பரம்பொருளைப் பற்றிய ஞானம் உள்ளவர்கள் உபாஸனை செய்கின்றனர்.
- அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருத மச்நுதே - கர்மங்கள் மூலமாக, உபாஸனை கைகூடுவதற்கு விரோதியாக உள்ள பாவங்கள் நீங்கி, அந்த உபாஸனை மூலம் மோக்ஷம் அடைகிறான்.

- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-26) - ஸர்வாபேசுஷாச யஜ்ஞாதி ச்ருதே ரச்வவத் - யாகம் போன்ற கர்மங்களை அவற்றின் அங்கங்களுடன் இயற்றவேண்டும், குதிரையைப் போன்று.
- கஷாய பங்க்யதே கர்மாணீ ஜ்ஞாநந்து பரமா கதி: - இயற்றப்படும் கர்மங்கள் அனைத்தும் ரஜோ மற்றும் தாமஸ குணங்களை நீக்கக்கூடியவையாகும்.
- கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே - கர்மங்களை இயற்றுவதன் மூலம் பாவங்கள் நீங்குகின்றன. ஆகவே இயற்றுவதற்கு அவை கடினமானது ஆகும்.
- ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் சஷீண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே - ஆயிரம் பிறவிகளில் இயற்றப்படும் தவம் மூலமும், ஞானம் மூலமும், த்யானம் மூலமும் பாவங்கள் அழியப்பெற்றவனுக்கு மட்டுமே க்ருஷ்ணனிடம் பக்தி ஏற்படுகிறது.

ஆக, “ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்” என்று தொடங்கிய சூர்ணை-115 முதல் இந்தச் சூர்ணை முடிய பக்தி என்பதை உபாயமாகக் கொள்ளும் நிலைக்கு உள்ள தோஷங்களை மிகவும் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பக்திக்கு உள்ள பலவிதமான தோஷங்களை உரைத்தீர்கள்; ப்ரபத்தி என்ற உபாயத்திற்கு எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லையோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இக்குற்றங்கள்) என்று ஸ்வரூப விரோதம் முதலாக துஷ்கரத்வ பர்யந்தமாகச் சொன்னவை யெல்லாவற்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது, ஒரு தோஷமும் இதன் பக்கலில்லை என்றபடி. (இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை) என்கையாலே மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது அதாவது, வஸ்துத:

உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாய ப்ரதிபத்த யர்ஹமாம்படியிருக்கை.

விளக்கம் - “இக்குற்றங்கள்” என்பது பக்தியானது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமானது என்பது தொடக்கமாக, துஷ்கரத்வம் என்று கடந்த சூர்ணையில் உரைக்கப்பட்டது முடிய உள்ள அனைத்து தோஷங்களையும் காண்பிக்கிறது. “ஒன்றும் இல்லை” என்றால், ப்ரபத்தி உபாயத்தில் இது போன்று எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லை என்று கருத்து. “இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை” என்பதன் மூலம் இவை நீங்கலாக வேறு ஏதேனும் தோஷம் ஒன்று உள்ளது என்றாகிறது. அது என்ன தோஷம்? உண்மையாக ஆராயும்போது ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே மோக்ஷ உபாயம் அன்றி, ப்ரபத்தி உபாயம் அல்ல என்பது தெளிவு. ஆனால் மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது தன்னை மோக்ஷ உபாயம் என்று எண்ணுவதற்குக் காரணமாக ப்ரபத்தி இருக்கிறது என்ற தோஷம் ப்ரபத்திக்கு உள்ளது.

135. ஆத்மயாதாத்மய ஜ்ஞாநகார்யமாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், “சிற்றவேண்டா” என்கிறபடியே நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இக்குற்றங்களிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வ ஸுகரத்வங்களையருளிச் செய்கிறார் (ஆத்ம யாதாத்மய) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் – மேலே கூறப்பட்ட பக்திக்குரிய பலவிதமான தோஷங்கள் ப்ரபத்திக்கு இல்லை என்பதை உணர்த்தும்விதமாக ப்ரபத்தியானது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது, எளிதாக இயற்றக்கூடியது போன்ற தன்மைகளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்ப்ரபத்தி (ஆத்ம யாதாத்மயஞாந கார்யமாகையாவது) திருமந்தரத்தில் மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவினுடைய யதாவஸ்தித வேஷமான பகவதத்யந்த பாரதந்தர்யத்தை யுணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. (ஸ்வரூபத்துக்கு சிதமாகையாவது) - அந்த பாரதந்தர்யமாகிறது ஸ்வரூபத்துக் கருபுமாயிருக்கை. (சிற்றவேண்டா) என்கிறது, சிற்றுதல் – சிற்றுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்னை. அதாவது ஒரு வ்யாபாரமும் பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்) என்றது - “பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி:

ப்ரபத்தி” என்கிறபடியே – ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே எளிதாகச் செய்யலுமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - இந்த ப்ரபத்தி என்பது ” ஆத்ம யாதாதம்யஞாந கார்யமாகையாவது” எனப்படுதல் எப்படி? திருமந்த்ரத்தின் நடுப்பதமான “நம:” என்பதில் உரைப்பதற்கு ஏற்ப, ப்ரபத்தி என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமான ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் என்பதை உணர்ந்ததன் காரணமாகவே ஏற்படுவது என்பதால் ஆகும். “ஸ்வரூபத்துக்கு சிதமாகையாவது” என்பது என்ன? இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்பதான பாரதந்தர்ய தன்மைக்கு ஏற்றபடி இருத்தல் ஆகும். “சிற்றவேண்டா” என்றால் பரக்க வேண்டாதபடி இருப்பதாகும். அதாவது நாமாக முனைந்து எந்தச் செயலும் செய்யவேண்டாம் என்னும்படி உள்ளதாகும். “நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்” என்பது என்ன? பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி – என்பதற்கு ஏற்ப நம்மை நாமே காப்பாற்றிக்கொள்ள முயலும் செயல்களில் இருந்து விலகி இருப்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவதால் ப்ரபத்தி என்பது எளிதாகச் செய்யலாம்படி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இவையிரண்டையும் சொல்லவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ஸித்தித்தபடி யென்னென்னில்; அபாயத்வ பயஜநகத்வ சோக ஜநகத்வ அஹங்கார மிச்ரதயா நிஷித்தத்வ அவத்யகரத்வங்கள் ஸ்வரூப விரோதித்வத்தைப் பற்றி வருகிறவையாகையாலும் பலவிஸத்ருசத்வம். இது பலஸாந்தநமன்றிக்கே ஸித்தோபாயமே பல ஸாதநமாய் இது தத்வரணமாத்ரமாய் அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே இதின் பக்கல் வருகைக்கவகாசமில்லாமையாலும், இவ்வாறு தோஷமுமிதுக்கில்லாமை (ஸ்வரூபத்துக் குசிதம்) என்றதிலே ஸித்தமாமிறே. கர்மஸாத்யதயா வரும் துஷ்கரத்வமில்லை யென்னுமிடம் (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரம்) என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால், ஸ்வரூபெளசித்ய ஸுகரத்வங்களாகிற விவையிரண்டு மிதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ப்ரகாசிதமாய்த்து.

விளக்கம் - இந்த இரண்டு கருத்துக்களின் மூலம் ப்ரபத்திக்கு மேலே கூறப்பட்ட தோஷங்கள் இல்லை என்பது எவ்விதம் உணர்த்தப்பட்டது என்ற கேள்வி எழலாம். அபாயமாக உள்ள தன்மை, அச்சம் ஏற்படக் காரணமாக இருத்தல், சோகம் உண்டாகக்

காரணமாக இருத்தல், அஹங்காரத்துடன் கூடியதால் விலக்கப்பட ஏற்றதாக உள்ள தன்மை, தாழ்வினை ஏற்படுத்திவிடல் போன்ற ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமான தன்மைகளுடன் கூடியுள்ளதால் பக்தி என்பது மோக்ஷமாகிய பலன் என்பதற்கு ஒத்ததாக உள்ளது அல்ல. ஆனால் ப்ரபத்தி என்பது மோக்ஷத்திற்கு சாதனமாக அல்லாமல், ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனே அதற்குச் சாதனமாக உள்ளான்; ப்ரபத்தி என்பது அவனைப் பற்றும் உபாயமாக மட்டுமே உள்ளது; ஆகவே மேலே உள்ள தோஷங்கள் ப்ரபத்திக்கு இல்லை. ஆக மேலே உள்ள தோஷங்கள் எதுவும் இந்த ப்ரபத்திக்கு இல்லை என்பது "ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமாய்" என்பதால் தெளிவு. "நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரம்" என்பதன் மூலம் கர்மத்தால் இயற்றப்படும்போது செய்து முடிக்கக் கடினமானது என்ற தோஷம் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஆக ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக இருத்தல், இயற்றுவதற்கு எளிமையாக இருத்தல் என்ற இரண்டும் ப்ரபத்திக்கு உள்ளதால், மேலே கூறப்பட்ட தோஷங்கள் ஏதும் ப்ரபத்திக்கு இல்லை என்பது மிகவும் தெளிவாகிறது.

136. பூர்ணவிஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிடவொண்ணாது.

அவதாரிகை - இப்படி உபாயமவனென்றத்யவஸித்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தனாயிருந்துவிட வமையுமோ, தத்ஸந்தோஷார்த்தமாக விவன் சில பச்சையிட வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பூர்ணவிஷயம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக அவனே உபாயம் என்று உறுதியாக எண்ணியபடி, நாம் செய்யவேண்டிய செயல்களைச் செய்யாமல் இருப்பது சரியா? நமக்கு மோக்ஷம் அளிப்பதன் காரணமாக அவன் மகிழ்வு கொள்வதற்காகவாவது ஒரு சில உபகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேண்டாமோ? இவற்றுக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, லோகத்தில் பச்சையிடுவார் அவ்வோவிஷயங்களின் தரத்துக் கீடாகவிறையிடுவது, இங்கும் பச்சையிடப் பார்க்கிலப்படியிடவேணுமிறே; அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனாயிருக்குமவனாகையாலே, அவனுடைய வைபவத்துக் கநுகுணமாக விவனாலொரு பச்சையிடப்போகா தென்கை.

விளக்கம் - இந்த உலகில் உபகாரம் செய்பவர்கள், தாங்கள் பெற்ற உபகாரத்தின் அளவிற்கு ஈடாக மட்டுமே ப்ரதிஉபகாரம் செய்வார்கள். இங்கு மோசடி அளிப்பதற்காக ப்ரதிஉபகாரம் செய்யவேண்டும் என்றால் ஸர்வேச்வரனின் தகுதிக்கு ஏற்பவும், அவன் செய்யும் உபகாரத்திற்கு ஏற்பவும் செய்யவேண்டும். ஆனால் அவனோ அனைத்தும் பூர்ணமாக நிரம்பி உள்ளவன் ஆவான். எனவே அவனது மேன்மைக்கு ஏற்றபடி நம்மால் ஒரு பொருளையும் அவனுக்கு அளிக்கஇயலாது என்று அறியவேண்டும்.

137. ஆபிமுக்க்யஸூசக மாத்தரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

அவதாரிகை - ஆனால் அவனுக்கிவளளவில் ஸந்தோஷம் விளையும்படியென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆபிமுக்க்ய) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - ஆனால் (நாம் ஏதும் செய்யாதபோதிலும்) ஒரு சேதநனிடம் ஸர்வேச்வரனுக்கு மகிழ்வு எவ்விதம் ஏற்படும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநாதிகாலம் யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தையேறிட்டுக் கொண்டு தன்பக்கல் விமுகனாய்ப் போந்தவிவன், அந்நினைவு குலைந்து தன்பக்கலபிமுகனானமைக்கு ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம் பெற்றவளவிலே, “இத்தனை காலம் விமுகனாய்ப் போந்தவன் இன்றபிமுகனாகப் பெறுவதே” என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவுமுகக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - எல்லையற்ற காலமாக, திருவிருத்தம் (96) - யாதானும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஏதேனும் காரணத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு அவனை விட்டு நீங்கியபடி உள்ளோம். இப்படியாக அவனைவிட்டு அகன்றபடி உள்ள நாம், அவனை வந்து அடையும்படி, அவனிடம் மாறாத அன்பு கொள்ளும்படி ஏதேனும் ஒரு செயலைச் ஸர்வேச்வரன் செய்கிறான். அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு அந்தச் சேதனன் அவனிடம் திரும்பும்போது, “இத்தனை காலம் நம்மிடம் அன்பு இல்லாமல் திரிந்தவன், இன்று நம்மிடம் மீண்டும் அன்பு கொண்டவனாக வந்து நின்றான்”, என்று மகிழ்ந்து கொண்டாடுகிறான்.

138. பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேது வித்தனை.

அவதாரிகை - அவனப்படியிருந்தாலும்; அவன் பூர்த்தியானது, அகிஞ்சநரான நம்மாலவனை யுகப்பித் தணுகப்போகாது என்று இவன் கைவாங்கும்படி பண்ணாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பூர்த்தி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவன் பரிபூர்ணனாக உள்ளபோதிலும், அவனிடம் உள்ள நிறைவான தன்மை என்பது, எந்தவிதமான கைம்மாறும் நம்மிடம் இல்லை என்ற தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்பட்டு, “நம்மால் அவனை மகிழ்ச்சி செய்ய இயலாது, ஆகவே அவனிடம் செல்வது சரியல்ல”, என்று சேதநனைத் தடுத்துவிட வாய்ப்பு உள்ளதே என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம், ஆச்ரயணோந்முகனான விவன் “நம்மாலவனை யொருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிக்கப் போகாது” என்று ததாச்ரயணத்தினின்றும் மீளுகையன்றிகே, நாமிட்டது கொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாத பரிபூர்ணனாகையாலே, நம்பக்கல் பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்குமென்று அபிநிவேசித்தப் பற்றுக்கைக்குடலாமித்தனையென்னை.

விளக்கம் - “தான் விரும்பியவை அனைத்தும் அடையப்பெற்றவன்” என்ற அவனது தன்மை எத்தன்மையது என்றால் - “நம்மால் அவனை எந்தவிதத்திலும் மகிழ்வடையச் செய்யஇயலாது” என்று அவனைப் பற்றுதல் செய்யாமல் அகல்கின்ற நம்மைத் தடுத்து; நாம் எத்தனை சிறிய அளவில் அளித்தாலும் அதனைக் கொண்டு மனநிறைவு கொள்வதற்கு அவசியம் இல்லாமல் அனைத்தையும் உள்ளவன் ஆகையால், நம்மிடமிருந்து பெறப்பட்டதை வைத்து அவன் மகிழ்வான் என்ற எண்ணம் நமக்குத் தோன்றக் காரணமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, அவன் பூர்த்தி அவனையிப்படி ஸந்தோஷிக்க வொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணாதோவென்ன; (பூர்த்தி) இத்யாதியாலே யருளிச் செய்கிறாராகவுமாம். அதாவது - அவனுடைய பூர்த்தியானது, “இவன் பச்சையிட்டிலன்” என்று அநாதிரித்து அங்கீகாரத்தினின்றும் கைவாங்காதே, “ஆபிமுக்க்ய ஸூசகமாத்ரத்துக்கு மேற்பட நமக்கிவன் சில செய்ய வேண்டுவதுண்டோ” என்று விரும்பிக் கைக்கொள்ளுகைக்குடலாமித்தனையென்னை.

விளக்கம் – அல்லது, அவனுடைய நிறைவான தன்மை என்பது மகிழும்படிச்செய்யுமோ, நாம் ஏதும் அளிக்கவில்லை என்று அவனைப் பின்வாங்க வைத்துவிடுமோ – என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவனது பூர்த்தியான தன்மை, “இவன் (சேதனன்) தனக்கு ஏதும் செய்யவில்லை” என்று வெறுப்பு ஏற்படுத்தி நம்மை ஆதரிக்காமல் தள்ளும்படிச் செய்வதில்லை; மாறாக, “நம்மீது அன்புடன் உள்ளவன் என்ற நிலையை இவன் கொண்டுள்ளான். இதற்கும் மேலே இவன் செய்யவேண்டுவது உண்டோ?”, என்று நம்மை விரும்பி ஏற்கும்படிச் செய்துவிடும்.

139. “பத்ரம் புஷ்பம்”, “அந்யத் பூர்ணாத்”, “புரிவதுவும் புகை பூவே”.

அவதாரிகை - இப்படியவன் அல்பஸந்துஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் மேல் (பத்ரம் புஷ்பம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இவ்விதம் நாம் செய்யும் மிகவும் சிறிய செயல்களைக் கண்டும் அவன் மனமகிழ்வு கொள்பவன் என்பதற்கு ஏதேனும் ப்ரமாணம் உள்ளதா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுப ஹ்ருத் மச்நாமி ப்ரயதாத்மந:” என்று பத்ரத்தையாகவுமாம், பலத்தையாகவுமாம், ஐலத்தையாகவுமாம், யாவனெருவனெனக்கு பக்தியாலே தருகிறான், அந்நய ப்ரயோஜனதையாகிற சுத்தியோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனான வப்படிப்பட்ட பக்தியோடே தரப்பட்டவத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலே கலங்கித் தருமாப்போலே வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோகங் கொள்ளுவன் என்று தானேயருளிச்செய்தானிறே.

விளக்கம் - கீதை (9-26) - பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுப ஹ்ருத் மச்நாமி ப்ரயதாத்மந: – இலை, மலர், கனி, நீர் என்று எதனை அன்புடன் அளித்தாலும் நான் ஏற்பேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இலை, மலர்கள், பழங்கள், தண்ணீர் என்று ஒருவன் எனக்கு எதையாவது அளிக்கக்கூடும்; மற்ற எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் தூய்மையுடன் கூடியதான பக்தி கொண்டு அவ்விதம் அளிக்கும்

அவற்றை நான் ஏற்கிறேன்; அனைத்தையும் எல்லையில்லாமல் கொண்டுள்ள நான் செய்வது என்னவென்றால், அவன் என் மீது கொண்ட ப்ரேமையால் தடுமாற்றம் அடைந்து எனக்கு எதனை அளிப்பது என்று எவ்விதம் கலங்கித் தவித்து, எதனையாவது அளிக்கிறானோ, அதே போன்று நானும் அதே ப்ரேமையுடன் கலங்கி நின்று அவன் எதனை அளித்தான் என்று ஆராயாமல் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் - என்று ஸர்வேச்வரன் உரைத்ததே ப்ரமாணம் ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் – “அத்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பா தந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசல ஸம்ப்ரசநாந், நசேச்சதி ஜநார்தந”. அதாவது – ஸ்ரீதாதெழுந்தருளுகிறபோது, த்ருதராஷ்ட்ரன், “பாண்டவ பக்ஷபாதியாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றான். அவனுக்குச் சில நாட்டையுங் கொடுத்துப் பொன்னையுங் கொடுத்து நமக்காக்கிக் கொள்ளுகிறோம்” என்றாப்போலே சிலவற்றைச் சொல்ல; நினைவுஞ் சொல்லுமொத்திராத வஞ்சகனான வவன் கருத்தையறிந்த ஸஞ்ஜயன், “வருகிறவ னங்ஙனொத்தவனல்லகாண், அவனுக்கு வேண்டுவதிவ்வளவு”, என்றான். அதாவது - தான் குடிக்குந் தண்ணீரையொரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிரவைக்கக் கடவனே, அதை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுக்குமேலொன்றும் வேண்டா; தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புகுந்தால் காலைக் கழுவுவதாக ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரம் விதித்து வைத்ததிறே, அவ்வோபாதி அவன் திருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனான வாசிக்கு விசேஷித்தொன்றும் செய்யவேண்டா; நெடுந்தூரம் வந்தவனை குசலப்ரசநம் பண்ணக்கடவதிறே, அவ்வோபாதியோரின்கொல் சொல்லவமையும், ஏற்றமாகவொன்றும் வேண்டா, இவ்வளவுகளையொழிய மற்றோன்றை இச்சியான் காணவனென்கை. இத்தால் - நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையு மவனொரு சரக்காக நினைத்திருக்குமோ, வல்லையாகில் உன் ஆபிமுக்க்ய ஸூசகமாக விவ்வளவுகளைச் செய்யப்பாரென்றபடி.

விளக்கம் – மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் – அத்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பா தந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசல ஸம்ப்ரசநாந், நசேச்சதி ஜநார்தந – என்ற வரிகள் காண்க. பாண்டவர்களுக்காக க்ருஷ்ணன் தூது வந்தபோது த்ருதராஷ்ட்ரன், “பாண்டவர்களிடம் மட்டுமே அன்பு கொண்டு ஓரவஞ்சனையுடன் செயல்படும் க்ருஷ்ணன் வருகிறான். அவனிடம் நாம் சில நாடுகளையும் செல்வங்களையும் வழங்கி நம் பக்கம் சேர்த்துக் கொள்வோம்”, என்று கூறினான். எண்ணமும் சொற்களும் செயலும் ஒத்துப்போகாத அவனது எண்ணத்தை உணர்ந்த ஸஞ்ஜயன், “அவன் உனது எண்ணத்திற்கு ஒத்துப்போக

மாட்டான். அவனுக்கு வேண்டியது இவ்வளவே”, என்று உரைக்கத் தொடங்குகிறான். அவன் வரும்போது, ஒருவன் தான் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் சொம்பை அவன் வரும் வழியில், வாசலில் வைத்தாலே போதுமானது. அதனையே அவன் பூர்ணகும்பம் என்று ஏற்றுக்கொண்டு குளிர்ந்துவிடுவான். அதற்கு மேல் அவனுக்கு ஏதும் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒரு இல்லத்திற்கு வரும் விருந்தினன் ஒருவன் உள்ளே வருவதற்கு முன்பாகத் தனது கால்களைக் கழுவவேண்டும் என்று சாஸ்த்ரம் உரைக்கிறது. அதற்கு உதவும்விதமாக க்ருஷ்ணன் வரும்போது ஒரு சொம்பு நீரை வைத்தால், அவன் தனது திருவடிகளை விளக்கிக்கொள்ள அதுவே உதவி செய்யும். அவனுக்காக வேறு ஏதும் சிறப்பாகச் செய்யவேண்டாம். நீண்ட தூரத்திலிருந்து வந்த ஒருவனை நலம் கேட்பதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த செயல் ஏதேனும் உண்டோ? ஆகவே அது போன்று இனிமையான சொல் ஒன்றே போதுமானது. வேறு எதனையும் செய்ய வேண்டாம் - என்று உரைத்தான். இதன் மூலம் ஸஞ்ஜயன், “நீ அவனுக்கு அளிக்க எண்ணும் நாட்டையும் பொன்னையும் அவன் ஒரு பொருளாக எண்ணுவானோ? நீ ஏதேனும் அளிப்பதில் வல்லவன் என்று எண்ணினால் உனது அன்பு என்பதை வெளிப்படுத்தும் விதமாக நான் கூறியவற்றைச் செய்ய முயற்சிப்பாய்”, என்று உணர்த்தினான்.

வ்யாக்யானம் – “பரிவதிலீசனை” என்று தொடங்கி, “புரிவதுவும் புகைபூவே” என்று – ஹேய ப்ரத்யநீகனான ஸர்வேச்வரனை ஸம்ஸாரந்முக்தரா யநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதியாலே “ஏதத்ஸாமகாயந் நாஸ்தே” என்கிறபடியே பாடி, விஸ்த்ருதராகையைப் பெறவேண்டிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவு பார்த்தகலுகை தவிர்த்து, அஸம்ஸ்க்ருதமான ஜலத்தை யேதேனு மொருபடி ப்ரயோகித்து, பின்னையவனுக்கு அருள் கொடையாகக் கொடுப்பதுவுமேதேனுமொரு புடையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ்வளவு மமையுங் கிடிகோளவனுக்கு என்று அவனுடைய ஸ்வாராதையை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வாரருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (1-6-1) – என்ற பாசுரத்தை அருளிச்செய்கிறார். தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களாக அநுபவித்தபடி, அந்த அநுபவத்தின் காரணமாக எழுந்த மகிழ்வின் விளைவாக - ஏதத்ஸாமகாயந் நாஸ்தே – சாமத்தைப் பாடியபடி உள்ளான் - என்னும்படியாகப் பாடி, ஆத்மஸ்வரூபமானது ப்ரகாசம் அடைவதற்காக வேண்டுவீர்களாக; அவனை ஆராதிக்க

நம்மிடம் ஏதும் இல்லையே என்று நம்மிடம் இல்லாதவற்றை ஒரு குறையாகப் பார்த்து அதன் காரணமாக அவனை விட்டு அகலாமல் இருப்பீர்களாக; வாசனைப்பொருள் அற்றதான வெறும் தண்ணீரை ஒரு படியாவது அளித்து, அதன் பின்னே அவனுக்கு ஏதேனும் புகையையோ அல்லது மலரையோ இட்டாலே போதுமானது - என்று திருவாய்மொழியில் உரைத்தார். இப்படியாக அவனது ஆரதிக்கப்படும் தன்மை உள்ளதை ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

140. புல்லைக்காட்டி யழைத்துப் புல்லையிடுவரைப்போலே பல ஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை.

அவதாரிகை – “பூர்ண விஷயம்” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வந்தவித்தனையிறே. ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்யமிறே கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே அதுக்கின்னமுமோரு வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக ஸித்தோபாயத்துக்கும் பலத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தை முந்துறவருளிச்செய்கிறார் (புல்லைக்காட்டி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – “பூர்ணவிஷயம்” என்று தொடங்கும் சூர்ணை-136 முதல் கடந்த சூர்ணை முடிய உள்ள அனைத்தும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாகத் தொடர்ந்து வந்தவை ஆகும். ப்ரபத்தியின் மேன்மை குறித்து அல்லவோ கூறிவந்தார்? அதனைத் தொடரும்விதமாக, அத்தகைய ப்ரபத்திக்கு மேலும் ஒரு மேன்மை உள்ளது என்று உரைக்க எண்ணினார். எனவே ஸித்தோபாயம் மற்றும் பலன் ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள ஒற்றுமையை முதலில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, கோவை வரவழைத்துப் பின்னையதுக்கு தாரகாதிகளையிட்டு நோக்க நினைப்பார் தத்போக்யமான புல்லுதன்னையே தத்வசீகார ஸாதநமாக முன்னிட்டழைத்துக் கொண்டு, அது தன்னையே மேலுமிடுமளவில் பல ஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுண விக்ரஹ விசிஷ்டனானதானே முந்துற விவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக் குபாயமாய், பின்னை யென்றுமொக்க விவனுக்கு பேயமாயிருக்கையாலே பலஸாதநங்களிரண்டும் ஏகவஸ்துவாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் – ஒரு பசுவைத் தன்னிடம் அழைக்க எண்ணுபவர்கள், அதற்குப் பிடித்தமான புல்லைக் காண்பிப்பார்கள். அந்தப் பசு தங்களிடம் வந்த பின்னர் அந்த புல்லையே

உணவாக அளித்து விடுவார்கள். இங்கு உபாயமாகவும், பலனாகவும் அந்தப் புல்லே உள்ளது. ஆக பலன் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி அந்தப் புல் உள்ளது. இது போன்று மேன்மையான குணங்கள் மற்றும் விக்ரஹம் ஆகியவற்றுடன் உள்ள தானாகவே சேதனனைத் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொள்ள முதலில் தானே உபாயமாக நின்று, அதன் பின்னர் எப்போதும் உபேயமாகவும் உள்ளான். ஆகவே பலனும் ஸாதனமுமாக இவனே உள்ளான்.

141. ஆகையாலே ஸுகரூபமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை – இத்தால், ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் பலித்தபடியே அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இதன் மூலம் ப்ரபத்தியின் மேன்மையானது உணரப்பட்டதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸாத்ய வஸ்துதானே ஸாதநமாகையாலே, தத் வரணரூபமானவிது தேவையாயிராதே ஸுகரூபமாயிருக்குமென்றபடி. அன்றிக்கே, இன்னமும் ப்ரபத்திக்கொரு வைலக்ஷண்யமருளிச்செய்கிறார் (புல்லை) இத்யாதியாலே. அதாவது – புல்லைக்காட்டி தேநுவை அழைத்துக்கொண்டு பின்னை அப்புல்லையே யிடுமளவில் பல ஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, “ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி:”, “நமச் சக்ருர் ஜநார்தநம்” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதி ரூபையான ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு ஈச்வரனை வசீகரித்தால் பின்னையவனுக்குகப்பாகச் செய்யுமடிமையும், “பத்தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந:”, “கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுன்னை” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி வ்ருத்தி விசேஷங்களாகையாலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை. இப்படி பலமானது தானே ஸாதநமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதான் தேவையாயிராதே இவனுக்கு ஸுகரூபமாயிருக்குமென்கை. ஆக (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக ப்ரபத்தியினுடைய தோஷராஹித்யமும் குணஸாஹித்யமும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - தன்னைப் பெறுவதற்கான ஸாதனாமாகத் தானே உள்ளான். எனவே அவனைப் பற்றுதல் என்பதில் நோக்குடைய இந்த ப்ரபத்தி என்பது விதிக்கப்பட்ட செயல் போன்று கடினமாக அல்லாமல், செய்வதற்குச் சுகம் அளிப்பதாகவே இருக்கும். அல்லது

ப்ரபத்திக்கு மேலும் ஒரு மேன்மையை வெளிப்படுத்துகிறார். புல்லைக் காண்பித்துப் பசுவை வரவழைத்து, அதற்கு அந்தப் புல்லையே தின்பதற்கு அளிப்பதன் மூலம் பலன் மற்றும் ஸாதனம் ஆகிய இரண்டிற்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை எனலாம். இது போன்று இங்கு வேறுவிதமாக உரைக்கலாம். ஸ்தோத்ரரத்னம் - ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி: - ஒருமுறை செய்யப்பட்ட அஞ்ஜலி என்பது - என்றும், மஹாபாரதம் - நமச் சக்ருர் ஜநார்தநம் - ஜநார்த்தனனை வணங்கினர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அஞ்ஜலி செய்தல் போன்றவையான ப்ரபத்தி செயல்பாடுகளை முன்னே நிறுத்திக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனை வசீகரித்த பின்னர் அவனது மகிழ்ச்சிக்காகப் பல கைங்கர்யங்கள் செய்யக்கூடும். இப்படிப்பட்ட அடிமைத் தன்மையனது - பத்தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: - குவித்த கரங்களுடன் சந்தோஷம் கொண்டவர்களாக நம: என்று உரைப்பவர்களாக - என்றும், திருவாய்மொழி (3-8-4) - கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுன்னை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான அஞ்ஜலி போன்ற செயல்களாக உள்ளதால் பலன் மற்றும் ஸாதனம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே வேறுபாடு இல்லை. இப்படியாகப் பலன் என்பது தானே ஸாதனமாகவும் உள்ளதால் ப்ரபத்தி என்பது விதிக்கப்பட்ட ஒன்று போல சுமையாக இல்லாமல் சுகமாகவே உள்ளது. ஆக, “ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு” என்று தொடங்கும் சூர்ணை-134 முதல் இந்தச் சூர்ணை முடிய ப்ரபத்தியின் குற்றம் இல்லாத தன்மை, குணங்களுடன் கூடியுள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டும் உணர்த்தப்பட்டது.

142. இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ராபத்தியும் முபாயமன்று.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய அநுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடியான பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடியான பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், “இது தன்னைப்பார்த்தால்” இத்யாதியாலும், “ப்ராப்திக்கு பாயம் அவன் நினைவு” இத்யாதியாலும் கீழருளிச்செய்தபடியன்றியே, முகாந்தரேண வருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில், இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமானவித்தை ஸாதனமாக்கிக் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனான வவனை யிவன் பெறப் பார்க்குமன்று அவன் நினைவு கூடாதாகில் இது விபலிக்குமென்கிறார் (இவனவனை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் மேலே கூறப்பட்டதான ப்ரபத்தி என்பது உபாயம் ஆகாத தன்மையை சூர்ணை 54ல் - இது தன்னைப்பார்த்தால் - என்பதன் மூலம் உணர்த்தினார்;

அதன் எதிர்த்தட்டாக உள்ள “எம்பெருமானே வந்து பற்றுதல்” என்பது உபாயமாகின்ற தன்மையை சூர்ணை 66ல் - ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு - என்பதன் மூலம் உணர்த்தினார். இவற்றை மேலும் சில காரணங்கள் மூலம் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான ப்ரபத்தியை ஒரு சாதனமாகக் கொண்டு, சுதந்திரமாகச் செயல்படிகின்ற ஸர்வேச்வரனைப் பெறுவதற்கு முயலும்போது, அவனது பற்றுதல் கைகூடாமல் உள்ள காரணத்தினால், ப்ரபத்தியானது பலன் அளிக்காது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமாப்போலே ஸ்வாமியான அவன்றானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரனான விச்சேதநன், தான் பலியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனான வவனைப்பெற நினைக்குமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில், இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப ஸாதநமாகாதென்றபடி.

விளக்கம் - ஒரு பொருளின் சொந்தக்காரன் தானாகவே வலியச்சென்று தன்னுடையதான அந்தப் பொருளைக் கைக்கொள்வதே இயல்பாகும். இது போன்று சேதனன் ஒருவன், ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வலிய வந்து ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தகுதி கொண்டவன் ஆவான். ஆனால் இதனை விடுத்து, தன்னுடைய பலனைத் தானே பெறப்போகிறோம் என்று எண்ணியவனாக, தனது ப்ரபத்தி காரணமாக, சுதந்திரமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை பெற முயற்சிக்கலாம். அப்போது அவனது பற்றுதல் கைகூடாது என்பதால், தூய்மையாக உள்ள ப்ரபத்தி என்பது அவனைப் பெற உதவும் சாதனம் அல்ல என்று கொள்க.

143. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

அவதாரிகை - இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிறார் (அவனிவனை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்து ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வந்து சேதனைப் பற்றுவதற்கு உள்ள வேறுபாட்டை அருளிச்செய்கிறார்

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனானவன் ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனாயிருக்கிற விவனை ஸ்வேச்சையாலே பெற நினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரதநமாக வெண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதிபந்தகமாகமாட்டா தென்கை. இவை யிரண்டாலும்

ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. “சித: பரம் சில்லாபே ப்ரபத்திரபி நோபதி:, விபர்யயேது நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாயபாதகம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் – அனைத்தையும் உடையவனாகவும், சுதந்திரமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் தனது உடைமையாக உள்ளவனும், வேறு எதற்கும் கட்டுப்படாமல் தனக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ளவனும் ஆகிய சேதனனை, தான் அந்தச் சேதனன் மீது கொண்ட ஆசை காரணமாக அவனை அடைய எண்ணுகிறான். அப்போது பாவங்களில் முதன்மையாகக் கொள்ளப்படுகின்ற தீயவினைகள் என்பது தடையாக நிற்பதில்லை. இந்த இரண்டு சூர்ணைகள் மூலம் அவனை அடைய தானாகவே முயலுதல் என்பது உபாயம் அல்ல என்பதும், அவனே வந்து நம்மைப் பற்றுதலே உபாயம் ஆகும் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன. சித: பரம் சில்லாபே ப்ரபத்திரபி நோபதி:, விபர்யயேது நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாயபாதகம் – பரம்பொருளைப் பெறும் விஷயத்தில் ப்ரபத்தி உபாயம் அல்ல, ஸர்வேச்வரன் இவனைப் பற்ற எண்ணும்போது பாவங்கள் தடை அல்ல - என்பது காண்க.

144. இவை யிரண்டும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம்.

அவதாரிகை - இப்படியிவை யிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருளிசெய்கிறார் (இவை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த இரண்டு கருத்துக்களையும் எங்காவது சான்றுடன் காண முடியுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

இதற்கு வ்யாக்யானம் அருளப்படவில்லை.

145. ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாயிற்று; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்குத் தீமைதானே நன்மையாயிற்று.

அவதாரிகை - அவர்கள் தங்கள் பக்கலிவை கண்டபடி என்னவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

விளக்கம் - அவர்களிடம் இவை இரண்டும் எப்படிக்காணலாம் என்பதற்கான விடையை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பெருமாளை மீட்டுக் கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைப் பெற்று வாழுகைகாக, “ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்” இத்யாதிப்படியே வழியே பிடித்து மனோரதித்துக் கொண்டு சென்று பெரியவார்த்தியோடேயவர் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணிய ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, அப்படி பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, சரண்யரான பெருமாள் திருவுள்ளத்துக் கநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது. “ஏழை ஏதலன்” இத்யாதிப்படியே பெருமாள் தாமே வந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமானுக்கு, தோஷமே பச்சையாக வங்கீகரிக்கையாலே, பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்ட தென்கை. “யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யம புண்ய மந்யத்” என்றிறே புண்யபாப லக்ஷணம்; ஆகையா லிவர்கள் பக்கலிலே காணலாமென்கை.

விளக்கம் - இராமன் கானகம் சென்றபோது, எப்படியாவது இராமனை மீண்டும் நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்து, அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து, அதன் மூலம் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான கைங்கர்யத்தைப் பெற்றுவிடலாம் என்று பரதன் எண்ணினான். ஆகவே இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (104-12) - ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம் - என்ற ச்லோகத்திற்கு ஏற்ப இராமன் சென்ற வழியில் சென்று, மிகுந்த துன்பத்துடன் இருந்த பரதன் இராமனின் திருவடிகளில் சரணாகதி செய்தான். ஆனால் இத்தகைய ப்ரபத்தி என்பது இராமனின் திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்றபடி அமையாத காரணத்தினால் நன்மையில் முடியவில்லை. குகனைப் பொறுத்தவரை பெரியதிருமொழி (5-8-1) - ஏழை ஏதலன் - என்று கூறும் பாசுரத்திற்கு ஏற்ப, இராமன் தானாகவே வலிய வந்து ஏற்றுக்கொண்டான். இதனால் தாழ்ந்தவன், வேடன் போன்ற தோஷங்கள் குகனுக்கு உள்ளபோதிலும், அத்தகைய தீமைகளே நன்மைகளாக மாறின. அதிமாநுஷ்யஸ்தவம் - யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யம புண்ய மந்யத் - எது உனக்கு விருப்பமோ அதுவே புண்ணியம், எது விருப்பம் அல்லனவோ அதுவே பாவம் - என்று

புண்ணியபாவ இலக்கணங்கள் கூறியது காண்க. ஆகவே இவர்களிடம் இந்த இரண்டையும் இவ்விதம் காணலாம்.

146. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்தி தானும் அபராத கோடியிலேயாய் சூாமணம் பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

அவதாரிகை - இவன் பண்ணும் ப்ரபதநம் சரண்ய ஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது அபராதகோடி கடிதமாமென்னுமிட மருளிச்செய்தார் கீழ்; இதுதா னிவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்தாலும் அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னு மிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக பாஷ்யகாரருடைய வநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஸர்வாபராதங்களுக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அனைவரும் சென்று சரண் புகுவதற்கு ஏற்றவனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு, ஒருவன் செய்த ப்ரபத்தி என்பது ஏற்கத்தக்கதாக இல்லாதபோது, அத்தகைய ப்ரபத்தி என்பது அபராதங்களின் வரிசையில் சேர்ந்துவிடும் என்று அருளிச்செய்தார். இத்தகைய ப்ரபத்தி என்பது ஒருவனுடைய முந்தைய செயல்களை ஆராய்ந்தாலும் அபராதவரிசையில் நிற்கும் என்பதை மேலும் விளக்க எண்ணியவராய், பாஷ்யக்காரரின் அநுஷ்டானத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அஹமஸ்ம்யபராதாநா மாலய” என்கிறபடியே, அபராதங்களுக் கெல்லாம் கொள்கலமாயிருக்கிற விச்சேதநன் ப்ரபத்தி பண்ணவே, “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்னும்படி இவனளவில் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய் விடுகையாலே, ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயிறே ப்ரபத்திதா னிருப்பது; இப்படி யிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை “த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்று பண்ணியருளின பாஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வ வ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தவாறே அது தானும் அபராத கோடியிலேயாய் “த்வமேவ மாதாச” என்று தொடங்கி இத்தலையிலபராதத்தைப் பொறுக்கைக் குறுப்பான பந்தவிசேஷங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, “தஸ்மாத் ப்ரணம்ய” இத்யாதியாலே இப்படி திருமுன்பே கூசாமல் வந்து நின்று ப்ரபத்தி பண்ணின இவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று சூாமணம் பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே யென்கை; ஆகையால், இவ்வழியாலுமிது அபராதகோடி கடிதமாயிருக்கு மென்கை. அநாதிகால மபராதத்தைப்பண்ணிப் பின்பொருநாளிலே ஆபி முக்கியம் பண்ணினானேயாகிலும், “ரிபூணாமபி வத்ஸல:”, “யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்”

என்றிருக்கு மீச்வர ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்தால் அவன் கைக்கொள்ள ஒரு குறை இல்லை. அவனப்படி யிருந்தானே யாகிலும், தன் பூர்வவ்ருத்தத்தை யுணர்ந்தால் இவனித்தை அபராதமாகவே நினைத்து சுஷாமணம் பண்ணவேண்டும் படியாயிறே யிருப்பது.

விளக்கம் - அஹமஸ்ம்யபராதாநா மாலய - நான் குற்றங்களின் இருப்பிடமாகவே உள்ளேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அபராதங்கள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ள நாம் ப்ரபத்தி செய்யும்போது, கீதை (18-66) - ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாவங்களில் இருந்தும் நான் விடுவிபேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் கொண்டு விடுகிறான். இதனால் அனைத்துவிதமான பாவங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாக ப்ரபத்தி உள்ளது. சரணாகதி கத்யத்தில் - த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே - உனது தாமரை மலர் போன்ற இரண்டு திருவடிகளையும் நான் சரணம் என்று பற்றுகிறேன் - என்று உரைத்த பாஷ்யகாரருக்கு தம்முடைய கடந்தகால செயல்களின் சிந்தனை முன்னே வந்து நின்றது. ஆகவே ப்ரபத்தியை அபராதங்களின் வரிசையில் சேர்த்தார். எப்படி? சரணாகதி கத்யத்தில் - த்வமேவ மாதா ச - என்று தொடங்கி, நமது வாழ்க்கையில் நாம் செய்து வந்த அனைத்துவகையான குற்றங்களையும் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாக உறவுமுறைகளை விண்ணபித்தபடி கத்யத்தில் உரைக்கிறோம். அதன் பின்னர் - தஸ்மாத் ப்ரணம்ய - என்பது போன்றவை மூலம் இவ்விதமாக அனைத்தையும் செய்துவிட்டு, அவனுடைய திருமுகத்தின் முன்பாகச் சற்றும் கூசாமல் வந்து நின்று, "ப்ரபத்தி செய்தல்" என்ற பெரும் அபராதத்தையும் செய்கிறோம். இதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்படியாக அவனிடம் விண்ணப்பம் செய்யும் அளவில் ப்ரபத்தி உள்ளது என்று பாஷ்யக்காரர் உணர்த்தினார். எனவே எந்தவகையாலும் ப்ரபத்தி என்பது அபராத வரிசையில் உள்ளது. எல்லையற்ற காலம் பாவங்களை மட்டுமே செய்து வந்து, ஒருநாள் சட்டென்று தனது ப்ரேமையை ஸர்வேச்வரன் பக்கம் திருப்பினான் என்றாலும், ரிபூணாமபி வத்ஸல: - விரோதியிடமும் வாத்ஸல்யம் கொண்டவன் - என்பதையும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-38) - யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம் - இராவணனாக உள்ளபோதிலும் - என்பதையும் கருத்தில் கொண்டு, ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்தை நோக்கினால், அவன் நம்மை ஏற்றுக்கொள்ள எந்தத் தடையும் இல்லை. ஸர்வேச்வரன் இவ்விதம் உள்ளான் என்றபோதிலும், சேதனன் தனது முந்தைய செயல்களைச் சற்றே எண்ணிப் பார்த்து, அதன் காரணமாக ப்ரபத்தியை அபராதமாகவே எண்ணி, இதனை எம்பெருமான்

பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டும்படியாக ப்ரபத்தி உள்ளது என்று கருத்து.

147. நெடுநாள் அத்யபரையாய்ப் போத்த பார்யை லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே பர்த்ருஸகாரத்தாலே நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிதிறேயிவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

அவதாரிகை - இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி, ஸ்வபூர்வ வருத்தத்தை யநுஸந்தித்தால் அபாராதகோடிலேயா யிருக்குமென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (நெடுநாள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஒருவன் தன்னுடைய முந்தைய செயல்களை எண்ணிப் பார்த்தான் என்றால், அவன் செய்கின்ற ப்ரபத்தி என்பது அபராதங்களின் எல்லையாகவே இருப்பதை உணரலாம் என்பதை ஓர் உதாரணம் மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நெடுங்காலம் பர்த்தாவோடு ஒட்டற்று பரபுருஷகாமிநியாய் தந்நிக்ரஹ பாத்ரமாய்ப் போந்தாளொருபார்யை, “இப்படிப்பட்டநாமவன் ஸந்நிதியிலே கூசாமல் சென்று நிற்கும்படியென்” என்கிற லஜ்ஜையும், “இத்தனை காலமும் நாம் செய்து திரிந்ததெல்லாம் கண்டிருக்கிறவன், இப்போது நம்மைவந்திப்படியபேக்ஷிப்பதே! என்று தண்டிக்கில் செய்வதென்!” என்னும் பயமுமின்றிக்கே, அவன் முன்னே சென்று நின்று என்னையங்கீகரிக்கவேணும் என்றபேக்ஷிக்குமளவில் எத்தனையபராதமுண்டு; அப்படியே யிருப்பதொன்றிறே, பகவதநந்யார்ஹனாய் வைத்து அநாதிகாலம் அவனுடன் பற்றின்றிக்கே அந்யபரனாய்ப்போந்தவிவன், ஸ்வபூர்வ வருத்தாந்தாநுஸந்தாநத்தால் வரும் லஜ்ஜையும் ஸ்வதந்த்ரனானவவன் தண்டிக்கில் செய்வதென் என்னும் பயமுமின்றிக்கே, தத்ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற சரண வரண மென்கை. ஆக இவ்வளவும், ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - பல காலமாகத் தனது கணவனுடன் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லாமல், மற்ற ஆண்மகன் ஒருவனை நாடி அவனை அடைந்த மனைவி ஒருவள், மீண்டும் தனது கணவனை அடைந்தால் தண்டிக்கப்படுவோம் என்ற நிலையில் உள்ளாள். அவள் தனது

கணவன் முன்பாகச் சென்று, “இப்படிப்பட்ட நான் எனது கணவன் முன்பு எந்த முகத்துடன் விழிப்பேன்”, என்று எண்ணிச் சிறிதும் வெட்கம் அடையாமலும்; “இத்தனை காலம் தவறான செய்கைகளுடன் நான் திரிந்து வந்ததை இவன் பார்த்திருப்பான். இப்படிப்பட்ட இவள் மீண்டும் நம்மை நாடி வந்து விரும்புவது எப்படி என்று எண்ணி என்னைத் தண்டித்தால் என்ன செய்வது?” என்று எண்ணி அச்சம் கொள்ளாமலும், அவன் முன்பாகச்சென்று, “என்னை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்” என்று கேட்பது போல் - என்கிறார். இத்தகைய செய்கை எத்தனை அபராதங்களுடன் கூடியது! இத்தகைய அபராதங்கள் போன்றே - ஸர்வேச்வரனுக்கே உரியவனாக உள்ள நாம், எல்லையற்ற காலம் அவன் மீது எந்தவிதமான பற்றுதலும் இன்றி, வேறு எண்ணங்களுடன் திரிகிறோம். நம்முடைய முந்தைய செயல்களால் எந்தவிதமான நாணமும் கொள்வதில்லை. சுதந்திரமானவனாகிய ஸர்வேச்வரன் தண்டித்தால் என்ன செய்வது என்ற அச்சமும் இல்லை. அவன் முன்பாக நின்று நம்மை ஏற்கவேண்டும் - என்று ப்ரபத்தி செய்யும் செய்கை உள்ளது.

இப்படியாக நாமாகவே சென்று ஸர்வேச்வரனிடம் ப்ரபத்தி செய்வதன் ஆகாத தன்மை மற்றும் அவனாகவே வந்து நம்மை ஏற்றுக்கொள்வதன் ஏற்புடைய தன்மை என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

148. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்தர்யத்திற்காட்டில் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வரும் பாரதந்தர்யம் ப்ரபலம்.

அவதாரிகை - இனி, இவன் ஸ்வீகாரங்கண்டிரங்கி யவனிவனுக்கு பரதந்த்ரனாவதிலும் தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தால் வந்து பரதந்த்ரனாவதே ப்ரபலமென்கிறார் (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் சேதனனின் ப்ரபத்தியைக் கண்டு இரக்கம் கொண்டு, தனது க்ருபை காரணமாக அந்தச் சேதனனுக்கு வசப்படுவதைக் காட்டிலும், தன்னுடைய சுதந்திரம் காரணமாக தானாகவே வலியச் சென்று சேதனனுக்கு வசப்படுதலே சிறந்தது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆர்த்தராய் அநந்ய சரண்யராய் தன் திருவடிகளிலே வந்து சரணம் புகுந்தவர்களளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே

செய்யும்படி பரதந்த்ரனாகையும், பட்டத்துக்குரியவானையுமரசும் போலே தன்நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ரயத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை யங்கீகரித்துத் தன்னையவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும், இரண்டுமீச்வரனுக் குள்ளதொன்று; இதில் முற்பட்டது, ஓரோதசைகளிலே ஸ்வாதந்த்ரய நிருத்தமாய் விபலிக்கவுங் கூடும்; பிற்பட்டது, அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருக்காலும் கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே அதிலுங் காட்டிலிது ப்ரபலமென்கை.

விளக்கம் – மிகுந்த துன்பம் அடைந்தவர்களாக, தன்னைத் தவிர வேறு புகலிடம் இல்லை என்று தன்னை அடைந்தவர்களாக, தனது திருவடியில் சரணம் புகுந்தவர்களிடம் ஸர்வேச்வரன் மிகுந்த இரக்கம் கொள்கிறான். இதனால் தனது க்ருபை காரணமாக உண்டான பாரதந்த்ரயமாகும். மாறாக, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஒரு சிலரை ஸர்வேச்வரன் அங்கீகாரம் செய்கிறான்; அதன் பின்னர், தான் அவர்கள் சொற்படிக்கேட்டு நடக்கிறான். இது ஸ்வாதந்த்ரயம் காரணமாக உண்டான பாரதந்த்ரயமாகும். இந்த இரண்டு தன்மைகளுமே ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ளது. இந்த இரண்டில் முதலில் கூறப்பட்டதான "க்ருபை காரணமாக உண்டான பாரதந்த்ரயம்" என்பது ஒரு சில நேரங்களில் ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வாதந்த்ரயம் காரணமாகத் தடைப்பட்டு, பலன் அளிக்காமல் போய்விடக்கூடும். ஆனால் இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட "ஸ்வாதந்த்ரயம் காரணமாக ஏற்பட்ட பாரதந்த்ரயம்" என்பது எந்தவிதமான தடையும் இல்லாதது என்பதால், பலன் உண்டாக எந்த இடையூறும் இல்லை. எனவே முந்தையதைக் காட்டிலும் பிந்தையது ஏற்றமானது என்று கருத்து.

149. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷனபேசுஷித்தான்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தந்தான் வேதாபிமதமென்கிறார் மேல் (இவ்வர்த்தத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - "ஸ்வாதந்த்ரயம் காரணமாக ஏற்பட்ட பாரதந்த்ரயம்" என்பது எந்தவிதமான தடையும் இல்லாதது என்னும் கருத்தானது, வேதங்களாலும் விரும்பப்படும் கருத்து என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவ்வர்த்தம்) என்கிறது கீழ் ப்ரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரகதஸ்வீகாரத்தை. (வேத புருஷனித்தை யபேசுஷித்தான்) என்றது "நாயமாத்மா

ப்ரவசநேந லப்ய: நமேதயா நபஹுநா ச்ருதேந, யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோபநிஷத்திலும் சொல்லுகையாலே யாதரித்தானென்கை. அஸக்ருத் கீர்த்தந மபேக்ஷா கார்யமிறே.

விளக்கம் – “இவ்வர்த்தம்” என்பதன் மூலம் கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட “ஸ்வாதந்தர்யம் காரணமான பாரதந்தர்யம்” என்பது உணர்த்தப்பட்டது. “வேத புருஷனித்தை யபேக்ஷித்தான்” என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது என்ன? கடவல்லியும் (2-43), முண்டக உபநிஷத்தும் (3-2-37) – நாயமாத்தமா ப்ரவசநேந லப்ய: நமேதயா நபஹுநா ச்ருதேந, யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம் - ஸர்வேச்வரன் மனனம் காரணமாகவோ, பக்தி வடிவமான உபாசனம் காரணமாகவோ, பலவகையான கேள்விகள் மூலமாகவோ அடையப்படுபவன் அல்லன்; ஸர்வேச்வரன் யார் ஒருவனை விரும்பி ஏற்கிறானோ அந்த ஒருவனால் மட்டுமே அடையப்படுபவன்; அந்தச் சேதனனுக்கே ஸர்வேச்வரன் தனது ஸ்வரூபம் உள்ளிட்ட அனைத்தையும் உணர்த்துகிறான் - என்றது காண்க. ஆகவே வேதபுருஷன் இதே கருத்தை ஏற்றான் என்றாகிறது. பலமுறை “ஏற்கிறான்” என்று கூறப்படுவதன் காரணம் விருப்பத்தால் ஆகும்.

150. அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹர்ப்பெருமானுக்கும் இது உண்டாயிற்று.

அவதாரிகை - இத்தலையிலபேக்ஷையின்றிக்கேயிருக்க இவ்விஷயீகாரம் ஸித்திக்கப் பெற்றவர்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனிடம் தானாகவே வராமல், இப்படிப்பட்ட “ஸ்வாதந்தர்யம் காரணமான பாரதந்தர்யம்” என்பது கைகூடப்பெற்றவர்கள் யாரேனும் உண்டா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, தந்தாம்பக்கல் அபேக்ஷையின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, பம்பா தீரத்திலும் கங்காகூலத்திலும் பெருமாள் தாமே சென்றங்கீகரிக்கப் பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹர்ப்பெருமானுக்கும் இந்த பரகதஸ்வீகாரா முண்டாய்த்தென்கை.

விளக்கம் - தன்னிடம் விருப்பம் இல்லாமல் உள்ளபோதிலும், பம்பை நதியின் கரையிலும், கங்கையின் கரையிலும் இராமன் தானாகவே சென்று ஏற்றுக்கொண்ட அனுமன் மற்றும் குஹன் ஆகிய இருவருக்கும் இந்தப் பரகதஸ்வீகாரம் (ஸ்வாதந்தர்யம் காரணமான பாரதந்தர்யம்) உண்டானது.

151. இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபயப்ரதாநத்திலும் காணலாம்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வதந்த்ரனாயிவர்களை யங்கீகரிக்கிற விடத்திலும், “தமப்யபாஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவ ஸசிவம் கபிம்”, “மாழைமான் மடநோக்கி யுன் தோழியும்பி யெம்பி” என்று இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீகரித்தவிடம் காணலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக அனுமனையும், குகனையும் எம்பெருமான் ஏற்று அங்கீகரித்த நேரங்களில் பின்வரும் வரிகளில் உள்ளது போன்று லக்ஷ்மணனையும், சீதையையும் புருஷகாரமாக முன்னிட்டே ஏற்றான்:

- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (3-27) - தமப்யபாஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவ ஸசிவம் கபிம் - லக்ஷ்மணா! சுக்ரீவனுடைய மந்திரியாகவும், பேசுவதில் வல்லவனும் ஆகிய அனுமன், இனிய சொற்களுடன் நம்முடன் எப்போதும் கூடியிருக்கும்படியாக நீ பேசுவாயாக.
- பெரியதிருமொழி (5-8-1) - மாழைமான் மடநோக்கி யுன் தோழியும்பி யெம்பி

மேலே உள்ள வரிகள் போன்று மற்ற புருஷகாரங்களை முன்னிட்டு எம்பெருமான் யாரையேனும் ஏற்றுக் கொண்ட நிகழ்வுகள் உள்ளனவா என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இச்சேதநன் தான் ஆச்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனு மங்கீகரிக்குபோதும் முன்னிடுமென்னுமிடம், திருவடியையும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளையும் அங்கீகரித்த ஸ்தலங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே,

ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்த ஸ்தலத்திலும் காணலாமென்கை. எங்ஙனே யென்னில்? "ஸோஹம்பருஷிதஸ்தேந தாஸவச் சாவமாநித: த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம்கத:" என்று சரணம் புகுந்து, "ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே நிவேதயத மாம் சஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம்" என்று நின்ற விபீஷணாழ்வானை அபயப்ரதாநபூர்வகமாக அங்கீகரிக்கிறவிடத்தில், "ஆநயைநம் ஸ்வயம்" என்று முதலிகளுக்கெல்லாம் மூலபூதரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீகரித்தது. திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானையுமங்கீகரிக்கிறவிடத்தில் பிராட்டி ஸந்நிஹிதையல்லாமையாலே யவளை முன்னிட்டமை தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், பிராட்டி லங்கைக்கெழுந்தருளுகிறபோது மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிறவிடத்திலே, திருவாபரணங்களைப் பொகட்டு கடாசுஷித்து வைத்துப்போகையாலும், லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி கடாசுஷித்தருளுகையாலும், பெருமாளிருவரையு மங்கீகரிக்குமிடத்தில் பிராட்டியை முன்னிட்டே யங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேண்டும். பரதந்த்ரையான வவளுக்கு இத்தலையில் நினை வொழியத் தனித்தொரு ப்ரவ்ருத்தி கூடாதிநே; ஆகையாலேயிநே, பரகத ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்த தத்தையுமிவர் ஸஹபடித்தது.

விளக்கம் - எம்பெருமானை சேதனன் பற்றும்போது யாரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு பற்றுகிறானோ அதே போன்று ஸர்வேச்வரனும் அவர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டே ஏற்கிறான் என்ற நிகழ்வானது அனுமனையும் குகனையும் ஏற்ற இடம் தவிர, விபீஷணனை ஏற்றபோதிலும் காணலாம் எப்படி? இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-16) – ஸோஹம்பருஷிதஸ்தேந தாஸவச் சாவமாநித: த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம்கத: - நான் இராவணனுக்கு நன்மையை மட்டுமே உபதேசம் செய்தேன்; ஆனால் அவனால் துன்பமான சொற்கள் உரைக்கப்பெற்றேன்; வேலையாட்களைக் காட்டிலும் தாழ்வாக நடத்தப்பட்டேன்; எனது புத்திரர்களையும் மனைவியையும் விட்ட நான் இராகவனைச் சரணம் புகுந்தேன் – என்று சரணம் அடைத்தான். அப்போது இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-13) - ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே நிவேதயத மாம் சஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம் - அனைத்து உயிர்களும் சரணம் புகுவதற்கு ஏற்றவனும், மிகவும் உயர்ந்தவனும் ஆகிய இராகவனிடம் சென்று எனது பெயரான விபீஷணன் என்பதை உடனே தெரிவிப்பீர்களாக - என்று கூறினான். அப்போது அந்த விபீஷணனை இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-34) – ஆநயைநம் ஸ்வயம் - வானரர்களின் தலைவனாகிய சுகீர்வா! அவனை அழைத்து வருவாயாக; அவனுக்கு என்னால் அபயம்

அளிக்கப்பட்டது; விபீஷணனாக இருந்தாலும், இராவணனாக இருந்தாலும் அழைத்து வா - என்று அழைத்து வரக் கூறி, அனைத்திற்கும் முதல்வனான சுகீவன் முன்னிட்டே அபயம் அளித்தான். அனுமனையும், விபீஷணனையும் ஏற்றுக்கொண்ட இடத்தில் அங்கு புருஷகாரமாகப் பெரியபிராட்டி இல்லையே, ஆக அவளை முன்னிட்டுச் சரணாகதி நடைபெற்றதாக வெளிப்படவில்லையே என்று கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அங்கு பெரியபிராட்டி இல்லை என்றபோதிலும் சுகீவனும், அனுமனும் நின்ற இடத்தில், இராவணனால் தான் அபகரித்துச் செல்லப்பட்டபோது, மேலிருந்து தனது திருவாபரணங்களை அங்கு விழும்படியாகச் செய்து அனுமனைக் கடாசுஷித்தாள். விபீஷணனின் மனைவியாகிய சரமை என்பவள் சீதையுடன் நட்புடன் இருந்த காரணத்தினால் அவள் மூலமாக விபீஷணன் இராமனின் திருவடிகளை அடையும்படி கடாசுஷித்தாள் (அல்லது விபீஷணனின் மகளாகிய த்ரிஜடை என்பவள் மூலம் கடாசுஷித்தாள் என்றும் கொள்ளலாம்). ஆகவே இந்த இருவரையும் பெரியபிராட்டியை முன்னிட்டே இராமன் ஏற்றான் என்றாகிறது. எம்பெருமானுக்கு வசப்பட்டவளான பிராட்டிக்கு, அவனது நினைவுகள் நீங்கலாக வேறு எந்தச் செய்கையும் இருத்தல் பொருந்தாது. ஆகவேதான் பரகத ஸ்வீகாரம் குறித்துக் கூறும்போது, விபீஷணனை இராமன் ஏற்றதைப் பற்றிக் கூறினார்.

152. இருவர் முன்னிடுகிறது தந்தாம் குற்றங்களை சமிப்பிக்கைக்காக.

அவதாரிகை - இவன் நிருபாதிக சேஷபூதனாய் அவன் நிருபாதிகசேஷியாயிருக்கையாலே அவ்வவதானே ஆசிரயிக்கவும் அங்கீகரிக்கவு மமைந்திருக்க, இப்படியிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிற தெதுக்காகவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இருவர் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - (சூர்ணையில் உள்ள இருவர் என்பது சேதனன் மற்றும் ஈச்வரன் ஆவர். சமிப்பிக்கை என்றால் பொறுத்துக்கொள்ளுதல் என்று பொருள்). சேதனன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அவனுக்கு அடிமையாகவும், ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி எஜமானனாகவும் உள்ளனர். இப்படி உள்ளபோது சேதனன் நேராகச் சென்று எம்பெருமானைப் பற்றுவது என்பதும், அவன் இவனை நேரடியாக ஏற்பது என்பதும் நிகழலாம். அல்லவா? இதற்கு ஏன் இவர்கள் இருவரும் புருஷகாரமாக மற்றொருவரை நாடவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சேதநனுக்குக் குற்றமாவது, அநாதிகாலமவன் பக்கல் விமுகனாய் அந்ய விஷயப்ரவணனாய் ததாஜ்ஞாதிலங்கநமேபண்ணிக் கூடுபூரித்து வைத்தவபராதம்; ஈச்வரனுக்குக் குற்றமாவது, அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க அபராதத்தையே கணக்கிட்டு அநாதிகாலமிவனை யகலவடித்திருந்தவிது. இவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது - இத்தைப் பார்த்து ஈச்வரன் சீறாதபடி பண்ணுகை; அவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது - இத்தை நினைத்து சேதநன் வெருவாதபடி பண்ணுகை.

விளக்கம் - சேதனனிடம் உள்ள குற்றங்கள் எவை என்றால்: எல்லையற்ற காலமாக ஸர்வேச்வரனிடம் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் அற்றவனாக, மற்ற உலகவிஷயங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவனாக, ஸர்வேச்வரனின் ஆணைகளை எப்போதும் மீறியபடி உள்ளவனாக, நெல் முதலிய தான்யங்கள் களஞ்சியத்தை நிறைப்பது போன்று தனது பாவங்களால் ஆத்மாவை நிறைத்து வைப்பவனாக உள்ள தன்மையே ஆகும். ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள குற்றங்கள் எவை என்றால்: சற்றும் நீக்க இயலாத ஸம்பந்தம் என்பது சேதனர்களிடம் இவனுக்கு உள்ளபோதிலும், சேதனர்களின் பாவங்களை மட்டுமே கணக்கில் வைத்தபடி இருந்து, எல்லையற்ற காலம் அந்தப் பாவங்களின் காரணமாக சேதனனைத் தன்னருகில் சேர்க்காமல் தள்ளி வைத்திருத்தல் ஆகும். புருஷகாரமாக உள்ள பிராட்டி சேதனனின் குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படிச் செய்வது என்றால்: இவனது குற்றங்களைக் கண்டு ஸர்வேச்வரன் கோபம் கொண்டு சீறாமல் செய்வதாகும். ஸர்வேச்வரனின் குற்றத்தை பிராட்டி சமிப்பிக்கை என்றால்: தனது குற்றங்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்ட சேதனனை ஆறுதல்படுத்தி, அதன் காரணமாக அவன் ஈச்வரனை விட்டு அகலாதபடி செய்தல் ஆகும்.

153. ஸ்வரூபஸித்தியுமத்தாலே.

அவதாரிகை - இவ்வளவேயன்று, இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண் டென்கிறார் (ஸ்வரூப) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இது மட்டும் அல்ல, புருஷகாரத்தினால் மேலும் ஒரு பயன் உள்ளது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வரூபமாவது இவனுக்கு ததீய பாரதந்தர்யம்; அவனுக்கு ஆச்ரித பாரதந்தர்யம்; "தேவுந் தன்னையும்" என்று ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தையிறே யவனுக்கு

தானான தன்மையாகவாழ்வாரருளிசெய்தது. இவையிரண்டு மிருவர்க்கும் ஸித்திப்பது புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே என்கை.

விளக்கம் - ஸ்வரூபம் என்பது என்ன? சேதனைப் பொறுத்தவரையில் ஸர்வேச்வரனின் உடைமையாக உள்ள பிராட்டிக்குக் கீழ்ப்படிந்து இருத்தல் (ததீய பாரதந்தர்யம்); ஸர்வேச்வரனைப் பொறுத்தவரையில், தன்னைப் பற்றி நிற்கும் பிராட்டிக்கு வசப்பட்டிருத்தல் (ஆச்ரித பாரதந்தர்யம்) என்பதாகும். திருவாய்மொழி (2-7-4) – தேவுந் தன்னையும் - என்ற பாசுரத்தின் மூலம் ஆச்ரித பாரதந்தர்யம் என்பதையே ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வரூபமாக ஆழ்வார் உரைத்தது காண்க. சேதனன் ஸர்வேச்வரனை அண்டும்போது ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆச்ரித பாரதந்தர்யம் வெளிப்படுவது என்பது புருஷகாரத்தினால் ஆகும்.

154. ஓளபாதிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்தர்யம் இருவர்க்கு முண்டிறே.

அவதாரிகை – கீழே “ஸ்வரூபம்” என்று சொன்னதை உபபாதிக்கிறார் (ஓளபாதிகமுமாய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறிய ஸ்வரூபம் பற்றி மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சேதனனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்தர்யம் ததீயத்வ ப்ரயுக்த மாகையாலே ஓளபாதிகமுமாய், அவ்வுபாதிதான் நித்யமாகையாலே நிருபாதிக பகவத் பாரதந்தர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும்; ஈச்வரனுக்கிவ்வி ஷயத்தில் பாரதந்தர்யம் ஆச்ரிதத்வ ப்ரயுக்தமாகையாலே ஓளபாதிகமுமாய் அவ்வுபாதி நித்யமாகையாலே அதுதானும் நித்யமாயிருக்குமென்கை. “இருவர்க்குமுண்டு” என்னாதே, “உண்டிறே” என்றது, இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைத் தோற்றுவிக்கக்காக.

விளக்கம் - சேதனன் ஒருவனுக்குப் பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் பாரதந்தர்யம் என்பது, “பெரியபிராட்டியானவள் ஸர்வேச்வரனின் உடைமை” என்ற காரணத்தை முன்னிட்டு ஏற்படுவதால் ஓளபாதிகமாக (காரணத்தின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட ஒன்று) இருக்கும். மேலும் பெரியபிராட்டி ஸர்வேச்வரனின் உடைமை என்பது எப்போதும் உள்ளதால், எந்தவிதமான காரணத்தின் அடிப்படையிலும் வராத பகவத் பாரதந்தர்யம் போன்று

நித்யமாக இருக்கும். ஸர்வேச்வரனுக்குப் பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் பாரதந்தர்யம் என்பது, “தன்னைப் பற்றுபவள்” என்ற காரணத்தின் அடிப்படையில் உள்ளதால் ஒளபாதிசமாக உள்ளது. ஆயினும் அந்தக் காரணம் என்பது நித்யமாக உள்ளதால், பாரதந்தர்யம் என்பது நித்யமாக உள்ளதாகிறது. “இருவருக்கும் உண்டு” என்று கூறாமல் “இருவருக்கும் உள்ளதைக் காணலாம் அல்லவா” என்று கூறியதன் காரணம் இந்தக் கருத்திற்குப் பல ப்ரமாணங்கள் உள்ளன என்பதை உணர்த்தவே ஆகும்.

155. அநித்யமான விருவர் பாரதந்தர்யமும் குலைவது அத்தாலே.

அவதாரிகை - இவ்வளவன்று இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜனமுண்டென்கிறார் (அநித்யமான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இது மட்டுமே அல்ல, மேலும் ஒரு பலன் உள்ளது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அநித்யமான பாரதந்தர்யமாவது கர்ம்பாரதந்தர்யம். அதில் சேதநனுக்கு கர்ம்பாரதந்தர்யமாவது: அவச்ய மநுபோக்தவ்யங்களான சுபாசுப கர்மங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு ஸம்ஸரிக்கை; ஈச்வரனுக்கு கர்ம்பாரதந்தர்யமாவது: தான் செய்த கர்மம் தானபுபவிக்கிறானாகில் நாம் செய்வதென்? என்று இவன் செய்த கர்மத்தையே ப்ரதாநமாக்கி அதுக்கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது - இவன் முன்னிடுமளவில் அத்தலையைத் திருத்தியும், அவன் முன்னிடுமளவில் இத்தலையைத் திருத்தியும், இரண்டு தலையும் ரக்ஷயரக்ஷகபாவேந சேரும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை.

விளக்கம் - “அநித்யமான பாரதந்தர்யம்” என்றால் கர்ம பாரதந்தர்யம் ஆகும் (கர்மத்திற்கு வசப்படல்). சேதனன் ஒருவனின் கர்ம பாரதந்தர்யம் என்பது கண்டிப்பாக அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்பதான நல்வினை மற்றும் தீவினைப் பயன்களால் ஈர்க்கப்பட்டு, அவற்றின் பிடியில் சிக்கி, ஸம்ஸாரத்தில் ஆழமாகக் கிடத்தல் ஆகும். ஸர்வேச்வரன் கர்மத்திற்குப் பாரதந்தர்யப்படுதல் என்பது - “இந்தச் சேதனன் தான் செய்த கர்மங்களின் பலன்களை அனுபவிக்கிறான். இதில் நாம் என்ன செய்ய உள்ளது?” என்று எண்ணியபடி,

சேதனர்களின் கர்மங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு, அவற்றுக்கு ஏற்றபடி அவர்களை வழிநடத்திச் செல்லுதல் என்பதாகும். இப்படியாகச் சேதனன் சிக்குண்டு கிடத்தல், என்பதும், வழிநடத்திச் செல்லுதல் என்பதும், கீதையில் (18-66) – ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி – அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பேன் – என்ற நிலை முடிய மட்டுமே என்பதால், கர்ம பாரதந்தர்யத்தை “அநித்யம்” என்றார். ஆனால் இந்த இரண்டும், சேதனன் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்போது ஸர்வேச்வரனைத் திருத்தியும், ஸர்வேச்வரன் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்போது சேதனனைத் திருத்தியும், ஒருவன் காக்கப்படும் பொருள், மற்றவன் காக்கும் பொருள் என்று இருவரையும் சேர வைப்பதும் செய்வதால் இவர்களது கர்ம பாரதந்தர்யம் தானாகவே நீங்கும் என்று கருத்து.

156. ஸஸாஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலுமில்லை செய்யப்போகாது.

அவதாரிகை - அநாதிகால ஸ்வதந்த்ரனாய் யாதானும் பற்றி நீங்கித் திரிந்தவிவன் இன்றிறே ஆபிமுக்க்யம் பண்ணிற்று; ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே துர்வாஸநை மேலிட்டு ஆச்ரயணாங்கீகாரங்களாலே உத்பூதமான இந்த ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பந்தத்தையில்லை செய்து பழையபடியே போகப்பார்க்குதல், நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாய் கர்மாநுகுணமாக விவனை லீலையிலே யநாதிகாலம் விநியோகங்கொண்டு போந்த வீச்வரன்றானிப்பந்தத்தை யில்லை செய்து முன்பு போலே இவனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பார்க்குதல் செய்யிலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸஸாஷிகம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எல்லையற்ற காலமாகச் சேதனன் தனக்குத் தானே உரியவன் என்று எண்ணியவனாக, உலகவிஷயங்களை மட்டுமே பற்றித் திரிகின்றவனாக உள்ளான். அதன் பின்னர் ஒருநாள் ஸர்வேச்வரன் முன்பாக வந்து அன்பு பூண்டு நிற்கிறான். ஆனாலும் அந்தச் சேதனன் சரீரத்துடன் கூடியவன் என்பதால் தீயவாசனைகள் மீண்டும் தலை தூக்கலாம். அப்போது அவன் வந்து பற்றியதாலும், ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக்கொண்டதாலும் உண்டான “காக்கப்படுபவன், காப்பவன்” என்ற உறவு முறையைத் தள்ளிவிட்டு, மீண்டும் பழைய நிலைக்குச் சேதனன் சென்றுவிட்டால் என்ன ஆகும்? யாராலும் தடுக்க இயலாத சுதந்திரத்துடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன், கர்மங்களின் அடிப்படையில் சேதனனின் பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகிய சுழற்சியில் தனது லீலையை நடத்தியபடி உள்ளான். இப்படி உள்ள ஸர்வேச்வரன் சட்டென்று மேலே கூறப்பட்ட “காக்கப்படுபவன், காப்பவன்” என்ற உறவு முறையைத் தள்ளிவிட்டு, முன்பு போன்றே இந்தச் சேதனனை கர்மங்களின் பிடியில்

இட்டு நடத்த முயன்றால் என்ன ஆகும்? இந்த இரண்டு கேள்விகளுக்கும் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இந்த ரக்ஷயரக்ஷக ஸம்பந்த மிரண்டு தலையுமறிந்ததாக வந்த தன்றிக்கே புருஷகாரரூப ஸாக்ஷி ஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவராலு மழிய மாறப்போகாதென்கை.

விளக்கம் - "காக்கப்படுபவன், காப்பவன்" என்ற உறவுமுறை என்பது "தான் காக்கப்படும் பொருள்" என்று சேதனன் அறிந்த காரணத்தினாலோ அல்லது "தான் காப்பவன்" என்று ஸர்வேச்வரன் உணர்ந்த காரணத்தினாலோ வந்தது அல்ல. புருஷகாரமாக உள்ள பெரியபிராட்டி என்னும் சாட்சியை ஆதாரமாகக் கொண்டு வந்ததால், இந்த உறவுமுறை என்பது இந்த இருவரும் தாங்களாகவே அழிக்க முயன்றாலும் அறியாதது என்கிறார்.

158. கர்மணி வ்யுத்தத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோச ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

அவதாரிகை – (ஸஸாக்ஷிகமான விப்பந்தத்தை யில்லை செய்யப் போகாது) என்றது - ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தி லிருவர்க்குமுண்டான நித்யபாரந்தர்யத்தைப் பற்ற வகையாலே, இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண்டான நித்யபாரதந்தர்யத்தில் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல் (கர்மணி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – "ஸஸாக்ஷிகமான விப்பந்தத்தை யில்லை செய்யப் போகாது" என்று சூர்ணை 156-ல் கூறப்பட்டதை ப்ரமாணத்துடன் விளக்குகிறார். அந்தச் சூர்ணையின் மூலம், அந்த உறவுக்கு சாக்ஷியான பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் ஈச்வரன் மற்றும் சேதனன் ஆகிய இருவருக்கும் எப்போதும் உள்ள பாரதந்தர்யம் உணர்த்தப்படுகிறது. ஆகவே இந்த இருவருக்கும் பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் உள்ள பாரதந்தர்யம் நித்யமானது என்பதற்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கர்மணி வ்யுத்தத்தி) யாவது – "சீங்லேவாயாம்" என்கிற தாதுவில், "ஸ்ரீயதே" என்கிற வ்யுத்தத்தி. இதுக்கர்த்தம் – ஸேவிக்கப்படாநின்றா ளென்றிறே. இவ்வ்யுத்தத்தியில், (ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற கர்த்ரு ஸங்கோச ராஹித்யமாவது) –

சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தாலும் வருகிற சேதந பரமசேதநர்களாகிற ஸேவாகர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை. அதாவது - இரண்டு தலைக்குமிவள் விஷயத்தி லுண்டான ஸேவை அவிச்சிந்நமாய்ச் சொல்லுகை. இத்தை (நினைப்பது) என்றது - இவ்விஷயத்தி லிரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந்தர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி.

விளக்கம் - " கர்மணி வ்யுத்தபத்தி" என்பது என்ன? கர்மணி வ்யுத்தபத்தி என்றால் செயல்பாட்டுவினை என்பதாகும் (passive voice). "சரீங்ஸேவாயாம்" என்றால் என்ன? "ஸ்ரீ" என்ற பதத்திற்கு ஆறுவகையான வ்யுத்தபத்தி (வினைப்பொருள்) உரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் ஒன்று "சரீங்ஸேவாயாம்" என்னும் தாதுவில் அமைக்கப்பட்ட "ஸ்ரீயதே" என்ற வ்யுத்தபத்தி ஆகும். இது "ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ:" - அனைவராலும் பற்றப்படுகிறாள் - என்பதாகும். "அனைவராலும் வணங்கப்படுகிறாள்" என்ற நிலைக்கு ஒருவரது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ப குறைவு உண்டாகுமோ என்ற சந்தேகம் தோன்ற, அதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்த நிலைக்கு ஸ்வரூபத்தின் குணங்களால் உண்டாகிற எந்தவிதமான குறையும் இல்லை என்கிறார். சேதனர்களுக்கு உள்ள சேஷத்வ ஸ்வரூபம் காரணமாக சேதனர்களும் (அனைத்து சேதனர்களும் எம்பெருமானின் வசப்பட்டவர்கள், அவன் பெரியபிராட்டியின் வசப்பட்டவன், ஆக அனைவரும் பெரியபிராட்டியின் வசப்பட்டவர்கள்), எல்லையற்ற காதல் காரணமாக ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியை வணங்கியே நிற்கின்றனர் என்பதால் "அனைவராலும் வணக்கப்படுகிறாள்" என்பதற்கு எந்தக் குறைவும் இல்லை (மனைவியைக் கணவன் வணங்குதல் என்பது பல தமிழ் நூல்களிலும் காணப்படுகின்ற தமிழர் மரபே ஆகும்). அதாவது இவள் விஷயத்தில் உள்ள பாரதந்தர்யம் என்பது இருவருக்கும் எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி உள்ளது. இதனை "நினைப்பது" என்பதன் கருத்து - இப்படியாக இவர்கள் இருவருக்கும் பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் உண்டான பாரதந்தர்யம் பற்றி நினைத்தல் - என்பதாகும்.

159. அதிகாரி த்ரயத்துக்கு புருஷகார மவர்ஜநீயம்.

அவதாரிகை - இப்படியிருக்கையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்தியதிகாரிக ளெல்லார்க்கும் அவச்யாபேக்ஷிதமென்கிறார் மேல் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ளதால் புருஷகாரம் என்பது ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரிகள் அனைவருக்கும் அவசியம் இருக்கவேண்டியதாகிறது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அதிகாரி த்ரயமாவது) - அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி விவசர் என்கிற மூன்றதிகாரிகளும். இவர்களுக்கு (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்கிறது - குற்றத்தை சமிப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாராந்வயம் வேண்டுகையாலே, ஸர்வதா கைவிட வொண்ணாதென்கை. அதவா, இப்புருஷகாரந்தான் அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிறது - ஜ்ச்வர்ய கைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகள். இவர்கள் மூவர்க்கும் (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது - ஸ்வஸ்வாபிலக்ஷித ஸித்திக்கு ஈச்வரனை யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்களபராதங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகார மவச்யாபேக்ஷித மென்கை. "பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகார பூர்வகமான உபாய வரணம் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதந விசேஷம் பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில் இவ்வதிகாரிக்கு அபிலக்ஷிதமான பல விசேஷமின்ன தென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யம்" என்று பரந்தபடியிலும்; "கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே இவனுக்கபேக்ஷிதமான பல விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று ச்ரிய:பதிப்படியிலும்; "உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக் கன்றென்கை" இத்யாதியாலே முமுக்ஷுப்படியிலும் இவர்தாமேயருளிச் செய்தாரிறே. "திருமாலைக் கைதொழுவர்", "அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமாலை" என்கிறபடியே, புருஷகாரம் முன்னாகப் பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டகலாதே அவற்றை யொழிந்து "ஒண்டொடியாள் திருமகளுமவனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப் பேறென்று கீழ்ச்சொன்னவுபாய பலத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறு" என்றிறே இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்திலருளிச் செய்தது. ஆக, (இவனவனை) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக - ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ராபல்யமும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரம் முன்னாகவே ஸ்வீகரிக்கும்படியையும், இருவருமிப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறது தனக்கு ப்ரயோஜந மின்னதென்னுமிடமும், ப்ரபத்த்யதிகாரிக ளெல்லாருக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீய மென்னுமதுவும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் – “அதிகாரி த்ரயமாவது” என்றால் அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர் மற்றும் பக்தி பரவசர் என்பவர் ஆவர் (இவர்கள் பற்றி சூர்ணை 42 மற்றும் 43-ல் காண்க). இவர்களுக்குப் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம் (அவர்ஜநீயம் = எப்போதும் கைவிடத்தக்கது அல்ல) என்றால் - குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படிச்செய்தல் போன்ற பலவற்றுக்கும் புருஷகாரத்தின் தொடர்பு அவசியம் என்பதால், புருஷகாரமானது எப்போதும் கைவிட இயலாத ஒன்று – என்பதாகும். இந்தப் புருஷகாரம் என்பது மற்ற எந்தவிதமான பயன்களையும் எண்ணாமல் ப்ரபத்தி செய்பவர்களுக்கு மட்டும் வேண்டுமா அல்லது மற்ற பயன்களையும் மனதில் கொண்டு ப்ரபத்தி செய்பவர்களுக்கும் வேண்டுமா என்ற கேள்விக்கு இந்தச் சூர்ணை மூலம் விடை அளிக்கிறார் என்றும் கூறலாம். இவ்விதமாகச் சூர்ணைக்குப் பொருள் கொண்டால் “அதிகாரித்ரயம்” என்பது - ஐச்வர்யம், கைவல்யம் மற்றும் பகவத் சரணார்த்திகளைக் குறிக்கும் (இவர்களில் முதல் இரு பிரிவினரும் பயன்களை எண்ணி ப்ரபத்தி செய்பவர்கள், மூன்றாமவர் பயன் ஏதும் எண்ணாமல் ப்ரபத்தி செய்பவர்). இவர்களுக்குப் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம் என்றால் என்ன? இவர்கள் மூவரும் அவரவர்கள் விரும்பும் பலனை அடைவதற்காக ஈச்வரனை உபாயமாகக் கொள்கின்றனர்; அப்போது இவர்களது குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு, அவன் இவர்களை ஏற்கும்படியாகச் செய்வதற்குப் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதாகிறது; எனவே இவர்களால் புருஷகாரம் கைவிடத்தக்கது அல்ல.

இப்படியாக மேலே இரண்டாவதாக உரைக்கப்பட்ட பொருளில் கூறப்பட்ட மூன்று விதமான அதிகாரிகளுக்கும் ப்ரபத்தியின்போது புருஷகாரம் அவசியம் என்பதைத் தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலம் அருளிச்செய்கிறார். இதனை இவர் (ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யார்) கீழே மூன்று க்ரந்தங்கள் மூலமாக அருளிச்செய்தமை காண்க:

- பரந்தபடி - பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகார பூர்வகமான உபாய வரணம் ப்ரயோஜ்நாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே அந்நய ப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதந விசேஷம் பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில் இவ்வதிகாரிக்கு அபிலக்ஷிதமான பல விசேஷமின்ன தென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யம் - த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் வாக்கியம் மூலம் “புருஷகாரத்தை முன்னிட்ட ப்ரபத்தி” என்பது பயன்களை எதிர்பார்த்து ப்ரபத்தி செய்பவர்களுக்கும் பொதுவானது என்று உணர்த்தப்பட்டது. இதன் காரணமாகவே இரண்டாவது வரியின் மூலம் பயன்களை எதிர்பாராமல் செய்யும் ப்ரபத்தி குறித்துத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியதாயிற்று. முதல் வாக்கியம் மூலம்

வெளிப்படும் சாதனம் என்பது இழந்த செல்வம், புதியதான செல்வம், கைவல்யம் மற்றும் மோசஷம் ஆகிய நான்கினை அடைவதற்குப் பொதுவாகவே உள்ளதாகிறது. இவற்றில் கைங்கர்யத்தை மட்டுமே விரும்பும் அதிகாரிக்கு விருப்பம் இன்னது என்பதை த்வயத்தின் முதல் வாக்கியம் தெளிவாக்குகிறது.

- ச்ரிய:பதிப்படி - கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே இவனுக்கபேசஷிதமான பல விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது - த்வயத்தின் முதல் வாக்கியமானது நான்கு விதமான பலன்கள் பற்றியும் பொதுவாக உள்ளதால், நான்காம் பலனாகிய மோசஷம் விரும்பும் அதிகாரியின் விருப்பம் குறித்து த்வயத்தின் இரண்டாம் வாக்கியம் உரைக்கிறது.
- முமுசுஷுப்படி - உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக் கன்றென்கை - த்வயத்தின் பின் வாக்கியம் மூலம் (மோசஷ) பலன் பற்றி மட்டுமே கூறப்படுகிறது அல்லாமல் மற்ற பலன்கள் பற்றி அல்ல.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யரின் திருத்தம்பியாரான ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனார் தனது அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தில் உரைப்பது என்னவென்றால் - முதல்திருவந்தாதி (52) - திருமாலைக் கைதொழுவர், திருவாய்மொழி (1-5-7) - அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமாலை - போன்ற பாசுரங்களில் கூறப்படுவது போன்று புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு ஸர்வேச்வரனைப் பற்றிய பின்னர், அற்பமான பயன்களைப் பெற்ற பின் அவனை விட்டு அகலக்கூடாது; மாறாக இது போன்ற பயன்களை ஒழிக்கவேண்டும்; திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்டொடியாள் திருமகனும்வனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப் பேறென்று கீழ்ச்சொன்னவுபாய பலத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறு - பெரியபிராட்டியும் ஸர்வேச்வரனும் ஒன்றாக உள்ளபோது அவனுடைய கைங்கர்யத்தை எதிர்பார்த்துப் பெறவேண்டும் என்று அல்லவோ த்வயத்தின் இரண்டாம் வாக்கியம் உரைக்கிறது - என்பதாகும்.

ஆகவே “இவன் அவனைப் பெற” என்றுள்ள சூர்ணை 142 தொடங்கி இந்தச் சூர்ணை முடிய, நாமாகவே அவனைக் கைக்கொள்வது ஏற்காது (ஸ்வகத ஸ்வீகாரம்) என்பதும், அவனே வந்து நம்மைக் கைக்கொள்வதே (பரகதஸ்வீகாரம்) ஏற்புடையது என்பதும், பரகதஸ்வீகாரத்தின் வலிமையும், ஸர்வேச்வரனே நம்மை வலிய வந்து ஏற்றுக்

கொள்கின்ற நேரத்திலும் புருஷகாரமாகப் பெரியபிராட்டியை முன்னிட்டே ஏற்கிறான் எனபதும், சேதனன் மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுவதற்குப் பயன் இன்னது என்பதும், ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் அனைத்துவிதமான அதிகாரிகளுக்கும் புருஷகாரம் கண்டிப்பாக தேவையானதாகும் என்பதும் கூறப்பட்டன.

மூலம் - ப்ரதம ப்ரகரணத்திலே, புருஷகார வைபவகதநமுகேந "ஸ்ரீமத்" பதார்த்தத்தையும் உபாயவைபவகதநமுகேந "நாராயண சரணௌ சரணம்" என்கிற பதங்களினர்த்தங்களையும் ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம், (ப்ரபத்திக்கு தேச நியமமும்) என்று தொடங்கி "ப்ரபத்யே" என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதி நியமாபாவத்தையும், அதுக்கு விஷய நியமம் சொல்லுகைக்காக (குணபூர்த்தி யுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்று தொடங்கி முக்தகண்டமாக மீளவும் நாராயண பதார்த்தத்தையும் (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணுமதிகாரிகள் மூவர்) என்று உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்பதனான வதிகாரியையும் ப்ரபத்தியில் ஸாதநத்வமில்லாமையையும், ப்ரபத்த யதிகாராபேக்ஷிதமான சக்தி லஜ்ஜா யத்ந நிவ்ருத்தி சமதமாதிசயம் முதலானவற்றையும், ப்ரபத்த்யங்கதயா த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்தினுடைய தோஷ பூயஸ்த்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடிதயா ப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும், ப்ரபத்தி ப்ரஸங்கத்தாலே முகபேதேந ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும் பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும் அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே ஸ்வீகரிக்குமென்னுமிடத்தையும், உபயரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமதுக்குண்டான ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், அதிகாரி த்ரயத்துக்கு புருஷகார மவர்ஜநீய மென்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - முதல் ப்ரகரணத்தில் புருஷகார வைபவம் பற்றி அருளிச்செய்தபோது "ஸ்ரீமத்" என்ற பதத்தின் பொருளை உரைத்தார்; உபாய வைபவம் பற்றி அருளிச்செய்தபோது "நாராயண சரணௌ சரணம்" என்பதன் பொருளை அருளிச்செய்தார். அதனைத் தொடர்ந்து "ப்ரபத்திக்குத் தேசநியமம்" என்ற சூர்ணை-23 தொடங்கி, "தர்ம புத்ராதிகளுக்கு" என்ற சூர்ணை-33 முடிய உள்ள சூர்ணைகளின் மூலம் "ப்ரபத்யே" என்ற பதத்தால் விளக்கப்படுகின்ற ப்ரபத்தி என்பதற்கு, தேசம் போன்ற வரையறை இல்லை என்ற கருத்தை அருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட ப்ரபத்திக்கு விஷய நியமம் இன்னது

என்று உணர்த்துவதான “நாராயண” என்ற பதத்தை வெளிப்படையாக அருளிச்செய்யும் பொருட்டு “விஷய நியமமாவது” என்று தொடங்கும் சூர்ணை-34 முதல், “இதுதான்” என்றுள்ள சூர்ணை-40 முடிய உள்ள சூர்ணைகளை இட்டார். “ப்ரபத்யே” என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்படும் அதிகாரி குறித்து “இதில் ப்ரபத்தி” என்றுள்ள சூர்ணை-41ஐ அருளிச்செய்தார். மேலும் கீழே உள்ள பலவற்றையும் அருளிச்செய்தார் என்பதால், இதுவரை த்வயத்தின் முற்பகுதியை விளக்கினார் என்று கருத்து:

- ப்ரபத்தியில் ஸாதனம் அளிக்கின்ற தன்மை இல்லை
- ப்ரபத்திக்கு அதிகாரம் (தகுதி) என்னவென்றால் தனது சக்தி இல்லாமை, நாணம் இல்லாமை, தனது முயற்சி இல்லாமை, சமம் மற்றும் தமம் போன்றவற்றுடன் இருத்தல் என்பவை
- ப்ரபத்திக்கு ஓர் அங்கமாக மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட வேண்டும் என்பதையும் அவற்றின் தோஷங்கள் பற்றியும் உரைத்தார்.
- ப்ரபத்தியின் தோஷம் அற்ற தன்மை
- ப்ரபத்தியைப் பற்றிய ப்ரகரணம் என்பதால் ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் உபாயம் ஆகாது என்பதும், பரகத ஸ்வீகாரத்தின் உபாயமாகின்ற தன்மை, அந்த பரகத ஸ்வீகாரத்தின் வலிமை இன்னது என்பதை உணர்த்தினார்.
- ஸர்வேச்வரன் தானே வலிய வந்து ஏற்றாலும், ஒரு புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே எற்பான்.
- சேதனன் மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவரும் ஏன் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகின்றனர் என்பதைக் காரணத்துடன் பயன்கள் மூலமாக உரைத்தார்.
- மூன்றுவகையான அதிகாரிகளுக்கும் புருஷகாரம் என்பது தள்ளப்படத்தக்கது அல்ல.

160. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்ப்ரகரணாதியிலே (உபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி உபேயாதிகாரமும் சில சொல்லிற்றேயாகிலும் அது ப்ராஸங்கிகமித்தனை. இனி உபேயாதிகாரபரமான ப்ரகரண சேஷத்தாலும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். அது செய்கிற விடத்தில், பாஷ்யகாரர் கத்யத்தில் உத்தரகண்டார்த்த மநுஸந்தித்தருளின க்ரமத்திலே, நமச்சப்தார்த்தம் முன்னாக வருளிச்செய்கிறார். அதில் இந்த நமஸ்ஸுதான் ப்ராப்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, ப்ராப்ய விரோதிகளானவற்றை

தர்சிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரதமம் அவற்றிலே யொன்றை யருளிச்செய்கிறார் (தனக்குத்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கமான “உபாயத்துக்கு” என்னும் சூர்ணை-80 தொடங்கி ஒரு சில இடங்களில் உபேய அதிகாரம் கூறப்பட்டது என்றாலும், அந்த இடத்திற்கு அதிகமான கருத்துக்களாகவே உரைக்கப்பட்டது. அடுத்து உபேய அதிகாரம் பற்றியதான கருத்துக்களை கூறுகின்ற ப்ரகரணத்தில், மீதம் உள்ள கருத்துக்களைக் கூறுவதன் மூலம் (சூர்ணை-80 போன்றதான சில சூர்ணைகளின் எஞ்சிய கருத்துக்கள்) த்வய மந்த்ரத்தின் இரண்டாம் வரியினுடைய பொருளை அருளிச்செய்கிறார். இதனை அருளிச்செய்யும்போது, உடையவர் தன்னுடைய கத்யத்ரயத்தில் பின்வாக்கியத்தின் பொருளை எவ்விதம் அருளிச்செய்தாரோ அதே போன்று இவரும் “நம:” என்ற பதத்தை முதலில் அருளிச்செய்கிறார். “நம:” என்று இரண்டாம் வரியின் இறுதியில் உள்ள பதமானது, அடையப்போகும் பேற்றுக்குத் தடையாக உள்ளவை (ப்ராப்ய விரோதிகள்) நீங்குவது பற்றி உரைகிறது என்பதால், பேற்றுக்குத் தடையாக உள்ளவற்றை முதலில் காண்பிப்பதற்குத் திருவுள்ளம் கொண்டவராக, அவற்றில் ஒன்றை முதலில் இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கீழே (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து) என்று – ஸ்வகத ப்ரபத்தி “சரண்யஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது தீமையாய்த் தலைக்கட்டும்படி சொன்ன வித்தாலே, உபாய தசையில் தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையாமென்னுமிட மருளிச்செய்தாராய், இப்ப்ரஸங்கத்திலே உபேய தசையிலும் தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை தீமையாய் விடுமென்னுமிட மருளிச்செய்கிறாரென்று கீழோடித்துக்கு ஸங்கதி. (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது – சேஷியானவன் போகதசையில் தன் வ்யாமோஹத்தாலே “ஆருயிர்பட்ட தெனதுயிர் பட்டது” என்னும்படி தன் திறத்தில் மிகவும் தாழ்நின்று பரிமாறுமளவில், “நாம் சேஷபூதரன்றோ, நம் சேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ” என்று ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே பிற்காலித்து, தனக்குத்தான் தேடுகிற சேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதிகாலம் “ஸ்வதந்த்ரோஹம்” என்றிருக்க தீமையோபாதி அவன் போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா யிருக்குமென்கை. (தீமை) என்று – அக்ருத்ய கரணாதிகளைச் சொல்லவுமாம்.

விளக்கம் – சூர்ணை-145ல் “ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து” என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது தானாகவே வலியச்சென்று இயற்றும் ப்ரபத்தி என்பது ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்புடையதாக இல்லாதபோது, அந்த ப்ரபத்தி என்பதே தீமையாக முடிந்துவிடும் என்று கூறினார். இதன் மூலம் உபாயநிலையில் தனக்குத்தானே தேடிக்கொள்ளும் நன்மை என்பதே தீமையில் சென்று முடியும் என்பதை அருளிச்செய்கிறார். ஆக மேலே கூறியதற்கும் இதற்கும் பொருத்தம் உள்ளது. எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தன்னை வந்தடைந்த சேதனனுடன் தான் கூடி நின்று அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணுவான். இப்படிப்பட்ட அளவு கடந்த பேரன்பு காரணமாகத் திருவாய்மொழியில் (9-6-9) – ஆருயிர்பட்ட தெனதுயிர் பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய நிலையில் இருந்து மிகவும் தாழ்வாக இறங்கி வந்து கலக்க எண்ணுவான். அப்போது, “நாம் இவனுடைய அடிமை அல்லவோ? நம்முடைய அடிமைத்தனத்தைச் சற்று எண்ணவேண்டாமா?”, என்று நம்முடைய தாழ்வை மனதில் முன்னிறுத்தி, அவனை விட்டு அகன்று, நாம் நம்முடைய அடிமைத்தன்மையைக் காண்பிப்பதாக எண்ணினால், எல்லையற்ற காலம் “நானே எனக்கு எஜமானன்” என்று எண்ணும் தீய எண்ணம் போன்றதே ஆகும். அதுவே ஸர்வேச்வரனின் இன்பத்திற்குத் தடையாகிவிடும். “தீமை” என்றால் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்கின்ற பாவங்கள் என்று கருத்து.

161. அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாபோலே.

அவதாரிகை - சேஷியுடைய விருப்பத்துக்குடலாய் ஆத்மாவுக்கு அலங்காரமாயிருக்கிற சேஷத்வம், போகவிரோதியாகிறபடி யெங்ஙனையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அழகுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்திற்கு ஏற்பவும், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு அலங்காரமாகவும் திகழ்கின்ற அடிமைத்தன்மை என்பது ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்திற்கு எப்படித் தடையாகும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸ்த்ரீக்கு அழகுக்கிட்ட சட்டை நாயகனுக்கு விஷயமுமாய் அவளுக்கலங்காரமுமா யிருந்ததேயாகிலும், போகதசையில் ஆலிங்கந விரோதியாமாப் போலே, இதுவும் போகவிரோதியாமென்றபடி.

விளக்கம் - ஒரு பெண் தன்னுடைய அழகிற்காக அணிந்து கொள்ளும் ஆடை மற்றும் ஆபரணங்கள், அவளது கணவனின் மனமகிழ்வுக்கும் அவளது அலங்காரத்திற்கும் பொருத்தமாகவே உள்ளபோதிலும், அத்தகைய ஆடை ஆபரணங்கள் அவர்கள் புணரும்போது தடையாகவே இருக்கும். இது போன்றே சேதநனின் அடிமைத்தன்மை என்பது ஸர்வேச்வரனின் இன்பத்திற்குத் தடையே ஆகும்.

162. ஹாரோபி

அவதாரிகை - அழகுக்குடலானது அநுபவவிரோதியாமென்னுமிடம் சேஷி வசந்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (ஹாரோபி) என்று.

விளக்கம் - அழகிற்கு இலக்கணமாக உள்ளவை அநுபவிக்கும்போது தடையாக இருக்கும் என்பதை ஸர்வேச்வரனே உரைத்த வரி மூலமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோத பீருணா, ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ் ஸரிதோ த்ருமா:" என்று ஸம்ச்லேஷ தசையில் ஸ்பர்ச விரோதியாமென்னுமச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்தி லொருமுத்துவட முட்படப் பூண்பதில்லை என்றாரிறே பெருமாள். "பீருணா" என்கிற லிங்கவ்யத்யயம் ஆர்ஷம். அன்றிக்கே, அழகுக்கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதியாமென்னுமிட மறிவிக்கையே ப்ரயோஜநமாக்கி, லிங்காநுகுணமாகப் பெருமாள் தம்மளவிலே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - இராமாயணம் - ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோத பீருணா, ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ் ஸரிதோ த்ருமா: - "புணரும்போது தடையாக இருக்கும்" என்ற அச்சம் கொண்ட சீதை ஒரு சிறிய முத்துமாலையைக்கூட தனது கழுத்தில் அணிந்து கொள்ளவில்லை; அப்படிப்பட்ட எங்கள் இருவரின் நடுவே மலைகள், நதிகள் மற்றும் மரங்கள் உள்ளன - என்று இராமன் உரைத்தான். அதாவது சீதை தனது திருக்கழுத்திலே சிறிய முத்துமலை கூட அணியவில்லை என்றார். இங்கு மேலே உள்ள ச்லோகத்தின் இறுதியில் உள்ள "பீருணா" என்ற பதம் ஆண்பால் சொல்லாகும். இந்தச் சொல்லிற்கு "அச்சம் கொண்ட சீதையாலே" என்று பொருள் உரைக்கப்படுவதால், பால் மாறாட்டம் உண்டானது என்கிறார். அல்லது இது போன்று பால்மாறாட்டம்

கொள்ளாமலேயே, “இராமன் எந்தவிதமான நகையும் அணியவில்லை”, என்று சீதை உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

163. புண்யம் போலே பாரதந்தர்யமும் பராநுபவந்துக்கு விலக்கு.

அவதாரிகை - ஆனால் பின்னை பாரதந்தர்யமேயோ நல்லதென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (புண்யம் போலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இங்கு “புண்யம்” என்பது அடிமைத்தனத்தைக் குறிக்கும். இத்தகைய புண்யம் போன்று பாரதந்தர்யம் என்பது நல்லதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புண்யம்) என்றது, கீழ் (நன்மை) என்கிற சொல்லாலே சொன்ன சேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே யிறாய்க்கைக் குறுப்பாய்க் கொண்டு யாதொருபடி போகவிரோதியாகா நிற்கும். அப்படியே, போக திசையில் அவனுக்கு எதிர் விழிகொடாதே அசித்துப் போலே கிடக்கைக் குறுப்பான கேவல பாரதந்தர்யமும் எதிர்விழி ஸாபேசுஷானான வீச்வரனுடைய போகத்துக்கு மிடறுபடியா மென்றபடி.

விளக்கம் - “புண்யம்” என்பது மேலே உள்ள சூர்ணைகளில் “நன்மை” என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்ட அடிமைத்தன்மை ஆகும். அத்தகைய சேஷத்வம் என்பது தன்னுடைய தாழ்வை நினைத்தபடி உள்ளதால், ஸர்வேச்வரனின் போகத்திற்குத் தடையாக இருக்கும். இது போன்று ஸர்வேச்வரன் நன்மைக் கிட்டும்போது, நாம் அவனுடைய எண்ணத்திற்கு ஏற்றபடி செயல்கள் ஏதும் செய்யாமல், அறிவற்ற பொருள் போன்று நிற்பதான பாரதந்தர்யம் என்பது - நம்மிடம் இருந்து ஈடுபாட்டுடன் கூடிய செயல்களை விரும்புகின்ற ஸர்வேச்வரனின் இன்பத்திற்குத் தடையே ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (புண்யம்) என்கிறது - ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாகா நிற்கும். அப்படியே, இறாய்க்கைக் குறுப்பான சேஷத்வத்திற்காட்டில் அசித்துப்போலே எதிர்தலையிட்டது வழக்காயிருக்கைக் குறுப்பாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமான பாரதந்தர்யம் எதிர்விழி கொடுக்கைக் குறுப்பல்லாமையாலே பரனுடைய வநுபவத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா

மென்னவுமாம். இத்தாலே - கேவல சேஷத்வமும் கேவல பாரதந்தர்யமும் ஓரோராகாரங்களாலே போகவிரோதியாகா நிற்கும்; பாரதந்தர்யத்தோடே கூடின சேஷத்வமே உத்தேச்யமென்கை.

விளக்கம் - அல்லது "புண்யம்" என்பதை சேஷத்வம் என்று பொருள் கொள்ளாமல், நல்வினை என்று பொருள் கொள்ளலாம். இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், அத்தகைய நற்செயல்கள் என்பது பாவங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரனை அடையத் தடையாகவே இருப்பதாகும். இது போன்று சேஷத்வம் என்பதைக் காட்டிலும், அறிவற்ற பொருள் போன்று தன்னை எடுப்பவர் எண்ணப்படி அப்படியே செயல் புரிவது என்ற பாரதந்தர்யம் வேறுபட்டதாக உள்ளபோதிலும், அவனுக்குத் தகுந்த செயல்களைச் செய்தபடி இருத்தல் என்ற நிலை இல்லாத காரணத்தினால், ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவத்திற்குத் தடையே ஆகும் என்றும் பொருள் உரைக்கலாம். இதனால் சேஷத்வம் மற்றும் பாரதந்தர்யம் ஆகிய இரண்டும் தனித்தனியாக உள்ளபோது அவற்றின் தனித்தன்மைகள் காரணமாக ஸர்வேச்வரனின் இன்பத்திற்குத் தடையே ஆகின்றன. ஆகவே பாரதந்தர்யத்துடன் கூடிய சேஷத்வமே மிகவும் சிறந்தது என்கிறார்.

164. குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி.

அவதாரிகை - இப்படி உபேய தசையில் சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்கள் பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை அருளிச்செய்த அந்தரம் ப்ராப்தி தசையில் இவனுடைய நிர்பந்த மூலமாகவுண்டான தோஷ நிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச் செய்கிறார் (குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி) என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக உபேயநிலையில் சேஷத்வம் என்பதும், பாரதந்தர்யம் என்பதும் ஸர்வேச்வரனின் அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ளதை அருளிச்செய்தார். அடுத்து ஸர்வேச்வரனை அடையக்கூடிய நிலையில், ஸர்வேச்வரனின் நிர்பந்தம் காரணமாகவே ஏற்பட்ட இந்த சரீரத்தின் தொடர்பை விலக்குதல் என்பதும் ஸர்வேச்வரனின் அனுபவத்தை விலக்கக் காரணம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குணம்) என்கிறது, கீழ் விரோதியாகச் சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களிரண்டையும். இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க குணமாயிறே

யிருப்பது. இதுபோலே (தோஷ நிவ்ருத்தி) என்றது - இவ்வாத்மகுண த்வயமும் கீழ்ச்சொன்னபடியே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விலக்காகிறது, அப்படியே, இவன் நிர்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தினுடைய நிவ்ருத்தியும், சரமசரீரமாகையாலே இத்தோடே சிறிது தான் வைத்தநுபவிக்க விச்சிக்கிற வவனுடைய வநுபவத்துக்கு விலக்காமென்கை. (குணம்போலே) என்று - பாரதந்தர்யமொன்றையும் த்ருஷ்டாந்திக்கிற தாகவுமாம்.

விளக்கம் - “குணம்” என்ற பதம் மூலம் கடந்த சூர்ணைகளில் கூறிய சேஷத்வம் மற்றும் பாரதந்தர்யம் ஆகியவை கூறப்பட்டது. இவை இரண்டுமே ஆத்மாவின் அந்தரங்கத் தன்மைகள் ஆகும். “தோஷநிவ்ருத்தி” என்றால் “ஆத்ம குணங்களாக உள்ள இவை இரண்டும், மேலே கூறியபடி எவ்விதம் ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ளனவோ அது போன்று, ஸர்வேச்வரன் நிர்பந்தித்து ஏற்படுத்தும் சரீர ஸம்பந்தம் என்ற தோஷத்தின் நீக்குதலும் தடையே ஆகும்” - என்பதாகும். அதாவது சேதநன் ஒருவனுக்கு இந்தச் சரீரம் இறுதியாக உள்ளதால், இந்தச் சரீரத்துடன் இவனைச் சிலகாலம் இந்த உலகில் வைத்து அனுபவிக்க விரும்புகின்ற ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்திற்குத் தடையாகிறது என்றபடி பொருள் கொள்ளவேண்டும். அல்லது “குணம்போலே” என்பதற்குப் பாரதந்தர்யம் மட்டுமே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது என்றும் கொள்ளலாம் (அதாவது ஸர்வேச்வரன் நம்மை இந்தச் சரீரத்துடன் சிலகாலம் இந்த உலகில் வைத்து, நம்மை அனுபவிக்க விரும்பும்போது, “இந்தச் சரீரம் நீங்கவேண்டும்” என்று எண்ணுவது அவனது அனுபவத்திற்குத் தடை என்கிறார்).

165. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிரா நின்றதிறே.

அவதாரிகை - தோஷநிவ்ருத்தியிலாத்ம ஸ்வரூபம் அத்யந்த பரிசுத்தமாய் போக்யமாயிருக்குமத்தனை யன்றோ, ஆனபின்பு தோஷநிவ்ருத்தி அநபிமதமாய் தோஷமபிமதமாயிருக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆபரணம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்தச் சரீரத்தின் தொடர்பு என்பது விலகிய பின்னரே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது மிகவும் தூய்மையானதாக, அனுபவிக்க இனிமையான ஒன்றாக இருக்கும் அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது, சரீரத்தின் தொடர்பு விலக்குதல் என்பது விருப்பம்

அற்றதாய், தோஷங்களுடன் கூடிய இந்தச் சரீரம் என்பது விருப்பத்திற்கு உரியதாய் எவ்விதம் இருக்கும்? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது லோகத்தில் விஷய ப்ரவணராயிருப்பார்க்கு, அபிமத விஷயத்தினுடைய ஒளஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான ஆபரணம் அநபிமதமாய், அநெளஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான அழுக்கு அபிமதமாயிரா நின்றதிறே என்கை.

விளக்கம் - இந்த உலகத்தில் ஸர்வேச்வரன் தவிர மற்ற அனைத்து விஷயங்களின் மீதும் பற்றுடன் உள்ள ஒருவனுக்குத் தான் விரும்பும் பெண் ஒருவளது சரீரத்திற்கு அழகு சேர்க்கின்ற ஆபரணங்களைப் பிடிக்காமல் இருக்கும்; மாறாக அவளது அழுக்கான சரீரம் என்பது மிகவும் விரும்பப்படுவதாக இருக்கும், அதாவது அழகு இல்லாத நிலைக்குக் காரணமாக உள்ள அழுக்கானது விரும்பப்படுவதாக இருக்கும்.

166. "ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்" என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - இதுதான் லௌகிகத்தி லன்றிக்கே பிராட்டி திறத்தில் அவன் றனக்குமிப்படி யிருந்தமைக்கு ஸூசகமான வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்மேல் (ஸ்நாநம் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயமானது உலகில் உள்ள சாதாரண மக்களுக்கு மட்டும் அல்ல, சீதை விஷயத்தில் இராமனுக்கும் இருந்தது என்பதைச் சூசகமாக உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பிராட்டி திருமஞ்சனம் செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜநகம் என்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற "தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்வம்" என்கிற வார்த்தையை இவ்வர்த்தத்துக்குடலாம் ஸ்மரிப்பதென்கை. "ஸபங்கா மநலங்காரம்" இத்யாதிப்படியே, பத்து மாஸம் திருமஞ்ஜநம் பண்ணாமலழுக்கடைந்திருந்த வடிவைக்காண வாசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள் திருமஞ்ஜநம் பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிதே. ஆனால், "தீர்க்கமுஷ்ணம் விநிச்வஸ்ய மேதிநீவமவலோகயந், உவாச மேகஸங்காசம் விபீஷண முபஸ்திதம்; திவ்யாங்கராகாம் வைதேஹீம் திவ்யாபரண பூஷிதாம், இஹஸீதாம் சிரஸ்ஸநாதா முபஸ்தாபய மாசிரம்" என்று இவர்தாமேயன்றோ திருமஞ்ஜநம் பண்ணியலங்கரித்துக் கொண்டு வரும்படி

ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பார்த்தருளிச் செய்தது; இப்படி இருக்கச்செய்தே பின்னை ரோஷம் ஜநிப்பானென்னென்னில்; நாம் நல்வார்த்தை சொல்லிவிடக்கடவோம், தானே யறியாளோ என்று சொல்லிவிட்டாரித்தனை போக்கி, அது ஸஹ்ருதமாகச் சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாதபோது ருஷ்டராகக் கூடாதிறே. அவன் தான், “அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராசுஷஸாதிப” என்றிருக்கச்செய்தே, “யாதாஹ ராமோ பர்த்தா தே ததா தத் கர்த்து மர்ஹஸி” என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வன் நிர்பந்தித்துச் சொன்ன பின்பன்றோ திருமஞ்ஜநம் பண்ணிற்றென்னில்? அவன் பெருமாள் திருவுள்ளக் கருத்தை யறியாதே, அருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கொண்டு சொன்னானித்தனையிறே. எல்லாஞ் செய்தாலும், பத்துமாஸம் ராவண பவந்திலேயிருந்த விவள் சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்ஜநம் பண்ணேன் என்றிருக்கவேணுமிறே; அது செய்யாதே, சடக்கென திருமஞ்ஜநம் பண்ணி வந்தாளிறே; அது, அவ்விருப்புக்காண வாசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷ ஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே (ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்) என்னக் குறையில்லை.

விளக்கம் - சீதை இராவணனின் சிறை வாசத்திற்குப் பின்னர் இராமனைக் காண வந்தபோது நீராடிவிட்டு வந்தாள். இப்படியாக வந்தது இராமனுக்கு மிகுந்த சீற்றத்தை உண்டாக்கியது. இதனை உணர்ந்துகின்ற இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (115-17) - தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்வம் - சீதையே! கண்களில் நோய் உள்ள ஒருவனுக்கு விளக்கானது எத்தனை வெறுப்பை உண்டாக்குமோ அது போன்று நீ இப்போது உள்ளாய் - என்ற இராமனின் சொற்கள், கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதை விளக்குவதாக உள்ளன. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-21) - ஸபங்கா மநலங்காரம் - அலங்காரம் இல்லாமலும், அழுக்கு படிந்தபடியும் இருந்த சீதை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பத்து மாதங்கள் நீராடாமல் இருந்த சீதையின் அழுக்கான வடிவழகைக் காண வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் இராமன் இருந்தான். அப்போது இவள் நீராடிவிட்டு வந்த நிலை என்பது சீற்றத்திற்குக் காரணமாக இருந்தது என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழலாம். கீழே உள்ள இராமாயண வரிகள் காண்க:

- யுத்தகாண்டம் (114-6) - தீர்க்கமுஷணம் விநிச்வஸ்ய மேதிநீவமவலோகயந், உவாச மேகஸங்காசம் விபீஷண முபஸ்திதம் - இராமன் தனது அருகில் நின்றிருந்த மேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட விபீஷணனிடம் மிகவும் தீர்க்கமாகவும், பூமியைப்

பார்த்தபடியும், பெருமூச்சு விட்டபடியும் பின்வருமாறு உரைத்தான் (இங்கு – தீர்க்கமபிநிச்வவஸ்ய – என்று சில இராமாயண ப்ரதிகளில் உள்ளது).

- யுத்தகாண்டம் (114-7) - திவ்யாங்கராகாம் வைதேஹீம் திவ்யாபரண பூஷிதாம், இஹஸீதாம் சிரஸ்ஸநாதா முபஸ்தாபய மாசிரம் – நீராடியவளாகவும், நறுமணத்துடன் கூடிய சந்தனம் பூசப்பட்டவளாகவும், திவ்யமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகவும் விதேக தேசத்து அரசனின் புத்திரியான சீதையை இங்கு தாமதிக்காமல் அழைத்து வருவாயாக.

அதாவது மேலே உள்ள வரிகளின்படி, இராமன் தானாகவே அல்லவோ சீதையை நீராடி அலங்காரம் செய்துகொண்டு வரும்படி விபீஷணன் மூலமாக உரைத்தான்? இப்படி உள்ளபோது, சீதை நீராடி வந்தவுடன் சீற்றம் அடைந்தது எவ்விதம் ந்யாயம் ஆகும்? ஏன் சீற்றம் அடைந்தான்? இதற்குச் சமாதானம் அருளிச்செய்கிறார். அதாவது இராமனின் எண்ணம், “நாம் அவளை இவ்விதம் நீராடி அலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி உரைத்துவிடுவோம். ஆனால் என்னுடைய மன ஓட்டம் எப்படிப்பட்டது என்று அவள் அறிவாள்”, என்பதாகும். ஆக இராமன் விபீஷணனிடம் உரைத்தது ஆழ்மனதில் இருந்து வெளிப்பட்டது அல்ல; எனவே சீற்றம் அடைந்தான். இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால் சீற்றத்துடன் கூடியவனாக இருந்த நிலை பொருந்தாது அல்லவோ? அடுத்து இராமனின் எண்ணத்தைச் சீதை புரிந்துகொண்டாளா என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் – அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராசஷஸாதிப - சீதை விபீஷணனிடம், “அரக்கர்களின் தலைவனே! நான் நீராடாமல் உள்ள நிலையிலேயே இராமனைக் காண விரும்புகிறேன்”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட விபீஷணன், “இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் – யாதாஹ ராமோ பர்த்தா தே ததா தத் கர்த்து மர்ஹஸி - உனது நாயகனான இராமன் உன்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறானோ அதன்படி நீ செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளாய்”, என்று உரைத்தான். ஆக இராமன் கூறியதைக் கேட்ட விபீஷணன் இராமனின் சொற்கள் அளவில் கேட்டு வந்தானே தவிர, இராமனின் திருவுள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இவன் வந்து இவ்விதம் நிர்பந்தம் செய்த காரணத்தினால் அல்லவோ சீதை நீராடினாள்? என்ன சமாதானம் உரைத்தாலும், சீதை பத்து மாதங்கள் இராவணனின் சிறையில் இருந்தாள். அப்போது அந்தச் சிறை வாசத்தின் பின்னர் அதே சிறைக்கோலத்துடன் அல்லவோ இராமனைச் சென்று கண்டிருக்க வேண்டும்? “நீராடமாட்டேன்” என்று உறுதிபட இருந்திருக்கவேண்டும். அதனை விடுத்து,

விபீஷணன் உரைத்தவுடன் சட்டென்று நீராடினாள் அல்லவா? இதுவே சிறையிருந்த கோலத்துடன் காண்பதற்கு விருப்பத்துடன் வந்த இராமனுக்குச் சீற்றம் உண்டாகக் காரணம் ஆகிவிட்டது. எனவே “ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்” என்பதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே (ஸ்நாநம் நோஷஜநக மென்கிற வார்த்தையாவது) - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளச் சொன்னபோது பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யறியுமவளாகையாலே, “அவர்க்கிது அநபிமதமாகையாலே ரோஷ ஜநகமாய் வந்துமுடியும்” என்று நினைத்து, “அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராஷஸாதிப” என்று பிராட்டியருளிச் செய்த வார்த்தையாகவுமாம். ரோஷஜநக மென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வார்த்தையென்று கீழ்சொன்ன ந்யாயமிங்கு மொக்கும்.

விளக்கம் - அல்லது “ஸ்நாநம் நோஷஜநகம்” என்பதற்கு வேறு பொருள் உரைக்கலாம். விபீஷணன் வந்து நீராடும்படி உரைத்தபோது, இராமனின் திருவுள்ளம் என்ன என்பதை சீதை அறிந்தவள் என்பதாலும், இந்தச் செயல் இராமனுக்கு விருப்பம் அல்லாத ஒன்று என்பதாலும், இந்தச் செயலானது இராமனின் சீற்றத்திற்குக் காரணமாகிவிடும் என்று எண்ணினாள். ஆகவே யுத்தகாண்டம் - அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராஷஸாதிப - அரக்கர்களின் தலைவனே! நான் நீராடாமல் உள்ள இந்த நிலையையே என்று கணவனான இராமனுக்குக் காண்பிக்க விரும்புகிறேன் - என்று கூறியதாகக் கொள்ளலாம்.

167. “வஞ்சக்கள்வன்” மங்கவொட்டு”.

அவதாரிகை - இப்படியபிமத விஷயத்தி லழுக்குகக்குமாப்போலே, ஆத்மஜ்ஞானம் பிறந்தவிவன் “அழுக்குடம்பு” என்று கழிக்கிற வித்தேஹத்தை ஈஸ்வரன் விரும்ப எங்கே கண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வஞ்சக்கள்வன்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இவ்விதம் தனது மனைவியின் விஷயத்தில் அழுக்கை விரும்புவது போர்னு, ஆத்ம ஞானம் உண்டான பன்னர் “இந்தச்சரீரம் அழுக்கானது” என்று ஒருவன் தள்ளுகின்ற சரீரத்தை ஈஸ்வரன் விரும்புகிறான் என்பதை எங்கே காணலாம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “வஞ்சக்கள்வன்” என்று தொடங்கி “மங்கவொட்டு” என்னுமளவாக, தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணியவனநுபவித்தபடி களையும்; அவ்வளவன்றிக்கே அதிசாபலத்தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டில் கொண்டுபோவதாக வவன் அபிநிவிஷ்டனாயிருக்கிறபடியைக் கண்டு “பிரானே! இப்படி செய்தருளவொண்ணாது” என்று நிர்பந்தித்து, இதினுடைய தோஷத்தையவனுக் குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமான விது மங்கும்படி யிசைய வேணும் என்று கால்கட்டி, அவனித்தை விடுவித்துக் கொண்டு போம்படி வருந்தி இசைவித்துக் கொண்டபடியையு மருளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார்.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (10-7-1) – வஞ்சக்கள்வன் – என்று தொடங்கி, (10-7-10) - மங்கவொட்டு – என்று முடிகின்ற பாசுரங்கள் மூலமாக ஆழ்வார் உரைப்பது என்னவென்றால், தனது திருமேனியை மிகுந்த ஆசையுடன் ஸர்வேச்வரன் எவ்விதம் அனுபவித்தான் என்பதையும், திருமேனி மீது கொண்ட சபலம் காரணமாகத் தன்னை அதே திருமேனியுடன் பரமபதம் கொண்டு செல்ல அவன் மிகுந்த ஆசையுடன் உள்ளதாகவும் இருப்பதைக் காண்கிறார். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனிடம், “பிரானே! இப்படிச் செய்வது முறையல்ல”, என்று அன்பாகக் கட்டளை இட்டு, இந்தச் சரீரத்தின் தோஷங்களை அவனுக்கு நன்றாக உணர்த்தி, “இப்படியாக உள்ள தாழ்ந்த சரீரம் இங்கேயே மடியும்படி நீ சம்மதிக்கவேண்டும்”, என்று கூறினார். மேலும் அவன் இந்தச் சரீரத்திலிருந்து தனது ஆத்மாவை விடுவித்துக்கொண்டு போகும்விதமாக வருத்தத்துடன் உரைத்த பாசுரங்களை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

168. வேர்குடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்.

அவதாரிகை - அபிமத விஷயத்தி லழுக்குப்போலே யாதரிக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளம் இத்தேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும் இத்தை யாதரிக்கு மென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (வேர்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் – மனதிற்குப் பிடித்தவளின் விஷயத்தில் உள்ள அழுக்கு போன்ற சேதனனின் சரீரத்தை விரும்பும் ஸர்வேச்வரன், சேதனனின் ஞானம் என்பது இந்தச் சரீரத்தின் மூலமாகவே வெளிப்படுவதால், இதனைப் பெரிதும் விரும்புகிறான் என்பதை ஓர் உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, மணத்தின் வாசியறிந்து வேர்கூடும் போகிகளானவர்கள், மண்ணையுதறில் மணங்குன்றும் என்று மண்பற்றுக்கழற்றாதே சூடுமாபோலே, பரம போகியான ஸர்வேச்வரன் ஜ்ஞாநியான விவனை விரும்பி யநுபவிக்குமிடத்தில், “ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:” இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாந கார்யமான விக்ருதிகளுக்கெல்லா மாச்ரயமாய்க் கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாந பரிமளவெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற விக்ரஹத்தோடே கூட விரும்புமென்றபடி.

விளக்கம் – குருவேர் என்று கூறப்படுகின்ற வேரைத் தலையில் நறுமணம் காரணமாகச் சூடிக்கொள்ள எண்ணுகின்ற இன்பம் அனுபவிக்க எண்ணுபவர்கள், அதில் உள்ள மண்ணைத் தட்டி உதறிவிட்டால், அதன் நறுமணம் குறைந்துவிடும் என்று கருதி, அந்த மண்ணுடனேயே தங்கள் தலையில் சூடிக்கொள்வார்கள். இதே போன்று இன்பத்தை அனுபவிப்பவர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரன் செய்வது என்னவென்றால் “ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:” - ஸர்வேச்வரனின் குணங்களை எண்ணிய மாத்திரத்தில் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணிர் பெருகும்படியும், மயிர்க்கூச்சல் எடுக்கும்படியும் உள்ளவன் என்பதற்கு ஏற்ப, ஞானத்தின் வெளிப்பாடு காரணமாக அத்தகைய ஞானவேறுபாடுகளை வெளிப்படுத்தவல்ல இடமாக உள்ள ஞானியின் சரீரத்தை விரும்புகிறான்.

169. பரமார்த்தனான விவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது கேவல பகவதிச்சையிறே.

அவதாரிகை - இன்னம் முகாந்தரத்தாலே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (பரமார்த்தன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – வேறு ஒரு காரணம் என்பதாலும் சேதனனின் சரீரத்தின் மீது ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ள ஆசையைக் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரமார்த்தனாகிறான்) – “இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை”, “எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன்”, “எங்கினித் தலைப்பெய்வன்”, “நாளே லறியேன்”, “தரியே னினி”, “கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ” என்று ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும், பகவதநுபவத்தில் பெருவிடாயாலும் இருக்குமேலில்லை என்னும்படி யார்த்தி விளைந்தவன்; ஏவம் பூதனானவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது ப்ராரப்த கர்மமென்ன வொண்ணாதிறே, “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி”

என்றத்தோடு விரோதிகையாலே; ”ஆர்த்தாநா மாசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ, த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தர நிவாரிணீ” என்றிறே ப்ரபத்தி ஸ்வபாவந்தானிருப்பது. ஆகையால், இவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது, “இன்னமும் சில நாளிவனை யிச்சரீரத்தோடே வைத்துநுபவிக்கவேணும்” என்கிற ஈச்வரோச்சையொழிய வேறொன்றில்லாமையாலே (கேவல பகவதிச்சையிறே) என்கிறார். ப்ராரப்த கர்மமடியாக விருக்கிற த்ருப்த விஷயத்திலும் பகவதிச்சை யுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் கேவல சப்தத்தாலே.

விளக்கம் – ஆர்த்தன் என்றால் இப்போதுள்ள சரீரத்தின் மீது வெறுப்பு அடைபவன், பரமார்த்தன் என்றால் இவ்விதம் உள்ளவர்களில் மிகவும் சிறந்தவன் ஆவான். இப்படிப்பட்டவன் யார் என்றால், கீழே உள்ள வரிகளில் உள்ளது போன்று இருப்பவன்:

- திருவிருத்தம்(1) - இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை
- திருவாய்மொழி (3-2-1) – எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன்
- திருவாய்மொழி (3-2-9) - எங்கினித் தலைப்பெய்வன்
- திருவாய்மொழி (9-8-4) - நாளே லறியேன்
- திருவாய்மொழி (5-8-7) - தரியே னினி
- திருவாய்மொழி(6-9-9) - கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ

மேலும் ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கித் தவிப்பதாலும், ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து அதிக தாகம் எடுத்தவன் தண்ணீருக்காகத் தவிப்பது போன்று உள்ளவனாகவும் ஆவான் (அல்லது இதனை விட வேறு ஏதும் இல்லை என்னும்படியான துன்பத்தில் உள்ளவன்). இவனது இந்தச் சரீர இருப்பிற்குக் (அவனைப் பொறுத்தவரை துன்பத்துடன் கூடிய சரீர இருப்பு) காரணம் பலரும் நினைப்பது போன்று கடந்த பிறவிகளில் செய்த செயல்கள் காரணமாகப் பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட (ப்ராரப்த) கர்மங்கள் அல்ல; ஏன் என்றால், இவ்விதம் கொண்டால் இந்தக் கருத்தானது, கீதை (18-66) - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் நான் விடுவிப்பேன் - என்பதுடன் முரணாகிறது அல்லவா? மேலும் ப்ரபத்தியின் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்றால், ஆர்த்தாநா மாசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ, த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தர நிவாரிணீ – ஒருமுறை செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தியானது துன்பம் அடைந்தவர்களுக்கு விரைவான நல்ல பயனை அளிக்கிறது, த்ருப்தப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு வேறு சரீரம் கிட்டாமல் செய்கிறது -

என்பதற்கு ஏற்ப அல்லவா உள்ளது? எனவே இவனது சரீரம் இருப்பதன் காரணம் என்னவென்றால், “இன்னும் சில நாட்கள் இவனை இந்தச் சரீரத்துடன் வைத்து நாம் இவனை அனுபவிபோம்”, என்பதான ஸர்வேச்வரனின் ஆசை அல்லாமல் வேறு ஏதும் இல்லை என்கிறார். ப்ராரப்த கர்மம் காரணமாக ஏற்படுகின்ற த்ருப்தப்ரபந்தன் (இந்த பிறவியின் இறுதியில் மோக்ஷம் அடைபவன்) குறித்தும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆசை ஏற்படுவதால், அந்த ஆசையை வேறுபடுத்துவதற்காக “கேவல” என்ற பதம் இடப்பட்டது.

170. “திருமாலிருஞ்சோலை மலையே” என்கிறபடியே உகத்தருளின நிலங்க ளெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீரைக தேசத்திலே பண்ணும்.

அவதாரிகை - இப்படி தன் விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன் சரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகாரமருளிச் செய்கிறார் மேலே (திருமாலிருஞ்சோலை மலை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தனது விருப்பத்திற்கு இலக்காக உள்ள சேதநனின் சரீரத்தை ஸர்வேச்வரன் எவ்விதம் விரும்புகிறான் என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தெற்குத் திருமலையும் திருப்பாற்கடலையும் என் உத்தமாங்கத்தையுமொக்க விரும்பா நின்றான், ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் வடக்குத் திருமலையையும் என்னுடைய சரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான் என்றாரிறே ஆழ்வார். இப்படி யோரோ ரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினானென்றவிது, எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் பண்ணின விருப்பத்தை ஓரோரவயவங்களிலே பண்ணிநின்றா னென்னுமதுக்குபலக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே, தனக்கபிமதமான திவ்ய தேசங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை ஜ்ஞாநியான விவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (10-7-8) - திருமாலிருஞ்சோலை மலையே - என்னும் பாசுரம் காண்க. அதில் ஆழ்வார் கூறுவது - திருமாலிருஞ்சோலை, திருப்பாற்கடல் மற்றும் எனது தலை ஆகிய மூன்றையும் ஒரே போன்று விரும்பி நின்றான்; ஸ்ரீவைகுண்டம், திருவேங்கடம் மற்றும் எனது சரீரம் ஆகிய மூன்றையும் ஒரே போன்று விரும்பி நின்றான் - என்பது ஆகும். இவ்விதம் தனது ஒவ்வொரு அவயவம் குறித்தும் இரண்டு

திவ்யதேசங்களில் கொள்கின்ற விருப்பத்தைக் கொண்டான் என்று கூறுகிறார். இதன் மூலம் அனைத்து திவ்யதேசங்களிலும் கொண்ட விருப்பத்தைத் தனது ஒவ்வொரு அவயவத்தில் வைத்தான் என்கிறார். அதாவது அந்தப் பாசுரத்தில் கூறப்பட்டபடி தமக்கு விருப்பமான பல திவ்யதேசங்களில் கொள்ளும் விருப்பத்தை ஞானியின் சரீரத்தின் மீது கொள்கிறான் என்கிறார்.

171. அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்.

அவதாரிகை - உகந்தருளின நிலங்களி லெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமென்றார் கீழ்; இவ்விஷயம் ஸித்தித்தால் உகந்தருளின நிலங்களிலாதரம் அவனுக்கு ஸங்குசிதமா மென்னுமிட மருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துக்கு முண்டான வாசியையருளிச் செய்கிறார் (அங்குத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – தான் மிகவும் விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியுள்ள அனைத்து திவ்யதேசங்கள் மீதும் எத்தனை விருப்பம் கொள்வானோ, அந்த அளவிற்கு ஞானியின் சரீரம் மீது விருப்பம் கொள்கிறான் என்று கடந்த சூர்ணையில் உரைத்தார். இப்படியாக ஞானியின் சரீரம் ஒன்றில் வசிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது என்றால், திவ்யதேசங்களின் மீது ஸர்வேச்வரன் கொள்ளும் ஈடுபாடு குறைவுபடும் என்பதை விளக்கும்விதமாக இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேற்றுமையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பிவர்த்திக்கிறது உசிதோபாயங்களாலே சேதநரையகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காகையாலே (அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்) என்கிறது. இச்சேநநன் திருந்தி இவன் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான் வஸிக்கப்பெற்றவிது அங்கு நின்று பண்ணின க்ருஷிபலமாகையாலே (இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்) என்கிறது. “நாகத்தணைக் குடந்தை”, “மலைமேல்தான் நின்று”, “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை” இத்யாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதநஸாத்யத்வங்கள் தோற்றாநின்றதிறே.

விளக்கம் - “அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்” என்பது என்ன? தான் விரும்பிய திவ்ய தேசங்களில் அதிக ஈடுபாட்டுடன் வசிப்பது ஏன் என்றால் அங்கு வருபவர்களைத் தகுந்த உபாயங்கள் மூலமாகத் தன்னிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்படிச் செய்வதற்காக ஆகும். இதனால்தான் இப்படி வசிப்பதை “ஸாதநம்” என்றார். “இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்” என்பது என்ன? இந்த மக்கள் திருந்தும் விதமாக திவ்யதேசங்களுக்கு வருபவர்களின்

மனதில் அவன் புகுந்து விடுகிறான். ஆக இது மேலே கூறப்பட்ட சாதனம் அல்லது உபாயத்தில் பலனாக உள்ளதால் ஸாத்யம் (அல்லது பலன்) எனப்பட்டது. கீழே உள்ள பல பாசுரங்கள் இங்கு கூறப்பட்ட ஸாதனம் மற்றும் பலன் ஆகியவற்றை உரைப்பது காண்க:

- நான்முகன் திருவந்தாதி (36) – நாகத்தணைக் குடந்தை
- திருவாய்மொழி (10-4-4) – மலைமேல்தான் நின்று
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-9) – பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை

172. “கல்லும் கனைகடலும்” என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இந்த ஸாதந ஸாத்யத்வ ப்ரயுக்தமான ஆதரதாரதம்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (கல்லும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள உபாயம் மற்றும் பலன் காரணமாக ஏற்படுகின்ற ஆசையின் உயர்வு மற்றும் தாழ்வுகளை இந்தச் சூர்ணையின் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தன் திருவுள்ளத்தில் புகுந்தபின்பு, தனக்குப் புறம்பொன்றிலு மாதரமில்லை என்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணி நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமலையும், தன் ஸந்நிதாநத்தாலே கோஷிக்கிற திருப்பாற்கடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபதமான தேசமும் புல்லியவாய்த்தினவோ என்றாரிறே யாழ்வார்; இப்படியே, ஸாத்யமான இச்சேதநஹ்ருதயம் ஸித்தித்தால், இதுக்கு ஸாதநமாக முன்பு விரும்பிப்போந்த திவ்யதேசங்களி லாதரம் ஸங்குசிதமாயிருக்கும் மென்கை. ஸாத்யம் கைபுகுரு மளவுமிறே ஸாதநத்தி லாதரம் மிக்கிருப்பது.

விளக்கம் - முதலில் பெரியதிருவந்தாதி (68) - கல்லும் கடலும் - என்ற பாசுரத்தின் விளக்கத்தை அருளிச்செய்கிறார். நம்மாழ்வார் கூறுவது - என்னுடைய மனதில் அவன் புகுந்த பின்னர் அவனுக்கு மற்ற எதன் மீதும் ஆசை இல்லை என்பது புலப்படும்படியாக, அவன் எனது சரீரம் மீது மிகுந்த ஆசையுடன் எப்போதும் வசிக்கிறான். இதனால் திருமலை, தன்னுடைய சேர்க்கை காரணமாக ஒலிக்கின்ற திருப்பாற்கடல், யாருக்கு

எளிதில் எட்டாத பரமபதம் ஆகிய பலவும் தாழ்ந்ததாக அவனுக்கு மாறியது போலும் – என்பதாகும். ஆக, இப்படி இவன் செய்கின்ற உபாயத்திற்குப் பலனாக மனிதர்களின் மனம் வசிப்பதற்குக் கிட்டினால், அவற்றை அடையும் உபாயமாகத் தான் விருப்பத்துடன் வசித்து வந்த திவ்ய தேசங்களின் மீது ஆசை குறைவாகவே இருக்கும் என்று கருத்து. பலன் கைகூடும் காலம் வரை மட்டுமே அந்தப் பலனைப் பெறுவதற்காக மேற்கொள்ளும் உபாயத்தின் மீது ஈடுபாடு இருக்கும் அல்லவோ?

173. “இளங்கோவில் கைவிடேல்” - என்றிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - ஆதரம் மட்டமாம்படிக்கு அவதியை தர்சிப்பிக்கிறார் (இளங்கோயில்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - திவ்யதேசங்களின் மீது ஸர்வேச்வரனுக்கு உண்டாகின்ற விருப்பம் குறைவுபடுவதை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்ரீபூதத்தார், தம்மைப் பெறுகைக் குறுப்பாக முன்பு தான் விரும்பின திவ்யதேசங்களில் முன்புத்தை யாதரமின்றிக்கே தன் திருவுள்ளத்திலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணிச்செல்லுகிறபடியைக் கண்டு, அவ்வோ திவ்யதேசங்களைக் கைவிடப்புகுகிறானோ என்றதிசங்கை பண்ணி, என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருக்கைக்கு பாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதொழிய வேணும் என்றாரிநே. ஆகையால், இப்படியிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாய்த்து அவனுக்கவற்றி லாதரம் மட்டமாம்படி என்கை.

விளக்கம் - இங்கு பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த இரண்டாம் திருவந்தாதி (54) – இளங்கோயில் கைவிடேல் – என்ற பாசுரத்தை விளக்குகிறார். இதில் பூதத்தாழ்வார் கூறுவது: என்னை அடைவதற்காக அவன் முன்பு பல திவ்யதேசங்களிலும் எழுந்தருளி நின்றான். இப்போது என்னைப் பெற்ற பின்னர் அவன் அந்த திவ்யதேசங்களின் மீது முன்பு போன்று ஆசை இல்லாமல், என்னுடைய மனதில் மிகுந்த விருப்பம் கொண்டு நிற்கிறான் – என்பதாகும். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார் – அவன் தனது மற்ற திவ்யதேசங்கள் அனைத்தையும் கைவிட முயல்கிறான் போலும் – என்று சந்தேகம் கொள்கிறார். ஆகவே அவனிடம், “என் மனதில் நீ புகுவதற்கு பாலாலயம் போன்று

விளக்கிய திருப்பாற்கடலை நீ கைவிடாமல் இருத்தல் வேண்டும்”, என்கிறார். ஆக ஞானி ஒருவன் அவனிடம் ”திவ்யதேசங்களைக் கைவிடாதே” என்று வேண்டிக்கொள்ளும் அளவிற்கு அவனுக்கு மற்ற திவ்யதேசங்கள் மீது உள்ள ஆசையானது குறைவுபடத் தொடங்கியது என்று கருத்து.

174. ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களாயிருக்கும்.

அவதாரிகை – இப்படியிவனர்த்தித்தாலும், ஸாத்யம் ஸித்தித்த பின்பு அவனுக்கவை அபிமதங்களா யிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்ய) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் – இப்படியாக ஞானி அவனிடம் வேண்டிக் கொள்கின்றபோதிலும், ஸர்வேச்வரனுக்குத் தேவையான பலன் அவனுக்குக் கிட்டிய பின்னர், திவ்யதேசங்கள் அவனுக்கு இன்னமும் விரும்புவதற்கு ஏற்றபடி இருக்குமோ என்ற சந்தேகத்திற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வமாவது) – தனக்கு ப்ராப்யபூதனான விச்சேதநனுடைய வுகப்புக்கு விஷயமாயிருக்கை; “கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லை” யென்று மண்டியிரே யிவனிருப்பது. க்ருதஜ்ஞதையாவது – இவ்வோ தேசவாஸத்தாலேயன்றோ நாமிவனைப்பெற்றது என்று அத்தேசம் தனக்குப் பண்ணின வுகாரத்தை யநுஸந்திக்கை. இவையிரண்டாலும், ஸாத்யமான விச்சேதநன் கைபுகுந்திருக்கச் செய்தேயும். அவனுக்கு அவ்வோ தேசங்கள் அபிமதங்களா யிருக்கும் மென்கை.

விளக்கம் - “ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வமாவது” என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை அடையத்தகுந்தவனாக உள்ள சேதனன் ஒருவனுடைய மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாக தான் இருத்தல் என்பதாகும். திருக்குறுந்தாண்டகம் (19) - கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லை – என்று திவ்யதேசங்களின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடும் மகிழ்வும் கொண்டபடி அல்லவோ சேதநன் உள்ளான்? “க்ருதஜ்ஞதை” என்றால் – ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இந்தத் திவ்யதேசங்களில் நாம் வசித்த காரணத்தால் அல்லவோ இந்தச் சேதநன் அங்கு வந்தன், இதனால் அல்லவோ நாம் அவனைப் பெற்றோம்”, என்று அந்த

திவ்யதேசம் ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்குச் செய்த உபகாரத்தை எண்ணிப்பார்ப்பதாகும். இந்த இரண்டு காரணங்களாலும், தன்னுடைய முயற்சிக்குப் பலனாக சேதநனை அடைந்துவிட்டபோதிலும், ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்த திவ்யதேசங்கள் விரும்பத் தகுந்தவையாகவே இருக்கும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஆக, (குணம் போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்று கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்தர்யரூப ஆத்மகுணம் போலே தோஷ நிவ்ருத்தியும், (பராநுபவத்துக்கு விலக்கு) என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி ததுப்பாதநார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கபிமதமாயிருக்கும்படியையும், இவன் "அழுக்குடம்பு" என்று கழிக்கிறவிலே யவனத்யாதரத்தைப் பண்ணும்படியையும், ஜ்ஞாநியான விவனை ஸவிக்ரஹமாக வாதரிக்கைக்கு ஹேதுவிசேஷத்தையும், பரமார்த்தனான விவன் தேஹ ஸ்திதி கொண்டே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பமறியலா மென்னுமத்தையும், அவனிவனுடைய தேஹத்தை விருப்பும் ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்யமானது விது ஸித்தித்தால் ஸாதநாதரம் மட்டமாம்படியையும், அதினெல்லையையும், இவன் அவ்வோதேசங்களைக் கைவிடாதொழியவேணும் என்று அர்த்தித்தால் ஸ்வஸாத்யம் ஸித்தித்திருக்கச் செய்தேயும் ஹேது த்வயத்தாலே அவனுக்கவை அபிமதங்களாயிருக்கும் படியையு மருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - ஆகவே சூர்ணை 146ல் (குணம் போலே தோஷநிவ்ருத்தி) கூறப்பட்டதான சேஷத்வம் மற்றும் பாரதந்தர்யம் என்னும் ஆத்மகுணங்கள் போன்று சரீரத்தின் தொடர்பை விலக்க எண்ணுதல் என்பது சூர்ணை 164ல் (பராநுபவத்துக்கு விலக்கு) கூறப்பட்டதான பகவத் அனுபவத்திற்கு விலக்காக உள்ளது என்று எடுத்துக்கூறினார். இதனை விளக்கும்விதமாக கீழே உள்ள பலவற்றையும் அருளிச்செய்தார்:

- தான் விரும்பும் பெண் ஒருவளிடம் உள்ள அழுக்கு என்பது விரும்பத்தக்கதாக உள்ள நிலையையும்
- சேதநன் ஒருவன் தன்னுடைய சரீரமானது "அழுக்குடம்பு" என்று எண்ணியபடி சரீரத்தைக் கைவிட உள்ளபோது, ஈச்வரன் அதனை விரும்புகிற நிலையையும்
- ஞானியாக உள்ள சேதநன் ஒருவனை அவனது சரீரத்துடன் ஈச்வரன் விரும்புவதற்கான காரணத்தையும்

- தான் எடுத்துள்ள சரீரத்தின் மீது வெறுப்பு கொண்டுள்ள ஒருவனது சரீரமானது இந்த உலகில் இருக்கின்ற நிலை மூலமாக அந்தச் சரீரத்தின் மீது ஈச்வரன் எந்த அளவு விருப்பம் கொண்டுள்ளான் என்பதை அறியலாம் என்பதையும்
- ஈச்வரன் சேதனன் ஒருவனின் சரீரத்தை எவ்விதம் விரும்புகிறான் என்பதையும்
- ஈச்வரனாகிய தான் பெற்ற பலனாக எண்ணுகின்ற சேதனனின் சரீரம் கிட்டினால், தான் இந்த சேதனனை அடைவதற்கு உபாயமாக இருந்த திவ்யதேசங்கள் மீது ஈச்வரனுக்கு ஆசை சற்றே குறைவதையும்
- இவ்விதம் அந்த திவ்யதேசங்களைக் கைவிடாமல் இருக்கவேண்டும் என்று சேதனன் வேண்டினால், தனது பயன் கிட்டியபோதிலும் ஈச்வரன் அந்த திவ்யதேசங்களை விடாமல் இருப்பதற்கான இரண்டு காரணங்களையும்

175. ஆகையாலே தோஷநிவ்ருத்திபோலே ஆந்தர குணமும் விரோதியாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி தோஷநிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்கென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டமாம்படியான ஹேதுக்கள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்கையாலே அத்தை ஸித்திப்பித்தாராய், அது தன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்தர்ய ரூபாத்மகுணத்தினுடைய பராநுபவவிரோதித்வத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக சேதனன் ஒருவன் தனது சரீரத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளாதல் என்பது பகவத் அனுபவத்திற்கு விலக்காக உள்ளது என்பது நமக்குத் தெளிவாகப் புரிவதற்காகப் பல காரணங்களால் அருளிச்செய்தார். இந்தக் கருத்தில் நிலை நின்றவராக, இதனையே உவமையாக உரைக்கிறார். சிங்கம் ஒன்று தான் நடந்து வந்த பாதையை சற்று தூரம் சென்ற பின்னர் திரும்பிப் பார்ப்பதாகிய “ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயம்” என்ற ரீதியில் அருளிச்செய்கிறார். இது என்ன? அதாவது சரீரத்தை விடுதல் என்பது எம்பெருமான் சேதனனை அனுபவிக்க எண்ணும்போது, அத்தகைய அனுபவத்திற்குத் தடையாக எவ்விதம் இருக்குமோ அது போன்று, ஆத்மகுணங்களாக உள்ள அடிமைத்தன்மை மற்றும் பார்தந்தர்யம் ஆகிய இரண்டும் எம்பெருமான் சேதனனை அனுபவிக்க எண்ணும்போது தடையாக உள்ளன என்பதை இங்கு உறுதியாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகையாலே) என்று கீழே ஸித்திப்பித்தவர்த்தத்தை யநுவதிக்கிறார். (தோஷ நிவ்ருத்திபோலே) என்றது - தோஷங்கழிகை ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக் குறுப்பாயிருக்கச் செய்தேயும் தோஷத்தையே போக்யமாக விரும்புகிற ப்ரணயியான

வவனுக் கநபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறது, அதுபோலேயென்றபடி. (ஆந்தர குணம்) என்கிறது - சேஷத்வபாரதந்தர்யங்களை. இவற்றை (ஆந்தர குணம்) என்கிறது - ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலுங்காட்டில் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராநுபவ விரோதித்வப்ரகாரம் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்விடத்திலும் (ஆந்தர குணம்) என்கிறது - பாரதந்தர்ய மொன்றையுமாம்.

விளக்கம் - “ஆகையாலே” என்பதன் மூலம் இதுவரை உரைத்தவற்றின் ஆழ்பொருளை உணர்த்துகிறார். “தோஷ நிவ்ருத்திபோல்” என்றால் என்ன? சரீரத்தைக் கைவிடுதல் என்பது, ஆத்மாவானது தனது இயல்பான ஒளியை மீண்டும் அடைவதற்கான (தனது சுருங்கிய ஞானத்தில் இருந்து விடுபடுதல்) நிலைக்கு உதவுவதாக உள்ளது; ஆனால் இது, அழுக்கையே இன்பமானது என்று எண்ணும் காதல் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பம் இல்லாத ஒன்றாக இருப்பதால், சரீரம் விடுதல் என்பது எவ்விதம் ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ளதோ அது போன்று - என்று பொருள் கொள்க. “ஆந்தர குணம்” என்பதால் சேஷத்வம் மற்றும் பாரதந்தர்யம் கூறப்பட்டது. இந்த இரண்டும் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் என்பதான ஆத்மகுணங்களைக் காட்டிலும் ஆத்மாவிற்கு மேலும் அந்தரங்க குணமாக உள்ளதால் இவ்விதம் கூறப்பட்டது. இந்த இரண்டும் ஸர்வேச்வரன் சேதநனை அனுபவிக்கத் தடையாக உள்ளது குறித்து சூர்ணை 159 முதல் சூர்ணை 163 முடிய கூறப்பட்டது. இந்தச் சூர்ணையில் கூறப்பட்ட ஆந்தரகுணம் எனபது பாரதந்தர்யத்தை மட்டுமே என்று கொள்ளலாம்.

176. தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே.

அவதாரிகை - இப்படிச் சொல்லுகைக்கு தோஷ நிவ்ருத்தியில் வரும் தோஷமேதென்ன; வேறொரு தோஷமும் வேண்டா, இதுதானே தோஷமா மென்கிறார் (தோஷ) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இவ்விதம் கூறுவதற்கு சரீரத்தின் தொடர்பை நீக்கிக்கொள்வதில் உண்டாகும் வ்ருப்பம் எனபதன் மூலம் எண்ண குற்றம் ஏற்படுகிறது என்ற கேள்வி கேட்கலாம்.

இதற்கு விடை அளிக்கிரார்- வேரு தனியாக குற்றமே அவசியம் இல்லை, சரீரத்தை நீக்கிக்கொள்வதில் ஏற்படும் விருப்பமே குற்றமாகிரது- என்கிறார்

வ்யாக்யானம் – அதாவது, காமிநியானவள் தன்னுடம்பி லழுக்குக் கழற்றி போகத்திலே யந்வயிக்க இச்சிக்குமாப்போலே, ஸ்வத: பரிசுத்தமான வாத்தம் ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வசேஷிக்கு போக்யமாக விநியோகப்பட வேணும் என்று ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தாலே இவன் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிற தோஷநிவ்ருத்திதானே, காமிநியுடைய வழக்குக்கும் காமுகனைப்போலே தோஷமே யபிமதமாய் இத்தோடே தன்னை புஜிக்க வாதரிக்கிற வவனுடைய போகத்துக்கு விலக்காகையாலே தோஷமாமிறே யென்கை. அவனுக்கு அநிஷ்டமாமதிறே தோஷமாவது. (இறே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது கீழுப்பாதித்தத்தையெல்லாம் நினைத்து.

விளக்கம் - காமத்தில் விருப்பம் கொண்ட ஒரு பெண் தனது உடலில் உள்ள அழுக்குகளை அகற்றி, தன்னைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொண்டு, இன்பம் அனுபவிக்க எண்ணுவது போன்று - இயற்கையாகவே தூய்மையாக உள்ள ஆத்மாவிற்கு இடையில் வந்து சேர்ந்த தோஷம் போன்றதான இந்தச் சரீரத்தைக் கழித்துவிட்டு, தன்னுடைய எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு, தனது ஆத்மா தோஷங்கள் அற்றதான இன்பமான வஸ்துவாகக் கிட்டவேண்டும் என்று சேதநன் எண்ணுகிறான். ஆனால், தான் விரும்பிய பெண்ணின் உடல் அழுக்கை விரும்பும் காதலன் போன்று, தோஷம் என்பதே தனக்குப் பிடித்த விஷயமாகக் கொண்டு இந்தச் சரீரத்துடன் சேதநனை அனுபவிக்க எண்ணும் ஈச்வரனின் அனுபவித்திற்கு இந்தச் சரீர தொடர்பை நீக்கவேண்டும் என்பதான விருப்பம் தடையாக உள்ளது அல்லவோ? ஆகவே இது குற்றமே ஆகிறது. தோஷம் என்றால் ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பம் அற்றது அல்லவோ? "இறே" என்று முடித்தது ஏன் என்றால் இதுவரை கூறப்பட்டது அனைத்தையும் தனது திருவுள்ளத்தில் இப்போது மீண்டும் ஒருமுறை எண்ணியதால் ஆகும்.

177. “தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால் போலே” என்று பிள்ளான்வார்த்தை.

அவதாரிகை – ஆக, (நன்மைதானே தீமையாயிற்று) என்றும், (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்) என்றும், (தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே) என்றும் - தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயமென்னுமிடம்

சொல்லுகையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே யுபாதேயமென்னுமிடம் பலித்ததிறே; இப்படி தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயம், அவன் தேடும் நன்மை யுபாதேய மென்னுமிடத்தை ஆப்த வசந்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (தன்னால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “நன்மைதானே தீமையாயிற்று (சூர்ணை 145)”, “தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும் (சூர்ணை 160), “தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே (சூர்ணை 176)” போன்ற பல சூர்ணைகள் மூலமாகத் தானாகவே தனக்குத் தேடிக்கொள்கின்ற நன்மை என்பது தீமையை ஏற்படுத்துவதால் கைவிடத்தக்கது என்று உரைக்கப்பட்டன; இதன் மூலமாக ஸர்வேச்வரன் நமக்குத் தேடி அளிக்கின்ற நன்மையே ஏற்புடையது என்பது மறைமுகமாக உணர்த்தப்பட்டது. இவ்விதம் நாமாகவே நமக்குத் தேடிக்கொள்கின்ற நன்மை கைவிடத்தக்கது என்றும், அவன் நமக்கு அளிக்கின்ற நன்மையே ஏற்கத்தக்கது என்றும் நம்பத் தகுந்த சான்றோர்கள் கூறும் சொற்களை இங்கு உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தன்னால் வரும் நன்மையாவது) - ஸ்வயத்தந்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக் கொள்ளும் நன்மை. (விலைப்பால்போலே) என்றது - ஓளபாதிகமுமாய், விரஸமுமாய், அப்ராப்தமுமா யிருக்குமென்கை. (அவனால் வரும் நன்மையாவது) - நிருபாதிக ஸ்வாமியான வவன்றானே இவனுக்கிது வேணும் என்றுண்டாக்கும் நன்மை. முலைப்பால் போலே என்றது - நிருபாதிகமுமாய், ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமும யிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - “தன்னால் வரும் நன்மையாவது” என்றால் - தன்னுடைய முயற்சி மூலமாகத் தானாகவே தனக்குத் தேடிக்கொள்ளும் நன்மை என்பதாகும். “விலைப்பால்போலே” என்றால் - இத்தகைய முயற்சி எப்படிப்பட்டது என்றால், ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தை அடியொற்றி வந்ததால் எந்தவிதமான சுவையும் இன்றி, ஏற்கத்தகாத ஒன்றாக இருக்கும். “அவனால் வரும் நன்மையாவது” என்றால் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி நமக்கு உதவுகின்ற ஸர்வேச்வரன் “இந்தச் செயல் இவனுக்கு ஏற்புடையது, இந்த வஸ்து இவனுக்குத் தேவை” என்று தானாகவே அளிப்பதாகும். இது தாய்ப்பால் போன்று காரணம் இன்றி சுரக்கின்ற காரணத்தினால் சுவையானதாக, ஏற்கத்தக்கதாக இருக்கும் என்று கருத்து.

178. அவனையொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது - ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள் கையில் நின்றும் வாங்கி காதுகளான ஆட்டு வாணியன் கையிலே காட்டிக்கொடுக்குமா போலே யிருப்பதொன்று.

அவதாரிகை - இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானை யொழியத்தான் தனக்கு நன்மை தேடவிழிந்தால் ஸ்வவிநாசமே பலிக்குமென்னுமிடத்தை ஸநிதர்சநமாக அருளிச் செய்கிறார் (அவனை என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - எம்பெருமானைத் தவிர்த்துவிட்டு, தனக்குத்தானே நன்மையைத் தேடிக்கொள்ளும் முயற்சியில் ஒருவன் ஈடுபட்டாலோ, அல்லது அது போன்று சிந்தித்தாலோ அது அழிவையே உண்டாக்கும் என்பதை ஓர் உதாரணத்துடன் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ப்ராப்தனுமாயாப்தனுமானவவன் இவனுக்கு நன்மை தேடுமதொழிய, அதுக்கெதிர்த்தட்டான தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது - ஸ்வரசுஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநசக்திகளொன்றுமின்றிக்கே ஸ்வமாத்ராதிக ஞுணர்ந்து நோக்கவேண்டும்படியான ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை, ரசுஷகரான மாதாபிதாக்கள் கையில் நின்றும் வலிய வாங்கி, கொலைக்குக் கூசாதே உயிர்க் கொலையாகக் கொண்டு மாம்ஸங்களோடே கலசி விற்றுவிடும் காதுகளான ஆட்டு வாணியன் கையிலே இத்தை நோக்கிக்கொள் என்று காட்டிக்கொடுக்குமாப் போலேயிருப்பதொன்றென்கை. இத்தால் - ஸர்வேச்வரனே ரசுஷகன், தான் தனக்கு நாசகன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - நமக்கு உரியவனும், நமக்கு நன்மையை மட்டுமே பண்ணுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் நமக்கு நன்மையைத் தேடுவதைத் தவிர்த்து, அதற்கு மாறாக நாமே நம்முடைய நன்மையைத் தேடிக்கொள்ளுதல் எப்படி உள்ளது என்றால் - தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளத் தேவையான அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாத, தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தனது தாய்தந்தையரே வேண்டும் என்னும்படியாக உள்ள தாய்ப்பால் பருகுகின்ற கைக்குழந்தை ஒன்றை, அதனைக் காப்பாற்றுபவர்களான அதன் தாய்தந்தையர் கைகளில் இருந்து வலுக்கட்டாயமாகப் பிடுங்கி, அதனை எந்தவிதமான கொலைக்கும் அஞ்சாமல் உயிர்களைக் கொண்டு, மாமிஸங்கள் பலவற்றைக் கலந்து விற்கின்ற ஆட்டு இறைச்சியை விற்கும் ஒருவனிடம், “இந்தக் குழந்தையைப்

பார்த்துக்கொள்” என்று கூறுவது போன்றதாகும். இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனே நம்மைக் காப்பவன் என்பதும், தானே தனக்கு நாசத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்பவன் என்பதும் உரைக்கப்பட்டது.

179. தன்னைத் தானேயிறே முடிப்பான்.

அவதாரிகை - இப்படி இவன் தன்னைத்தானே முடித்துக்கொள்ளுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (தன்னைத்தானே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஒருவன் தனக்குத்தானே நன்மை தேடிக்கொள்ளுதல் என்பதில் ஈடுபட்டு, தனக்குத்தானே முடிவு தேடிக்கொள்பவர்கள் யாரும் உண்டா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (அல்லது இப்படியாகத் தனக்குத் தானே நன்மை தேடிக் கொண்டு ஒருவன் முடிந்து போனால், அதற்கு எம்பெருமான் அல்லவோ காரணம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்).

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸர்வேச்வரனின் உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷணாய்ப் போருமவனாகையாலே இவனுடைய விநாசத்துக்கு ஒரு நாளுமவன் ஹேதுவன்று; இனி “அஸந்நேவ” என்னும்படி தன்னை நசிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே யென்கை. “யானே என்னை” என்கிற பாட்டிலே “யானே” என்று - என்னிழவு பகவத் க்ருதமல்ல, அவன் எதிர் சூழல்புக்குத் திரியாநிற்க நானே கிடீர் விநாசநத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்றாரிறே யாழ்வார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் கரை ஏற்றுவதற்குச் சரியான தருணம் பார்த்தபடி உள்ளவன் என்பதால் நம்முடைய கேட்டிற்கு அவன் எப்போதும் காரணம் ஆகமாட்டான். தைத்திரீயத்தில் - அஸந்நேவ - ஸர்வேச்வரனை இல்லை என்று கூறினால் தானே இல்லாதவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னை அழித்துக் கொள்பவன் தானாகவே அல்லவோ அவ்விதம் அழித்துக்கொள்பவன் ஆகிறான்? திருவாய்மொழியில் (2-9-7) - யானே என்னை - என்று கூறும் பாசுரத்தில், “எனது அழிகை என்பது பகவானின் செயல் காரணமாக அல்ல, நானே எனது அழிவை ஏற்படுத்திக்கொண்டேன்”, என்கிறார்.

180. தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது - அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

அவதாரிகை - இவன் தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது ஏதேன்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் (தன்னைத்தானே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஒருவன் தன்னைத்தானே முடித்துக்கொள்வது எந்தவிதத்தில் நிகழ்கிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அஹங்காரமாவது) தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநமும்; (விஷயங்களாவன) - விஹிதநிஷித்த விஷயங்கள். இவற்றை (விரும்புகையாவது) - இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் பகவதநந்யார்ஹ விசேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது; தாத்ருச ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையிறே - இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனாகையாவது. உத்தரவாக்ய நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லுகிறாராகில் இவை எல்லா மென்னென்னில்; உத்தர வாக்கியத்தில் நமஸ்ஸிலே புருஷார்த்தத்துக் கிடைச்சவரான விரோதிகளெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடம் தோற்றவிறே "மநோவாக்காயை:" என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணையாலே ஸகல விரோதி நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரரருளிச் செய்தது. இவர் தாமும் முமுக்ஷுப்படியிலே இந்த நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவளவில், "இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்" என்றாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும் தேஹாத்மாபிமாநாதிரூபமான அஹங்காரம், தத்கார்யமான விஷயப்ராவண்யம், ததுபயகார்யமான பாகவதாபசாரம் முதலான விரோதிகளை யெல்லாம் ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாக வருளிச் செய்கிறார்; ஆகையாலே விரோதமில்லை.

விளக்கம் - "அஹங்காரம்" என்றால் - சரீரமே ஆத்மா என்ற எண்ணமும், தான் சுதந்திரமானவன் அல்லது தான் தனக்கே உரியவன் என்ற எண்ணமும் ஆகும். விஷயங்கள் என்றால் சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளி வைக்கப்பட்ட விஷயங்கள் மற்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயங்கள் (மற்றவர் மனைவியை நாடுதல், தனது மனைவியுடன் சேர்தல்) என்பதாகும். இவற்றை விரும்புதல் என்றால் இவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் எப்போதும் உள்ள நிலையாகும். ஆத்மாவின் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்றால், தான் பகவானுக்கு மட்டுமே ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்தபடி அவனது அடிமையாக

இருத்தலும், அவனுடைய அனுபவத்தையே தனக்கு இன்பமாகக் கொண்டிருத்தலும் ஆகும். இத்தகைய தன்மையை அழிப்பது அல்லவோ இவன் மற்ற விஷயங்களில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உள்ளது ஆகும்? நன்கு ஆராய்ந்தால் த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியின் இறுதியில் உள்ள “நம:” என்ற பதம் மூலமாக அடையப் போகின்ற பேற்றுக்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகள் அனைத்தும் தள்ளப்பட்டன என்பதை உணர்த்தும்விதமாக கத்யத்ரயத்தில் “மநோவாக்காயை:” என்று தொடங்கி உள்ள மூன்று வரிகளில் விரோதிகளின் நீக்கம் குறித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். ஸ்வாமி பிள்ளை லோகசார்யார் தாம் அருளிச்செய்த முமுசுஷுப்படியில் (183) – இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும் - என்பதில் “நம:” பதத்தின் பொருளைக் கூறும்போது இதனை உணர்த்தினார். இது போன்றே இங்கும் சரீரத்தை ஆத்மாவாக எண்ணுகின்ற நிலை போன்றதான வடிவில் உள்ள அஹங்காரம், அதன் செயலாக உள்ள உலகவிஷயங்களின் மீது ஈடுபாடு, இவற்றின் விளைவுகளான பாகவத அபசாரம் போன்ற பலவிதமான விரோதிகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கூறுவதால் விரோதம் இல்லை என்று கருத்து.

181. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்சம் போலே.

அவதாரிகை - இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸ்தரேணோபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அஹங்காரம் உள்ளிட்டவற்றின் கொடுமையை விரிவாக எடுத்துரைப்பதற்குத் திருவுள்ளம் கொண்டவராக, முதலில் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அக்நி ஸ்பர்சம் போலே) என்றது - அக்நி ஸ்பர்சமானது அந்வயித்த விடமெங்கும் சுட்டுருவழிக்குமாப்போலே, இதுவும் ஆச்ரயாசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக வருவழித்துவிடு மென்கை.

விளக்கம் – “அக்நி ஸ்பர்சம் போலே” என்றால் நெருப்பின் சேர்க்கை என்பது அது பரவிய இடம் எங்கும் எரித்து, ஒன்றும் இல்லாமல் அழிப்பது போன்று, இத்தகைய அஹங்காரம் என்பது அதனை அடைந்தவர்களை அழிப்பதாகவும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழிப்பதாகவும் உள்ளது என்று கருத்து.

183. “ந காமகலுஷம் சித்தம்”, “ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்த:”, “ந தேஹம்”, “எம்மாவீட்டுத்திறமும்”.

அவதாரிகை - இவ்வஹங்காரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார் மேல்.

விளக்கம் - அஹங்காரத்தின் கொடுமைகளுக்கான ப்ரமாணங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதில் ப்ரதமத்திலே, ருக்வேதகிலமான ஜிதந்தாவசநத்தை யருளிச் செய்கிறார்; “நகாமகலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸ்திதம், காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம்”, இதுக்கர்த்தம் – நிருபாதிக சேஷியாய் நிரதிசய போக்யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீவைகுண்டாதிகளாகிற வேறொன்றை ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக நினைத்துக் கலங்கியிருக்கிற தன்று, ஸர்வ ஜந்மங்களிலும் தேவர்க்கே ரஸமாம்படியிருக்கிற தாஸ்யத்தையே யாசைப்படாநின்ற தென்று. கேவலபதத்தாலே – இத்தலைக்குமாயிருக்கு மிருப்பைக் கழிக்கிறது; து சப்தம் அவதாரணார்த்தம். இத்தால் – மோக்ஷபர்யந்தமாகத் தன்னுகப்பால் வருமதெல்லாம் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - ப்ரமாணங்களில் முதலில் ருக்வேதகிலமாகிய ஜிதந்தாவில் எடுக்கப்பட்ட வரிகள் உரைக்கிறார். இந்த வரியானது - நகாமகலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸ்திதம், காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம் - என்பதாகும். இதன் பொருள் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி எஜமானனாகவும், எல்லையற்ற இனிமையும் கொண்ட உன்னுடைய திருவடிகளில் மட்டுமே நிலையாக நிற்கின்ற எனது நெஞ்சமானது ஸ்ரீவைகுண்டம் உள்ளிட்ட மற்றொரு புருஷார்த்தம் அவசியம் என்று இல்லாமல், தாங்களாகவே புருஷார்த்தமாக உள்ள திவ்யதேசங்களை எண்ணிக் கலங்கியபடி இருப்பதில்லை; அனைத்துப் பிறவிகளிலும் உனக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் என்ற இன்பமான அடிமை நிலையை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ளது - என்பதாகும் (இதன் மூலம் நமது மகிழ்விற்காகக் கிட்டும் பரமபதம் கூட அஹங்காரத்தின் அடிப்படை என்கிறார்). இந்த வரியில் உள்ள “கேவலம்” என்ற பதம் நாம் நமக்காக உள்ள இருப்பை விலக்குகிறது. “து” என்ற பதம் “அடிமைத்தனத்தையே” என்பதைப் பிரித்து உணர்த்துகிறது. ஆக இதன் மூலமாக மோக்ஷம் என்பது முடிய தனது மகிழ்விற்காக வரும்

அனைத்தும் அஹங்காரத்தைக் கொண்டே ஏற்படுகின்றன என்பதால் அவை அனைத்தையும் கைவிட வேண்டும் என்பது உரைக்கப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அநந்தரம், பிராட்டி வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார். “நஹிமே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைந் நச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராஷுஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம், இதுக்கர்த்தம் - மஹாரதரான பெருமானைப் பிரிந்து ராஷுஸிகள் நடுவே வஸியா நிற்கிற வெனக்கு ப்ராணனாலொரு ப்ரயோஜநமில்லை, அர்த்தங்களாலுமொரு ப்ரயோஜநமில்லை, ஆபரணங்களாலு மொருப்ரயோஜநமில்லை என்று. இத்தால் - ப்ராணாதிகளெல்லாம் அத்தலையி விநியோகத்துக்கான வன்றிக்கே தனக்கான போது அஹங்கார ஸ்பர்சியாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - அடுத்து சீதாப்பிராட்டியின் சொற்களை உரைக்கிறார். இந்த வரியானது இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - நஹிமே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைந் நச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராஷுஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம் - என்பதாகும். இதன் பொருள் - மிகச் சிறந்த வீரனாகிய இராமனைப் பிரிந்து அரக்கிகளின் நடுவே வாழ்கின்ற எனக்கு, எனது ப்ராணன் மூலம் எந்தப் பயனும் இல்லை; ஐச்வர்யங்களால் எந்தப் பயனும் இல்லை; ஆபரணங்கள் மூலம் எந்தப் பயனும் இல்லை - என்பதாகும். இதன் மூலம் நம்முடைய உயிர் உள்ளிட்ட அனைத்தும் அவனுக்காக மட்டுமே உள்ளன அல்லாமல் அவை தனக்கு என்று எண்ணும்போது அஹங்காரத்துடன் சேர்ந்து விடுவதால், விடத்தக்கவை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அநந்தரம், பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார். “நதேஹம் நப்ராணாந் நசஸுக மசேஷாபிலக்ஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத! சுஷணமபிஸஹே யாது சததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மது மதந விஜ்ஞாபந மிதம், இதுக்கர்த்தம் - எனக்கு வகுத்த சேஷியானவனே, உன்னுடைய சேஷத்வமாகிற வைச்வர்யத்துக்குப் புரம்பான தேஹத்தையும் சுஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்கு தாரகங்களான பராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லாராலுமா சைப்படப்பட்ட சுகத்தையும் ஸஹியேன், புத்ரமித்ர களத்ராதிகளான மற்றொன்றும் ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் போக்தாவான ஆத்மா தன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லா முருக்காணவொண்ணாதபடி சததாவாக நசித்துப்போக வேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றாகில் தேவர்க்குப் பொய்யனான மது பட்டது

படுகிறேன் என்று. இத்தால் – இத்தலையில் சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானதெல்லாம் அஹங்கார துஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - அடுத்து மிகவும் உயர்ந்த ஆசார்யரான ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் சொற்களை அருளிச்செய்கிறார். இது ஸ்தோத்ரத்தின் (57) - நதேஹம் நப்ராணாந் நசஸுக மசேஷாபிலக்ஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ஃபூதம் நாத! ஶ்ஷணமபிஸஹே யாது சததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மது மதந விஜ்ஞாபந மிதம் – என்ற ச்லோகம் ஆகும். இதன் பொருள் - எனக்கு எஜமானனாக உள்ளவனே! உன்னுடைய கைங்கர்யம் என்பதான் ஐச்வர்யத்திற்கு மாறாக உள்ள எனது சரீரத்தை நான் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேன்; இந்தச் சரீரம் நிலைநிற்கக் காரணமாக உள்ள பலவற்றையும் பொறுக்கமாட்டேன்; அனைவராலும் விரும்பப்படும் சுகத்தையும் பொறுக்கமாட்டேன்; புத்திரர்கள், மனைவி, உறவினர்கள் போன்றவர்களையும் பொறுக்கமாட்டேன்; இவை அனைத்தும் அனுபவிக்கவல்ல ஆத்மாவையும் பொறுக்கமாட்டேன்; இவை அனைத்தும் அனுபவிக்க அடையாளம் தெரியாதபடி நூறு பகுதிகளாகப் பிளந்து போகட்டும்; எனது இந்த விண்ணப்பம் உண்மையானது; இவ்விதம் இல்லை என்றால், உம்மிடம் பொய் உரைத்தமைக்காக மது என்ற அசுரன் எப்படி அழிந்தானோ அது போன்று அழிந்து போகிறேன் - என்பதாகும். ஆக ஸர்வேச்வரனின் கைங்கர்யத்திற்குப் புறம்பாக உள்ள அனைத்தும் அஹங்காரம் என்பதுடன் சேர்வதால் விடத்தக்கவை என்பது கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் – அநந்தரம், மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்களில் தலையானவர் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எம்மாவீட்டுத் திறமும்) என்று. அதாவது - “ஆழ்வீர் மோக்ஷத்தைக் கொள்ளும்” என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிற மோக்ஷம் எப்ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமா யிருந்ததேயாகிலும், அதின் இடையாட்டமும் ப்ரஸங்கிக்கக் கடவோ மல்லோமென்கை. இத்தால் – தன்னுகப்பால் வரும் மோக்ஷமும் அஹங்காரம் கர்ப்பமாகையாலே, ஐச்வர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - அடுத்து மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவர்களான ஆழ்வார்களில் முதன்மையான ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியை - எம்மாவீட்டுத் திறமும் – என்று உரைக்கிறார். இதன் பொருள் – ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “ஆழ்வாரே! இதோ மோக்ஷத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்”, என்கிறான்; இதற்கு ஆழ்வார், “நம்முடைய

மகிழ்ச்சிக்காக இவன் நமக்கு அளிக்கின்ற மோஷும் மேன்மையானதே என்றாலும், அது புருஷார்த்தம் ஆகாது”, என்று எண்ணினார் - என்பதாகும். ஆகவே நமது மகிழ்ச்சிக்காகக் கிட்டும் மோஷும் என்பது அஹங்காரத்தை அனுமதிக்கக்கூடும் என்பதால், ஐச்வர்யம் போன்று இத்தகைய மோஷமும் கைவிடத்தக்கதே என்று உணர்த்தப்பட்டது.

183. ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷஸ்பர்சம் போலே, அநுகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷமிச்ர போஜனம் போலே.

அவதாரிகை - ஆக அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச் செய்தார் கீழ்; அநந்தரம் விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (ப்ரதிகூலவிஷய ஸ்பர்சம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை அஹங்காரம் ஏற்படுத்துகின்ற கொடுமைகள் பற்றி விரிவாக அருளிச்செய்தார். அடுத்து புலன்களின் விஷயங்கள் குறித்த கொடுமைகள் பற்றி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரதிகூல விஷயமாவது) லோகவிருத்தமுமாய் நரகஹேதுவுமாயிருந்துள்ள நிஷித்த விஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை விஷஸ்பர்சம்போலே என்றது - ப்ராணபாதகத்வேந ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ராதிகூல்யந் தோற்றநின்ற ப்ராணனை முடிக்கும் விஷஸ்பர்சம்போலே, சாஸ்தர நிஷித்தயா ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ரதிகூல மென்றே தோற்றியிருந்து ஸ்வரூப நாசத்தைப் பண்ணுகையாலே. (அநுகூல விஷயமாவது) - லோகவிருத்தமுமன்றிக்கே நரகஹேதுவுமன்றிக்கே விசிஷ்ட வேஷாநுகூலமாயிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை (விஷமிச்ர போஜனம் போலே) என்றது - விஷமிச்ராந்ந போஜனம் அதறியாதவனுக்கு அநுகூலமென்றே தோற்றியிருந்து அவன் ப்ராணனை முடித்துவிடுமாப்போலே, சாஸ்தர விஹிதயா ப்ரஸித்தமாகையாலே அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையாலே. “விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம், உபபுக்தம் விஷம்ஹந்தி விஷயாஸ் ஸ்மரணாதபி” என்று புஜிக்கவும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷத்திற்காட்டில் விஷயமதி க்ரூரமென்னாநின்றதிறே.

விளக்கம் – “ப்ரதிகூல விஷயம்” என்றால், இந்த உலகினரால் வெறுக்கத்தக்கதாகவும், நரகம் ஏற்படக் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய மற்றவர் மனைவியை நாடுதல் போன்ற செயல்களாகும். இப்படிப்பட்டவர்களின் சேர்க்கை என்பதை “விஷஸ்பர்சம்” போன்றது என்றார். இவை உயிரை எடுக்கவல்ல விஷம் போன்று அல்லது விஷத்தின் தொடர்பு போன்று சாஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்படுவதன் காரணமாக ப்ரதிகூலம் என்றே தோற்றம் அளித்து, ஸர்வேச்வரனின் இன்பத்திற்காக மட்டுமே உள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடுவதால் “விஷஸ்பர்சம்” போன்றது என்கிறார். “அநுகூலவிஷயம்” என்றால் இந்த உலகினரால் வெறுக்கப்படாததாகவும், நரகம் ஏற்படக்காரணமாக ஆகாததும், சரீரத்துடன் கூடியதான ஆத்மாவிற்கு நன்மை அளிப்பதாகவும், சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டதும் ஆகிய தனது மனைவியுடன் சேர்தல் போன்றவையாகும். இவை “விஷமிச்ர போஜனம் = விஷம் கலந்த உணவு” போன்றவை என்கிறார். விஷம் கலந்த உணவை ஒருவன் உண்டால், அதனை அறியாமல் உண்ட அவனுக்கு அந்த உணவு நன்மை அளிப்பது போன்று காணப்பட்டாலும், விஷமானது உயிரைக் குடித்துவிடும்; இது போன்று ஆத்மாவிற்கு நன்மை அளிப்பது போன்று தோன்றினாலும் ஆத்மாவானது “ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே நான் இன்பமான பொருளாக இருப்பேன்” என்று எண்ணுவதை மாற்றி, அதன் ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும். இதற்கான ப்ரமாணம் – விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம், உபபுத்தம் விஷம்ஹந்தி விஷயாஸ் ஸ்மரணாதபி - விஷத்திற்கும் புலன்களின் விஷயங்களுக்கும் மிகுந்த வேறுபாடு உள்ளது; எப்படி எனில், விஷம் உண்டால் மட்டுமே கொல்லும், விஷயங்கள் நினைக்கப்பட்டவுடன் கொன்றுவிடும் – என்பதாகும். ஆகவே உண்ணவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், நினைக்கப்பட்டவுடன் கொல்லுவதால், விஷத்தைக் காட்டிலும் புலன்களின் விஷயங்கள் மிகவும் கொடியவை என்கிறார்.

184. அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போலேயும் ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலேயொதுங்க நினைக்குமாபோலேயும் விஷய ப்ரவணானாய் ஸுகிக்க நினைக்கை.

அவதாரிகை - இப்படி விநாசகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்குமது விபரீதஜ்ஞாந கார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாண ப்ரஸித்த த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (அக்நி ஜ்வாலையை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கெடுதலை மட்டுமே அளிப்பதாகிய புலன்களின் விஷயங்களில் அதிகமான ஈடுபாடு கொண்டவனாக, இன்பத்தை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் நிறைந்தவனாக இருத்தல் என்பது விபரீத ஞானத்தின் செயல்பாடு காரணமாகவே ஏற்படுகிறது என்பதை ப்ரமாணங்களில் கூறப்படும் உவமைகள் மூலம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “ஆஸ்வாத்ய தஹந ஜ்வாலாமுதந்யாசமநம் யதா ததா விஷய ஸம்ஸர்காத் ஸுகசிந்தா சரீரிண:” என்றும், “விஷயாணாந்து ஸம்ஸர்காத் யோ பிபர்த்தி ஸுகம் நர: ந்ருத்யத: பணிந்ச்சாயாம் விச்ரமாயாச்ரயேத ஸ:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞானத்தாலே தாபஹேதுவான அக்நி ஜ்வாலையை விழுங்கித் தன்விடாய் தீர நினைக்குமாப்போலேயும்; ஆதித்ய கிரணங்களாலே அதிமாத்ர தப்தனானவன் அந்த தாபத்தை யாற்றுகைக்காக நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆகாம்யநர்த்தத்தை நிரூபியாதே, அத்யந்த குபிதமாய்ப் படத்தை விரித்து நின்றாடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாப்போலேயும் இருப்பதொன்று, பாதகமான விஷயங்களை ஸுகாவஹமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணனாய் அவற்றை யநுபவித்து ஸுகிக்க நினைக்குமதென்றபடி.

விளக்கம் - ஆஸ்வாத்ய தஹந ஜ்வாலாமுதந்யாசமநம் யதா ததா விஷய ஸம்ஸர்காத் ஸுகசிந்தா சரீரிண: - அக்னியின் ஜ்வாலைகள் மூலம் தனது தண்ணீர்த் தாகத்தைத் தீர்க்க எண்ணுவது போன்று, உலகவிஷயங்களின் இன்பம் மூலமாக ஆத்மாவிற்ரு இன்பம் சேர்க்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறான் - என்றதுகாண்க. ஆக, மிகுந்த தண்ணீர்த் தாகம் கொண்டவன் தன்னுடைய விபரீதமான ஞானம் காரணமாக, தனக்குத் தாகம் ஏற்படக் காரணமாக இருக்கின்ற அக்னியின் ஜ்வாலையையே விழுங்கித் தனது தாகம் தீர்க்க எண்ணுவது போன்று - என்று கருத்து. விஷயாணாந்து ஸம்ஸர்காத் யோ பிபர்த்தி ஸுகம் நர: ந்ருத்யத: பணிந்ச்சாயாம் விச்ரமாயாச்ரயேத ஸ: - உலகவிஷயங்கள் மூலம் யார் ஒருவன் இன்பம் அனுபவித்தபடி உள்ளானோ அவன் படம் விரித்து ஆடுகின்ற பாம்பின் நிழலில் இளைப்பாரச் சென்றவன் போன்று ஆவான் - என்றது காண்க. சூரியனின் சுட்டுப் பொசுக்குகின்ற கதிர்களின் வெப்பம் காரணமாக மிகுதியாகத் தாக்கப்பட்டவன், அந்த வேதனை தீர்வதற்காக, நிழலை அடையும்விதமாக, தனக்கு ஏற்பட உள்ள தீமையை எண்ணாமல், மிகுந்த கோபத்துடன் படம் எடுத்து ஆடும் பாம்பின் நிழலில் ஒதுங்குவது போன்று - என்று கருத்து. தீமை தரவல்ல விஷயங்களை, சுகம் அளிப்பவை என்று மயங்கி

அவற்றில் மிகுந்த ஆசை கொண்டவனாக, அவற்றை அனுபவித்து இன்பம் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணுகிறான்.

185. அசுணமா முடியுமாபோலே பகவதநுபவைகபரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன் விஷயதர்சநத்தாலே முடியும்படி.

அவதாரிகை - விஷய ஸ்பர்சம் ஸ்வரூப நாசகம், விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்குமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ய மென்றிறே கீழ்ச்சொல்லி நின்றது; இவ்விஷய ஸ்பர்சம் வேண்டா, பகவத் குணங்களிலே நைந்திருக்குமவன் இவற்றைக் காணவே முடியமென்கிறார் மேல் (அசுணமா) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - உலகவிஷயங்களின் தொடர்பு என்பது ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும் என்றும், உலகவிஷயங்களின் மீது ஆசை கொண்டவனாக இன்பம் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணமானது விபரீத ஞானத்தின் செயல் என்றும் உரைத்தார். இத்தகைய உலக விஷயங்களில் தொடர்பு ஏற்பட்டால் மட்டுமே ஒருவனை அவை முடிக்கும் என்பது அவசியம் அற்றது; ஸர்வேச்வரனின் குணங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி உள்ள ஒருவன், இவற்றைக் கண்ணால் கண்டாலே முடிந்துவிடுவான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அசுணமாவென்கிற பகவதி அதிமதுரமான கரந ச்ரவணத்தாலே நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாயிளகின தசையிலே அதிகடிநமான பறையைடிக்கக் கேட்டுப் பட்டுக் கிடக்குமாப்போலேயாய்த்து, பகவதநுபவமொன்றிலுமே தத்பரனாய் தத்குண ரஸத்திலே நைந்து இதர விஷயங்களின் பேர் கேட்கிலும் மாந்தும்படி ம்ருது ப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன் பகவதேகபோகத்வரூப ஸ்வரூப நாசகங்களான விஷயங்களைக் கண்ட மாத்ரத்திலே யேங்கி முடியும்படி யென்கை.

விளக்கம் - அசுணமா என்று ஒரு பறவை உள்ளது. அது மிகவும் இனிமையான இசையைக் கேட்டவுடன் நீர்ப்பண்டம் போன்று உருகி நிற்கும். ஆனால் அந்தப் பறவை மிகவும் கடினமான பறை இசையைக் கேட்டவுடன் இறந்துவிடும். இது போன்று ஒருவன் ஸர்வேச்வரனின் அனுபவம் என்பதில் மட்டுமே ஈடுபாடு கொண்டு, அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக, அவனது குணங்களை எப்போதும் எண்ணி, அந்தக் குணங்களின் இனிமையில் ஊறிப்போய், மற்ற விஷயங்கள் பற்றி அவற்றின் பெயரைக் கேட்டவுடனேயே மயங்கும்படி மென்மையான தன்மை கொண்டு இருக்கக்கூடும்.

இப்படிப்பட்டவன், ஸர்வேச்வரனின் அனுபவத்தை மட்டுமே இன்பமாகக் கொண்டுள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அழிக்கக்கூடிய விஷயங்களைக் கண்களால் கண்டவுடனேயே முடித்துவிடுவான்.

186. “காட்டிப்படுப்பாயோ” என்னக்கடவதிறே.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தை ஆப்தவசந்தாலே யிசைவிக்கிறார் (காட்டி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதை நம்புவதற்கு ஏற்ப உள்ள உயர்ந்தவர்களின் சொற்கள் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அல்ப ரஸங்களாய் அநேகவிதங்களாயிருந்துள்ள துர்விஷயங்களைக் காட்டி, அவற்றோடு பொருந்தாதபடியாய் அவற்றுக்குப் பாங்கான நிலத்திலேயிருக்கைக் கீடான பாபத்தைப் பண்ணின வென்னை முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ வென்றபடி.

விளக்கம் - மிகவும் அற்பமான சுவையும், பலவிதங்களாகவும் உள்ள புலன்கள் மூலம் கிட்டக்கூடியவற்றை இன்பங்களாகக் காண்பிக்கிறாய்; அவற்றுடன் பொருந்தாமலும், அந்த இன்பங்களை அனுபவிக்க ஏற்றதாக உள்ள இந்த உலகில் இருப்பதற்குத் தகுதியான பல பாவங்கள் செய்த என்னை நீ முடிக்கப்பார்க்கிறாய் போலும் - என்று திருவாய்மொழியில் ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் உரைத்ததைக் காண்பிக்கிறார்.

187. அஜ்ஞானான விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸ்திகனைப்போலே; ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே.

அவதாரிகை - ஏவம்பூத விஷய தோஷத்தை யறியாமையாலே யிதிலே ப்ரவணனானமவனுக்கும், இத்தை யறிந்துவைத்தே ப்ரவணனானமவனுக்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (அஜ்ஞானான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டதான ஐந்து புலன்களின் மூலம் அடையப்படுகின்ற இன்பங்கள் என்பதன் தோஷத்தினை அறிந்து கொள்ளாமல், அவற்றின் மீது விருப்பம்

கொள்பவன், மற்றும் இவற்றின் தோஷங்களைப் பற்றி நன்றாக அறிந்த பின்னரும் அவற்றின் மீது ஆசை கொள்பவன் ஆகிய இருவருக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினை இந்தச் சூர்ணை மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அஜ்ஞானான விஷய ப்ரவணனாகிறான்) – விஷயங்களினுடைய தோஷபூயஸ்தையையும் ஸ்வரூப விருத்தத்தையையும் அறியாதே, அவற்றை யாசைப்பட்டு மேலே விழுகிறவன். (கேவல நாஸ்திகனாகிறான்) – தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேச்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியொன்று மின்றிக்கே ஸ்வைர ஸஞ்சாரபரணாய் திரிகிற சுத்த நாஸ்திகன். (ஜ்ஞானவானான விஷய ப்ரவணனாகிறான்) – விஷயங்களினுடைய தோஷதுஷ்டதையையும் ஸ்வரூப விருத்ததையையு மறிந்துவைத்தே, அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன். (ஆஸ்திக நாஸ்திகனாகிறான்) – தர்மாதர்மாதிரி ஸகல ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாண மென்றிசைகையாலே யாஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி யிருப்பானாய். அந்த சாஸ்த்திர மர்யாதையிலடங்காதே தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகையாலே நாஸ்திக ஸமனாயிருக்குமவன்.

விளக்கம் - “அஜ்ஞானான விஷய ப்ரவணனாகிறான்” என்பது யார்? புலன்களின் மூலம் கிட்டக்கூடிய இன்பங்கள் அனைத்தும் நிலையாக இல்லாதவை என்னும் தோஷம் கொண்டுள்ளதையும், அவை தனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக உள்ளதையும் அறியாமல், அவற்றின் மீது ஆசை கொண்டு, அவற்றில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவன் ஆவான். “கேவல நாஸ்திகனாகிறான்” என்பது யார்? தர்மம், அதர்மம், பரலோகம், சேதனர், ஈச்வரன் உள்ளிட்ட பலவற்றையும் குறித்து உணர்த்துகின்றதான சாஸ்த்ரங்களில் எந்தவிதமான புத்தியும் இல்லாமல் தனது விருப்பத்தின்படியே திரிகின்ற முழு நாஸ்திகன் ஆவான். அதாவது புலன்களின் இன்பங்கள் பற்றிய தோஷம் அறியாமல் அவற்றில் ஈடுபடுபவன், இத்தகைய நாஸ்திகன் போன்றவன் ஆவான் என்று கருத்து. “ஜ்ஞானவானான விஷய ப்ரவணனாகிறான்” என்பது யார்? புலன்களின் மூலம் கிட்டுகின்ற இன்பங்கள் தோஷம் நிறைந்தவை என்பதை அறிந்திருந்தும், அவை ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்பவை அல்ல என்பதை அறிந்திருந்தும், அவற்றில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவன் ஆவான். இவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதை அடுத்து கூறுகிறார். “ஆஸ்திக நாஸ்திகனாகிறான்” – தர்மம் எது, அதர்மம் எது என்பதைத் தெளிவாக உரைக்கின்ற சாஸ்த்ரங்களை ப்ரமாணம் என்று இவன் ஏற்றுக் கொள்வதால் ஆஸ்திகன் என்று உரைக்கலாம்; ஆனால் அந்த சாஸ்த்ரங்களில் உரைக்கப்பட்டபோதிலும் அவற்றை

மதிக்காமல், புலன்களின் இன்பங்கள் குறித்த விஷயத்தில் தனக்குத் தோன்றியபடி திரிவதால் நாஸ்திகனுக்கு ஒத்தவன் ஆகிறான்.

188. கேவல நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும் திருந்த வொண்ணாது.

அவதாரிகை - த்ருஷ்டாந்தபூதரான விவர்களிருவர்க்கும் விசேஷமேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (கேவல) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - உவமையாக கூறப்பட்ட இந்த இருவருக்கும் உள்ள விசேஷம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்று, தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகிறவனை சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக் குறுப்பான உபதேசங்களைப் பண்ணி விதிநிஷேத வச்யனாம்படி திருத்தலாம்; சாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனாய் தத்ப்ரதிபாத்ய ப்ரமேயங்களையும் அறிந்துவைத்து, பாப பயமின்றியே, நாஸ்திகவத் ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கிறவனைச் சொல்லி யறிவிக்கத்தக்க தொன்றில்லாமையாலே உபதேச முகத்தா லொருநாளும் திருத்தவொண்ணாதென்கை. இத்தால் - அஜ்ஞான விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாத்யுபதேச முகத்தாலே விரக்தனாம்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞாநவானான விஷய ப்ரவணனை, விஷயதோஷாதிகளை வ்யக்தமாக வறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக் கிறவனாகையாலே ததுபதேசத்தா லொருநாளும் திருத்த வரிதென்றதாய்ந்து. “அஜ்ஞாஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதர மாராத்யதே விசேஷஜ்ஞா: , ஜ்ஞாநலவதுர்விதத்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜபதி” என்னக்கடவதிறே. ஆகையால் அவனிலுமிவன் நிக்ருஷ்டதமனென்று கருத்து.

விளக்கம் - “சாஸ்த்ரங்களே இல்லை” என்று கூறியபடி, தனக்குத் தோன்றியபடி திரிபவனை, நாம் சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கை ஏற்படும்படிச்செய்யலாம்; எப்படி என்றால் தகுந்த உபதேசங்கள் செய்து, சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவை மற்றும் விலக்கப்பட்டவை குறித்து உபதேசம் செய்து அந்த நாஸ்திகனைத் திருத்திவிடலாம். ஆனால் சாஸ்த்ரங்களே தகுந்த ப்ரமாணங்கள் என்ற அறிவு கொண்டவனாக, அவற்றில் கூறப்படும் பாவங்கள் பற்றி எந்தவிதமான அச்சமும் இல்லாமல், நாஸ்திகன் போன்று தனது மனதின் வழியே திரிகின்றவனைச் சொல்லித் திருத்த ஏதும் இல்லாத

காரணத்தினால், எந்த உபதேசம் மூலமும் அவனைத் திருத்த இயலாது. ஆக அறிவில்லாத காரணத்தினால் புலன்களின் இன்பங்கள் மீது விருப்பம் கொண்டு திரிபவனை, அவற்றில் உள்ள தோஷங்கள் போன்றவற்றை அவனுக்கு விளங்கும்படி எடுத்துக்கூறி, இதனால் அவன் அந்த விஷயங்களில் வைராக்யம் கொண்டவனாக ஆகும்படிச் செய்யலாம். ஆனால் அனைத்தும் தெரிந்திருந்தும் புலன்களின் இன்பங்களின் பின்னே செல்பவன், அவற்றின் தோஷங்கள் குறித்து விளக்கமாக உணர்ந்தவன் என்பதால் எந்தவிதமான உபதேசம் மூலமும் அவனை ஒருநாளும் திருத்த இயலாது. அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதர மாராத்யதே விசேஷஜ்ஞஃ, ஜ்ஞாநலவதுர்விதத்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜபதி - ஏதும் அறியாமல் உள்ளவன் எளிதாக சாஸ்த்ர ஞானத்தைப் பெறும் தகுதி கொண்டவன்; ஞானம் உள்ளவன் மிகவும் எளிதாக அறியத்தக்கவன்; சிறியதான அற்ப ஞானம் கொண்டவன் கர்வம் உள்ளவன் என்பதால் அவனை நான்முகனாலும் திருத்த இயலாது - என்றது காண்க.

189. இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

அவதாரிகை - (தன்னைத்தானே) என்கிற வாக்யத்திள் ஸ்வரூப நாசகங்களாகச் சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் க்ரௌர்யத்தைத் தனித்தனியே யருளிச்செய்தார் கீழ்; உபயத்துக்கு முள்ளதொரு க்ரௌர்ய விசேஷத்தை தந்த்ரேண வருளிச் செய்கிறார் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - "தன்னைத்தானே" என்றுள்ள சூர்ணை 180ல், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அழிப்பதாக உள்ள அஹங்காரத்தின் கொடுமை பற்றியும், புலன்களின் கொடுமை பற்றியும் தனித்தனியாக உரைத்தார். இனி இவை இரண்டிற்கும் உள்ள கொடுமை குறித்த விஷயத்தை ஒரே சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உக்த தோஷ யுக்தமான விவ்வஹங்காரமும் விஷய ப்ராவண்யமுமாகிற விரண்டும், தானானவாகாரத்தாலே நின்று நசிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, பாகவதாபசாரமாகிற மஹாநர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபநாசத்தைப் பண்ணுமென்கை. (ஸ்வரூபேண) என்றது, ஸ்வேநரூபேண வென்றபடி.

அஹங்காராதிகளிலே ப்ரவணானாலுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினாலுள்ள பகவந் நிக்ரஹம்.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டு வந்த தோஷங்களுடன் கூடிய அஹங்காரம் மற்றும் புலன்களின் இன்பங்கள் மீது விருப்பம் ஆகிய இரண்டும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழிப்பதுடன் மட்டும் நிற்பதில்லை. அவை பாகவத அபசாரம் என்பதான மிகப் பெரிய கேட்டினையும் ஏற்படுத்தி ஆத்மாவை அழித்துவிடும். ஸ்வரூபேண என்பதன் மூலம் தாமான தன்மை என்பது கூறப்பட்டது. பாகவத அபசாரம் செய்தால் ஏற்படும் பகவானின் தண்டனை என்பது, அஹங்காரம் மற்றும் விஷயங்களின் மீது கொள்ளும் ஆசை என்பதான தண்டனையைக் காட்டிலும் கொடியது என்று கருத்து.

190. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவதவிரோதம் பண்ணிப்போருமவர்கள் தக்தபடம் போலே.

அவதாரிகை - ஆனால் பாகவத விரோதம் விளைந்தபோதே ஸ்வரூப நாசம் பிறக்குமாகில், பாகவத விரோதத்தைப் பண்ணிப் போராநிற்கச்செய்தே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாமரூபங்களையுடையராய் கொண்டிருக்கிறபடி யெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாம ரூபங்களை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பாகவத அபசாரம் ஒன்றே ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை ஏற்படுத்தப் போதுமானது. இப்படி உள்ளபோது, பாகவதர்களிடம் விரோதம் பாராட்டுவது மட்டும் அல்லாமல், தங்களது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி “தாஸன்” என்ற பெயரையும், திருமண் உள்ளிட்ட பலவற்றையும் தரித்துக்கொண்டவர்கள் உள்ள நிலை என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, வைஷ்ணவத்வ சிஹ்நமான தாஸ்ய நாமத்தையும் ததநுகுணமான ரூபத்தையுமுடையராய்க் கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதி வச்யராய் பாகவதர்கள் திறத்திலே விரோதத்தைப் பண்ணிப் போருமவர்கள், உருக்குலைய வெந்திருக்கச்செய்தே உருவுடைத்துப்போலே தோற்றிருக்கும் தக்த படத்தோடு ஸத்ருசரென்கை.

விளக்கம் - வைஷ்ணவர்கள் என்றுள்ள தன்மைக்கு ஏற்றபடி “தாஸன்” என்ற பெயரை ஏற்றுக்கொள்ளுதல், அதற்கு ஏற்றபடியான ரூபத்தையும் கொள்ளுதல் (பன்னிரண்டு திருமண்காப்பு தரித்தல் போன்றவை) ஆகியவற்றை ஒரு சிலர் செய்யக்கூடும். ஆனாலும் தங்கள் மனதில் வைஷ்ணவத்தில் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் இல்லாமல், அஹங்காரம் போன்ற பலவற்றில் ஊறியவர்களாக, பாகவதர்களிடம் விரோதம் பாராட்டியபடி இருப்பார்கள். இவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்றால், உள்புறம் நன்றாகத் தீயில் வெந்து போய், ஆனால் புடவை என்ற தோற்றம் மாறாமல், மடிப்பு கலையாமல் உள்ள “மடித்த வெந்த புடவை” போன்றவர்கள் ஆவர்.

191. மடிபுடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவுமொத்துக் கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

அவதாரிகை - தக்தபடத்தின்படிதன்னை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (மடி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - வெந்த புடவையின் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தட்டிமடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவவெங்கும் வெந்திருக்கச் செய்தே உண்டையும் பாவும் முன்புபோலே யொத்திருக்கும். ஒரு காற்று வந்து சிதறவடித்தவாறே யுருக்காணவொண்ணாதபடி பாறிப் பறந்து போமென்கை. அப்படியே, அபசாராக்நி தக்தராய் வைத்து நாமரூபங்களோடே யிருக்கிறவர்களும் பகவந் நிக்ரஹ விஷேத்தாலே பாறவடியுண்டு உருமாய்ந்து போவர்களென்று கருத்து.

விளக்கம் - மடிப்புடவை என்றால் மடித்து வைக்கப்பட்ட துணி ஆகும். மடித்து வைக்கப்பட்ட நிலையிலேயே தீயில் எரிந்து போன ஒரு துணியை எடுத்து அதன் மடிப்பு கலையும்படி பிரித்துப் பார்த்தால், தறியில் உள்ள நூலும், தறியின் அடிப்பாகத்தில் உள்ள நூலும் எவ்விதம் சேர்த்திருக்குமோ (ஒத்தபடி இருக்குமோ) அது போன்றுதான் காணப்படும். ஆனால் அப்போது பலமாக ஒரு காற்று வீசும்போது துணி என்ற வடிவமே சிதைந்து போகும்படி, சிதறி, பறந்துவிடும். அது போன்று அபசாரம் என்ற தீயினால் எரிக்கப்பட்டவர்கள், திருமண் மற்றும் தாஸன் என்பதான அடையாளங்களுடன் உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரனின் தண்டனை காரணமாக உருமாறிச் செல்வார்கள் என்று கருத்து.

192. "ஈச்வரனவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமை" என்று ஜீயரருளிச்செய்வார்.

அவதாரிகை - பாகவதாபசாரம் பண்ணினால் ஈச்வரன் அஸஹமாநனாய் உசிததண்டம் பண்ணுமென்னுமத்தை ஆப்தவசந்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பாகவதர்களிடம் அபசாரம் செய்தால், அதனைக் காணும் ஈச்வரன் பொறுத்துகொள்வதில்லை. அதற்கு ஏற்றபடியான தண்டனையை அளிக்கிறான் என்பதை நம்பத்தகுந்தவர்களின் சொற்கள் கொண்டு இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னையழியமாறி இதர ஸஜாதீயனா யவதரித்தும் கை தொடானாய் நின்று செய்த ஹிரண்ய ராவணாதி நிரஸந ரூபாத்யதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களெல்லாம், ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோபாகவத விஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின வபசாரம் ஸஹியாமையாலே யென்று ஆப்ததமரான நஞ்ஜீய ரருளிச்செய்வரென்கை.

விளக்கம் - தன்னுடைய நினைவு ஒன்றின் மூலம் மட்டுமே அனைத்தையும் நடத்தவல்லவனாகிய, அனைத்து வலிமையும் கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய தன்மைகள் மற்றும் உருவத்தை மாற்றியபடி, பல குலங்களில் வந்து அவதரிக்கிறான். அப்படி அவதரித்ததுடன் மட்டுமே அல்லாமல், நினைவினாலேயே அனைத்தையும் செய்யவல்ல அவன், தனது திருக்கரங்களால் இரணியன் மற்றும் இராவணன் ஆகியோர்களை அழித்தான். இப்படியாக மனிதச் செயல்களுக்கு அப்பாற்பட்டதான செயல்கள் செய்தான். ஏன் என்றால் – அவர்கள் இருவரும் ப்ரஹ்லாதன் மற்றும் பல மஹரிஷிகளுக்குச் செய்த எல்லையற்ற அபசாரங்களைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத காரணத்தினால்தான் என்பதை, நம்பத்தகுந்தவர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவரான ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

193. அவமாநக்ரியா

அவதாரிகை - இந்த பாகவதாபசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தில் பகவ துத்தியை தர்சிப்பிக்கிறார் (அவமாநக்ரியா) என்று.

விளக்கம் – பாகவத அபசாரத்தின் கொடுமையைப் பற்றி ஸர்வேச்வரனின் சொற்கள் மூலமாகவே உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “யா ப்ரீதிர் மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்பக்தேஷு ஸதாஸ்துதே, அவமாந க்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத்” என்றானிறே.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் – யா ப்ரீதிர் மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்பக்தேஷு ஸதாஸ்துதே, அவமாந க்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத் - என் மீது எத்தகைய ப்ரேமை உனக்கு ஏற்பட்டதோ அதே ப்ரேமை எனது அடியார்கள் மீதும் உனக்கு உண்டாகக் கடவது. அந்த பக்தர்களிடம் செய்யப்படும் அபசாரம் என்பது அனைத்து உலகங்களையும் அழித்துவிடும் - என்று ஸர்வேச்வரனே கூறியது காண்க.

194. பாகவத்ஜாபசாரத்தான அநேகவிதம்

அவதாரிகை - இப்படிப்பட்ட பாகவதாபசாரத்தினுடைய வைவித்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (பாகவதாபசாரந்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இப்படியாக உள்ள பாகவத அபசாரம் என்பது பலவிதமாக உள்ளது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அநேக விதம்) என்றது, ஜந்மநிருபணம், ஜ்ஞாந நிருபணம், வ்ருத்த நிருபணம், ஆகார நிருபணம், பந்து நிருபணம், வாஸ நிருபணம் இத்யாதிகளாலே பலபடிப்பட்டிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - பாகவதர்களின் பிறப்பு குறித்து ஆராய்தல், அவர்களின் ஞானம் குறித்து ஆராய்தல், அவர்களது ஒழுக்கம் குறித்து எண்ணுதல், அவர்களின் உருவம் குறித்து எண்ணுதல், அவர்களது உறவினர்கள் குறித்து ஆராய்தல், அவர்களின் இருப்பிடம் குறித்து எண்ணுதல் போன்று பாகவத அபசாரம் என்பது பலவிதமாக உள்ளது.

195. அதிலே யொன்று அவர்கள் பக்கல் ஜந்மநிருபணம்.

அவதாரிகை - அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, ஜந்மநிருபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை யருளிச் செய்வதாக, அதை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார் (அதிலே யொன்று அவர்கள் பக்கல் ஜந்மநிருபணம்) என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள பலவிதமான பாகவத அபசாரங்களில் ஒன்றான அவர்களது பிறப்பு பற்றி ஆராய்தல் என்பதால் ஏற்படுகின்ற கொடுமை பற்றி விளக்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் கொண்டு, அதனை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜந்மநிருபணமாவது) நிக்ருஷ்ட குலங்களிலே யவதீர்ணரான பாகவதர்களை, பகவதீயத்வ ப்ரயுக்தமான மாஹாத்மயத்தைப் பாராதே நிகர்ஷ புத்த்யா தத்தஜ்ஜந்மங்களை நிருபிக்கை.

விளக்கம் - ஜந்மநிருபணம் என்றால் என்ன? தாழ்ந்த குலங்களில் பிறந்த பாகவதர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனுடன் கொண்ட தொடர்பு காரணமாக உண்டாகின்ற பெருமை பற்றி சிலர் அறிவதில்லை; இதனால் அவர்களைத் தாழ்ந்தவர்கள் என்றே எண்ணியபடி, அவர்களது பிறப்பு பற்றி ஆராய்தல் என்று பொருள்.

196. இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.

அவதாரிகை - இதிலுடைய க்ரௌர்யம் தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடியார்களின் பிறவி பற்றி ஆராய்வதன் மூலம் ஏற்படவல்ல கொடுமை பற்றி இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுதான்) என்று - பாகவதஜந்ம நிருபணத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியாவது) ஆச்ரிதருகந்ததேனுமொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே, நிகர்ஷ புத்தி

பண்ணி விக்ரஹோபாதாந த்ரவ்ய மின்னதன்றோவென்று சிந்திக்கை; அதிலும் காட்டில் க்ரூரமாகையாவது - அததைப் பற்றவும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்த நிக்ரஹ ஹேதுவாகை.

விளக்கம் - "இதுதான்" என்பதன் மூலம் பாகவதர்களின் பிறவியை ஆராய்தல் என்பது கூறப்பட்டது. "அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியாவது" என்றால் என்ன? ஸர்வேச்வரன் செய்வது என்னவென்றால் - அவனது அடியார்கள் அவன் மீது மிகவும் ஆசை கொண்டு, ஏதேனும் ஒரு வஸ்துவை ஸர்வேச்வரனின் திருமேனியாகவே எண்ணக்கூடும்; ஸர்வேச்வரன் தனது அந்த உலகில் உள்ள தன் திருமேனி மீது எத்தகைய விருப்பம் கொண்டபடி உள்ளானோ அதே விருப்பத்துடன் அடியார்கள் வைத்துள்ள வஸ்துவையே தனது திருமேனி என்று கொண்டு அதில் எழுந்தருளுகிறான். இத்தகைய நிலையில் உள்ள அந்த வஸ்துவின் மேன்மையை அறியாமல், "இந்த விக்ரஹம் செய்யப்படுவதற்கு முன்னர் இந்தப் பொருள் இன்ன உலோகம் அல்லவோ?" என்று எண்ணுவதே இதன் பொருள் ஆகும். இதனைக் காட்டிலும் கொடுமை என்னவென்றால் - இப்படி அந்த வஸ்துவைப் பற்றி எண்ணுவதைக் காட்டிலும், ஸர்வேச்வரனின் மிகுதியான தண்டனைக்குக் காரணமாகவே "அடியார்களின் பிறவி பற்றி ஆராய்தல்" என்ற செய்கை உள்ளது என்று கருத்து.

196. அததை மாத்ருயோநி பரீக்ஷையோ டொக்கும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

அவதாரிகை - அது தன்னினுடைய க்ரௌர்யந்தா நெவ்வளவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனின் அர்ச்சா விக்ரஹம் பற்றி ஆராய்வது என்பதன் கொடுமை எப்படிப்பட்டது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம் மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹூர் மநீஷிண:" என்னா நின்றதிறே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷா ஸமமாக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருத்திக்கு நிதர்சநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தனமதிலும் க்ரூரமென்றிவர்க்குக் கருத்து. (மாத்ருயோநி பரீக்ஷையாவது) - அந்ய ஸ்த்ரீயோநி வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்ய நிரூபண வாஸநையாலே யித்தையும்ப்படி நிரூபிக்கை.

(அத்தோடொக்கும்) என்றது - இப்படி நிரூபித்தால் அதுக்கு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விக்ரஹோபாதாந சிந்தநத்திலு மத்தனைபாப முண்டென்றபடி.

விளக்கம் - அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம் மாத்ருயோநி பரீஷாயால் துல்யமாஹூர் மநீஷிண: - அர்ச்சை விக்ரஹங்கள் எந்த உலோகத்தால் செய்யப்பட்டவை என்று ஆராய்தல், பாகவதன் ஒருவனின் குலம் பற்றி ஆராய்தல், தாயின் யோநியை ஆராய்தல் ஆகிய மூன்றும் ஒரே செயல் போன்றது - என்றது காண்க. இப்படியாக திவ்யமங்கல விக்ரஹம் பற்றி ஆராய்தல், பாகவதன் ஒருவனின் குலம் பற்றி ஆராய்தல் ஆகிய இரண்டும் தாயின் யோனி ஆராய்ச்சி என்பதற்கு ஒப்பாகக் கூறப்பட்ட போதிலும், அந்தச் செய்கை என்பது அர்ச்சா விக்ரஹத்தை ஆராய்வதற்கு மட்டுமே ஒப்பாகும். ஏன் என்றால், பாகவதர்களின் பிறவி பற்றி ஆராய்வது இந்தச் செய்கைகளைக் காட்டிலும் கொடுமையானது என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். “மாத்ரு யோநி பரீஷைஷ” என்றால் என்ன? ஒரு பெண்ணின் பிறப்பு உறுப்பின் அழகினையும், அழகற்ற தன்மையையும் பற்றி ஆராய்ந்த அதே எண்ணத்தின் காரணமாக, தனது தாயின் யோனியையும் அதே போன்று எண்ணுதல் என்பதாகும். “அத்தோடொக்கும்” இந்தச் செய்கைக்கு எத்தனை பாவம் உண்டோ, அதே அளவு பாவம் அர்ச்சாவதார விக்ரஹத்தின் மூலப்பொருள் என்ன என்று ஆராய்வதிலும் உண்டு.

198. த்ரிசங்குவைப்போலே கர்மசண்டாளனாய் மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

அவதாரிகை - இவ்வபசாரத்துக்குப் பலம் தக்தபடம்போலே நஷ்ட கல்பனாயிருந்து தேஹாவஸாநத்திலே யுருமாய்ந்து போமளவேயல்ல, இவ்வபசாரம் பண்ணினபோதே கர்ம சண்டாளனாய் விடுமென்கிறார் (த்ரிசங்குவைப்போலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக பாகவத அபசாரத்தின் பலன் என்பது - வெந்த புடவையானது எவ்விதம் தனது உருத்தெரியாமல் போய்விடுமோ அது போன்று நாசம் அடைந்தவனாக, தனது சரீரத்தை விடுகின்றபோது உருமாய்ந்து போவது மட்டும் அல்ல. வேறு என்னவென்றால் - அத்தகைய அபசாரம் செய்த உடனேயே கர்மங்களின் காரணமாகத் தாழ்ந்த பிறவியை அடைந்து சண்டாளன் ஆகிறான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இஷ்டவாகு வம்ச்யனாயிருக்கிற த்ரிசங்குவாகிற ராஜா, தன் குல குருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட மஹர்ஷியை, “ஸசீர ஸ்வர்காவாப்த்யர்த்தமாக வென்னை யஜிப்பிக்கவேணும்” என்றபேசுஷிக்க; மஹர்ஷி, “அது நமக்கசக்யம்” என்ன; அங்கு நின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸ்ஸு பண்ணுகிற விடத்திலே சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி அவர்கள் மிகவு மநுவர்த்தித்து, “நீங்க ளென்னை யிப்படி யஜிப்பிக்க வேணும்” என்று நிர்பந்திக்க, “நீ துர்புத்தியா யிருந்தாய். மஹர்ஷி ‘போகாது’ என்றத்தை எங்களாலே செய்யப்போமோ” என்ன; “தேஷாம் தத்வசநம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாஷ்டரம் ஸராஜா புநரேவைதா நிதம் வசந அப்ரவீத். ப்ரத்யாக்க்யாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ் த்தைவச அந்யாம்கதிம் கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்திவோஸ்து தபோதநா:” என்று அவன் க்ருத்தனாய், “குருவானவரும் தத்புத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோ மென்றிகோளாகில் நான் மற்றோரிடத்திலே போகிறேன், நீங்கள் ஸுகமேயிருங்கோள்” என்ன; “ருஷிபுத்ராஸ்து தச்ச்ருத்வா வாக்யம் கோராபிஸம்ஹிதம் சேபு: பரம ஸங்க்ருத்தாச் சண்டாளத்வம் கமிஷ்யஸி” என்று ஸ்வாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களான தங்களையுமிவன் அவமதி பண்ணிச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் மிகவும் க்ருத்தராய், “நீ சண்டாளனாகக் கடவை” என்று சபிக்க; “அத ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டாளதாங்கத: நீலவஸ்த்ர தரோ நீல: புருஷோ த்வஸ்தமூர்த்தஜ: சித்ரமால்யாங்க ராகாச்ச ஆயஸாபரணோபவத்” என்கிறபடியே அநந்தரம் அவன் கர்மசண்டாளனாய் விட்டானிறே. அப்படியே, பாகவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாளனாய், ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ்த்வத்துக்குறுப்பாக மார்பிலிட்ட யஞ்ஞோபவீதந்தான் சண்டாள வேஷத்துக் கடைத்த வாராய்விடுமென்கை. அங்கு சாப ஸித்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த்து; இங்கு சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, ஜ்ஞாந த்ருஷ்டி விஷயமாக விருக்கும். “அநாசாராந் துராசாராநஜ்ஞாந்ருந் ஹீந ஜந்மந: மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - இஷ்டவாகு வம்சத்தில் வந்த த்ரிசங்கு என்ற அரசன் தனது குலகுருவான வசிஷ்ட முனிவரிடம் சென்று, “இந்தச் சரீரத்துடன் நான் ஸ்வர்க்கம் செல்ல ஒரு யாகம் இயற்ற நீங்கள் உதவவேண்டும்”, என்று கேட்டான். இதனைக் கேட்ட அந்த முனிவர், “இது நம்மால் செய்யத்தக்கது அல்ல”, என்று கூறிவிட்டார். உடனே அந்த அரசன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு அவரது புத்திரர்கள் தவம் இயற்றுகின்ற இடத்திற்குச் சென்றான். அவர்களிடம் தான் முனிவரிடம் உரைத்த செய்தியையும், முனிவர் தனக்கு உரைத்த பதிலையும் கூறியவனாக, அவர்களிடம் தொடர்ந்து, “நான் இவ்விதம் ஒரு யாகம் இயற்ற நீங்கள் உதவவேண்டும்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட அவர்கள், “நீ துர்புத்தி

கொண்டவனாக உள்ளாய். மஹரிஷி இயலாது என்று மறுத்த ஒன்றை எங்களால் செய்ய இயலுமோ?”, என்று உரைத்தனர். இந்த இடத்தில் திரிசங்கு அவர்களிடம் பின்வரும் வரிகளில் உள்ளபடி உரைத்தான்: இராமாயணம் பாலகாண்டம் (58-6) - தேஷாம் தத்வசநம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாஷ்டரம் ஸராஜா புநரேவைதா நிதம் வசந அப்ரவீத். ப்ரத்யாக்க்யாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ் த்தைவச அந்யாமகதிம் கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்திவோஸ்து தபோதநா: - ஆசார்யரும் அவரது புத்திரர்களாகிய நீங்களும் எனது வேண்டுகோளை மறுத்துவிட்டீர்கள்; உங்களால் நான் தள்ளப்பட்டேன்; தவத்தில் சிறந்தவர்களே! உங்களுக்கு நன்மை ஏற்பட்டும். நான் வேறு புகலிடம் தேடிச் செல்கிறேன் - என்றது காண்க. அதாவது அந்த அரசன் வசிஷ்டரின் புத்திரர்களுடைய கோபத்துடன் கூடிய சொற்களைக் கேட்டு, அவர்களிடம் மீண்டும் உரைக்கத் தொடங்கினான். மேலே உள்ள இராமாயண வாக்கியங்களின்படி அவன் அவர்களிடம், “குருவாக உள்ளவரும், அவரது புத்திரர்களாக உள்ளவர்களும் ஆகிய நீங்கள் மறுத்து விட்டீர்கள். ஆகவே நான் வேறு இடம் தேடிச் செல்கிறேன். நீங்கள் சுகமாக இருப்பீர்களாக”, என்று உரைத்தான். இராமாயணம் பாலகாண்டம் (58-8) - ருஷிபுத்ராஸ்து தச்ச்ருத்வா வாக்யம் கோராபிஸம்ஹிதம் சேபு: பரம ஸங்க்ருத்தாச் சண்டாளத்வம் கமிஷ்யஸி - அவனுடைய உள்ளத்தில் இருந்த வெறுப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இருந்த அந்தச் சொற்களைக் கேட்ட வசிஷ்டரின் புத்திரர்கள் மிகவும் கோபத்துடன், “நீ சண்டாளனாகப் போகக்கடவாய்”, என்று சபித்தனர் - என்று கூறியது போன்று, தனது ஆசார்யனையும் அந்த ஆசார்யனின் புத்திரர்களாகிய தங்களையும் அவன் அவமரியாதை செய்யும்படியாகக் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு மிகுந்த கோபம் கொண்டவர்களாக, “நீ சண்டாளனாக ஆவாய்”, என்று சபித்தனர். உடனேயே இராமாயணம் பாலகாண்டம் (58-9,10) - அத ராதர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டாளதாங்கத: நீலவஸ்த்ர தரோ நீல: புருஷோ த்வஸ்தமூர்த்தஜ: சித்ரமால்யாங்க ராகாச்ச ஆயஸாபரணோபவத் - அதன் பின்னர் அந்தச் சாபம் பெற்ற இரவுப்பொழுது கழிந்த பின்னர் அந்த அரசன் சண்டாளனாக மாறியிருந்தான்; கரியசரீரம் மற்றும் கரிய ஆடை அணிந்தவனாக, சிறிய தலைமுடி கொண்டவனாக, பிணச்சாம்பல் பூசப்பட்டவனாக, இரும்பால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள் அணிந்தவனாக நின்றான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவன் உடனேயே கர்மசண்டாளன் ஆகிவிட்டான். ஆக பாகவத அபசாரம் செய்தபோதே கர்மசண்டாளனாக மாறுதலும், ப்ரஹ்ம தேஜஸ் அளிப்பதான மார்பில் உள்ள யஜ்ஞோபவீதம் சண்டாள வேஷத்திற்கு ஏற்ற கயிர் போன்று மாறுவதும் நிகழும். திரிசங்கு விஷயத்தில் சாபம் மூலம் சண்டாளத்தன்மை கிட்டியதால் நம்மால்

காண இயலும்படி அவன் சண்டாளன் ஆனான்; ஆனால் பாகவத அபசாரம் குறித்த விஷயத்தில் சாஸ்த்ர விதிகள் கூறுவதால் ஞானக்கண்களால் மட்டுமே கர்மசண்டாளனாக ஆனதைக் காண இயலும். ப்ரஹ்மாண்டபுராணம் - அநாசாராந் துராசாராந்ஜ்ஞாத்ருந் ஹீந ஜந்மந: மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத் - ஆசாரத்தைக் கைவிட்டவர்களாகவும், தவறான ஆசாரத்தைக் கைக்கொண்டவர்களாகவும் எனது பக்தர்கள் இருக்கலாம்; ஆயினும் அவர்களை ஒரு அந்தணன் நிந்தித்தால் உடனேயே அவன் சண்டாளத்தன்மையை அடைந்து விடுகிறான் - என்றது காண்க.

199. ஜாதிசண்டாளனுக்குக் காலாந்தரத்திலே பாகவதனாகைக்கு யோக்யத்தை யுண்டு; அதுவுமில்லையிவனுக்கு.

அவதாரிகை - சண்டாளனோபாதியாகிலும் இவனுமொரு காலத்திலே யீடேறு மென்று நினைக்கைக் கவகாசமில்லாதபடி, ஜாதி சண்டாளனில் கர்மசண்டாளனுக்குள்ள தண்மையை யருளிச்செய்கிறார் (ஜாதி சண்டாளனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவன் பிறவிச்சண்டாளன் போன்று ஆனபோதிலும், பிறவிச்சண்டாளன் ஒரு காலகட்டத்தில் கரை ஏறி விடுகிறான் என்று கூறுவது போன்று, இவனைக் கூற இயலாதபடி ஆகிறான். பிறவியிலேயே சண்டாளனாக உள்ளதைக் காட்டிலும் இந்தக் கர்மசண்டாளனுக்கு உள்ள தாழ்வை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஜாத்யா சண்டாளனானவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாந்தரத்திலேயாதல் பகவத் கடாசுஷ முள்ளதொரு காலவிசேஷத்திலே நாம ரூபங்களை யுடையனாய் பகவத் ஸம்பந்த நிரூபிதனாகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அந்த யோக்யதையுமில்லை பாகவதாபசார ரூப கர்மத்தாலே சண்டாளனான இப்பாபிஷ்ட்டனுக்கு.

விளக்கம் - பிறப்பிலேயே சண்டாளனாகப் பிறக்க நேர்ந்தாலும், அந்தப் பிறவியிலோ அல்லது ஏதோ ஒரு பிறவியிலோ கிட்டுகின்ற பகவத் கடாசுஷம் காரணமாக, தகுதியான நாமரூபங்கள் கொண்டவனாக, பகவானுடன் இவன் தொடர்பு உடையவன் என்று எண்ணும்படியாக அறியக்கூடிய தகுதிகள் ஏற்படக்கூடும். ஆனால் பாகவத அபசாரம் காரணமாகக் கர்மசண்டாளனாக மாறியவனுக்கு, மிகுந்த பாவங்கள் நிறைந்தவன் என்பதால், இப்படிப்பட்ட தகுதிகள் எப்போதும் ஏற்படாது.

200. ஆரூடபதிதனாகையாலே.

வ்யாக்யானம் – அதுக்கடி, பாகவதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலே யேறி “பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி” என்னும்படி அதிக்ரூமான பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே பாறவடியுண்டு அத:பதித்தவனாகையாலே யென்கை.

விளக்கம் - (ஆரூடபதிதன் என்பவன் மேலே ஏறி, பின்னர், கீழே விழுந்தவன் ஆவான்) பகவானுக்கு அடிமை என்பதான உயர்ந்த தகுதியைப் பெற்று, வராஹ புராணம் – பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி – எனது அடியார்களை நிந்தித்தவர்களை நான் நூறு கோடி தாமரை மலர்கள் கொண்டு அர்ச்சித்தாலும் பொறுக்கமாட்டேன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் கொடுமான பகவத் தண்டனையை அடைகிறான். இதன் காரணம் பாகவத அபசாரம் ஆகும். ஆக உயர்ந்த நிலையில் இருந்து கீழே விழுகின்ற இவனுக்குச் சரியான அடியே ஏற்படும்.

201. இது தனக்கு அதிகாரி நியமமில்லை.

அவதாரிகை – இதுதான் ஜந்மாதிகளாலும் ஜ்ஞாநாதிகளாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் உத்க்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்றா லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலு மொக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் – இந்த பாகவத அபசாரம் எப்படிப்பட்டது? தங்களது பிறப்பு, ஞானம் போன்றவற்றால் கீழானவர்கள், இவற்றின் மூலம் உயர்ந்தவர்கள் விஷயத்தில் செய்கின்ற அபசாரமா? அல்லது பிறவி போன்றவற்றால் உயர்ந்தவர்கள், இவற்றின் மூலம் தாழ்ந்த அடியார்களுக்குச் செய்யும் அபசாரமா? இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பாகவதாபசாரத்துக்கு அப்படி யிருப்பதோ ரதிகாரி நியதியில்லை யென்கை.

விளக்கம் – பாகவத அபசாரத்திற்கு இது போன்ற பாகுபாடு ஏதும் இல்லை.

202. "தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

அவதாரிகை - இது தனக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்னு மாகாங்சைஷயிலே அருளிச் செய்கிறார் (தமர்களில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இது போன்ற பாகுபாடு இல்லை என்பதற்கான ப்ரமாணம் ஏதேனும் உண்டா என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸாங்கமாக ஸகல வேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணி ததீய ச்ரேஷ்ட்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும், தேவரீர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தைக நிரூபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிந்திப்பர்களாகில், காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே யவ்விடம் தன்னிலே யவர்கள் தாங்கள் சண்டாளரும் இவர்களுக்கொரு போலிமாத்த்ரமென்னும்படி யவர்களிற் காட்டி லத்யந்த நீசராவரென்று, தத்வயாதாதம்ய தர்சிகளான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச் செய்கையாலே யென்கை.

விளக்கம் - வேதங்கள் அனைத்தையும் அவற்றின் அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்து, அடியார்களில் மிகவும் உயர்ந்தவர்களாக இருந்து, உயர்ந்த பிறவிகளைப் பெற்றவர்களாகச் சிலர் இருக்கக்கூடும். ஆனால் ஸ்ரீரங்காநாதனாகிய உனது திருவடிகளில் உள்ள தொடர்பைக் கொண்டு மட்டுமே அறியப்படும் ஒரு சிலரை, மேலே கூறப்பட்டவர்கள் நிந்தித்தார்கள் என்றால், மற்றொரு இடம் அல்லது மற்றொரு காலம் என்ற அவசியம் இல்லாமல், அந்த இடத்திலேயே அப்போதே "சண்டாளர்கள் போன்று இவர்கள் உள்ளனர்" என்று உதாரணம் கூற இயலாதபடி, சண்டாளர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த நிலையை அடைகின்றனர். இதனை உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கவல்லவர்களின் தலைவரான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலையில் (43) உரைத்தது காண்க.

203. இவ்விடத்திலே வைநதேய வருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்த விஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (இவ்விடத்திலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயம் குறித்து முன்பு ஏற்பட்ட இரண்டு நிகழ்ச்சிகளை நினைவு கூர்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வைந்தேய வருத்தாந்தமாவது) - விச்வாமித்ரன் பக்கலிலே வித்யைகளெல்லாமதிகரித்த காலவனென்கிற ப்ராஹ்மணன், குருதசுஷிணை கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இவ்வித்யைகள் நிலைநில்லாது என்று பார்த்து, “நானிங்குத்தைக்கு தசுஷிணையாகத் தரத்தக்கதேது” என்று கேட்க; “நீ நமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நாமுன்னுடைய சுச்ருஷையாலும் பக்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதரானோம், இனியுன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு” என்று பலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனதுசெய்யாதே, ஸர்வதா, என்பக்கலே தசுஷிணை வாங்கிக்கொள்ளவேணும் என்று அதிநிர்பந்தம் பண்ணுகையாலே, “கிஞ்சிதாகத ஸம்ரம்போ விச்வாமித்ரோப்ரவீதிதம் ஏகதச்ச்யாம கர்ணாநாம் சதாந்யஷ்டௌது தேஹி மே; ஹயாநாம் சந்த்ர சுப்ராணம் கச்ச காலவ மாசிரம்” என்று - அவன் குபிதனாய், இவனைப் பார்த்து, “உடம்பெங்கும் சந்த்ரமண்டலம் போலே வெளுத்து ஒரு செவி பச்சையாயிருக்கும் எண்ணூறு குதிரை நமக்குக் கொண்டு வந்து தா” என்ன; இத்தைக் கேட்டு மஹா வ்யாகுலனாய், இதுக்கிளிச் செய்வதென்? என்று பஹுமுகமாக விசாரித்து, ஸர்வாபேசுஷித ப்ரதனான ஸர்வேச்வரனை யுபாஸிப்போம் என்று உத்யோகிக்கிறவளவிலே, முன்பே யிவனுக்கு ஸகாவாயிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனார் இவனுக்கு வந்து முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, இதுக்குச் செய்ய வடுப்பதென்? என்று கேட்க; அவர், உன்னை நானிப்பூமி எங்கும் கொண்டு போகிறேன், இருவருங்கூட ஆராய்வோம் வா என்று, இவனை இடுக்கிக் கொண்டு திரிகிறவளவிலே, இளைப்பானவாரே, இங்கே யிளைப்பாறிப் போகக்கடவோம் என்று, மேல் ஸமுத்ரத்திலே ருஷபம் என்கிற பர்வதத்தின் மேலே வஸியா நிற்பாளாய் ஜ்ஞாநாதிகையா யிருக்கிற சாண்டிலி என்கிற பாகவதையைச் சென்று கண்டு அபிவாதநாதிகள் பண்ண; அவள் அத்யாதரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க; அநந்தரம், விச்ராந்தராய் சயிக்கிறவளவிளே; இப்படி விலசுஷணையா யிருக்கிற இவள் ஒரு விலசுஷண தேசங்களிலே வஸிக்கப்பெற்றதில்லையே என்று பெரிய திருவடிநாயனார் விசாரித்து, இவளையிங்குநின்றும் நாமொரு திவ்யதேசங்களிலே கொண்டு போய் வைக்கக்கடவோம் என்று நினைத்துக்கொண்டு கிடக்கச்செய்தே; அந்த பாகவதையிருந்த தேசத்தைக் குறைய நினைத்த இவ்வபசாரத்திலே சிறகுகளுமுதிர்ந்து நிச்சேஷ்டராய்விட; இத்தைக்கூடப்போன ப்ராஹ்மணன் கண்டு, “கிந்நு தே மநஸா த்யாத மசுபம் பததாம்வர நஹ்யயம் பவதஸ் ஸ்வல்போ வ்யபிசாரோ பவிஷ்யதி” என்று ஏதேனுமும்முடைய திருவுள்ளத்தாலே தீங்கு நினைத்ததுண்டோ, தேவரீருக்கு அல்பமும்

வ்யபிசாரம் வருகைக்கு யோக்யதையில்லையே என்ன; உண்டாய்த்துக்காண் என்று, தாமந்த பாகவதை விஷயத்தில் நினைத்த ப்ரகாரத்தை யவனுக்கருளிச்செய்து; அநந்தரம் இத்தைப் பொறுக்கவேணும் என்று அவளைச் சென்றநுவர்த்தித்து, அவளநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்பு போலேயானாரென்கிறது. இதுதான், க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீதாதெழுந்தருளினபோது நாரதாதி மஹரிஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்செல்லுகைக்குறுப்பாக த்ருதராஷ்ட்ரனைக் குறித்துப் பல கதைகளும் சொல்லி வருகிற ப்ரகரணத்திலே, ஸ்ரீநாரதபகவான நுக்ரஹித்ததாக உத்யோகபர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேதாந்தோ பப்ருஹ்மண ஸித்தமிறே.

விளக்கம் - முதலில் கருடன் பற்றிய நிகழ்ச்சி ஒன்றை அருளிச்செய்கிறார். விச்வாமித்திரரிடம் காலவன் என்னும் ஓர் அந்தணன் அனைத்து வித்யைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தான். அதன் பின்னர் தனது மனதில், “இவருக்கு ஏற்ற குருதக்ஷிணை அளிக்காமல் நம்மிடம் கல்வி நிலையாக இருக்காது”, என்று எண்ணினான். ஆகவே அவரிடம், “நான் உம்மிடம் கற்ற கல்விக்கு ஏற்றபடி எந்தவிதமான தக்ஷிணை அளிக்கவேண்டும்?”, என்றான். இதனைக் கேட்ட விச்வாமித்திரர் அவரிடம், “நீ நமக்கு ஏதும் அளிக்க வேண்டாம். நீ நம்மிடம் செய்த பணிவிடைகள் மற்றும் நம்மிடம் கொண்ட பக்தி ஆகிய இரண்டிலுமே மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். ஆக இங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்று உனது விருப்பத்தின்படி வாழ்வாயாக”, என்று கூறினார். அவனும் இதனை ஏற்காமல் மீண்டும்மீண்டும் விண்ணப்பம் செய்ய, அவரும் பலமுறை இப்படியே உரைத்தார். இதனால் அவர் சற்றே கோபம் அடைந்தார். கிஞ்சிதாகத ஸம்ரம்போ விச்வாமித்ரோப்ரவீதிதம் ஏகதச்ச்யாம கர்ணாநாம் சதாந்யஷ்டௌது தேஹி மே; ஹயாநாம் சந்த்ர சுப்ராணம் கச்ச காலவ மாசிரம் - கோபம் கொண்ட விச்வாமித்ரர் இவ்விதமாக உரைத்தார்: ஒரு காது பச்சை நிறத்துடன், சந்த்ரன் போன்று வெளுத்த சரீரத்துடன் கூடியதான எண்ணூறு குதிரைகளை காலவனே, நீ எனக்கு அளிப்பாயாக, விரைவாகக் கொண்டு வா - என்ற வரியில் கூறியதற்கு ஏற்ப மிகவும் கோபத்துடன் காலவனை நோக்கி, “உடல் முழுவதும் சந்த்ரன் போன்று வெளுத்தும், ஒரு காது மட்டும் பச்சையாக உள்ளபடி இருக்கின்ற எண்ணூறு குதிரைகளை எனக்குக் கொண்டு வந்து தருவாயாக”, என்றார். இதனைக் கேட்டு கலக்கம் அடைந்த அவன், “இப்போது என்ன செய்வது?”, என்று பலவிதமாக ஆராய்ந்தான். அதன் பின்னர், “அனைத்து விருப்பங்களையும் அளிப்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை உபாசித்து நிற்போம்” என்று

முடிவு செய்து, அது போன்று செய்யத் தொடங்கிய உடனேயே, இவனுக்கு எப்போதும் துணையாக உள்ள கருடன் இவன் முன்பாக வந்து நின்றார். கருடனிடம் நடந்தவற்றைக் கூறி வணங்கி நின்றான். கருடன் இவனிடம், “உன்னை நான் இந்தப் பூமி முழுவதும் கொண்டு செல்கிறேன், இருவருமாகச் சேர்ந்து ஆராய்வோம், வருவாயாக”, என்று இவனைத் தன் மீது அமரவைத்தபடி பல இடங்களிலும் அலைந்தார். அப்போது களைப்பு அடைந்த அவர் சற்றே ஓய்வு எடுக்க எண்ணி, “அதோ, அங்கு சென்று சற்று ஓய்வு எடுத்துச் செல்வோம்”, என்றார். மேலே ஸமுத்திரத்தில் உள்ள ருஷபம் என்ற மலை மீது வசித்து வரும் மிகுந்த ஞானம் கொண்ட சாண்டிலீ என்னும் பாகவதை உள்ள இடத்திற்குச் சென்றனர். அவளை வணங்கி நின்றனர். அவளும் இவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பத்துடன் உணவு அளித்து உபகாரம் செய்தாள். அதன் பின்னர் சற்று ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது கருடன் தனது மனதில், “இந்த அளவிற்கு ஞானமும் பக்தியும் கொண்ட இந்தப் பெண் ஒரு உயர்ந்த திவ்யதேசத்தில் வசிக்காமல் உள்ளாளே! இவளை நாம் இங்கிருந்து கொண்டு சென்று, ஒரு திவ்யதேசத்தில் வசிக்கும்படிச் செய்வோம்”, என்று நினைத்துக் கொண்டே உறங்கிவிட்டார். அந்தப் பாகவதை வாழ்ந்து வரும் இடத்தைத் தாழ்வாக எண்ணிய அந்த நொடியிலேயே அபசாரம் செய்தவராக, கருடனின் அனைத்து சிறகுகளும் உதிர்ந்தன. இதனை கண்ட காலவன் - கிந்நு தே மநஸா த்யாத மசுபம் பததாம்வர நஹ்யயம் பவதஸ் ஸ்வல்போ வ்யபிசாரோ பவிஷ்யதி - கருடனே! உனது மனதில் என்ன குற்றத்தை நீ செய்தாய்? இப்படிப்பட்ட அபசாரம் உனக்கு உண்டாக ஏதும் வழி கிடையாதே - என்றான். அதாவது, “உனது மனதில் ஏதேனும் தீமை நினைத்தாயோ? உனக்குச் சிறிய அபசாரம் வந்து சேர்வதற்குக் கூட வாய்ப்பு இல்லையே”, என்றான். இதனைக் கேட்ட கருடன் அவனிடம், “அபசாரம் ஏற்பட்டுவிட்டது” என்று கூறி, தான் அந்த பாகவதை விஷயத்தில் நினைத்தது பற்றி உரைத்தார். அதன் பின்னர் அந்தப் பாகவதையிடம், “எனது அபசாரத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்”, என்று வேண்டி நின்றார். அவளது கருணையால் தனது அபசாரம் நீங்கப் பெற்று முன்பு போல மாறினார். மேலே கூறப்பட்ட நிகழ்வு பற்றி நாரதர் மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வத்தில் அருளிச்செய்தார். அதாவது க்ருஷ்ணன் தூது சென்ற நேரத்தில் நாரதர் முதலான பல முனிவர்களும் அங்கு கூடியபோது க்ருஷ்ணனின் திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லுகைக்கு ஏற்றபடி த்ருதராஷ்ட்ரன் குறித்துப் பல கதைகள் கூறப்பட்டபோது இதுவும் அடக்கம். ஆகவே இது இதிஹாசத்திலே உள்ளதாகிறது.

வ்யாக்யானம் – (பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்த வார்த்தையானது) – பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை யங்கீகரித்துநாளிலே, இவர் ஆபிஜாத்யாதிகளாலே யுத்க்ருஷ்டராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போகிறபடியைக் கண்டு, “இவர்க்கு இப்பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாய் விநாச பர்யந்தமாக்கி விடும்; அதுக்கு வேலியிட்டு வைக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ஓரயநத்தினன்று நீராடியேறினவளவிலே, இவரைப் பார்த்து, எல்லாரும் தாநம் பண்ணுகிற காலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம் பண்ணமாட்டீரோ? என்ன; அடியேனெத்தை தாநம் பண்ணுவது, எல்லாமங்குத்தையதாயிருந்ததே! என்ன; அர்த்தஸ்திதியன்றோவது, அவ்வளவு போராது”, கரணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணாமல் வர்த்திக்கக்கடவன்” என்று நங்கையிலே உதகம் பண்ணித்தரவேணும் என்ன; அப்படியேயிவரும் உதகம் பண்ணிக் கொடுத்த வநந்தரம், ஒரு பாகவத தோஷத்தை பூர்வவாஸநையாலே நினைத்து, “நாமினிமுடிந்தோம்” என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தன் திருமாளிகையிலே கண்வளர; இவர் முன்பு வருகிற காலத்தில் வரக்காணாமையாலே, ஆழ்வானிவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, “ஏன்தான், முசிப்பென்” என்று வினவியருள; தாம் மநஸ்ஸால் நினைத்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, கரணத்ரயத்தாலும்பசாரம் புகுராதபடி யித்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை யரிதா யிராநின்றது, என்செய்யக்கடவேன் என்று திருவடிளைக் கட்டிக் கொண்டு கிடந்து க்லேசிக்க; இத்தனை யநுதாபமிவர்க் குண்டாகப் பெற்றோமே! என்றுகந்தருளி, மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு அநுதாபமுண்டாகவே ஈச்வரன் ஸ்மித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷ தண்ட பயத்தாலே காயிகமாகவொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆன பின்பு அவையிரண்டு முமக்குக் கழித்துத் தந்தோம், இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப் போரும் – என்றருளிச்செய்தது.

விளக்கம் – அடுத்து, பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் விஷயத்தில் ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் உபதேசித்தது பற்றி அருளிச்செய்கிறார். கூரத்தாழ்வான் தன்னுடைய சிஷ்யனாக பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை ஏற்றுக் கொண்டார். அப்போது தனது குலப்பிறப்பு போன்ற பலவற்றாலும் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் உயர்ந்தவர் என்பதால் அவர் எந்த ஒரு பாகவதரிடத்திலும் பணிவு காண்பிக்காதபடி உள்ளதைக் கண்ட கூரத்தாழ்வான் தனது மனதில், “இவருக்கு ஏற்படும் இந்த பாகவத அபசாரம் என்பது இவரது ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானங்களைப் பின்னே தள்ளிவிட்டு, உயர்ந்த கேட்டினையும் ஏற்படுத்திவிடுமே”, என்று எண்ணினார். ஒருநாள் தக்ஷிணாயன காலத்தில் நீராடி

வந்தபோது அவரிடம் கூரத்தாழ்வான், “அனைவரும் தானம் செய்கிறார்களே! நீரும் நமக்கு ஒரு தானம் செய்யமாட்டீரோ?”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான், “அடியேன் எதனைத் தானம் செய்வது?”, என்றார். இதற்கு ஆழ்வான், “பொருளின் நிலை அப்படி உள்ளது. நீவிர் பொருள் தானம் ஏதும் செய்யவேண்டாம். மனம், உடல், வாக்கு ஆகிய மூன்றாலும் இனி எப்போதும் பாகவத அபசாரம் செய்யாமல் வாழ்வேன் என்று நம்முடைய கைகளில் தண்ணீர் வார்த்து வாக்களிக்கவேண்டும்”, என்றார். இவரும் அப்படியே தண்ணீர் வார்த்து வாக்களித்தார். அதன் பின்னர் ஒருநாள் தனது மனதளவில் பாகவத அபசாரம் செய்துவிட்டு அதற்காக வருந்தி, “நாம் இனி முடிந்து விட்டோம்”, என்று எண்ணி, தனது வீட்டிலேயே உறங்கிவிட்டார். நெடுநேரம் ஆகிய பின்பும் அவர் வராத காரணத்தினால் இவரது வீட்டிற்கு இவரைத் தேடி, கூரத்தாழ்வான் வந்துவிட்டார். அவரிடம் ஆழ்வான், “ஏன் இப்படி உள்ளீர்?”, என்று வினவ, அவரும் தான் மனதால் செய்த பாகவத அபசாரம் குறித்து உரைத்து, “மூன்று கரணங்களாலும் அபசாரம் செய்யாதபடி இந்தச் சரீரத்துடன் வாழ்வது மிகவும் கடினமாகவே உள்ளது. என்ன செய்வது?”, என்றார். ஆழ்வானின் திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு கதறினார். இதனைக் கண்ட ஆழ்வான், “இவருக்கு இத்தனை அனுதாபம் உண்டாகும்படி உயர்ந்துள்ளாரே!”, என்று வியந்தார். அவரிடம், “மனதால் எண்ணிய பாகவத அபசாரத்திற்கு நீவிர் உமது மனதால் இத்தனை வருந்துவது போதுமானது; இதனால் இதனை ஈசுவரன் பொறுத்துக்கொள்வான். கண்கூடாகத் தண்டனை கிடைக்கும் என்ற காரணத்தினால் நீவிர் உமது சரீரத்தைக் கொண்டு யாரையும் துன்புறுத்த மாட்டீர். இவை இரண்டையும் நாம் நீக்கினோம். இனி உமது நாக்கு ஒன்றை மட்டுமே கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பீராக (அதாவது மனம், சரீரம் ஆகிய இரண்டாலும் ஏற்படும் அபசாரங்கள் போக்கப்பட்டன. எஞ்சியுள்ளது வாக்கின் மூலம் உண்டாகக்கூடியது மட்டுமே)”, என்று அருளிச்செய்தார்.

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறாப்போலே அவையுண்டானாலு மிழவுக் கவர்கள் பக்கல் அபசாரமே போரும்.

அவதாரிகை - பகவல்லாப ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாக வுடையா னொருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாய்த்ததாகிலும், பகவான் அதுக்கு லகுவானதொரு தண்டங்களைப் பண்ணிக் கூட்டிக் கொண்டுவிடானோ, அவையிரண்டு

மஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய் எம்பெருமானை யிழந்தே போய்விடு மென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் ஆகியவற்றை ஒருவன் பெற்றிருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்ட ஒருவன் பாகவத அபசாரம் அடைந்தான் என்றால், அத்தகைய அபசாரத்திற்குப் பலனாக ஒரு சிறிய அளவு தண்டனையை மட்டுமே அளித்துவிட்டு ஸர்வேச்வரன் அவனைத் தன் பக்கம் மீண்டும் சேர்க்கமாட்டானோ? இதனை விடுத்து, அவன் அடைந்த பாகவத அபசாரம் என்பதே முதன்மையானது என்னும் நிலை ஏற்பட்டு, ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் ஆகிய இரண்டும் அவனிடம் இல்லை என்ற நிலைக்கு ஒப்பாக ஸர்வேச்வரனை அவன் இழந்துவிடுகிறான் என்பது சரியா என்ற சந்தேகம் ஏற்படலாம். இதற்கான விடையை அருச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “உபாய்யாமேவ பக்ஷாய்யா மாகாசே பக்ஷிணாம் கதி:; ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே பகவாந் ஹரி:” என்றும், “வீசுஞ் சிறகால் பறத்தீர் விண்ணொடு நுங்கட்கெளிது” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பகவல்லாப ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபாநுஷ்டாநமு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும்; பகவல்லாபத்துக்கு, “பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்யா:; தேநைவதே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்” என்றும், “யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம்யம் பச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பாகவத ஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகிறாப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் குறைவற வுண்டாய்த்தாகிலும் பகவத் விஷயத்தை யிழந்துபோகைக்கு பகவதபிமதரான அந்த பாகவத விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகப் போருமென்றபடி.

விளக்கம் - கீழே உள்ள இரண்டு ப்ரமாணங்களின்படி, ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள தத்வஞானம், அந்த ஞானத்தை அடைவதற்குத் தகுதியான ஒழுக்கம் ஆகிய இரண்டும் ஒருவருக்கு இல்லை என்றாலும்:

- உபாய்யாமேவ பக்ஷாய்யா மாகாசே பக்ஷிணாம் கதி:; ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே பகவாந் ஹரி: - பறவைகளின் இரண்டு சிறகுகள் மூலம் எவ்விதம்

அவற்றுக்கு வானில் பறக்கவல்ல நிலை ஏற்படுகிறதோ அது போன்று ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் மூலம் பகவான் ஸ்ரீஹரி அடையப்படுகிறான்.

- திருவிருத்தம் (54) – வீசுஞ் சிறகால் பறத்தீர் விண்ணொடு நுங்கட்கெளிது.

அதாவது, மேலே உள்ள வரிகளின்படி ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் ஆகிய இரண்டும் ஒருவனுக்கு இல்லை என்றபோதிலும், கீழே உள்ள வரிகளின்படி ஸர்வேச்வரனை அடையும் பேற்றுக்கு, பாகவதர்களின் தொடர்பு என்பது மட்டுமே போதுமானது; வேறு எந்தவிதமான சாதனமும் அவசியம் இல்லை என்றாகிறது:

- பசுர் மநுஷ்ய: பசுநீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:, தேநைவதே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் - விலங்குகள், மனிதர்கள், பறவைகள் ஆகிய எதுவாக இருந்தாலும், அவை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனைச் சார்ந்திருந்தால் போதுமானது; அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவனின் ஸம்பந்தம் காரணமாகவே அவை மஹாவிஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகின்றன.
- பராசரஸ்ம்ருதி – யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம்யம் ப்ச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா: – ஒரு பாகவதன் எவற்றைத் தனது கரங்களால் தொடுகிறானோ, எவற்றைத் தனது கண்களால் பார்க்கிறானோ அவை நிலையான பொருள்கள் என்றாலும், மோக்ஷம் அடைகின்றன; இப்படி உள்ளபோது அவனது உறவினர்கள் மோக்ஷம் பெறுவர் என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

அதாவது, ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் ஆகிய இரண்டும் ஒருவனுக்கு எந்தவிதமான குறைவும் இன்றி நிரம்ப உண்டாகலாம். ஆனால் அவன் பகவானின் ப்ரீதிக்கு ஏற்றவர்களாக உள்ள பாகவதர்கள் விஷயத்தில் செய்யும் அபசாரம் என்பது ” பகவானின் ஸம்பந்தத்தை இழக்கும் நிலை” என்பது உருவாக மற்ற ஏதும் தேவையில்லை என்னும்படியான சாதனம் ஆகிவிடுகிறது என்று கருத்து.

205. இதில் ஜன்ம வருத்தாதி நியமமில்லை.

அவதாரிகை - இதில் ஜன்மவருத்தாதி நியமமுண்டோ வென்னுமாகாங்சைஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் (இதில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பகவத்பேறு என்பதை அடைவதில் பாகவத ஸம்பந்தம் மட்டுமே போதுமானது, பகவத் ஸம்பந்தம் இழத்தல் என்பதில் பாகவத அபசாரம் மட்டுமே போதுமானது என்ற நிலையில் - பிறப்பு, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் ஏதும் பேதம் உள்ளதா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதில்) என்றது “பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே யமையும். இழவுக்கு அவர்கள் பக்கலபசாரமே போரும்” என்று சொன்ன விவையிரயிரண்டிலுமென்றபடி. (ஜன்ம வருத்தாதி நியமமில்லை) என்றது, ஜன்ம வருத்தாதிகளாலுத்தக்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாவது, அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும் ஜன்மவருத்தாதிகளா லுத்தக்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணாமபசாரமே யிழவுக் குடலாவது; அவற்றாலபக்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி யிழவுக் குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்றபடி.

விளக்கம் - “இதில்” என்பது என்ன? பாகவத ஸம்பந்தமே பகவத் பேற்றுக்குப் போதுமானது, அவர்களிடம் ஏற்படும் அபசாரம் என்பது மட்டுமே பகவத் ஸம்பந்தம் இழப்பதற்குப் போதுமானது என்பதைக் குறிப்பதாக “இதில்” என்ற பதம் உள்ளது. அதாவது “இந்த இரண்டிலும்” என்று பொருள். “ஜன்ம வருத்தாதி நியமமில்லை” என்பது என்ன? பிறப்பு மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் உயர்ந்தவர்கலாக உள்ள பாகவதர்களின் தொடர்பு மட்டுமே பகவத்பேற்றுக்குக் காரணமாகும்; இவற்றால் தாழ்ந்த பாகவதர்களின் தொடர்பு அத்தகைய பேற்றுக்குக் காரணமாகாது என்ற விதி இல்லை. இதே போன்று, பிறப்பு மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் உயர்ந்த பாகவதர்களிடம் செய்யும் அபசாரம் மட்டுமே பகவத் ஸம்பந்தத்தை இழக்கும்படிச் செய்யும்; அவற்றில் தாழ்ந்த பாகவதர்களின் விஷயத்தில் செய்யும் அபசாரம் என்பது பகவத் ஸம்பந்தத்தை இழக்கும்படிச் செய்யாது என்ற விதியும் இல்லை.

206. இவ்வர்த்தம் கைசிகவ்ருத்தாந்தந்திலும், உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

அவதாரிகை – இவ்வர்த்தங் காணலாமிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்தம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயத்திற்கான உதாரணம் எங்காவது உண்டா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சரக குலோத்பவனான ஸோமசர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத்தைச் செய்வதாக வுபக்ரமித்து யதாக்ரம மநுஷ்டியாமல் அது ஸமாபிப்பதுக்கு முன்னே மரிப்பதும் செய்கையாலே ப்ரஹ்மராஷ்டஸனாய்ப் பிறந்து திரியாநிற்க, “மத்பக்தம் ச்வபசம் வாபி” என்கிறபடியே – ஜந்மஸித்தமான நைச்யத்தை யுடையராய் பகவத் பக்தியே நிருபகமாம்படி யிருப்பாரொரு பாகவதர், உத்தாந ஏகாதசியினன்று ராத்ரி ஸித்தாச்ரமமான திருக்குறுங்குடியிலே நம்பியைப் பாடிப் பறை கொள்வதாக வீணாபாணி யாய்க் கொண்டு போகாநிற்கச் செய்தே, அவரை பக்ஷிப்பதாக வந்தடர்க்க, அவர் மீண்டு வருகைக்குறுப்பான அனேக சபதங்களைப் பண்ணிக் கொடுத்து ததநுமதிகொண்டுபோய் யதாமநோரதம் ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்த ப்ரஹ்மராஷ்டஸன் நிற்கிறவிடத்திலே மீளவும் விரைந்து வந்து, “யதேஷ்டம் இனியென் சரீரத்தை நீ புஜி” என்ன; அவன், அவருடைய ஸத்யவாதித்வாதி வைபவத்தைக் கண்டு, “நீ இன்று பாடின பாட்டின் பலத்தைத் தா, நானுன்னை ப்ராணனோடே போகவிடும்படி” என்ன; அவரதுக் கிசையாதொழிய; அர்த்தராத்தரத்தில் பலம், ஏகயாமத்தில் பலம் என்றாப்போலே சொல்லிக் கொண்டு வந்தவளவிலும், “நானது செய்வதில்லை, முன்பு நீ சொன்னபடியே என்னை பக்ஷிக்குமத்தனை” என்று ஒரு நிலைநின்றபடியாலே, “த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிது மர்ஹஸி, ஏவமுக்த்வாத சண்டாளம் ராஷ்டஸச் சரணம் கத:” என்கிறபடியே – “நீ யுன்னுடைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னையிப் பாபத்தினின்றும் கரையேற்றவேணும்” என்று சரணம் புகுர; அந்த பாகவதர் “யந்மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம்”; இத்யாதிப்படியே – தாம் பின்பு பாடின கைசிகமாகிற பண்ணின் பலத்தைக் கொடுத்து, கர்மதோஷத்தால் வந்த ராஷ்டஸ வேஷத்தைக் கழித்து, முன்பு போலே ப்ராஹ்மணனாய் அதுக்குமேலே பாகவதனுமா யுஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்கிற கைசிக வ்ருத்தாந்தத்திலே – ஜந்மாதிகளா லுத்த்ருஷ்டரான பாகவதர்களோட்டை ஸம்பந்தமே

யுஜ்ஜீவந ஹேதுவாவது, அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தமுஜ்ஜீவந ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாம்.

விளக்கம் - சரக கோத்திரத்தில் பிறந்த ஸோமசர்மா என்ற ஓர் அந்தணன் யாகம் ஒன்றை இயற்றத் தொடங்கினான். அந்த யாகத்தை இயற்றவேண்டிய முறைப்படிச் செய்யாமல், அந்த யாகம் முடிவதற்கு முன்பாக இறந்தும் போனான். எனவே அவன் மீண்டும் ப்ரஹ்ம ராஷ்டஸனாகப் பிறந்து எங்கும் திரிந்தபடி இருந்தான். மத்பக்தம் ச்வபசம் வாபி - என்னிடம் பக்தி கொண்ட ஒருவன் நாயின் மாமிசத்தை உண்ணுகின்ற தாழ்ந்தவனாக உள்ளபோதிலும் - என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி மிகவும் தாழ்ந்த பிறவியுடன் கூடியவராகவும், பகவத்பக்தி என்பதன் மூலம் இவரை அறியலாம் என்று கூறப்படும்படி இருப்பவரும் ஆகிய பாகவதர் (இவரது பெயர் நம்பாடுவான் என்பதாகும். இனி இந்தப் பெயரையே நாம் பயன்படுத்துவோம்) ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஓர் உத்தான ஏகாதசியில் (கார்த்திகை மாதம் சுக்லபக்ஷத்தில் வரும் ஏகாதசி) இரவுப்பொழுதில், வாமன அவதாரம் நிறைந்த இடமான திருக்குறுங்குடியில் எழுந்தருளியுள்ள நம்பி என்ற திருநாமம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனைப் பாடி, தனது ஸ்வரூபத்தை விளங்க வைக்கும் பொருட்டு, வீணையைக் கையில் கொண்டபடி சென்றார். அப்படிச் செல்லும் பாதையில் அந்த ப்ரஹ்மராஷ்டஸன் அவரை உண்ணும் பொருட்டு வழியை மறித்தான். நம்பாடுவான் அதனிடம், தான் சென்று நம்பியைப் பாடிவிட்டு வரும்போது நிச்சயமாக உணவாக இருப்பேன் என்று பலவிதமான சபதங்களை அந்த ப்ரஹ்மராஷ்டஸனுக்குச் செய்த பின்னரே அவர் செல்ல அனுமதித்தது. அவரும் அனுமதியைப் பெற்று, தனது விருப்பத்தின்படி நம்பியைச் சென்று சேவித்து மகிழ்ந்தார். பின்னர் அந்தப் ப்ரஹ்மராஷ்டஸன் இருந்த இடத்திற்கு மீண்டும் விரைவாக வந்தார். அவனிடம், “யதேஷ்டம் - உனது விருப்பத்தின்படியே இனி நீ என்னை உணவாகக் கொள்ளலாம்”, என்றார். அந்த ப்ரஹ்மராஷ்டஸன் இவரது ஸத்யத்தின் உறுதியைக் கண்டு வியந்தான். தொடர்ந்து அவரிடம், “நீ இன்று பாடிய பாடலின் பலனை எனக்கு அளித்து விடு; உன்னை நான் உயிருடன் விட்டுவிடுகிறேன்”, என்றான். அவர் அதற்கு ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இதற்கு அவன், “முழு பலனையும் நீ அளிக்க வேண்டாம்; நடு இரவில் பாடிய பாடலின் பகுதிக்கு மட்டும் ஏற்படும் பலனை அளிப்பாய்; அல்லது கடைசி யாமத்தில் கிட்டிய பலனை மட்டுமே அளிப்பாய்”, என்று பலவிதமாக உரைத்தான். இதற்கு அவர், “நான் அவ்விதம் அளிக்கமாட்டேன். நீ முன்பு உரைத்தபடியே என்னை உண்பாயாக”, என்றார். இப்படியாக உறுதியுடன் நின்றார். இதனைக் கண்ட அவன் - த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிது மர்ஹஸி, ஏவமுக்த்வாத

சண்டாளம் ராசுஷஸ்ச் சரணம் கத: - உம்முடைய இசையின் மஹத்வம் காரணமாக என்னை இந்த ராசுஷஸ்ப் பிறவியில் இருந்து மேலே உயர்த்துவதற்கு நீரே ஏற்றவர் - என்று கைசிகமாஹாத்மயத்தில் உள்ளது போன்று, “நீவிர் உம்முடைய இசையின் ப்ரபாவம் காரணமாக என்னை இந்தப் பாவத்திலிருந்து கரையேற்றவேண்டும்”, என்று கூறிச் சரணம் அடைந்தான். உடனே அவர் - யந்மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம் - கைசிகம் என்ற பண் என்னால் கடைசி யாமத்தில் பாடப்பட்டது - என்று கைசிகமாஹாத்மயத்தில் உள்ளபடி, தான் பாடிய கைசிகம் என்ற பண்ணின் பலனை அவனுக்கு அளித்தார்; கர்மத்தின் தோஷம் காரணமாக ஏற்பட்டிருந்த ப்ரஹ்மராசுஷஸ்ப் பிறவியை நீக்கினார்; முன்பு போன்று அவன் அந்தணனாக, அதிலும் பாகவதனாக மாறிப் பிழைக்கும்படிச் செய்தார். இதனைக் கைசிகமாஹாத்மயத்தில் காணலாம். இதன் மூலம் உணரப்படுவது என்ன? பிறப்பு போன்ற பலவற்றால் உயர்ந்துள்ள பாகவதர்களின் ஸம்பந்தம் மட்டுமே உய்வதற்கான காரணத்தை ஏற்படுத்தும்; பிறப்பு போன்றவற்றால் தாழ்ந்த பாகவதர்களின் ஸம்பந்தம் உய்வதற்கான காரணம் ஆகாது என்பது போன்றதான எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பக்கலிலே தர்மஸந்தேஹம் கேட்கும்படி வித்யாதிகனுமாய், ஸ்வவர்ணாநுரூப வ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாத்வததந்த்ர நிஷ்ணாதனாய், பகவதாராதந தத்ப்ரனாய்க் கொண்டு போருகையாலே வந்த வ்ருத்தாதிகனுமாய், ஸ்வதபோ பலத்தாலே ஸவாஹந பரிவாரனாய்கொண்டு அந்தரிசுஷ சரனாய்த் திரியும் உபரிசரவஸு என்கிற மஹாராஜாவானவன்; யாகார்த்தமான பசு நிமித்தமாக ருஷிகளும் தேவர்களும் தங்களில் விவாதம் பண்ணுகிறவளவிலே, “மார்க்காகதோ ந்ருபச்ரேஷ்டஸ் தம்தேசம் ப்ராப்தவாந் வஸு:”, அந்தரிசுஷ சரச் ஸ்ரீமாந் ஸமக்ரபலவாஹந: தம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தேத்வந்தரிசுஷகம், ஊசுர் த்விஜாதயோ தேவா ஏஷச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயம்” என்று ஆகாசத்திலே போகாநின்ற விவனைக் கண்டு, இவன் நம்முடைய ஸம்சயத்தை யறுக்க வல்லன் என்றறுதியிட்டு, இவனைச் சென்று கிட்டி, “செய்ய வடுப்பதேது” என்று கேட்க, அவன் “உந்தாமுடைய மதங்களைச் செல்லுங்கோள்” என்ன, “தாந்யைர் யஷ்டவ்யமித்யேஷு பசேஷா ஸ்மாகம் நராதிப, தேவதாநாம் ஹி பசுபி: பசேஷா ராஜந் வதஸ்வந:” என்று - “தாந்யங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்று எங்களுக்கு பசுஷம், பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்களுக்கு பசுஷம், நாங்கள் செய்யும்தென்? சொல்” என்று ருஷிகள் கேட்க; “தேவாநாந்து மதம் ச்ருத்வா வஸுநா பசுஷ ஸம்ச்யாத், சாகேநாஜேந யஷ்டவ்யமேவ

முத்தம் வசஸ் ததா” என்கிறபடியே – அவன் தேவர்களளவில் பக்ஷபாதத்தால் ”சாகத்தாலே யஜிக்கவேணும்” என்ன; “குபிதாஸ் தே ததா ஸர்வே முநயஸ் ஸூர்யவர்ச்சஸ: ஊசர்வஸும் விமாநஸ்த்தம் தேவ பக்ஷார்த்த வாதிநம், ஸூர பக்ஷோ க்ருஹீதஸ் தே யஸ்மாத் தஸ்மாத் திவ: பத, அத்யப்ரப்ருதி தே ராஜந் ஆகாசே விஹதா கதி, அஸ்மச்சாபாபிகாதேந மஹீம் பித்த்வா ப்ரவேக்ஷயஸி, விருத்தம் வேதஸூத்ராணாம் உக்தம் யதிபவேந் ந்ருப, வயம் விருத்த வசநா யதி ததா பதாமஹே” என்று – ருஷிகளெல்லாரும் குபிதராய், தேவ பக்ஷார்த்த வாதியாய் விமாநஸ்த்தனாயிருக்கிற விவனைப்பார்த்து, “நீ சொன்னது வேதஸூத்ரங்களுக்கு விருத்தமாகில், தேவ பக்ஷாபாதியாய் வார்த்தை சொன்ன நீ, த்யெளவில் நின்றும் அதர்பதியாய், இப்போது தொடங்கி யுன்னுடைய வாகாச கமநமும் மாறி பாதாளத்திலே விழக்கடவை, நாங்கள் தான் விருத்தவசநம் சொன்னோமாகில் அப்படியே பாதாளத்திலே விழக்கடவோம்” என்று சொல்லி சபிக்க; “ததஸ் தஸ்மிந் முஹூர்தேது ராஜோ பரிசரச் ததா அதோவை ஸம்பூவாச பூமேர் விவரகோ ந்ருப” என்கிறபடியே அப்போதே பாதாளத்திலே விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்தில், ருஷிகளும் தர்மஸந்தேஹங்கள் தன்னைக் கேட்கும்படி வித்யாதிகளாலவர்களி லுத்க்ருஷ்டனானவன் அவர்கள் திறத்தி லபசாரத்தாலே யத:பதித்தமை காண்கையாலே, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்ட ரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர் பண்ணுமபசாரமே யிழவுக் குடலாவது, அவற்றா லுத்க்ருஷ்ட ரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர்திறத்தில் பண்ணுமபசார மிழவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாமென்கை. ஜந்மாதிக்யம் ருஷிகளுக்குண்டானாலும் ஜ்ஞாநாத்யாதிக்ய மிவனுக்குண்டாகையாலே அவர்களி லிவனுக்கேற்றம் சொல்லக் குறையில்லை. ஜன்மமும் ஜ்ஞாநாதிகளு மொருதலையானால் ஜ்ஞாநாதிகள் ப்ரபலங்களாயிறே யிருப்பது.

விளக்கம் – (அடுத்து மற்றொரு நிகழ்வு பற்றி அருளிச்செய்கிறார்). உபரிசரவஸு என்னும் ஓர் அரசன் இருந்தான். இவன் எப்படிப்பட்டவன் என்றால் - ரிஷிகளும் தேவர்களும் கூட தர்மங்கள் பற்றி தங்களுக்கு உள்ள சந்தேகங்களைத் தன்னிடம் கேட்டுத் தெளிவு அடையும்படியாகக் கல்வியில் மேம்பட்டவன்; தனது க்ஷத்ரிய வர்ணத்திற்கு ஏற்ற செயல்பாடுகளை மட்டுமே அறிந்திராமல், ஸாத்த்வதந்தரத்தில் நிபுணனாக இருந்தவன்; ஸர்வேச்வரனின் ஆராதனத்தில் எப்போதும் நிலைநிற்பவன், அதனால் சிறந்த ஒழுக்கம் நிறைந்தவன்; தனது தவத்தின் வலிமையால், தனது வாகனங்கள் அனைத்துடனும் ஆகாயத்தில் சஞ்சாரம் செய்கின்ற நிலையை அடைந்தவன் ஆவான். ஒரு சமயம் ரிஷிகளும் தேவர்களும் யாகத்தில் பயன்படுத்தப்படும் பசு பற்றி விவாதம் ஒன்றைச்

செய்தபடி இருந்தனர். அப்போது - மார்க்காகதோ ந்ருபச்ரேஷ்டஸ் தம்தேசம் ப்ராப்தவாந் வஸு:, அந்தரிசுஷ சரச் ஸ்ரீமாந் ஸமக்ரபலவாஹந: தம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தேத்வந்தரிசுஷகம், ஊசுர் த்விஜாதயோ தேவா ஏஷச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயம் - விரிந்த தனது படைகளுடனும் வாகனங்களுடனும் கூடியபடி ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்றவனும், நிறைந்த செல்வங்கள் கொண்டவனும், அனைத்து அரசர்களுக்குத் தலைவனும் ஆகிய உபரிசரவஸு என்னும் அரசன் விவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த அந்த இடத்திற்கு வந்தான்; ஆகாயத்தில் உள்ளவனும், மிகவும் விரைவாகச் சென்றபடி உள்ளவனும் ஆகிய அவனைக் கண்ட ரிஷிகளும் தேவர்களும், “இவன் நமது சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பான்” - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆகாயத்தில் சென்று கொண்டிருந்த அவனைக் கண்டு, அவன் நமது சந்தேகத்தைத் நீக்கவல்லவன் என்று முடிவு செய்து, அவனிடம் சென்றனர். அவனிடம், “நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்றனர். இதற்கு அவன், “உங்களது இரண்டு பிரிவுகளின் வாதங்கள் என்ன என்பதை முதலில் கூறுங்கள்”, என்றான். இதற்கு அவர்கள் - தாந்யைர் யஷ்டவ்யமித்யேஷு பசேஷா ஸ்மாகம் நராதிப, தேவதாநாம் ஹி பசுபி: பசேஷா ராஜந் வதஸ்வந: - தானியங்களால் உண்டாக்கப்படும் அரைத்த மாவு கொண்டு யாகம் செய்யவேண்டும் என்பது ரிஷிகளான எங்கள் வாதம்; பசுவைக் கொண்டு யாகம் செய்யவேண்டும் என்பது தேவர்களின் வாதம்; அரசனே! நீயே சரியான முடிவை உரைக்கவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “தானியங்கள் மூலம் யாகம் இயற்றப்படவேண்டும் என்பது எங்கள் முடிவு; பசுக்களால் இயற்றப்படவேண்டும் என்பது தேவர்கள் முடிவு; நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை உரைப்பாயாக”, என்றனர். இதற்கு - தேவாநாந்து மதம் ச்ருத்வா வஸுநா பசுஷ ஸம்சர்யாத், சாகேநாஜேந யஷ்டவ்யமேவ முக்தம் வசஸ் ததா - தேவர்கள் முடிவைக் கேட்டு, அந்த முடிவை ஏற்றுக்கொண்டு வெள்ளாடு ஒன்றை வைத்து யாகம் இயற்றப்படவேண்டும் என்பது அவனால் உரைக்கப்பட்டது - என்றபடி முடிவு உரைத்தான். அதாவது, தேவர்கள் மீது அவன் காண்பித்த பாரபசுஷமான எண்ணம் காரணமாக, “வெள்ளாடு ஒன்றைக் கொண்டு யாகம் இயற்றவேண்டும்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட முனிவர்கள் - குபிதாஸ் தே ததா ஸர்வே முநயஸ் ஸுர்யவர்ச்சஸ: ஊசுர்வஸும் விமாநஸ்த்தம் தேவ பசுஷார்த்த வாதிநம், ஸுர பசேஷா க்ருஹீதஸ் தே யஸ்மாத் தஸ்மாத் திவ: பத, அத்யப்ரப்ருதி தே ராஜந் ஆகாசே விஹதா கதி, அஸ்மச்சாபாபிகாதேந மஹீம் பித்த்வா ப்ரவேசுஷ்யஸி, விருத்தம் வேதஸுத்ராணாம் உக்தம் யதிபவேந் ந்ருப, வயம் விருத்த வசநா யதி ததா பதாமஹே - அனைவரும் மிகவும் கோபம் கொண்டனர்; சூரியன் போன்ற ஒளியைக் கொண்ட அவர்கள் விமானத்தில் அமர்ந்தவனும், தேவர்கள் பக்கம் பாரபசுஷமாக தீர்ப்புக்

கூறியவனும் ஆகிய அந்த அரசனைப் பார்த்து உரைத்தனர்; எந்த ஒரு காரணத்தினால் உன்னால் தேவர்களின் வாதம் ஏற்கப்பட்டதோ அதே காரணத்தினால் நீ ஆகாயத்திலிருந்து பூமியில் விழுவாய்; ஆகாயத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்தல் உனக்கு இன்று முதல் இயலாமல் போவதாக; வேதங்களுக்கு முரணாக நீ பேசியது இருந்தது என்றால் எங்கள் சாபம் காரணமா, நீ பூமியைப் பிளந்து விழுவாயாக; நாங்கள் வேதங்களுக்கு முரணாகப் பேசியிருந்தோம் என்றால் அப்படியே நாங்கள் விழுவோமாக – என்றனர். அதாவது இவன் கூறியதைக் கேட்ட முனிவர்கள் மிகவும் கோபம் கொண்டு, தேவர்களின் பக்கமாக முடிவு உரைத்தவனும் விமானத்தில் உள்ளவனும் ஆகிய அவனிடம், “நீ உரைத்த முடிவு என்பது வேதவாக்கியங்களுக்கு முரண்பட்டதாக உள்ளது என்றால் தேவர்கள் பக்கம் சாதமாக உள்ளபடி உரைத்த நீ ஆகாயத்தில் இருந்து கீழே விழுவாய்; இப்போதிலிருந்து ஆகாயத்தில் சஞ்சாரம் செய்வது உனக்குக் கூடாமல், பாதாள லோகத்தில் விழுவாயாக. மாறாக நாங்கள் கூறும் கொள்கை வேதங்களுக்கு முரணாக உள்ளது என்றால், நாங்கள் அது போன்று பாதாளத்தில் விழுக்கடவோம்”, என்று சபித்தனர். அப்போது – ததஸ் தஸ்மிந் முஹூர்தேது ராஜோ பரிசரச் ததா அதோவை ஸம்பபூவாச பூமேர் விவரகோ ந்ருப - அவ்விதம் சபிக்கப்பட்ட அந்த நொடியிலேயே உபரிசிரவஸு என்ற அந்த அரசன் தலைகீழாகப் பூமியின் பாதாள லோகத்தில் விழுந்தான் – என்றது காண்க. அதாவது, அந்த நேரத்திலேயே பாதாளத்தில் விழுந்தான். இந்தச் சரிதத்தில், ரிஷிகளும் தேவர்களும் கூட தன்னிடம் தர்மம் குறித்த சந்தேகங்கள் கேட்கும்படியாக, கல்வி உள்ளிட்ட பலவற்றிலும் அவர்களைக் காட்டிலும் மேன்மையாக உபரிசிரவஸு இருந்தான். ஆனால் ரிஷிகளிடம் அபசாரம் ஏற்பட்ட காரணத்தினால் பாதாளத்தில் விழுந்த நிலையைக் காண்க. ஆக பிறவி, ஒழுக்கம் போன்றவற்றால் உயர்ந்தவர்கள் விஷயத்தில், அவர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்கள் அபசாரம் செய்தால் மட்டுமே அந்தத் தாழ்ந்தவர்கள் அழிந்து போவார்கள்; பிறவி மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் தாழ்ந்த பாகவதர்கள் விஷயத்தில் அவர்களைக் காட்டிலும் பிறவி உள்ளிட்ட அனைத்தாலும் உயர்ந்தவர்கள் அபசாரம் செய்தால் அவர்கள் அழிவிற்கு அது ஏதுவாகாது - என்னும் விதிமுறை ஏதும் இல்லை. பிறப்பு என்பதால் ரிஷிகளுக்கு உயர்வு உண்டு என்றபோதிலும், ஞானம் மூலம் உபரிசிரவஸுக்கு உயர்வு உண்டு என்பதால், அவர்களைக் காட்டிலும் இவனுக்கு மேன்மை உண்டு என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை. பிறவி, ஞானம் போன்ற பலவும் ஒருவரிடம் ஒன்றாக அமைந்தாலும், ஞானம் என்பது மட்டுமே மேன்மையான ஒன்றாகக் கருதப்படும்.

வ்யாக்யானம் - கைசிகவ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவராஹ நாயனாரருளிச் செய்ததாகையாலும், உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தம் பஞ்சமவேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷ தர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீபீஷ்மராலே சொல்லப்பட்டதாகையாலும் இவைதான் ஆப்த ப்ரமாண ஸித்தமிறே.

விளக்கம் - மேலே உள்ள கைசிக நிகழ்வு என்பது ஸ்ரீவராஹ புராணத்தில் ஸ்ரீவராஹப்பெருமான் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அருளிச்செய்த ஒன்று என்பதாலும், உபரிசரவஸு பற்றிய நிகழ்வு என்பது ஐந்தாவது வேதமான மஹாபாரதத்தின் மோக்ஷதர்மத்தில் தர்மபுத்திரருக்கு பீஷ்மரால் உரைக்கப்பட்டது என்பதாலும் - இந்த இரண்டும் நன்மையை உபதேசிக்க எண்ணுபவர்களால் கூறப்பட்ட ப்ரமாணம் என்பது உறுதியாகிறது.

207. ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்சொல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேது வென்று; அதுதானே யிழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே.

அவதாரிகை - இப்படி ஐந்மாதிகளாவரு முத்கர்ஷத்தில் பசையில்லையென்று சொல்லலாமோ சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தை அத்யாதரம்பண்ணிச் சொல்லா நிற்கச்செய்தே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ப்ராஹ்மண்யம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களும் அந்தணத்தன்மை என்பதை மிகவும் உயர்ந்த ஒன்றாகவே உரைக்கின்றன. இப்படி உள்ளபோது பிறவி போன்றவற்றால் வருகின்ற மேன்மை என்பது முக்கியத்வம் வாய்ந்தது அல்ல என்று கூறலாமா என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விலை செல்லுகையாவது) விருப்பத்துக்கு விஷயமாய்ச் செல்லுகை. (வேதாத்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாவது) - “ஸர்வே வேதா யத்பத மாமநந்தி” என்றும், “வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் பூர்வோத்தர பாகங்களாலே ப்ரதிபாதியா நின்றுகொண்டு, பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதத்தை, “ஸ்வாத்யாயோ உத்யேதவ்ய:” என்கிற விதிபரதந்த்ரனாய் அத்யயநம் பண்ணி, மீமாம்ஸாதிகளாலே ததர்த்த நிர்ணயம் செய்து, பகவதுபாஸநாதிகளிலே யிழிந்து பகவத் விஷயத்தைப் பெறுகைக்குறுப்பாகை. (அதுதானே யிழவுக் குறுப்பாகில்) என்றது - அந்த ப்ராஹ்மண்யந்தானே அஹங்கார ஹேதுவாய்க்கொண்டு, “மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ

நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்” என்கிறபடியே, பகவதத்யந்த நிக்ரஹேதுவான பாகவதாபசரத்தைப்பண்ணி பகவத் விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போகைக் குறுப்பாகி லென்றபடி. (த்யாஜ்யமாமிநே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது - யாதொன்று பகவல்லாபத்துக் குறுப்பு அது உபாதேயம்; யாதொன்று ததலாபத்துக் குறுப்பு அது த்யாஜ்யமாய்த்த பின்பு, இதுவு மிழவுக் குறுப்பானபோதே அப்படியாகக் குறையில்லை என்கிற நிச்சயத்தாலே.

விளக்கம் - “விலைச்செல்லுகை” என்றால் விருப்பத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ளது என்று பொருள். “வேதாத்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாவது” என்பது என்ன? கட உபநிஷத் - ஸர்வே வேதா யத்பத மாமநந்தி - அனைத்து வேதங்களும் எந்தப் பரம்பொருள் குறித்து முழங்குகின்றனவோ - என்றும், கீதை (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படும் பரம்பொருளாக நானே உள்ளேன் - என்றும் கூறியபடி, வேதமானது பூர்வபாகத்தில் அனைத்து தேவதைகளின் அந்தர்யாமியாக ஸர்வேச்வரன் உள்ள தன்மையையும், உத்தரபாகத்தில் அத்தகைய ஸர்வேச்வரனின் தன்மை எத்தகையது என்றும் கூறுகிறது. இப்படியாக வேதங்கள் ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே கூறுவதாக உள்ளன. அப்படிப்பட்ட வேதத்தை - ஸ்வாத்யாயோ உத்யேதவ்ய: - வேதம் அத்யயனம் செய்யத்தக்கது - என்ற விதிக்கு ஏற்றபடி அத்யயனம் செய்து, மீமாம்ஸை மூலம் ஸர்வேச்வரனை உபாஸித்தல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபட்டு என்று பொருள். “அதுதானே யிழவுக் குறுப்பாகில்” என்பது என்ன? வேதங்களால் கொண்டாடப்படும் அந்தணத்தன்மை என்பது அஹங்காரத்திற்குக் காரணமாகி, மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத் - ஒருவன் வேத அத்யயனம் செய்தவன் என்றாலும் எனது அடியார்களை நிந்தித்தான் என்றால் அப்போதே சண்டாளன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனின் சீற்றத்துக்குக் காரணமான பாகவத அபசாரத்தைச் செய்தவன் என்பதால், ஸர்வேச்வரனால் விலக்கப்படுவதற்குக் காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது என்று கருத்து. “த்யாஜ்யமாமிநே” என்பது என்ன? அதாவது “த்யாஜ்யமாம்” என்று மிகவும் ப்ரஸித்தி பெற்ற கருத்து என்பது தோன்றும்படியாக அருளிச்செய்தது என்னவென்றால் - எது ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ளதோ அது ஏற்கப்படக்கூடியது; எது அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளதோ அது தள்ளப்படத்தக்கது; அந்தணத்தன்மை என்பது ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்குக் காரணமாகிறது என்று நிலையில் அதனைக் கைவிடுவது சரியே - என்பதாகும்.

208. ஜன்ம வருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கு மப்ரயோஜகம்.

அவதாரிகை - இப்படி உத்க்ருஷ்ட ஜன்மாதிக ளிழவுக் குறுப்பாமாகில் அபக்ருஷ்ட ஜன்மாதிகள்தான் பேற்றுக் குடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜன்ம வருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உயர்ந்த பிறவி போன்றவை ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்குக் காரணமாகின்றன என்றால், அவற்றால் தாழ்ந்த பிறவிகள் ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குக் காரணமாகுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஜன்ம வருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமு மிவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்கை.

விளக்கம் - (இந்தச் சூர்ணைக்கு இரண்டுவிதமான வ்யாக்யானங்களை அருளிச்செய்கிறார்). பிறப்பு, ஆசாரம் (நல்ல ஒழுக்கம்) போன்ற பலவற்றின் உயர்த்தி என்பது ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கும் காரணமாக இருப்பதில்லை, அவனை அடைவதற்குத் தடையாக இருந்து அவனை இழப்பதற்கும் காரணமாக இருப்பதில்லை. இதே போன்று, அவற்றின் தாழ்வு என்பதும் இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் காரணமாக இருப்பதில்லை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (இதில் ஜன்ம வருத்தாதி நியமமில்லை) என்பது (இழவுக்குறுப்பாமாகில் த்யாஜ்யமாமிநே) என்பதாகா நின்றீர்; இங்ஙனே சொல்லலாமோ, வேதாத்யயாநதி முகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவாகையாலே ஜன்ம வருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய வபகர்ஷம் அத்யயநாதிகளுக்கு அநர்ஹமாகையாலே இழவுக்குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார், (ஜன்ம வருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது ஜன்ம வருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜக மன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன - பகவல்லாப ததலாபங்கள். (ப்ரயோஜகமாவது) பலிப்பிக்குமது. உத்க்ருஷ்ட ஜன்ம வருத்தங்களுடையவர்களில் சிலரிழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காண்கையாலும், அபக்ருஷ்ட ஜன்ம வருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே யிரண்டுவகையு முண்டாகக்

காண்கையாலும் இவையிரண்டும் இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யசஷ ஸித்தமிறே.

விளக்கம் – அல்லது, (அடுத்த பொருளை அருளிச்செய்கிறார்) வேறு பொருள் உரைப்போம். “இதில் ஜந்ம் வருத்தாதி நியமமில்லை” என்னும் 205வது சூர்ணையில் பாகவத அபசாரத்திற்குப் பிறப்பு மற்றும் ஆசாரம் ஆகியவற்றின் மூலம் உண்டாகும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாகாது என்றும், “இழவுக்கு” என்னும் 207வது சூர்ணையில் அந்தணத்தன்மை என்பது ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தால் கைவிடத்தக்கது என்றும் உரைத்தீர்கள்; இப்படிக்கூறலாமா? பிறவி மற்றும் ஆசாரம் ஆகிய இரண்டும் வேத அத்யயனம் செய்வதற்கான தகுதியை உண்டாக்குவதால், அவை ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கான காரணமாக உள்ளன, ஆகவே அவை பேற்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ளன; அவற்றின் தாழ்வு என்பது வேத அத்யயனம் செய்வதற்கான தகுதியை இழக்கச்செய்வதால், அவற்றின் தாழ்வு என்பது ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்கும் காரணமாகின்றன என்று கொள்ளவேண்டாமோ? இந்தக் கேள்விக்கான சமாதானத்தை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கன பதிலாக இந்தச் சூர்ணையை அருளிச்செய்கிறார் என்று கருத்து. பிறவி மற்றும் ஆசாரம் ஆகியவற்றின் உயர்வு என்பது ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கான காரணம் அல்ல, அவற்றின் தாழ்வு என்பது ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்கும் காரணம் அல்ல என்று பொருள். இங்கு பேறு என்பது அவனை அடைதல், இழவு என்பது அவனை அடைய இயலாமல் இழத்தல் என்பதாகும். ப்ரயோஜகம் என்றால் இப்படியாக உள்ள அடைதல் மற்றும் இழத்தல் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக இருத்தல் என்பதாகும். உயர்ந்த பிறவி மற்றும் ஆசாரம் கொண்டவர்களில் சிலர் ஸர்வேச்வரனை அடைய இயலாமல் போவதையும், சிலர் அடைவதையும் காண்கிறோம்; இதே போன்று தாழ்ந்த பிறவி மற்றும் ஆசாரம் கொண்டவர்களில் சிலர் இப்படியாகவே இரண்டுவகையிலும் உள்ளதையும் காண்கிறோம். ஆகவே பிறவி மற்றும் ஆசாரம் என்பது ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கும், அடைய இயலாமல் போவதற்கும் காரணமாகாது என்பதைக் கண்கூடாகக் காணமுடிகிறது அல்லவோ?

209. ப்ரயோஜகம் பகவத் ஸம்பந்தமும் தத்ஸம்பந்தமும்.

அவதாரிகை - ஆனால் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜகம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே உள்ளபடி உரைத்தால், அவனை அடைதல் மற்றும் அடைய இயலாமல் இழத்தல் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக எதுதான் உள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவல்லாபமாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம், நாம் பகவ தநந்யார்ஹ சேஷபூதரென்றிருக்கையாகிற பகவத் ஸம்பந்தம்; தத்லாபமாகிற விழவுக்கு ப்ரயோஜகம், ததநந்யார்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்தாபாவ மென்றபடி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை அடைதல் என்ற பேற்றுக்குக் காரணம் எதுவென்றால் “நாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ளவர்கள்” என்று இருக்கின்ற பகவத் ஸம்பந்தம் ஆகும். அவனை அடைய இயலாமல் உள்ள நிலைக்குக் காரணம் எதுவென்றால், “நாம் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டவர்கள் என்கிற ஞானம் இல்லாமல் இருத்தல்” என்பதான பகவத் ஸம்பந்தம் இன்மை என்பதே ஆகும்.

210. பகவத்ஸம்பந்த முண்டானா விரண்டு மொக்குமோ என்னில்.

அவதாரிகை - உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மாக்களிருவர்க்கும் பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானால் பாகவதத்வ ஸாம்யமன்றோ உள்ளது, அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷ முடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற விசிஷ்டனன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - உயர்ந்த பிறவி, ஆசாரம் போன்றவற்றை உடையவன் மற்றும் அவற்றால் தாழ்ந்தவன் ஆகிய இருவருக்கும் பகவத் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டவுடன், அவர்கள் இருவருக்கும் பாகவதர்கள் என்ற ஒற்றுமை ஏற்படுகின்றது அல்லவோ? இவ்விதம் கொள்ளும்போது, பாகவதனாகவும் உள்ளான் மற்றும் பிறப்பிலும் உயர்ந்தவனாக உள்ளான் என்றுள்ள ஒருவனுக்கு, மற்றவனைக் காட்டிலும் சிறப்பு உள்ளது என்று அல்லவோ ஆகிறது? இப்படிப்பட்ட எண்ணம் காரணமாக உண்டாகும் கேள்வியைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானா விரண்டுமொக்குமோ வென்னில்) என்று, (இரண்டும்) என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - "இரண்டும்" என்பதன் மூலம் உயர்ந்த பிறவி மற்றும் தாழ்ந்த பிறவு ஆகிய இரண்டும் கூறப்பட்டது.

211. ஒவ்வாது.

அவதாரிகை - ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம் பற்றி, அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாகக் கேள்வியை எழுப்பியவன் உயர்ந்ததாக எண்ணியதைத் தான் (ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர்) தாழ்வானதாகவும், அவன் தாழ்வாக எண்ணிய ஒன்றை தான் உயர்ந்ததாகவும் தனது திருவுள்ளத்தில் கொண்டவராக, பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒவ்வாது) என்று.

விளக்கம் - ஒத்தது ஆகாது என்கிறார்.

212. உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம் ப்ரம்சஸம்பாவனையாலே "சரீரே ச" என்கிறபடியே பயஜநகம்.

அவதாரிகை - அதை உபபாதிக்கிறார் (உத்க்ருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் "ஒத்தது ஆகாது" என்று கூறியதை மேலும் விளக்கும் பொருட்டு தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆபிஜாத்யாதிகளாலே அஹங்கரித்து நசிக்கைக்குறுப்பாகையாலே அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்து ப்ரம்சம் பண்ணிற்று அதஸ்மிந் தத்புத்தியாலே என்னுமிடந்தோற்ற (உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம்) என்கிறார். (ப்ரம்ச ஸம்பாவனையாவது) - உபாயாந்தரங்களி லந்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற வதிகாரத்தினின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு யோக்யமாயிருக்கை. (சரீரேச என்கிறபடியே பய ஜநகம்) என்றது. "காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு" என்று

தொடங்கி, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யங்களாகையாலே பயஹேதுக்களான வற்றைச் சொல்லிவருகிற வடைவிலே அவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக, “சரீரேச வர்த்ததே மே மஹத்பயம்” என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப யாதாத்மய வித்துக்களாய் உபாயாந்தரகந்தாஸஹரா யிருக்கு மதிகாரிகளுக்கு இது இருக்கவிருக்க என்செய்யத் தேடுகிறதோ! என்னும் பயத்தை விளைக்குமதா யிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - உயர்ந்த பிறவி போன்ற பலவற்றால் அஹங்காரம் கொண்டு, ஆத்மா ஸ்வரூபம் அழிவதற்குக் காரணமாக இந்தச் சரீரம் உள்ளது; ஆகவே தாழ்ந்ததாக உள்ள இந்தச் சரீரம், மிகவும் உயர்ந்தது என்று எண்ணி கேள்வி கேட்கப்பட்டது (சூர்ணை 210). உயர்வாக இல்லாத ஒன்றை உயர்ந்தது என்று எண்ணிய காரணத்தால் மட்டுமே இந்தக் கேள்வி கேட்கப்பட்டது என்பதை உணர்த்தும்விதமாக “உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம்” என்றார். ” ப்ரம்ச ஸம்பாவநை” என்பது என்ன? கர்மம், ஞானம், பக்தி போன்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுவதன் காரணமாக, மற்ற உபாயங்களில் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதான தகுதி தனக்கு உள்ளதாக எண்ணி மயங்குகிறான்; இதற்குக் காரணமாக சரீரம் உள்ளது (அதாவது உயர்ந்த பிறவியில் பிறந்த ஒருவன், தனக்குத் தகுதி இல்லாத பல உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள முயல்வான் என்று கருத்து) “சரீரேச என்கிறபடியே பய ஜநகம்” என்பதால் என்ன கூறப்படுகிறது? ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் – காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு - அனைத்து காலங்களைப் பார்த்தாலும், புண்ணியமான இடங்களைப் பார்த்தாலும், எனது சரீரத்தைப் பார்த்தாலும் எனக்கு அச்சம் ஏற்படுகிறது - என்று தொடங்கி, மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளத் தகுதி உள்ளவை என்பதாலேயே ஒரு சில காரணங்களைக் காணும்போது பயம் ஏற்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது; இவற்றுள் மிகவும் முக்கியமான காரணம் அல்லது முதன்மையான காரணம் என்று - சரீரேச வர்த்ததே மே மஹத்பயம் – சரீரத்தைக் காணும்போது எனக்கு மிகவும் அச்சம் ஏற்படுகிறது - என்று கூறப்பட்டது; இதன் மூலம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் எத்தகையது என்பதை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களாகவும், மற்ற உபாயங்கள் எதனையும் சற்றும் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ளவர்களாகவும் இருப்பவர்களுக்குக்கூட, “இந்தச் சரீரம் தொடரத்தொடர என்ன ஆகுமோ?”, என்று அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதாக இந்தச் சரீரம் உள்ளது என்று கருத்து.

213. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்க வேணும்.

அவதாரிகை - இன்னமு மிதுக்கொரு தோஷமருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மேலும் ஒரு தோஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அதுக்கு) என்று – கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்) என்றது – பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளில் வந்தால் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி, பிறர் செய்கிறது கண்டநுகரித்துக் கற்கவேணுமென்றபடி.

விளக்கம் - “அதுக்கு” என்ற பதம் கடந்த சூர்ணைகளில் கூறப்பட்ட பிறவியை உணர்த்துகிறது. “ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்” என்பது என்ன? பாகவதர்களுக்கு ஏற்ற கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்னும்போது, தனது அடிமைத்தனத்திற்கே உரிய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான தாழ்மை உண்டாகவேண்டும்; அவற்றை மற்ற பாகவதர்கள் செய்வதைப் பார்த்து, கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் (அதாவது இத்தகைய தாழ்வு என்ற சிந்தனை இயற்கையாகவே இவனுக்கு இருப்பதில்லை, மேலும் இந்தத் தாழ்வு தனக்கு உள்ளதாக ஒரு சிலர் போலியாகக் காட்டிக்கொள்ளக்கூடும். இந்தக் காரணங்களால் தோஷம் உள்ளது என்றுகருத்து).

214. அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்துக்கு இரண்டு தோஷமுமில்லை.

அவதாரிகை – ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தோஷாபாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அபக்ருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மேலே கூறப்பட்டதற்கு மாறாக உள்ளதான, “இந்தப்பிறவி தாழ்ந்தது” என்று மயங்கிய பிறவிக்கு, மேலே கூறப்பட்ட தோஷங்கள் இல்லை என்று அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது பிறப்பாலும், ஞானத்தாலும் உண்மையாகவே உயர்ந்து காணப்படும் ஒரு பிறவியை தாழ்ந்ததே என்று எண்ணிக் கொள்பவர்களுக்கு இந்தத் தோஷம் இல்லை).

வ்யாக்யானம் - ஆபிஜாத்யாதிகளால் வருமஹங்கார யோக்யதை யின்றிக்கே சேஷத்வாநு கூலமாயிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை அபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததும் அதஸ்மிம்ஸ்தத் புத்தியென்னுமிடந் தோற்ற (அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம்) என்கிறார். (இரண்டு தோஷமுமில்லை) என்றது ப்ரம்ச ஸம்பாவநையாலே வரும் பயாஜநகத்வமும் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்க வேண்டுகையுமாகிற தோஷ த்வயமுமில்லை யென்றபடி.

விளக்கம் - உயர்ந்த பிறவி, ஆசாரம் போன்றவற்றால் ஏற்படக்கூடிய அஹங்காரம் உண்டாவதற்கு வழி இல்லாமல், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான அடிமைத்தனத்துடன் இருந்தால், அந்தப் பிறவி உண்மையிலேயே உயர்ந்த ஒன்றே ஆகும். ஆனால் அப்படிப்பட்ட பிறவியைத் தாழ்ந்த ஒன்றாக எண்ணுதல் என்பதும் தவறான ஞானம் என்பதை உணர்ந்தும்விதமாக “அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம்” என்றார். ” இரண்டு தோஷமுமில்லை” என்பது என்ன? கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட நழுவுதல் என்பதற்குக் காரணமாக உள்ள பயத்தை ஏற்படுத்துவதும், ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதான தாழ்வை எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும் என்பதான இரண்டு தோஷங்களும் இல்லை என்று பொருள் (அதாவது தனக்குத் தகுதி இல்லாத உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதால் தான் நழுவிவிடுவோமோ என்னும் அச்சம் மற்றும் தன்னுடைய தாழ்வை விண்ணப்பிக்க வேண்டும்படியான நிலை ஆகிய இரண்டும் இவர்களுக்கு இல்லை).

215. நைச்யம் ஜன்மஸித்தம்.

அவதாரிகை - ப்ரம்சஸம்பாவநையன்றோ இல்லாதது, நைச்ய பாவநை யில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நைச்யம் ஜன்ம ஸித்தம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ”நமக்குத் தகுதி அல்லாத உபாயங்களைக் கைக் கொள்கிறோம்” என்ற அச்சம் அல்லவோ தாழ்ந்த பிறவிகளுக்கு இல்லாத ஒன்றாக உள்ளது? தாழ்வை எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணம் கூடவா அவர்களுக்கு இயற்கையில் இல்லை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளுக் குறுப்பான தாழ்ச்சி பிறந்துடைமையாயிருக்கையாலே பாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடையா யிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து, அவர்களுக்கு ஏற்றபடி நடத்தல் என்பது போன்ற செயல்களுக்குக் காரணமான தாழ்ச்சி என்பது இவர்களுக்கு (தாழ்ந்தவர்கள் என்று தவறாக மயங்கிய உயர்ந்தவர்கள்) பிறவியிலேயே ஏற்பட்ட ஒன்று; ஆகவே இவர்களின் தாழ்ச்சி என்பது நீரை மேட்டிலிருந்து பள்ளத்திற்கு பாயச்செய்வது என்னும் செயல் எளிதாக உள்ளது போன்று, இவர்களுக்கு எளிதாகவே அமைந்துவிடும்.

216. ஆகையாலே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை கூறிவந்ததை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகையால்) என்றது, இப்படி அது ஸதோஷமும் இது நிர்தோஷமுமாகையாலென்றபடி. (உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்) என்றது, சேஷத்வோசிதமாய்க் கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற விந்த ஜந்மமே ததநுசித ஜந்மத்தைப்பற்ற ச்ரேஷ்டமென்றபடி.

விளக்கம் - "ஆகையால்" என்பதன் மூலம் பிறப்பினால் கூறப்படும் உயர்வு என்பது தோஷம் கொண்டது என்றும், பிறப்பினால் தாழ்ச்சி என்று கூறுவதும் தோஷம் கொண்டது என்றும் உள்ளதன் காரணமாக - என்று உணர்த்துகிறார். "உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்" என்பது என்ன? (கடந்த வரியில் உள்ள "உள்ளதன் காரணமாக" என்று தொடங்கிப் படிக்கவும்) அடிமைத்தனத்துடன் கூடியதாக, உண்மையாகிய உயர்பிறவி என்றுள்ள தாழ்ந்த குலத்தில் பிறத்தல் என்பது இப்படிப்பட்ட மேன்மை அற்றதான உயர்ந்த குலத்தில் பிறப்பதைக் காட்டிலும் சிறந்தது.

217. "ச்வபசோபி மஹீபால".

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (ச்வபசோபி மஹீபால) என்று தொடங்கி.

பொருள் - கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்ததற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – "ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பக்தோ த்விஜாதிக: விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:" எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்ட ஜந்மாவாயிருந்தானேயாகிலும், பகவத் பக்தனானவன் த்விஜனிற்காட்டில் அதிகன்; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாவானவளவன்றிக்கே உத்தமாசர்மியுமா யிருந்தானேயாகிலும், பகவத் பக்தி ஹீநனானவன் ச்வபசனிற் காட்டில் அதமனென்று, வர்ணாசர்மங்களில் சரக்கறுத்து பகவத்ஸம்பந்தமே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ரம்சஸம்பாவநாதிகளாலே தத்ஸம்பந்த விரோதியான ஜந்மத்திற்காட்டில் ததநுரூபமான ஜந்மமே ச்ரேஷ்டமென்று கருத்து. இங்ஙனன்றாகில், கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்துக்கு இது ப்ரமாணமாக மாட்டாதினே.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத்பாகவதம் – ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பக்தோ த்விஜாதிக: விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம: - அரசே! மஹாவிஷ்ணுவிடம் பக்தி கொண்ட ஒருவன் நாய் இறைச்சி உண்பவன் என்றாலும், அவன் அந்தணனைக் காட்டிலும் சிறந்தவன்; மஹாவிஷ்ணுவிடம் பக்தி இல்லாத ஒருவன் அந்தண ஸந்யாஸியாக இருந்தாலும் மேலே கூறப்பட்டவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவன் – என்று கூறியது. அதாவது, ஒருவன் எத்தனை தாழ்வான பிறவியைக் கொண்டிருந்தாலும் அவன் ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி கொண்டவன் என்றால், இரண்டு பிறப்பு உடையவன் என்று கூறப்படும் அந்தணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் ஆகிறான். உயர்ந்த பிறவி மட்டும் அல்லாமல், மிகவும் உயர்ந்த வர்ணாசர்மமான ஸந்யாஸியாக ஒருவன் இருந்தபோதிலும், அவன் பகவத்பக்தி அற்றவனாக இருந்தால், அவன் நாய் இறைச்சி உண்பவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவன் ஆகிறான் – அதாவது வர்ணாசர்மங்கள் என்னும் உயர்த்தியைக் காட்டிலும் பகவத்ஸம்பந்தமே மேலான உயர்த்தி பெறக் காரணம் எனப்பட்டது. தனக்கு ஏற்புடையதாக இல்லாத உபாயம் போன்றவற்றைக் கைக்கொண்டு, அதன் மூலம் தன்னுடைய நிலையில் இருந்து நழுவுகின்ற அபாயம் ஏற்படும்படியாகச் செய்து கொள்ளுதல் என்பது போன்றதான நிலை, பகவத்ஸம்பந்தத்திற்கு விரோதியாக உள்ள பிறவி என்றே ஆகிறது. இத்தகைய பிறவியைக் காட்டிலும் பகவத்ஸம்பந்தத்திற்குத் தகுதியான பிறவியே உயர்ந்தது என்று கருத்து. இப்படிக் கொள்ளவில்லை என்றால், கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கு இது ப்ரமாணம் ஆகாது அல்லவோ?

218. நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் சமிப்பது விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தாலே.

அவதாரிகை - ஆக, நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட ஜந்மங்களின்னதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது கீழ்; அதில் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் சமிப்பதெத்தாலேயென்ன வருளிச் செய்கிறார் மேல் (நிக்ருஷ்ட) இத்யாதியாலே.

பொருள் - தாழ்ந்த ஜன்மம் எது என்றும், உயர்ந்த ஜன்மம் எது என்றும் கடந்த சில சூர்ணைகளில் உறுதி செய்யப்பட்டது. அப்படியாக உள்ள பிறவுகளில், தாழ்ந்த பிறப்பு மூலம் ஏற்படும் தோஷம் எவ்விதம் நீங்கும் என்ற கேள்விக்கான விடையை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அஹங்கார ஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமடியாக வந்த நைச்யம் பாவிக்க வேண்டுகை முதலான தோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்மஸித்தமான நைச்யத்தையுடையராய் உபாயாந்தராந்வயயோக்யதா கந்த ரஹிதரா யிருக்கும் விலக்ஷணாதிகாரிகளோடுண்டான சேஷத்வரூப ஸம்பந்தத்தாலே யென்கை.

விளக்கம் - அஹங்காரத்தின் விளைவால் (அல்லது அஹங்காரம் ஏற்படக் காரணமாக உள்ளதால்), உண்மையாகவே தாழ்ந்த அந்தணப்பிறவி உள்ளவர்கள், தங்களுக்குத் தாழ்வை செயற்கையாக உண்டாக்கிக் கொள்ளுதல் போன்ற தோஷங்கள் ஏற்படாமல் நீக்குவது எப்படி என்றால் - பிறப்பிலேயே ஏற்பட்ட தாழ்வைக் கொண்டவர்களாக, கர்மம்-ஞானம்-பக்தி போன்ற எந்தவிதமான உபாயங்களையும் கைக்கொள்ளத் தகுதி அற்றவர்களாக உள்ள மிகவும் சிறந்த பாகவதர்களின் அடிமை என்ற தொடர்பு மூலமே நீங்கும் என்று கொள்ளவேண்டும்.

219. ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜன்மக்தொத்தை போகவேணும்.

அவதாரிகை - தத்ஸம்பந்தயோக்யதை ஸம்பவிக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஸம்பந்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அப்படிப்பட்ட மேன்மையான சிறந்த பாகவதர்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளும்படியான தகுதி எவ்விதம் உண்டாகும் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அந்த விலக்ஷணரோட்டை ஸம்பந்தத்துக்கு அர்ஹதையிவனுக் குண்டாம்போது, தன்னுடைய ஜந்மகதமான கொத்தை கழியவேணுமென்றபடி.

விளக்கம் - அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த பாகவதர்களுடனான ஸம்பந்தம் ஏற்படுவதற்கு, உயர்பிறவியில் பிறந்தான் என்று எண்ணப்படுகின்ற இவனுடைய பிறவி காரணமாக ஏற்படும் தோஷம் நீங்கவேண்டும் (இங்கு தோஷம் என்பது அஹங்காரம் போன்றவை).

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையும் அதுக்குப் பரிஹாரமும் “பழுதிலா வொழுக்கல்” என்கிற பாட்டிலே யருளிச்செய்தார்.

அவதாரிகை – ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேதென்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பிறவிக்கு ஏற்படும் தோஷம் என்ன? அந்த தோஷம் நீங்குவதற்கான பரிகாரம் என்ன? இந்தக் கேள்விகளுக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று தத்வவிதக்ரேஸரராய் ததீய சேஷத்வ ஸீமாபூமியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், “பழுதிலா வொழுக்கல்” இத்யாதியாலே, ப்ரஹ்மா தொடங்கி தங்களளவும் வர நெடுகப்போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்திலொரு தோஷமின்றிக்கேயிருக்குமவர்களாய் பலராயிருக்கிற சதுர்வேதிகாள்! இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லையென்னும் நிஹீந குலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னோடுண்டான வஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையறிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுருபமான ஸ்வாசாரத்தையுடையராகில், நீங்களவர்கள் காலிலே விழுந்து ஆராதியுங்கோள். அவர்களுங்கள் பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேசைஷ பண்ணில் நீங்களாதரித்துச் சொல்லுங்கோள். அவர்கள் பகவத் ஜ்ஞாநத்தை யுங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில், கேட்டுக்ருதார்த்தராகுங்கொள். எனக்கு மேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே என்மாத்ரமாகிலு மவர்களை யாராதித்து நல்வழி போகுங்கொள் என்று இந்த பரமரஹஸ்யத்தை, “பத்தி ரஷ்டவிதாஹ் யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்” என்று – பரமாப்தரான தேவரருளிச் செய்த பின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ? இப்படி யுபதேச மாத்ரமாய்ப் போகாதே கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரங்கமஹாமுநிகள் தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரை வைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யாபித்துக் காட்டிற்றிலீரோவென்ன; இப்பாட்டிலே அபிஜநாத்யபிமாந ஜந்மக்கொத்தை அந்த துரபிமாநமில்லாத விலக்ஷணரான ததீயர்களளவில் பண்ணுமநுவர்த்தந விசேஷ மதுக்குப் பரிஹாரமென்று ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரென்கை.

விளக்கம் - மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்று, அனைத்துவிதமான தத்துவங்களையும் அவற்றின் தன்மைகளையும் உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களின் தலைவராக உள்ளவரும், அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்ற தன்மையின் எல்லையாக உள்ளவரும் ஆகிய தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலையில் (42) – பழுதிலாவொழுகல் – என்று அருளிச்செய்தமை காண்க. இந்தப் பாசுரத்தில் ஆழ்வார் உரைப்பது என்னவென்றால் – நான்முகன் தொடக்கமாக உங்கள் முடிய உள்ள நீண்ட வம்சப்பரம்பரையில் ஒருவிதமான தோஷமும் அற்றவர்களாகவும், பலராக உள்ளவர்களாகவும் இருக்கின்ற நான்கு வேதமும் கற்றவர்களே! இவர்கள் எடுத்துள்ள இந்தப் பிறவியைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த பிறவி வேறு ஏதும் இல்லை என்று கூறும்படியான தாழ்ந்த பிறப்பு கொண்டவர்கள் என்றாலும், அவர்களுக்கு என்னுடன் (ஸர்வேச்வரன் தன்னைக் கூறிக் கொள்கிறான்) உள்ள தொடர்பை அறிந்துகொண்டு, அந்த ஞானத்திற்கு ஏற்றபடியான ஒழுக்கத்துடன் இருந்தார்கள் என்றால், நீங்கள் அவர்கள் கால்களில் விழுந்து வணங்குவீர்களாக. அவர்கள் உங்களிடம் இருந்து ஏதேனும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று விருப்பினால், நீங்கள் அதனை ஆசையுடன் உரைப்பீர்களாக. அவர்கள் ஸர்வேச்வரனாகிய என்னைப் பற்றிய ஞானத்தை உங்களுக்கு உபதேசம் செய்ய எண்ணினால், நீங்கள் அந்த உபதேசத்தைக் கேட்டுப் பயன் பெற்றவர்கள் ஆகுங்கள். என்னைக் காட்டிலும் ஆராதித்து வணங்கத்தக்க உயர்ந்தவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்பதால், என் அளவிற்கு அவர்களை ஆராதித்து நல்லவழியைத் தேடுவீர்களாக – என்னும் உயர்ந்த இந்த ரஹஸ்யத்தைக் கருடபுராணம் – பத்தி ரஷ்டவிதாஹ் யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம் - எட்டுவிதமான பக்தியானது மிகவும் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்த ஒருவனுக்கு உள்ளது என்றால், அவனுக்கு அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் உபதேசம் செய்யலாம்; நான் எவ்விதம் வணங்கத் தக்கவனோ அதே போன்று அவனும் வணங்கத்தக்கவன் – என்றது; இதனையே நான் (தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் கூறிக்கொள்கிறார்) மிகவும் நம்புகின்றவர்களில் உயர்ந்தவனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனான நீயே அருளிச்செய்த பின்னர் இந்த விஷயத்தில் ஏதேனும் சந்தேகம் ஏற்படுமோ? இவ்விதம் உபதேசம் செய்தது மட்டும் அல்லாமல், திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வந்து எழுந்தருளி, லோகஸாரங்கமஹாமுநிகள் தலையில் திருப்பாணாழ்வாரை எழுந்தருளச்செய்து, இந்தக் கூற்றின் உண்மையைச் செயல் அளவில் நிகழ்த்தியும் காட்டினாய் அல்லவோ? - என்று அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “உயர்ந்த குலப்பிறவி போன்றவற்றால் ஏற்படும் அஹங்காரம் என்பதே தோஷம் ஆகும்.

அத்தகைய அஹங்காரம் இல்லாத மேன்மையான பாகவதர்களுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் என்பதே அதற்குப் பரிகாரம்”, என்பதைத் தெளிவாக அருளிச்செய்தார்.

221. வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதமான ஜந்மக்கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்த முண்டாகவே யிவனும் விலக்ஷணனாய் விடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வேதகப்பொன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இவனுக்குப் பிறவி காரணமாக ஏற்பட்ட தோஷம் நீங்கி, மேன்மையானவன் ஆகிவிடுவானோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - வேதகமென்கிறவித்தை, வேதகமென்று த்ராவிடோக்தியாலே யருளிச் செய்கிறார். (வேதகப்பொன்னாவது) அநேக ஸித்தௌஷதங்களியிட்டுப் பலகாலுருக்கி குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அது ஸ்பர்ச மாத்ரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னாக்குமாப்போலேயாய்த்து, ஜந்மஸித்தமான நைச்யாதிகளையுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப் போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனாக்கிவிடும்படி.

விளக்கம் - வேதகம் என்பதான வடமொழிச் சொல்லை வேதகம் என்று தமிழ்ப்படுத்தி அருளிச்செய்கிறார். வேதகப்பொன் என்பது என்ன? பலவிதமான சித்த மருந்துகளைச் சேர்த்து, பலமுறை உருக்கி, அதனைக் குளிகை போன்று ஆக்கி, ரஸவாதிகள் தங்கள் கைகளில் வைத்திருப்பதான தொட்டவுடன் இரும்பையும் தங்கமாக்கக் கூடிய பொன் என்பதே வேதகப்பொன் எனப்படும். அத்தகைய வேதகப்பொன் என்பது இரும்பைத் தொட்டவுடன் அதனைப் பொன்னாக்கும் தன்மை கொண்டது ஆகும். அப்படி இரும்பும் பொன்னாவது போன்று, பிறப்பிலேயே தங்களுடைய தாழ்வை அறிந்தவர்களாக மேன்மையுடன் விளங்கும் பாகவதர்களின் ஸம்பந்தம் என்பது, அந்தணப்பிறவியாக உள்ளபோதிலும் அஹங்காரம் போன்றவற்றால் தாழ்ந்த பிறவி என்றே கருதும்படியாக உள்ள பிறவியின் தோஷத்தை நீக்கி, அவனையும் மேன்மையானவன் என்னும்படி மாற்றிவிடும்.

222. இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாதிக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே யித்தலையில் தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத் தரும் விலசுஷணரானவர்களை எங்ஙனே ப்ரதிபத்தி பண்ணிருக்க வேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தங்களது ஸம்பந்தம் என்பதன் மூலம் அந்தணர்களின் தோஷத்தைக் கழித்து, தங்களுக்கு ஒத்த மேன்மையைக் கிட்டச் செய்கின்ற, மேன்மையான பாகவதர்களை எவ்விதம் ஒருவன் எண்ணவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிக்ய புத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

விளக்கம் - அப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களுக்குப் பிறவியால் சமம் ஆனவர்கள் என்றும், தங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்றும் எண்ணவேண்டும்.

223. அதாவது, ஆசார்யதுல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீச்வரனிலும் அதிகரென்றும் நினைக்கை.

அவதாரிகை - இத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதை விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆசார்ய துல்யரென்று நினைக்கையாவது) “குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம” இத்யாதிப்படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்தேச்யனான ஆசார்யனோடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (ஸம்ஸாரிகளிலதிகராக நினைக்கையாவது) - ஜாத்யாதிகளையிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணாதே, ஜ்ஞாநாதிகளால் வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே தததிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (தன்னிலதிகரென்று நினைக்கையாவது) ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்குமுண்டாகையாலே அதையிட்டுத் தன்னோடொக்க நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு சேஷிகளான

ஆகாரத்தாலே தன்னிலதிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (ஈச்வரனிலதிகரென்று நினைக்கையாவது) – சேஷித்வத்தையிட்டு நமக்கவனு மிவர்களு மொக்குமென்றிராதே கர்மாநுகுணமாக லீலையிலும் விநியோகங் கொள்ளக்கடவனாய் ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயண தசையில் புருஷகாரம் வேண்டும்படியாய் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்கச் செய்தேயும் அர்ச்சாவதார ஸமாதியாலே வாய்திறந்தொரு வார்த்தை சொல்லக்கடவனுமன்றிக்கே யிருக்குமவனைப் போலன்றியே, ஸ்வரூபாநு குணமாகவே விநியோகங் கொள்ளுமவர்களாய், ஸ்வாச்ரயணத்தில் புருஷகார நிரபேஷாராய், வாய்திறந்து த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுபதேசித்து நோக்கிக் கொண்டு போருமவர்களாகையாலே தததிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

விளக்கம் - “ஆசார்ய துல்யரென்று நினைக்கையாவது”: ஸ்ரீஸாத்வத தந்த்ரத்தில் - குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம - ஆசார்யனே பரம்பொருள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து வகையிலும் மிகவும் போற்றத்தக்க ஆசார்யனோடு இந்தப் பாகவதர்கள் ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணுவதே கூறப்பட்டது. “ஸம்ஸாரிகளிலதிகராக நினைக்கையாவது”: அவர்களுடைய பிறவி போன்றவற்றை முன்னிட்டு அவர்களை ஸம்ஸாரிகளுடன் ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணாமல், அவர்களுக்கு உள்ள ஞானம் போன்றவை காரணமாக ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணுவதாகும். “தன்னிலதிகரென்று நினைக்கையாவது”: ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் வேறுபாடு என்பது, சிறந்த உள்ள தனக்கும் ஏற்படுவதால், அதன் காரணமாக அவர்கள் தன்னுடன் ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணாமல், தனக்கு சேஷியாக உள்ள தன்மையால் தன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணுவதாகும். “ஈச்வரனிலதிகரென்று நினைக்கையாவது”: சேஷியாக உள்ள தன்மை காரணமாக ஸர்வேச்வரனும் இவர்களும் ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணாமல் ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணவேண்டும். எப்படி? நம்முடைய முன்வினைப்பயன் காரணமாக இந்த லீலாவிபூதியில் நம்மை வைக்கக்கூடியவன், தனது திருவடித்தாமரைகளை ஒருவன் பற்றும்போது அதற்கு சிபாரிசு என்பதான புருஷகாரம் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுபவன், தான் மிகவும் மகிழ்வுடன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்களில் சேதநர்களுக்கு மிகவும் அருகாமையில் உள்ள போதிலும் அர்ச்சாவதாரத்தின் உறுதி காரணமாகத் திருவாய் மலர்ந்து யாரிடமும் ஏதும் பேசாதவன் என்பதான தன்மைகள் கொண்டவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். ஆனால் இவர்கள் இது போன்று இல்லாமல் - தங்கள் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி நம்மை ஏற்றுக் கொள்பவர்களாகவும், தங்களை அண்டும் விஷயத்திற்காக எந்த ஒரு புருஷகாரத்தையும்

எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களாகவும், தங்களது திருவாய் திறந்து நாம் கைக்கொள்ள வேண்டியவை எவை என்றும் கைவிடத்தக்கவை எவை என்றும் உபதேசம் செய்ய வல்லவர்களாகவும் இருந்து நம்மைக் காப்பாற்ற எண்ணுபவர்கள் என்பதால் இவர்கள் அவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

224. ஆசார்யஸாம்யத்துக்கடி ஆசார்யவசனம்.

அவதாரிகை - ஆசார்யனோடொரு விஷயத்தையும் ஸமபுத்தி பண்ணுகை அயுத்தமாயிருக்க, ஆசார்ய ஸாம்ய புத்திக்கடியேதென்னு மாகாங்கசையிலே யருளிச் செய்கிறார் (ஆசார்ய) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - ஆசார்யனுக்கு ஈடாக வேறு யாரையும் எண்ணுதல் என்பது ஏற்கக்கூடாது ஒன்றாகும். அப்படி உள்ளபோது இவர்கள் ஆசார்யனை ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆசார்ய ஸாம்ய ப்ரதிபத்திக்கு மூலம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக் கண்டாப்போலே காணும், என்று உபதேச ஸமயத்திலே ஆசார்யனருளிச் செய்த வசநமென்கை.

விளக்கம் - ஆசார்யனை ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணுவதற்கு மூலகாரணம், “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணும்போது நம்மைக் (ஆசார்யன் தன்னைக் கூறிக் கொள்ளுதல்) காணுவது போன்று இருத்தல் வேண்டும்”, என்று உபதேசம் செய்யும்போது ஆசார்யன் அருளிச்செய்தலே ஆகும்.

225. இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

அவதாரிகை - இப்படி நினையாதபோது வருமநர்த்தமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் எண்ணாதபோது ஏற்படக்கூடிய தீமை ஏதேனும் உண்டா என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிகர்ஷபுத்தி பண்ணுகை அபசாரமானாப் போலே, இப்படி கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டு மென்றபடி.

விளக்கம் - பிறப்பு போன்றவற்றை முன்னிட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தாழ்வாக எண்ணுவது அபசாரம் என்று கூறப்பட்டது. இதே போன்று இவர்களை (ஆசார்யனுக்கு ஒத்தவர்கள் என்று) எண்ணாமல் இருப்பது அபசாரமே ஆகிறது.

226. இவ்வர்த்தம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும், பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற் கடிமையிலும் கண்சோர வெங்குருதியிலும் நண்ணாதவாளவுணரிலும் தேட்டருந் திறல் தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விசதமாகக் காணலாம்.

அவதாரிகை – இப்படியிந்த பாகவதவைபவம் ஆப்தவசநங்களில் விசதமாகக் காணலாம் இடங்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்த மிதிஹாஸ புராணங்களிலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இவ்விதமாக உள்ள பாகவதர்களின் மேன்மை குறித்து நம்பத்தகுந்தவர்களின் வாக்கியங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்றுள்ள இடங்களைக் காண்பிக்க இயலுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவ்வர்த்தம்) என்று - கீழ் விஸ்தரேணோக்தமான பாகவத வைபவத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. மஹாபாரதத்திலே, “மத் பக்தம் சூத்ர ஸாமாந்யா தவமந்யந்தி யே நரா: நரகேஷ்வவதிஷ்டந்தி வர்ஷகோடீர் நராதமா:; சண்டாளமபி மத்பக்தம் நாவமந்யேத புத்திமாந், அவமாநாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகேச ஸ:” இத்யாதியாலும், “நசூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸம்ருதா:, ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே” இத்யாதியாலும், “மத்பக்த ஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம், மத் கதா ச்ரவணே பக்திஸ் ஸ்வர நேத்ராங்க விக்ரியா, மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி; பக்தி ரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச் ச்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித:; நமே பூஜ்யச் சதுர்வேதீ பூஜயந் பக்திவர்ஜித:; ஸ மே பூஜ்யஸ் ஸதாசாஸௌ மத்பக்தச் ச்வபசோபி ய:; தஸ்மை தேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்” இத்யாதியாலும் பலவிடங்களிலும் பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம்;

விளக்கம் – “இவ்வர்த்தம்” என்பதன் மூலம் கடந்த சூர்ணையில் விரிவாக உரைக்கப்பட்ட பாகவதர்களின் மேன்மை கூறப்பட்டது. மஹாபாரதத்தில் கீழே காண்பிக்கப்பட்டுள்ள பல வரிகளில் பாகவதர்களின் பெருமை கூறப்பட்டுள்ளது:

- மத் பக்தம் சூத்ர ஸாமாந்யா தவமந்யந்தி யே நரா: நரகேஷ்வவதிஷ்டந்தி வர்ஷகோடீர் நராதமா: - எந்த மனிதர்கள் எனது பக்தன் சூத்திரனாக உள்ளதால் அவமானப்படுத்துகிறார்களோ (அல்லது எனது பக்தனைச் சூத்திரனுக்குச் சமானமாக எண்ணியபடி உள்ளார்களோ), அவர்கள் மிகவும் தாழ்ந்தவர்கள் ஆவர்; அவர்கள் கோடிக்கணக்கான வருடங்கள் நரகத்தில் வீழ்வர்.
- சண்டாளமபி மத்பக்தம் நாவமந்யேத புத்திமாந், அவமாநாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகேச ஸ: - என்னுடைய பக்தன் சண்டாளனாகவே இருந்தாலும் அவனை ஞானம் கொண்ட எந்த ஒரு மனிதனும் அவமதித்தல் கூடாது. அவ்விதம் அவமானப்படுத்தினால் அவன் ரௌரவம் என்ற நரகத்தில் விழக்கடவன்.
- நசூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸம்ருதா:, ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே - ஸர்வேச்வரனின் அடியார்கள் பிறப்பிலேயே சூத்திரர்கள் என்றபோதிலும், அவர்கள் சூத்திரர்கள் அல்லர், அவர்கள் அந்தணர்களை ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணப்படவேண்டும். ஆனால் ஜநார்த்தனனிடம் பக்தி அற்ற ஒருவன் எந்தப் பிறவியில் பிறந்துள்ளபோதிலும் அவன் சூத்திரனே ஆவன்.
- மத்பக்த ஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம், மத் கதா ச்ரவணே பக்திஸ் ஸ்வர நேத்ராங்க விக்ரியா, மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி; பக்தி ரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச் ச்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித:, நமே பூஜ்யச் சதுர்வேதீ பூஜயந் பக்திவர்ஜித:; ஸ மே பூஜ்யஸ் ஸதாசாஸௌ மத்பக்தச் ச்வபசோபி ய:, தஸ்மை தேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம் - என்னுடைய அடியார்களிடம் அன்பு; என்னை ஆராதிப்பதில் மகிழ்ச்சி, நானே திருவாராதனம் செய்யப்பட வேண்டியவன்;

எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது ஆரவாரம் மற்றும் ஆடம்பரம் இல்லாமை; என் சரிதங்களைக் கேட்பதில் மிகுந்த ஆசை; அவ்விதம் கேட்கும்போது குரல் தழுதழுப்பது, ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகுவது, மயிர்க்கூச்சல் எடுப்பது போன்ற மாற்றங்கள் அடைதல்; எப்போதும் என்னையே நினைத்து த்யானித்தல், என்னை விட்டு வாழ இயலாது என்பதான எட்டுவிதமான பக்தியும் எத்தகைய தாழ்வான ஒருவனிடம் இருந்தாலும் அவன் அந்தணர்களில் உத்தமன், அவனே ஸந்ந்யாஸி, அவனே பண்டிதன் ஆவான். ஆனால் நான்கு வேதங்களை அறிந்துள்ளபோதிலும் என்னிடம் எந்தவிதமான பக்தியும் இன்றி என்னை ஆராதித்தவன் என்றால், அவன் என்னால் விரும்பப்படுபவன் அல்லன். நாய் இறைச்சி உண்பவனாக இருந்தாலும், என்னிடம் ப்ரேமை கொண்டிருந்தால், அவன் எப்போதும் என்னால் விரும்பப்படுபவன் ஆவான். இப்படிப்பட்டவனிடமிருந்து ஞானம் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். என்னைப் போன்றே அவனும் வழிபடத்தக்கவன் ஆவான்.

வ்யாக்யானம் - இதிஹாஸோத்தமத்திலே, “சூத்ரம்வா பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:” இத்யாதியாலே - பாகவத ப்ரபாவம் ப்ரகீர்த்திதம்; இன்னமு மிதிஹாஸத்திலே பலவிடங்களிலும் - பாகவத மஹாத்மய ப்ரதிபாதநம் வந்தவிடங்களிலே கண்டு கொள்வது;

விளக்கம் - இதிஹாஸ உத்தமத்தில் - சூத்ரம்வா பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர: - ஸர்வேச்வரனுடைய பக்தன் ஒருவன் சூத்திரனாக உள்ளபோதிலும், வேடனாக உள்ளபோதிலும், சண்டாளனாக உள்ளபோதிலும் அவனை யார் ஒருவன் தாழ்ந்த பிறவியாகப் பார்க்கிறானோ அவன் நரகம் செல்வான் - என்றது காண்க. இதன் மூலம் பாகவதர்களின் ப்ரபாவம் வெளிப்படையாக ஆகிறது. மேலும் இதிஹாஸங்களில் பல இடங்களில் பாகவதர்களின் மாஹாத்மயம் குறித்து கூறப்பட்டதைக் கண்டு கொள்க.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே, “மத்பக்தம் ச்வபசம்வாபி நிந்தாம் குர்வந்தி யே நரா:”, பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி வஸுந்தரே” இத்யாதியாலே - பாகவத வைபவம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீபாகவதத்திலே, “ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக: விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:”. “விப்ராத் த்விஷ்ட்குணயுதாத் அரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம், மந்யே ததர்ப்பிதமநோ வசநே ஹிதார்த்த

ப்ராண: புநாதி ஸகலம் நது பூரிமாந:” இத்யாதிகளாலே பாகவத வைபவம் பலவிடங்களிலும் அபிஹிதம்; லைங்கத்திலும், “வைஷ்ணவாநாம் விசேஷோஸ்தி விஷ்ணோராயதநம் மஹத் ஜங்கம ஸ்ரீ விமாநாநி ஹ்ருதயாதி மநீஷிணாம். ய: பச்யதி சுபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம், யஸ்மிந் கஸ்மிந் குடூலஜாதம் ப்ரணமேத் தண்டவத்புவி” இத்யாதியாலே - பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம். இப்படி பாகவத மாஹாத்மய ப்ரதிபாதநம் பல புராணங்களிலுமுண்டாகையாலே, அந்தவந்த ஸ்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது;

விளக்கம் – ஸ்ரீவராஹபுராணத்தில் - மத்பக்தம் ச்வபசம்வாபி நிந்தாம் குர்வந்தி யே நரா:, பத்மகோடி சதேநாபி நசுஷமாமி வஸுந்தரே - என்னுடைய பக்தன் ஒருவன் சண்டாளனாகவே உள்ளபோதிலும் அவனை அவமதிப்பவர்களை நான் பலகோடி கல்ப காலங்கள் ஆனாலும் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேன் - என்பதன் மூலம் பாகவதர்களின் மேன்மை கூறப்பட்டது. ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் - ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக: விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம: - அரசனே! விஷ்ணுபக்தி கொண்டவர்கள் நாய் இறைச்சி உண்பவன் என்றாலும், அவன் அந்தணன் ஒருவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்; விஷ்ணுபக்தி அற்ற ஒருவன் உயர்ந்த பிறவியில் பிறந்த ஸந்ந்யாஸி என்றாலும் அவன் நாய் இறைச்சி உண்பவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவனே ஆவான் - என்று கூறப்பட்டது. மேலும் ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் - விப்ராத் த்விஷ்ட்குணயுதாத் அரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம், மந்யே ததர்ப்பிதமநோ வசநே ஹிதார்த்த ப்ராண: புநாதி ஸகலம் நது பூரிமாந: - பத்மநாபன் திருவடிகள் மீது பக்தி இல்லாத ஒருவன் பன்னிரண்டு குணங்களுடன் கூடிய அந்தணன் என்றாலும், அவனைக் காட்டிலும் விஷ்ணுபக்தி கொண்ட நாய் இறைச்சி உண்ணும் சண்டாளன் உயர்ந்தவன் என்றே நான் எண்ணுகிறேன்; இப்படிப்பட்ட சண்டாளன் ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் தனது மனம், வாக்கு, சரீரம், ப்ராணன் பலவற்றுடன் உள்ளான் என்பதால் அவன் அனைத்தையும் தூய்மை ஆக்குகிறான்; அஹங்காரத்துடன் கூடிய அந்தணன் இவ்விதம் எதனையும் தூய்மைப்படுத்துவதில்லை - என்று பாகவதர்களின் மேன்மை குறித்து பல இடங்களிலும் உரைக்கப்பட்டது. லைங்க புராணத்தில் - வைஷ்ணவாநாம் விசேஷோஸ்தி விஷ்ணோராயதநம் மஹத் ஜங்கம ஸ்ரீ விமாநாநி ஹ்ருதயாதி மநீஷிணாம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு தனியான சிறப்பு உண்டு; அது என்னவென்றால் அவர்கள் விஷ்ணுவின் இருப்பிடமாக உள்ளனர்; அவர்களில் சிறந்த ஞானம் கொண்டவர்களின் மனம் என்பது நடமாடும் கோவில்கள் என்றே ஆகின்றன - எனப்பட்டது. மேலும்

அதிலேயே - ய: பச்யதி சுபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம், யஸ்மிந் கஸ்மிந் குடூலஜாதம் ப்ரணமேத் தண்டவத்புவி - சிறந்த ஒழுக்கம் கொண்டவன், எந்தவிதமான குற்றமும் அற்றவன் என்னுபடி உள்ள ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் எந்தக் குலத்தில் பிறந்தவனாக உள்ளபோதிலும், அவனைக் காண்பவன் அவன் முன்பாக ஒரு தடி போன்று தரையில் விழுந்து வணக்கவேண்டும் - போன்ற பல வரிகளால் பாகவதர்களின் மேன்மை கூறப்பட்டது. இப்படியாக பாகவதர்களின் மேன்மை குறித்து பல புராணங்களில், பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதால், அவற்றை அந்தந்த இடங்களில் காண்க.

வ்யாக்யானம் - இதிஹாஸாதிகளில் உபாத்த வசநங்களிலே பாகவதர்களை ஜந்மநிருபேணந அவமதி செய்தால் வருமநர்த்த விசேஷமும், பாகவதரானபோதே யவர்களபக்ருஷ்ட ஜாதீயரல்லர் உத்க்ருஷ்ட ஜாதீயதுல்ய ரென்னுமிடமும், உத்க்ருஷ்ட ஜாதீயரிலும் ச்ரேஷ்டராய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதாத்ருதயா குருக்கருமாய் பரம சேஷியான ஈச்வரனோபாதி பூஜ்யருமாவர்களென்னுமிடமும், அவர்கள் திறத்தில் அபசாரம் காலதத்தவமுள்ளதனையுமீச்வரன் பொறானென்னுமிடமும் கரணத்ரய வ்யாபாரத்தோடு அர்த்தத்தோடு ப்ராணாதிகளோடு வாசியற பகவத்விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்து நிரபிமாநராயிருக்குமவர்கள் ஸ்பர்சபாவநரென்னுமிடமும், அவர்களுடைய ஹ்ருதயமீச்வரனுக்கு ஜங்கமவிமாநமென்னுமிடமும், அவர்களைக் கண்டால் தண்டவத் ப்ரணாமம் செய்வானென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே; இப்படி இதிஹாஸ புராணங்களிலும்.

விளக்கம் - மேலே நாம் பார்த்த பலவிதமான இதிஹாஸ புராண ப்ரமாணங்களில் கீழே கூறப்பட்ட பல விஷேஷங்கள் உரைக்கப்பட்டதைக் காண்க:

- பாகவதர்களின் பிறவியைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்களைத் தாழ்வாக நினைத்தால் ஏற்படும் தீமை
- பாகவதர்கள் என்று ஆனபோதே அவர்கள் தாழ்ந்தகுலம் அல்லர், அவர்கள் உயர்ந்த குலத்தினர்களுக்கு ஒத்தவர்கள்
- உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்களைக் காட்டிலும் அவர்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்பதால், உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்களும் அவர்களிடம் உபதேசம்

பெறுகின்றனர் என்பதால் ஆசார்யர்கள் போன்றும், அனைத்திற்கும் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் போன்றும் வணங்கத்தக்கவர்கள் ஆவர்

- அவர்களிடம் செய்யப்படும் அபசாரம் என்பதை காலம் என்பது உள்ளவரை ஸர்வேச்வரன் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டான்
- மூன்று கரணங்களையும் (மனம், வாக்கு, சரீரம்), செல்வங்களையும், ப்ராணன் போன்ற அனைத்தையும் ஸர்வேச்வரனுக்குச் சமர்ப்பாணம் செய்துவிட்டு, எந்தவிதமான அஹங்காரமும் இல்லாமல் உள்ள இவர்கள், தங்களுடைய தொடுதல் என்பதாலேயே அனைத்தையும் தூய்மைப்படுத்த வல்லவர் ஆவர்
- அவர்களது இதயம் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு நடமாடும் கோயிலாகவே உள்ளது
- அவர்களைக் கண்டால் தடி போன்று தரையில் விழுந்து வணங்கவேண்டும்

இப்படியாக இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களில் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - நம்மாழ்வார், “பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார் பயிலும் பிறப்பிடைதோ நெம்மையாளும் பரமர்” என்று தொடங்கி - பகவத் குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ப்ரவணரான பாகவதர்களே தமக்கு சேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறவிடத்தில், “யவரேலுமவர்கண்டீர்”, “கும்பி நரகர்களேத்துவரேலு மவர் கண்டீர்”, “எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்” என்று ஜந்மாதிகளாலெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் சேஷத்வ விரோதியான ஜந்மாத் யபிமாநமில்லாதவர்கள் கிடீர் நமக்கு மிகவுமுத்தேச்யரென்றருளிச்செய்த “பயிலுஞ் சுடரொளியிலும்”, “கொடு மாவினையே னவனடியாரடியே கூடு மிதுவல்லால் வியன் மூவுலகு பெறினும் விடுமா நென்பதென் னந்தோ” என்று தொடங்கி - பாகவதர்களே தமக்கு பரமப்ராப்யரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்ம வ்ருத்தாதி விபாகமின்றிக்கே, “சயமே யடிமை தலைநின்றார்”, “அவனடியார்”, “மணிமலை போல் கிடந்தான் தமர்கள்”, “கோதிலடியார்”, “நீக்கமில்லாவடியார்” என்று - பகவத் ஸௌந்தர்யாதிகளிலே தோற்றிருக்குமாகாரமே யவர்களுக்கு நிருபகமாக வருளிச்செய்த “நெடுமாற் கடிமையிலும்”;

விளக்கம் – நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-7-1) – பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார் பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும் பரமர் – என்பது தொடக்கமாக ஸர்வேச்வரனின் திருக்கல்யாண குணங்கள் மற்றும் லீலைகள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டவர்களான பாகவதர்களே தனக்கு எஜமானர்கள் என்பதை அருளிச் செய்கிறார். அப்போது (3-7-1) - யவரேலுமவர்கண்டீர் - என்றும், (3-7-8) – கும்பி நரகர்களேத்துவரேலு மவர் கண்டீர் - என்றும், (3-7-9) – எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும் - என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆக ”பயிலும் சுடரொளி” என்று திருவாய்மொழி மூலமாக, பிறவி போன்ற பலவற்றாலும் ஒருவன் எத்தனை தாழ்ந்தவன் என்றபோதிலும், தொண்டுகள் செய்வதற்குத் தடையாக வரக்கூடிய பிறவி-ஞானம்-ஒழுக்கம் என்பதால் ஏற்படக்கூடிய கர்வம் மற்றும் அஹங்காரம் அற்றவர்கள் அல்லவோ நமக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள் - என்றார். அடுத்து தனது திருவாய்மொழியில் (8-10-1) - கொடு மாவினையே னவனடியாரடியே கூடு மிதுவல்லால் வியன் முவுலகு பெறினும் விடுமா றென்பதென் னந்தோ - என்பது தொடக்கமாக பாகவதர்களே, தான் சென்று அடையக்கூடியவர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள் - என்பதை அருளிச்செய்தார். அந்தத் திருவாய்மொழியில் பிறவி, ஒழுக்கம் போன்றவற்றில் வேறுபாடுகள் காணாமல் (8-10-2) - சயமே யடிமை தலைநின்றார் - என்றும், (8-10-7) - அவனடியார் - என்றும், (8-10-8) – மணிமலை போல் கிடந்தான் தமர்கள் - என்றும், (8-10-8) – கோதிலடியார் - என்றும், (8-10-10) - நீக்கமில்லாவடியார் - என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆக “நெடுமாற்கடிமை” என்னும் திருவாய்மொழி மூலமாக - ஸர்வேச்வரனின் அழகு போன்ற தன்மைகளில் ஈடுபட்டு, தங்களை மறந்திருக்கும் நிலை என்பதே அவர்களுக்கு அடையாளம் – என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - திருமங்கையாழ்வார், “தண்ணேறையெம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மினென் தலைமேலார்” என்று தொடங்கி - அர்ச்சாவதார ப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு சிரஸாவாஹ்யர், ஸதாத்யேயர், ஸூரிகளிலும் கைங்கர்ய ஸம்ருத்தியுடையவர்கள், அவர்களையொரு சூஷண காலமும் பிரிய சூஷமனல்லேன், அவர்களுக்கென் ஹ்ருதயம் தேனுறி யெப்பொழுதுமினியதாகா நின்றது, அவர்களைக் கண்ட மாத்திரத்திலே கண்டிகோளே யென்னுடைய மனோ த்ருஷ்டிகள் களிக்கிறபடி, அவர்களளவிலே யாகாநின்றது என்னன்பானது, அவர்களை நெஞ்சாலே நினைக்கவே ம்ருத்யுவுக்கும் பாபத்துக்கு மஞ்சவேண்டா, என்னுடைய ஹ்ருதயமவர்கள் விஷயத்திலே

யிழிகிறபடி கண்டிகோளே என்று இப்படியருளிச் செய்கிறவிடத்தில், ஜந்மாதி ப்ரஸங்கமற வருளிச்செய்த “கண்சோர வெங்குருதியிலும்”; “கடன்மல்லைத் தலசயன மாரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே” என்று - ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளை யுடையராகவுமாம், திருக்கடல்மல்லைத் தலசயனத்தை யநுஸந்திக்குமவர்கள் நின்ற நிலைகளிலே ப்ரமாணம் காட்டாதே நம்மைக் காரியங்கொள்ள வுரியாரென்று தொடங்கி, “ஞானத்தினொளியுருவை நினைவா ரென்னாயகர்”, “அவரெங்கள் குலதெய்வமே” என்று - உகந்தருளின நிலத்திலே ப்ரவணரா யிருக்குமவர்களே நமக்கு சேஷிகள் என்றருளிச் செய்த “நண்ணாதவாளவுணரிலும்”;

விளக்கம் - அடுத்து திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழியில் (7-4-1) - தண்சேறையெம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மினென் தலைமேலார் - என்று தொடங்கும் ஒன்பது பாசுரங்களில் கூறியதை இங்கு காண்பிக்கிறார். ஸர்வேச்வரனின் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியில் ஈடுபட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே எனது தலையின் மீது இருக்கத்தக்கவர்கள்; எப்போதும் த்யானிக்கத் தக்கவர்கள்; நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்த கைங்கர்யச் செல்வம் கொண்டவர்கள்; அவர்களை ஒரு நொடிப்பொழுது கூட என்னால் பிரிய இயலாது; அவர்களுக்காக எனது மனம் தேன் ஊறி எப்போதும் இனிமையாகவே இருக்கிறது; அவர்களைக் கண்டவுடன் எனது மனமும் கண்களும் இன்பம் அடைவதைப் பார்த்தீர்களா; என்னுடைய அன்பு என்பது அவர்கள் பக்கம் மட்டுமே நிற்கிறது; அவர்களை உள்ளத்தால் நினைத்தாலே போதுமானது, அதன் பின்னர் யமனைக் கண்டும் பாவங்களைக் கண்டும் அச்சம் கொள்ளவேண்டாம்; எனது இதயம் அவர்கள் விஷயத்தில் இப்படியாக ஈடுபட்டு நின்றதைப் பார்த்தீர்களா? - என்று அருளிச்செய்கிறார். ஆக பெரியதிருமொழி (4-7-1) - கண்சோர வெங்குருதியிலும் - என்பதில் பிறவி உள்ளிட்ட பலவற்றால் வேற்றுமை இல்லாத பாகவதர்களின் மேன்மை குறித்து அருளிச்செய்கிறார். அடுத்து பெரியதிருமொழி (2-6-2) - கடன்மல்லைத் தலசயன மாரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே - என்று எப்படிப்பட்ட பிறவிகளில் பிறந்துள்ளபோதிலும், அவர்கள் எப்படிப்பட்ட ஒழுக்கம் போன்றவற்றை உடையவராக இருந்தாலும், திருக்கடல்மல்லைத் தலசயனம் என்னும் திவ்யதேசத்தை எண்ணுவார்கள் என்றால், தாங்கள் உள்ள நிலை எதுவாக இருந்தாலும், எந்தவிதமான அடிமைத்தன ஓலை ஆதாரத்தையும் காண்பிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி, நம்மை ஏவி, தங்களுடைய செயல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் தகுதி படைத்தவர்கள் - என்று தொடங்குகிறார். மேலும் பெரியதிருமொழி (2-6-3) - ஞானத்தினொளியுருவை நினைவா ரென்னாயகர் -

என்றும், (2-6-4) – அவரெங்கள் குலதெய்வமே – என்றும் கூறுவதன் மூலம் திவ்யதேசங்களின் மீது மிகுந்த அன்புடன் உள்ளவர்களே தமக்கு எஜமானர்கள் என்று உணர்த்தினார். இதனைப் பெரியதிருமொழி (2-6) – நண்ணாதவாளவுணர் – என்பதில் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், “மெய்யடியார்கள் தம் மீட்டங் கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவது”, “தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பேறில் கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவது” இத்யாதிகளாலே தம்முடைய பாகவத ப்ரேம ப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஐந்மாத யுத்கர்ஷாபகர்ஷ ப்ரஸங்கமின்றியே பகவத் பக்தி பாரவச்யமே யவர்களுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த “தேட்டருந் திறல் தேனிலும்”;

விளக்கம் – அடுத்து ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் பெருமாஸ்திருவாழி (2-1) – மெய்யடியார்கள் தம் மீட்டங் கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவது – என்றும், (2-2) – தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பேறில் கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவது – என்றும் அருளிச்செய்த பாசுரங்கள் மூலம் பாகவதர்களின் மீது தனக்கு இருந்த ப்ரேமையின் மிகுதியை உணர்த்தினார். அப்போது பிறவி போன்றவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வு ஏதும் கூறாமல், ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்ட பக்தியின் மூலம் பரவசப்பட்ட நிலையில் உள்ளதே அவர்களது அடையாளம் என்று (2-2) – தேட்டரும் திறல் தேனிலும் - என்பதில் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் த்வயநிஷ்டர்பக்க லீச்வரனுக்குண்டான வுகப்பை யருளிச்செய்த “மேம்பொருள்” என்கிற பாட்டுக்கு மேலில் - எத்தனையேனும் தண்ணிய ஐந்மங்களிலே பிறந்தார்களே யாகிலும், மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையுடையராகில் திருத்துழாயோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவாஹ்ய ரென்றும், ஐந்மத்தாலே வந்த தண்மையே யன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணிய வருத்தமுடையாரு மிந்த ஜ்ஞாந நிஷ்டராகில் அந்த துஷ்க்ருத பலமநுபவியாரென்றும், தங்களுக்கு ஐந்ம வருத்தாதிகளால் வரும் குறையில்லாமையே யன்று, தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளும் தங்கள் ப்ரஸாத ஸ்வீகாரத்தால் பரிசுத்தராம்படியான உத்கர்ஷமுடையாரென்றும், ஐந்ம வருத்தாதிகளால் குறைய நின்றேயிந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் இந்த ஜ்ஞாந விதுரராய் ஐந்ம வருத்தாதிகளா லுயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனோபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞாந தாந ப்ரதிக்ரஹங்களுக்கு அர்ஹராவரென்றும்,

ஜந்ம் வ்ருத்தாதிகளுக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமானவர்கள் ஜந்ம் வ்ருத்தாதி வைலக்ஷண்யமின்றிக்கே இந்த ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை பகவத் ப்ரபாவத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை புத்தி பண்ணாதே கர்ம நிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்தி பண்ணித் தாழ நினைத்தார்களாகில் அந்தக்ஷணத்திலே யவர்கள் கர்மசண்டாளராவ ரென்றும், இப்படி ப்ரஸாதித்த வர்த்தங்கள் ஸம்பவிக்குமென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை திர்யக் ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் பெற்ற பின்பு சொல்ல வேணுமோ வென்று அருளிச்செய்த ஆறு பாட்டுக்களிலும், (விசதமாகக் காணலாம்) என்றது - ஸம்சய விபர்யயமற தர்சிக்கலாமென்றபடி.

விளக்கம் - அடுத்து ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலை (38) – மேம்பொருள் - என்ற பாசுரத்தில் த்வயமந்த்ரத்தில் எப்போதும் ஈடுபட்டு உள்ளவர்கள் மீது ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு ஏற்படுகின்ற மகிழ்வை அருளிச்செய்தார். அந்தப் பாசுரத்தைத் தொடர்ந்து உள்ள ஆறு பாசுரங்களில் கீழே உள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறார்:

- எத்தனை தாழ்ந்த பிறவியில் பிறந்தவர்களாக உள்ளபோதிலும் அவர்கள் “மேம்பொருள்” என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட ஞானத்தில் நிலையாக நின்றால், ஸர்வேச்வரன் எவ்விதம் துளசியைத் தனது தலையால் ஏற்கிறானோ அது போன்று இவர்களும் அவன் தனது தலையால் தாங்கும்படியான தகுதி கொண்டவர்கள்
- பிறவி மூலம் ஏற்பட்ட தாழ்வு மட்டும் அல்லாமல், ஒழுக்கம் காரணமாகவும் தாழ்வுடன் ஒருவர் இருக்கலாம். அவரும் மேலே கூறப்பட்ட ஞானத்தில் நிலை நின்றால் தீய வினைகளின் பயனை அடையமாட்டார்.
- தங்களுக்கு பிறவி மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி சிலர் இருக்கக்கூடும். அவர்கள் மேலே கூறப்பட்ட ஞானத்தை அடைந்தவர்கள் என்றால், தங்களுடன் கூடிய ஸம்ஸாரிகள், தாங்கள் உண்டு மீதம் வைத்துள்ள உணவை உட்கொண்டாலே தூய்மையாகும்படியான உயர்த்தியை உடையவர்கள் ஆவர்.
- பிறவி மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் தாழ்ந்த ஒருவர் இந்த ஞானத்தில் நிலை நிற்கக்கூடும். அப்படிப்பட்டவர்கள், இத்தகைய ஞானம் இன்றி, பிறவி மற்றும் ஒழுக்கத்தால் உயர்ந்தவர்களால் ஸர்வேச்வரன் எவ்விதம் ஆராதிக்கப்படுவானோ

அது போன்று ஆராதிக்கப்படும் தகுதி கொண்டவர்கள் ஆவர்; அவர்களிடமிருந்து அனைவரும் உபதேசம் பெறலாம்.

- ஒரு சிலர் பிறவி மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் மேன்மை பெற்றதுடன், இத்தகைய ஞானத்திலும் நிலையாக நிற்கக்கூடும். அவர்கள் - பிறவி மற்றும் ஒழுக்கத்தால் சிறப்பின்றி, இந்த ஞானத்தை மட்டுமே கொண்டவர்களுக்கு, ஸர்வேச்வரனின் பெருமை காரணமாக ஏற்பட்ட அவர்களது சிறப்பை அறியாமல், அவர்களுக்குக் கர்மம் காரணமாக உண்டான தாழ்வை மட்டுமே எண்ணி, அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் - என்று எண்ணக்கூடும். இவ்விதம் எண்ணியபோதே அவர்கள் சண்டாளர்கள் ஆகின்றனர்.
- இவ்விதம் கூறப்பட்டவை அனைத்தும் நிச்சயமாக நடக்கும் என்பதை, நான்முகன் போன்றவர்களுக்குக் கூடக் கிட்டாத அரிய பேற்றை, விலங்காகப் பிறந்த கஜேந்திரன் அடைந்ததைக் கண்ட பின்னரும், தனியாகக் கூறவும் வேண்டுமோ - என்றார்.

”விசதமாகக் காணலாம்” என்றால் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லாமல் காணலாம் என்று பொருள்.

227. சஷத்ரியனான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்.

அவதாரிகை - இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், “ந சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா:; ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச் ஸ்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித:” என்று சொன்ன விப்ரத்வாதிகள் அர்த்தவாதமா மித்தனையல்லது, அபக்ருஷ்ட ஜந்மாவானவன் அந்த சரீரந்தன்னில் உத்க்ருஷ்டனாகக்கூடுமோ வென்ன; கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹாரணதயா வருளிச்செய்கிறார் (சஷத்ரியனான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாக இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களில் பாகவதர்களின் மேன்மை கூறப்பட்டது. ஆயினும் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ந சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா: - ஸர்வேச்வரனின் அடியார்கள் சூத்திர குலத்தில் பிறந்தவர்கள் என்றாலும் சூத்திரர்கள் அல்லர்; அவர்கள் அந்தணர்கள், பாகவதர்களாகவும் கொள்ளத்தக்கவர்கள்
- ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச் ஸ்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித: - அவனே அந்தணர்களில் உத்தமன், ஸந்ந்யாஸி, ஸ்ரீமாந், முனிவன்

மேலே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்ட அந்தணத்தன்மை போன்றவை வெறும் புகழ்ச்சி உரை மட்டுமே அல்லாமல், தாழ்ந்த பிறவியில் பிறந்த ஒருவன் அந்தச் சரீரத்திலேயே உயர்ந்த பிறவி கொண்டவனாக இயலுமா என்ற கேள்விக்கு உதாரணம் மூலம் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சூத்ரிய குலோத்பவனான விச்வாமித்ரன், அஜ்ஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோ விசேஷமடியாக, வசிஷ்ட வாக்க்யத்தாலே சூத்ரியத்வம் பின்னாட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே; ஆகையாலே, அத்யந்தாபக்ருஷ்ட குலோத்பவரானலும் அந்த சரீரத்தன்னோடே அநவதிக சக்திக பகவத் ஸம்பந்தரூப ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே, அத்யந்தோதக்ருஷ்ட குலஜாநுவர்த்தநீயராம்படி உதக்ருஷ்ட தமராகக் குறையில்லை யென்கை. அல்ப சக்திக வசிஷ்டவாக்யம் செய்தபடி கண்டால், ஸர்வசக்தி ஸம்பந்த விசேஷ மென்செய்யமாட்டாது.

விளக்கம் – சூத்ரிய குலத்தில் தோன்றிய விச்வாமித்ரர், அந்தப் பிறவியில் தான் செய்த மிகப்பெரும் தவத்தின் விளைவாக, வசிஷ்டரின் வாக்கியம் மூலம், தான் மீண்டும் சூத்ரியனாக மாறாதபடி, ப்ரஹ்மரிஷி ஆனார் அல்லவோ? ஆக தாழ்ந்த குலத்தில் ஒருவர் பிறந்தவர் என்றபோதிலும், அந்தப் பிறவியிலேயே, எல்லையற்ற சக்தி கொண்ட ஸர்வேச்வரனின் தொடர்பு என்ற காரணத்தால், மிகவும் உயர்ந்த பிறவி கொண்டவர்களாலும் பின்பற்றத்தக்கவர்கள் என்றபடி உயர்ந்தவர்களில் உயர்ந்தவர்கள் ஆகின்றனர் என்பதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை. மிகவும் குறைந்த சக்தி கொண்ட வசிஷ்டரின் வாக்கியத்திற்கே இத்தனை வலிமை உள்ளது என்றால், அனைத்து சக்தியும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனின் தொடர்பு என்பது எதனைத்தான் செய்யாது?

228. ஸ்ரீவிபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸநமென்றான்; பெருமாள் இசஷ்வாகு வம்ச்யனாக நினைத்து வார்த்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை - இதிஹாஸாதி ப்ரமாண முகத்தாலே பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; சிஷ்டர்களுடைய வாசார முகத்தாலும் பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல். “தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணம் ...” என்று ஆப்த ப்ரமாணமான வேதத்துக்கு முன்னே எடுக்கும்படியிறே சிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ராமாண்யமிருப்பது; அதில் ப்ரதமத்திலே, அபக்ருஷ்ட ஜாதீயரானவர்கள் அந்த சரீரத்தோடே ஸஜாதீய வ்யாவ்ருத்தராய் உத்க்ருஷ்ட தமராவர்களென்று கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிகைக்காக, ராவணாநுஜனைக் குறித்து பெருமா ளருளிச்செய்த வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார் (விபீஷணனை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதிகாசம் மற்றும் பலவிதமான ப்ரமாணங்கள் மூலமாக இதுவரை பாகவதர்களின் மேன்மையை நிரூபித்தார். வேதங்களை அதன் அங்கங்களுடன் கற்பதே தர்மம் என்றுள்ள பெரியோர்களின் ஒழுக்கம் மூலம் இதனை நிரூபிக்க உள்ளார். ஆபஸ்தம்பஸூத்ரம் - தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணம் - தர்மம் அறிந்தவர்களின் ஒழுக்கமே முதல் ப்ரமாணம் ஆகும்; வேதங்கள் அடுத்த ப்ரமாணம் ஆகின்றன - என்பதற்கு ஏற்றபடி, நம்பத்தகுந்த ப்ரமாணமாக உள்ள வேதங்களுக்கும் முன்பாக உள்ள ப்ரமாணமாக, சான்றோர்களின் ஒழுக்கம் என்பது முக்கிய ப்ரமாணமாக உள்ளது. இவற்றில் முதலில், தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்கள், அந்தப் பிறவியிலேயே உயர்ந்தவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களாக உள்ளனர் என்று கடந்த சூர்ணையில் கூறியதை நிலைநாட்டும் விதமாக, இராவணனின் தம்பியாகிய ஸ்ரீவிபீஷணன் குறித்து இராமன் அருளிச் செய்ததைக் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ” என்று தனக்கு ஹிதத்தைச் சொன்ன தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை பாபிஷ்டனான ராவணன் குபிதனாய், “த்வாந்து திக் குலபாம்ஸநம்” என்று - இக்குலத்துக்கு இழுக்காகப் பிறந்தவுன்னை வேண்டேன் என்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான்; இசஷ்வாகு குலநாதரான பெருமாள் இவனை ஆதரபூர்வமாக வங்கீகரித்த வநந்தரம், “ஆக்க்யாஹி மம தத்வேநராசஷஸாநாம் பலாபலம்” என்று - “ராசஷஸருடைய பலாபலமிருக்கும்படியே நமக்குச் சொல்லும்” என்கையாலே, இவனை ராசஷஸஜாதீயனாக நினையாதே, திருத்தம்பிமாரோபாதியாக வபிமாநித்து வார்த்தையருளிச் செய்தாரென்கை. இவ்வாக்யத்திலே ராவணன்

பரித்யஜித்தமையும் பெருமாள் பரிக்ரஹித்தமையும் சொல்லுகையாலே, பாகவதா நுகூல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர் “இவன் நமக் குடலல்லன்” என்று கைவிடுவர்க ளென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல் விழுந்து பரிக்ரஹிக்கு மென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (14-4) - ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ - சீதையை இராமனிடம் ஒப்படைப்பாயாக - என்று தனக்கு நன்மையை உபதேசித்த, தர்மத்தின் வழி நிற்கின்ற ஸ்ரீவிபீஷணனை, மிகுந்த பாவங்கள் பல செய்த இராவணன் செய்தது என்ன? அவனிடம் மிகவும் கோபம் கொண்ட இராவணன், யுத்தகாண்டம் (16-15) - த்வாந்து திக் குலபாம்ஸநம் - அரக்கர் குலத்தை அழிக்கவந்த நீ தேவை இல்லை - என்று இகழ்ந்து தள்ளினான். ஆனால் அந்த விபீஷணனை இசுடிவாகு குலத்தின் நாயகனான இராமன் அன்பு முந்தி நிற்க ஏற்றுக்கொண்டான். தொடர்ந்து யுத்தகாண்டம் (19-7) - ஆக்க்யாஹி மம தத்வேநராஷஸாநாம் பலாபலம் - அரக்கர்களின் பலம் மற்றும் பலவீனம் ஆகியவற்றை உரைப்பாயாக - என்று உள்ளதற்கு ஏற்ப விபீஷணனிடம் இராமன், “அரக்கர்களின் பலம் என்ன, பலவீனம் என்ன என்பதை எனக்கு உரைப்பாயாக”, என்றான். இதன் மூலம் விபீஷணனை அரக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று எண்ணாமல், தன்னுடைய சகோதரர்களில் ஒருவனாகவே எண்ணி, அவனிடம் இவ்விதம் கூறினான் என்றாகிறது. இந்த வாக்கியத்தில் இராவணன் விபீஷணனைக் கைவிட்டதையும், இராமன் அவனை ஏற்றுக் கொண்டதையும் கூறியதால் - ஒருவனுக்கு ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி ஏற்பட்டவுடன் பாமரமக்கள் அவனைக் குறித்து, “இவன் நம்மைச் சார்ந்தவன் அல்லன்”, என்று கைவிடுவர் என்பதும், ஸர்வேச்வரன் அப்படிப்பட்ட பக்தனை ஏற்றுக் கொள்வான் என்பதும் கூறப்பட்டது.

229. பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

அவதாரிகை - இப்படி உக்திமாத்ரத்தாலன்றிக்கே, பாகவத வைபவத்தை வருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செய்கிறார் (பெரியவுடையார்க்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் தனது சகோதரர்களில் ஒருவன் விபீஷணன் என்று வார்த்தை அளவில் மட்டுமே இராமன் கூறவில்லை; பாகவதர்கள் மேன்மையை தன்னுடைய செயலாலும் வெளிப்படுத்தினான் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸ:" என்கிறபடியே - லோகமர்யாதா ஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்து, பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளாலே ஸாமான்ய தர்ம ஸ்தாபந சீரராயிருப்பா ரொருவரிநே பெருமாள்; ஏவம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தம்மை யழியமாறின பெரியவுடையார்க்கு, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்த்ருஷ்டரானவர்களுக்கு தத்புத்ர சிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதிக்யமே ஹேதுவாக, திருத்தம்பியாரும் கூட நிற்கச்செய்தே தாமே ஸாதரமாகப் பண்ணியருளினாரிநே. இத்தால் - ஜந்மாத்யுத்த்ருஷ்டரானவர்கள், அவற்றால் குறைந்திருக்கும் விலசுஷண பாகவத விஷயத்தில் புத்ரக்ருத்ய மநுஷ்டிக்கலாமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - பெரியவுடையார் என்பது ஜடாயுவைக் குறிக்கும். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (35-11) - மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸ: - உலகில் உள்ள நான்கு வர்ணத்தினருக்கும் ஏற்ற மரியாதைகளைச் செய்பவனும், செய்யும்படிச் செய்பவனும் இராமனே - என்று கூறப்பட்ட வாக்கியத்திற்கு ஏற்ப, உலகில் உள்ள ஒழுக்கங்களை நிலைநாட்டுவதற்காக வந்து அவதரித்தான்; தந்தையின் சொல்லை நிறைவேற்றுதல் போன்ற தர்மங்களை நிலைநாட்டினான்; இப்படியாக உள்ளவன் அல்லவோ இராமன்! இப்படிப்பட்ட இராமன் செய்தது என்னவென்றால் - சீதையை இராவணன் இராமனிடமிருந்து பிரித்துச் சென்றதைக் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் ஜடாயு இராவணனிடம் போர் செய்து தனது உயிரை விட, அந்த ஜடாயுவுக்கு - பிறவி மற்றும் ஒழுக்கத்தால் மிகவும் உயர்ந்தவர்களுக்கு அவர்களது புத்திரர்களும் சிஷ்யர்களும் செய்யவேண்டியதான ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்தான். ஜடாயுவின் மீது கொண்ட மிகுந்த அன்பு காரணமாக, தனது தம்பியான லசக்ஷ்மணன் அருகில் இருந்தபோது, தானே இத்தகைய ஸம்ஸ்காரத்தை அன்புடன் செய்தான். இதன் மூலம் பிறப்பு போன்றவற்றால் உயர்ந்தவர்கள், அவற்றால் தாழ்ந்து இருக்கின்ற பாகவதர்களுக்கு, அவர்களது புத்திரர்கள் செய்யவேண்டிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்யலாம் என்று கூறப்படுகிறது.

230. தர்மபுத்ரர் அசரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ர ரநுஷ்டாநத்தாலும் தெளிவிக்கிறார் (தர்மபுத்ரர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்தை, தர்மபுத்திரரின் செய்கை மூலமும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பெருமாள் பரார்த்தமாக ஸாமாந்ய தர்மத்தைப் பண்ணிப் போந்தாரேயாகிலும், விசேஷ தர்மத்திலே திருவுள்ளம் ஊற்றிருக்கையாலே அவர்க்குச் செய்யலாம்; இவர் செய்ததிறே யரிது. ஸ்வவர்ண தர்மத்தையே உத்தேச்யமாக நினைத்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் அதுக்கொரு நழுவுதல் வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திக்கொண்டு போருமவரிறேயிவர்; இப்படியிருக்கிறவர், ஸ்ரீவிதுரரை ஸம்ஸ்கரிக்கிற தசையில், அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது, ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப் பார்ப்பதாய், “என் செய்யக்கடவோம்” என்று வ்யாகுலப்படா நிற்கச்செய்தே “தர்மராஜஸ்து தத்தரநம் ஸஞ்சிஸ்கரயிஷுஸ் ததா தக்து காமோபவத் வித்வாந் அதாகாசேவசோப்ரவீத்; போபோ ராஜந் நதக்தவ்யமேதத் விதுர ஸம்ஜ்ஞிதம் களேபரமிஹைதத் தே நைஷதர்மஸ் ஸநாதய: லோக வைலக்ஷணோ நாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந சோச பரதர்ஷப” என்று இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொன்ன அசரீரி வாக்யத்தாலும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸந்தேஹமற்று வைதிகாக்ரேஸரர்க்குச் செய்யக்கடவ ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனாகிய இராமன் கடந்த இரண்டு சூர்ணைகளில் கூறப்பட்டபடி தர்மங்களை மற்றவர்களுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டு தானே சில செயல்களைச் செய்தான் என்றுபோதிலும், மிகவும் விசேஷமான தர்மமாகிய “தன்னைச் சரணம் அடைந்தவனைக் காப்பாற்றுதல்” என்பதைத் திருவுள்ளத்திலே எப்போதும் நிலைநாட்டியவன் என்பதால் அவனுக்கு அப்படிப்பட்ட செயல்கள் செய்யக்கூடியதாகவே உள்ளதில் வியப்பில்லை. ஆனால் தர்மபுத்திரர் அத்தகைய செயலை ஒத்தபடி செய்தது அரிதே ஆகும் (விதுரருக்கு ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் செய்தார்). தன்னுடைய வர்ணாச்ரம தர்மத்திற்கு எப்போதும் புறம்பாக நடக்கக்கூடாது என்று எண்ணி, அதனை மட்டுமே கைக்கொண்டு, அனைத்து நிலைகளிலும் அதிலிருந்து நழுவுதல்கூடாது என்பதில் மிகவும் கவனமாக இருந்தார்.

இப்படி உள்ளபோது ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டிய நிலையில், விதுரரின் பிறவி (அவர் சூத்ர ஸ்த்ரீக்குப் பிறந்தவர்) மற்றும் மேன்மையான ஞானம் ஆகிய இரண்டையும் கண்டு “நான் என்ன செய்வது?”, என்று கலங்கியபடி நின்றார். மஹாபாரதம் – தர்மராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸ்கரயிஷுஸ் ததா தக்து காமோபவத் வித்வாந் அதாகாசேவசோப்ரவீத்; போபோ ராஜந் நதக்த்வ்யமேதத் விதுர ஸம்ஜ்ஞிதம் களேபரமிஹைதத் தே நைஷதர்மஸ் ஸநாதய: லோக வைலக்ஷணோ நாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந சோச பரதர்ஷப - தர்மபுத்திரர் அந்தச் சூழ்நிலையில் ஸ்ரீவிதுரரை மிகவும் சிறந்த ஞானம் கொண்டவர் என்று அறிந்து சரியான மந்த்ரங்கள் மூலமாக அவரை ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணினார்; ஆனால் அவரது தாழ்ந்த பிறவியைக் கண்டு மந்திரங்கள் ஏதும் இன்றி ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டும் என்றும் எண்ணினார். இந்த நிலையில் ஓர் அசரீரி வாக்கியம் கேட்டது - அரசனே! விதுரர் என்ற பெயர் கொண்ட இந்தச் சரீரமானது மந்த்ரங்கள் இன்றி அப்படியே தகனம் செய்வதற்கு ஏற்றது அல்ல. தகுந்த மந்த்ரங்கள் மூலம் ஸம்ஸ்காரம் செய்வதே சரியானது; இந்த ஸநாதந தர்மம் உனக்கு முரணாக இருக்காது. அரசனே! இந்த விதுரர் ஸந்ந்யாஸியின் தர்மத்தை அடைந்தவர் ஆவார். அரசனே! இவ்விதம் இவரை நீ ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்போவதால், மேன்மையான தர்மத்தில் நிலைநிற்பவன் என்ற நற்பெயரை நீ அடையப் போகிறாய். ஆகவே சோகம் கொள்ளாதே - என்றது காண்க. ஆக இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்திற்கு ஏற்றவர் என்று கூறப்பட்ட அசரீரி வாக்க்யத்தாலும், அவருடைய மேன்மையான ஞானம் என்பதாலும் தன்னுடைய சந்தேகம் நீங்கப்பெற்றார். வைதிகர்களின் தலைவர்களுக்கு மட்டுமே உரித்தான ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தை தர்மர் விதுரருக்குச் செய்தார் அல்லவோ?

231. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களை சமிப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரான ருஷிகள் ததபக்ருஷ்டன் பக்கலிலே தர்மச்ரவணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் (ருஷிகள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்து, பிறப்பு போன்றவற்றால் உயர்ந்தவர்களான ரிஷிகள், அவற்றால் தாழ்ந்த ஒருவனிடம் சென்று தர்மங்கள் பற்றிய சந்தேகங்கள் கேட்டதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சதுர்வேததரராய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிகளிருப்பது; ஏவம் பூதரானவர்கள், வேத ச்ரவண யோக்யதையில்லாத குலத்திலே பிறந்துள்ளவனாய், ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே ஜாதனாகையாலே பூர்வஜந்மஸித்தமான ஜ்ஞாநத்தில் ப்ரம்சமில்லாமையாலும் மாதாபித்ரு சுக்ருஷா விசேஷத்தாலும் ஸகல தர்மஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநவானாயிருக்கும் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே சென்று, மாதாபித்ரு சுக்ருஷைகபரனாய் இருக்கிறவவ னவஸரம் பார்த்துத் துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களான தர்மங்களில் தங்களுக்கு ஸந்நித்தங்களானவை யெல்லா மவன் பக்கலிலே கேட்டு, அதில் ஸந்தேஹங்களைப் போக்கிக்கொண்டார்க ளென்கை.

விளக்கம் - ரிஷிகள் நான்கு வேதங்களை எப்போதும் அத்யயனம் செய்தபடி இருந்து, அனைவரையும்விட மேம்பட்டவர்களாக எப்போதும் இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட சில ரிஷிகள் செய்தது என்னவென்றால் - வேதங்களைக் காதால் கேட்பதற்குக் கூடத் தகுதியில்லாமல் உள்ள குலத்தில் பிறந்தவனாகிய தர்மவ்யாதன் என்பவனின் வீட்டிற்குச் சென்றனர். இவன் எப்படிப்பட்டவன் என்றால் - கடந்த பிறவியில் அறிவுடன் பிறந்தவன் என்பதால் அந்தப் பிறவியில் உண்டான ஞானத்தில் இருந்து சற்று பிசகாமல், தாய்தந்தைக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்ற பெருமையைக் கொண்டபடி, தர்மங்களைப் பற்றி மிகவும் நுட்பமான கருத்துக்களையும் அறிந்தவன் ஆவான். இவர்கள் அங்கு சென்றபோது அவன் தனது தாய்தந்தைக்குப் பணிவிடைகள் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் அந்தச் செயல்களைச் செய்து முடிக்கும்வரை இவர்கள் அங்கேயே நின்றனர். அதன் பின்னர் தாங்கள் அறியவேண்டிய தர்மங்களைப் பற்றிய சந்தேகங்கள் பலவற்றையும் அவனிடம் கேட்டு, அந்தச் சந்தேகங்களைப் போக்கிக் கொண்டனர்.

வ்யாக்யானம் - "கச்சித் த்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயீ தபோதந்:, தபஸ்வீ தர்ம சீலச்ச கௌசிகோநாம பாரத ஸாங்கோபநிஷதாந் வேதாந் அதீதே த்விஜஸத்தம:, ஸவ்ருஷை மூலே கஸ்மிம்ச்சித் வேதாநுச்சாரயந் ஸ்தித்:, உபரிஷ்டாச்ச வ்ருஷைஸ்ய பலாகா ஸம்ந்யலீயத, தயாபுரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோரஸி" என்று தொடங்கி - கௌசிகனென்று பேரையுடையனாய் அதீதஸாங்க ஸசிரஸ்க ஸகல வேதத்தை யுடையனா யிருப்பானெரு ப்ராஹ்மணாத்மன், ஒரு வ்ருஷை மூலத்திலே வேதங்களையு முச்சரித்துக் கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே யிருந்ததொரு கொக்கு எச்சமிட்டது தன் மார்பிலே வந்து பட்டவாறே க்ருத்தனாய், பார்த்த பார்வையிலே அது பட்டுவிழ், அத்தைக்கொண்டு, தப்தசித்தனாய்க் கனக்க சோகித்து, "ராகத்வேஷ பலாத்க்ருதராய்க்

கொண்டு அக்ருத்யத்தைச் செய்தோம்” என்று பலகாலும் சொல்லிக் கொண்டு, ஆஸந்நமானதொரு க்ராமத்திலே பிஷ்டார்த்தமாகப்போய்,

விளக்கம் – மஹாபாரதத்தில் கச்சித் த்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயீ தபோதந்., தபஸ்வீ தர்ம சீலச்ச கௌசிகோநாம பாரத ஸாங்கோபநிஷதாந் வேதாந் அதீதே த்விஜஸத்தம:, ஸவ்ருஷ ழுலே கஸ்மிம்ச்சித் வேதாநுச்சாரயந் ஸ்தித:, உபரிஷ்டாச்ச வ்ருஷஸ்ய பலாகா ஸம்ந்யலீயத, தயாபுரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோரஸி – வேதங்களை நன்றாகக் கற்றவனும், சிறந்த தவம் என்பதையே தனது செல்வமாகக் கொண்டவனும், ஸத்வகுணம் நிரம்பப் பெற்றவனும், தர்மம் என்பதையே தனது ஒழுக்கமாகக் கொண்டவனும், அந்தணர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவனும் ஆகிய கௌசிகன் என்னும் ஒருவன் இருந்தான். அந்தணர்களின் தலைவனும், அங்கங்கள் மற்றும் உபஅங்கங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய வேதத்தை நன்றாகக் கற்றவனும் ஆகிய அவன் ஒரு நாள் வேதங்களை உச்சரித்தபடி ஒரு மரத்தின் அடியில் அமர்ந்திருந்தான். அப்போது அந்த மரத்தின் மேல் அமர்ந்திருந்த ஒரு கொக்கு எச்சம் இட்டது. அந்த எச்சமானது கீழே அமர்ந்திருந்த கௌசிகனின் மார்பில் விழுந்தது – என்று கூறப்பட்டது. இந்த வரிகளில் கூறியபடி கௌசிகன் என்ற பெயர் கொண்டவனாக, அங்கங்கள் மற்றும் உபநிஷத்துக்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய வேதங்களை நன்கு அறிந்தவனாக, அந்தணர்களின் தலைவனாக உள்ள ஓர் அந்தணன் ஒரு மரத்தின் அடியில் வேதங்களை உச்சரித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அப்போது மரத்தின் மேல் அமர்ந்திருந்த ஒரு கொக்கு எச்சம் இட்டது. அதன் எச்சம் தனது மார்பில் வந்து விழுந்தவுடன் மிகவும் கோபம் கொண்டான். அந்தக் கொக்கை அதே கோபத்துடன் பார்த்தான். இவன் பர்வை பட்டவுடன் அந்தக் கொக்கு இறந்து விழுந்தது. இதனைக் கண்ட அவன் மிகவும் வருந்திய மனம் கொண்டான். தனது மனதில், “ஆசை மற்றும் வெறுப்பு ஆகியவற்றால் தூண்டப்பட்டு செய்யக்கூடாத செயலைச் செய்தோமே”, என்று பலமுறை கூறியபடி அங்கிருந்து புறப்பட்டு, அருகில் உள்ள ஒரு கிராமத்திற்குப் பிச்சை எடுத்து உண்பதற்காகச் சென்றான்.

வ்யாக்யானம் - ப்ரதமமொரு க்ருஹத்திலே சென்று, “பிஷ்டாம்தேஹி” என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்ருஹீணியானவள், “நில்லும், வருகிறேன்” என்று சொல்லி, கரசுத்த்யாதிகளைப் பண்ணி பிசைஷ கொண்டு வருவதாக உத்யோகியா நிற்கச்செய்தே, பர்த்தாவானவன் அதீவஷுதார்த்தனாய் வந்து புகுர, அவள் பதிவ்ரதையாகையாலே

பிசைஷு கொண்டு வருகிறத்தை விட்டு பாத்யாசமநீயாஸந ப்ரதாநாதிகளாலே அவனை சுச்ருஷிக்கிற பராக்கிலே ப்ராஹ்மணன் நிற்கிறத்தை மறந்து, நெடும்போது நின்று, பின்னை யவன் நிற்கிறத்தைக் கண்டு நடுங்கி, பிசைஷு கொண்டுவந்தவளவிலே,

விளக்கம் – அங்குள்ள முதல் வீட்டின் வாயிலில் நின்று - பிசுஷாம் தேஹி - பிச்சை இடுவீர்களாக - என்றான். உடனே அந்த வீட்டின் பெண் இவனிடம், “சற்றே இருப்பீர். இதோ வருகிறேன்”, என்று கூறிவிட்டுச் சென்றாள். உள்ளே சென்று கைகால்களைக் கழுவி, பிச்சை அளிப்பதற்காக முயல்கின்ற நேரத்தில் அவளது கணவன் மிகுந்த பசியுடன் வீட்டிற்கு வந்தான். அவள் பதிவ்ரதை என்பதால் பிச்சை எடுத்து வருவதை நிறுத்தியவளாக, தனது கணவனுக்குக் கைகால்கள் கழுவி ஆசனம் இடுதல் போன்ற செயல்களைச் செய்தாள். இப்படியாகக் கணவனுக்கு ஏற்ற பணிவிடைகளை செய்தபடி இருந்தபோது, வாசலில் அந்தணன் ஒருவன் நிற்பதை மறந்தாள். நீண்டநேரம் கழித்து அவன் நிற்பதைக் கண்டவளாக, தான் செய்த செயலுக்கு நடுக்கம் அடைந்தவளாக, பிச்சையை எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

வ்யாக்யானம் - “என்னை நிற்கச்சொல்லி இத்தனைபோது நீ புறப்படாதிருப்பானேன்?” என்று அவன் குபிதனானவாரே; அவளவனை ஸாந்த்வநம் பண்ணி, “இத்தைப் பொறுக்க வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டு, “நான் பர்த்தாவே தெய்வம்” என்றிருப்பா ளொருத்தி, அவனிளைத்துவருகையாலே தச்சுச்ருஷை பண்ணி நின்றேனித்தனை” என்ன; “உனக்கு பர்த்தாவையன்றோ ஸத்கரிக்க வேண்டுவது, ப்ராஹ்மணரளவில் கௌரவ ப்ரதிபத்தியில்லையே!” என்று வ்யங்க்யமாகச் சொல்லி, “க்ருஹதர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்ராஹ்மணரையிப்படி யவமதி பண்ணலாகாது காண்” என்ன; “நானொருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை யவமதி பண்ணேன், ப்ராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்றாக வறிவன்” என்று பரக்கச் சொல்லிக்காட்டி, “இவ்வபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும், ‘பர்த்தாவே தெய்வம்’ என்றிருக்கையாலே தச்சுச்ருஷையிலே பரவசையாய் நின்றே னித்தனை, என்னுடைய பதிசுச்ருஷையினுடைய பலத்தைப் பாரீர், உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக் கொக்கு யாதொருபடி தக்தமாய்த்து அதுவுமெனக்கு விதிதங் காணும்” என்று சொல்லி,

விளக்கம் – இவளைக் கண்ட அந்தணன் மிகவும் கோபம் கொண்டவனாக, “என்னை நிற்கச் சொல்லிவிட்டுச் சென்ற நீ இத்தனை நேரம் ஏன் வராமல் இருந்தாய்?”, என்றான். அவள் அவனைச் சமாதானம் செய்தவளாக, “எனது செயலைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்”, என்றாள். தொடர்ந்து அவனிடம், “ஒரு பெண்ணிற்கு அவளது கணவனே உயர்ந்த தெய்வம் ஆவான். நான் இப்படிப்பட்ட எண்ணம் கொண்டவள் ஆவேன். அவர் களைப்புடன் வந்த காரணத்தினால் அவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் செய்துவிட்டு வருவதற்குத் தாமதம் ஆனது”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட கௌசிகன் என்ற அந்த அந்தணன், “உனக்கு உன்னுடைய கணவனை உபசரிப்பதே பெரிதாக உள்ளதே! அந்தணர்களிடம் காண்பிக்கப்பட்ட வேண்டிய மரியாதை இல்லையே”, என்று குறிப்பாகக் கூறினான். தொடர்ந்து, “இல்லற தர்மத்தில் சிறந்துள்ள நீ அந்தணர்களை இவ்விதம் அவமதிப்பது கூடாது என்பதை அறிவாயாக”, என்றான். இதனைக் கேட்ட அந்தப் பெண், “நான் அந்தணர்களை எப்போதும் அவமரியாதை செய்பவள் அல்லள். அந்தணர்களின் பெருமைகளை நான் நன்றாகவே அறிவேன்”, என்று விரிவாகக் கூறினாள். மேலும் அவள், “இந்தக் குற்றத்தைத் தாங்கள் பொறுத்து கொள்ளவேண்டும். நான் ‘கணவனே தெய்வம்’ என்றுள்ளதால், அவருக்கு ஏற்ற பணிவிடைகளைச் செய்வதில் பரவசம் அடைந்து நின்றேன். இவ்விதம் எனது கணவருக்குச் செய்யும் பணிவிடைகள் மூலம் நான் பெற்ற வலிமையை நீவீர் காண்கிறீரா? உம்முடைய கோபம் காரணமாக ஒரு கொக்கு எவ்விதம் எரிந்து சாம்பலானது என்பதை நான் இங்கிருந்தபடியே அறிவேன்”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் – “க்ரோதச் சத்ருச் சரீர ஸ்த்தோமநுஷ்யாணாம் த்விஜோத்தம, ய: க்ரோத மோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது:” என்று தொடங்கி, “காமக்ரோதாதிகள் ப்ராஹ்மணனுக் காகாது, ஸத்யார்ஜவாதிக ஞண்டாக வேணும்” என்று விஸ்தரேண தான் ப்ரதிபாதித்து, “பவாநபிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதச்ச்சி:, நது தத்வேந பகவந் தர்மாந் வேத்ஸீதி மே மதி:, மாதாபித்ருப்யாம் சுச்ருஷுஸ் ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய:, மிதிலாயம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி, தத்ர கச்சஸ்வ பத்ரம் தே யதா காமம் த்விஜோத்தம – வ்யாத: பரமதர்மாத்தமா ஸதேச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந்” என்று, “நீரும் தர்மஜ்ஞர், வேதாத்யயந நிரதர், சுத்தர், ஆயிருக்கச்செய்தேயும், தர்மங்களை உள்ளபடி யறியீர் என்றெனக்கு நினைவு, மாதாபித்ரு சுச்ருஷுவாய் ஸத்யவாதியாய் ஜிதேந்த்ரியனாய்க் கொண்டு மிதிலையிலே யிருக்கிற வ்யாதன் உமக்கு தர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன், அங்கே போம், உமக்கு நன்மை யுண்டாவதாக, பரமதர்மாத்தமாவா

யிருக்கிற அந்த வ்யாதன் வேண்டினபடி யும்முடைய ஸம்சயங்களை யெல்லாம் போக்கக் கடவன்” என்ன;

விளக்கம் - மஹாபாரதம் – க்ரோதச் சத்ருச் சரீர ஸத்தோமநுஷ்யாணாம் த்விஜோத்தம, ய: க்ரோத மோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது: - அந்தணரே! மனிதர்களுக்குக் கோபம் மற்றும் மோகம் என்பதான இரண்டு விரோதிகள் அவர்களுடைய சரீரத்திலேயே உள்ளன. யார் ஒருவன் இந்த கோபத்தையும், மோகத்தையும் விடுகிறானோ அவனைத் தேவன் என்றும், அந்தணன் என்றும் அறிகின்றனர் - என்றுள்ளதைச் சுட்டிக் காண்பித்தவளாய், “ஆசை மற்றும் வெறுப்பு போன்றவை அந்தணர்களுக்கு ஆகாது; உண்மையும், நேர்மையும் மட்டுமே அந்தணர்களுக்கு வேண்டியதாகும்”, என்று விரிவாக உரைத்தாள். மேலும் கீழே உள்ள பல வரிகளையும் உரைத்தாள்:

- பவாநபிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதச்ச்சி:, நது தத்வேந பகவந் தர்மாந் வேத்ஸீதி மே மதி: - அந்தணரே! தர்மத்தை அறிந்தவராகவும், வேதங்களை விரும்புவராகவும், சிறந்த ஒழுக்கம் உடையவராகவும் நீவிர் உள்ளபோதிலும், தர்மங்கள் பலவற்றையும் உள்ளது உள்ளபடி நீவிர் அறியவில்லை என்றே நான் எண்ணுகிறேன்.
- மாதாபித்ருப்யாம் சுச்ருஷுஸ் ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய:, மிதிலாயம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மாந் ப்ரவசஷ்யதி - தாய்தந்தைக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவனும், உண்மையை மட்டுமே பேசுபவனும், புலன்களைத் தன்வசப்படுத்தியவனும், மிதிலை நகரத்தில் வாழ்பவனும் ஆகிய வ்யாதன் என்பவன் உமக்குத் தர்மங்கள் குறித்து உரைப்பான்.
- தத்ர கச்சஸ்வ பத்ரம் தே யதா காமம் த்விஜோத்தம - வ்யாத: பரமதர்மாத்மா ஸதேச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந் - நீவிர் அந்த இடத்திற்குச் செல்வீராக. உமக்குச் சிறந்த நன்மையும் மங்களமும் ஏற்படும். தர்மத்தில் சிறந்தவனாகிய அந்த வ்யாதன் உமது விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி அனைத்து சந்தேகங்களையும் போக்குவான்.

ஆக அந்தப் பெண் கௌசிகனிடம், “நீவிர் தர்மங்களை அறிந்தவர், வேத அத்யயனம் செய்தவர், தூய்மையான எண்ணங்களுடன் உள்ளவர். ஆயினும் தர்மங்களை உள்ளது

உள்ளபடி நீவிர் அறியவில்லை என்பதே எனது எண்ணம் ஆகும். தாய்தந்தைக்கு ஏற்ற பணிவிடைகள் செய்தபடி உள்ளவனாகவும், உண்மையை மட்டுமே உரைப்பவனாகவும், புலன்களை வென்றவனாகவும், மிதிலையில் வாழ்கின்றவனாகவும் உள்ள வ்யாதன் என்பவன் தர்மங்களை உமக்கு ஏற்ப உபதேசிப்பானாக. நீவிர் அங்கு செல்வீராக. உமக்கு ஏற்ற நன்மைகள் அங்கு உண்டாகும். மிகவும் உயர்ந்த தர்மங்களில் சிறந்தவனாகிய அந்த வ்யாதன், நீவிர் வேண்டியபடி உமக்குத் தெளிய வேண்டிய சந்தேகங்களையும் போக்குவான்”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - அவன் ப்ரீதனாய் இவளைக் கனக்க ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, அங்கு நின்றும் மிதிலைலே சென்று, “பஞ்ச காநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா, ஏதந் மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ரவீஹி யதாததம்” என்று - “சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கிற பவித்ரங்களஞ்சுமெவை? மஹாமதியானவனே! இத்தைச் சொல்லவேணும்” என்ன; “யஜ்ஞோ தாநம் தபோ வேதாஸ் ஸத்யஞ்ச த்விஜ ஸத்தம், பஞ்சைதாநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா” என்று - “யஜ்ஞமும் தாநமும் தபஸ்ஸும் வேதங்களும் ஸத்யமுமாகிற பவித்ரங்களானவிலை யைந்தும் சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கும்” என்று இத்யாதியாலே அவனித்தை யுபதேசிக்க, இப்படி மேன்மேலும் தனக்கு ஸம்சயமானவை யெல்லாமிவன் கேட்கக்கேட்க, உபதேசமுகத்தாலே ஸகலதர்ம ஸம்சயங்களையும் தர்மவ்யாத னறுத்த ப்ரகாரத்தை தர்மபுத்ரர்க்கு மார்க்கண்டேய னநுக்ரஹித்ததாக ஆரண்ய பர்வத்திலே இருநூறாமத்யாயம் தொடங்கிப் பதின்மூன்ற த்யாயத்தாலே பரக்கச் சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமு மிப்படி பலருமிவன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்கள் சமிப்பித்துக் கொண்டமை பலவிடங்களிலுமுண்டு.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட அந்த அந்தணன் மிகவும் மகிழ்ந்து, அந்தப் பெண்ணின் உள்ளம் நெகிழும்படியாகத் துதித்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டு மிதிலைக்குச் சென்றான். மஹாபாரதம் - பஞ்ச காநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா, ஏதந் மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ரவீஹி யதாததம் - மிகவும் சிறந்த ஞானம் கொண்ட வ்யாதனே! நல்லவர்களின் ஒழுக்கங்களில் மிகவும் தூய்மையானதும், எப்போதும் நிலைக்கவேண்டியும் உள்ள ஐந்து விஷயங்கள் எவை - என்றுள்ளபடி வ்யாதனிடம், “நல்லவர்களின் ஒழுக்கங்களில் எப்போதும் உள்ளதும், தூய்மையானதும் உள்ளவை என்றுள்ள ஐந்து விஷயங்கள் எவை? சிறந்த அறிவு கொண்டவனே! இதனை நீ எனக்குக் கூறவேண்டும்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட வ்யாதன் மஹாபாரதம் - யஜ்ஞோ தாநம் தபோ வேதாஸ் ஸத்யஞ்ச த்விஜ

ஸத்தம், பஞ்சைதாநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா - அந்தணர்களின் உயர்ந்தவரே! யஜ்ஞம், தானம், தவம், வேதங்கள் உண்மை ஆகிய ஐந்துமே நல்லவர்களின் ஒழுக்கங்களில் மிகவும் தூய்மையானது - என்று கூறியபடி, “யஜ்ஞம், தானம், தவம், வேதங்கள் மற்றும் உண்மை என்பதான ஐந்து தூய்மைகளே நல்லவர்களின் ஒழுக்கங்களில் காணப்படும்”, என்று தொடங்கி உபதேசம் செய்தான். இவ்விதம் கௌசிகன் தனக்கு இருந்த சந்தேகங்கள் அனைத்தையும் கேட்கக் கேட்க, உபதேசம் மூலமாக அனைத்துவிதமான தர்மங்கள் பற்றிய சந்தேகங்களை வ்யாதன் வேருடன் நீக்கினான். இப்படியாக இந்த நிகழ்வு பற்றி தர்மபுத்திரரிடம் மார்க்கண்டேய மஹரிஷி உரைத்ததாக, மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் இருநூறாம் அத்யாயம் தொடங்கி, பதின்மூன்று அத்யாயங்களில் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது காண்க. இப்படியாக மேலும் பலரும் அந்த வேடனின் வீட்டு வாயிலுக்கு வந்து, தர்மங்கள் குறித்த சந்தேகங்கள் பற்றிய கேள்விகளை எழுப்பி, தெளிந்து சென்றனர் என்பதைப் பல இடங்களில் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால், ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு ததபக்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகராயிருக்கில் அவர்கள் வாசலிலே துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்கள் கேட்கக் குறையில்லை யென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - இதன் மூலம் பிறவி போன்றவற்றால் உயர்ந்தவர்களுக்கு, அவற்றால் தாழ்ந்தவர்களாக உள்ளபோதிலும், அறிவாளிகளாக இருந்தால் அவர்களது வீட்டின் வாயிலில் சென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயங்களைக் கேட்டு அறிந்து கொள்வதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்று உணர்த்தப்பட்டது.

232. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிகள் க்ரஹங்களை விட்டு ஸ்ரீவிதூரர் திருமாளிகையிலே அமுது செய்தான்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், “யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்ட:” என்று க்ருஷ்ணனாசரித்த படியை யருளிச் செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து கீதையில் (3-21) - யத் யத் ஆசரதி ச்ரேஷ்ட: - உயர்ந்தவர்கள் எந்தக் கர்மங்களை இயற்றுகிறார்களோ (அந்தக் கர்மங்களை மற்றவர்களும் இயற்றுகிறார்கள்)

என்று தான் கூறியதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணன் தானே நடந்துகொண்டதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளி, “லோக ஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்த்துமர்ஹஸி” என்று – “ஜ்ஞாநியானாலும் லோக ஸங்க்ரஹத்தைப் பார்த்து வர்ணாச்ரம தர்மங்களை நன்றாக வநுஷ்டிக்கவேணும்” என்று உபதேசித்தும், “யதிஹ்யஹம் நவர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:; மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா, பார்த்த ஸர்வச:” என்று “ஒருக்கால் கர்மத்தில் சோம்பாதே நான் ப்ரவர்த்தியேனாகில் மநுஷ்யரெல்லாம் மென்வழியைப் பின்செல்லும்” என்றபடியே பரார்த்தமாகத் தான் குறிக்கொண்ட நுஷ்டித்துப் போரும் ஸ்வபாவனிறே க்ருஷ்ணன்; ஏவம் பூதனானவன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோது, “பீஷ்மத்ரோணா வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாஷு புத்தம் வ்ருஷல போஜநம்” என்னும்படி - உத்க்ருஷ்ட வர்ண வ்ருத்தராய் இங்கே யெழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த பீஷ்மாதிகளுடைய க்ருஹங்களை யுபேக்ஷித்து, வர்ணாத் யுத்கர்ஷ ரஹிதராய் அத்தாலே இங்கே யெழுந்தருளுவரென்னும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதூரர் திருமாளிகையிலே ஸாதரமாகச் சென்று புக்கு, “ஸம்ப்ரமைஸ் துஷ்ய கோவிந்த ஏதந் ந: பரமம் தநம்” என்று – பக்திபரவசரான வவர் பண்ணின ஸம்ப்ரமங்களை யெல்லாங்கண்டுகந்து, “விதூராந்நாதி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச” என்கிறபடியே - அஹங்காரோபஹத மல்லாமையாலே பரமபாவநமாய், பக்தியுபஹ்ருத மாகையாலே பரமபோக்யமாயிருக்கிற அந்நத்தை, அந்த பாவநத்வ போக்யத்வங்களடியாக அத்யாதரம் பண்ணி யமுதுசெய்தானிறே.

விளக்கம் - தர்மமார்க்கத்தை நிலை நாட்டவேண்டும் என்பதற்காக க்ருஷ்ண அவதரித்தருளினான். கீதை (3- 20) – லோக ஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்த்துமர்ஹஸி – உலகத்தில் உள்ளவர்களின் நன்மையைக் கருதி கர்மங்களை இயற்றியபடி இருத்தல் வேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “ஞானியாக உள்ளபோதிலும் உலகினரின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு வர்ணாச்ரம தர்மங்களைச் செவ்வனே இயற்ற வேண்டும்”, என்று உபதேசித்தான். மேலும் கீதை (3-23) - யதிஹ்யஹம் நவர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:; மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா, பார்த்த ஸர்வச: – அர்ஜுனா! நான் சோம்பல் இல்லாமல் எப்போதும் கர்மத்தில் ஈடுபடாமல் இருந்தேன் என்றால், இந்த உலகமக்கள் என்னைப் பின்பற்றத் தொடங்கிவிடுவர் - என்றுது காண்க; அதாவது, “நான் எனக்கு உரிய கர்மங்களைச் சோம்பல் இன்றி இயற்றவில்லை என்றால்

அனைத்து மனிதர்களும் இதே வழியைப் பின்பற்றுவர்”, என்றான். ஆகவே மற்றவர்களின் பொருட்டு தனது கர்மங்களை இயற்றியபடி உள்ள ஸ்வபாவம் கொண்டவனாக க்ருஷ்ணன் இருந்தான். இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணன் பாண்டவர்களின் பொருட்டு துரியோதனனிடம் தூது சென்றான். அப்போது மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் – பீஷ்மத்ரோணா வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாசுஷ புக்தம் வ்ருஷல போஜநம் – மதுசூதனா! தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! பீஷ்மர், துரோணர் மற்றும் என்னையும் விடுத்து தாழ்ந்த குலத்தவரான விதுரர் வீட்டில் எவ்விதம் உணவு உட்கொண்டாய் - என்றது காண்க. அதாவது உயர்ந்த குலம், ஒழுக்கம் போன்றவற்றைக் கொண்டவர்களான பீஷ்மர் போன்றவர்கள் க்ருஷ்ணன் இங்கே தங்களது இல்லத்திற்கு எழுந்தருள்வான் என்று எதிர்பார்த்தபடி இருந்தனர். ஆனால் இந்த வீடுகளை விரும்பாமல், பிறப்பு போன்றவற்றால் எந்தவிதமான உயர்வும் இல்லாதவரும், இதன் காரணமாகத் தனது வீட்டிற்கு க்ருஷ்ணன் எழுந்தருள்வான் என்ற நினைவு அற்றவருமாகிய விதுரரின் இல்லத்திற்கு க்ருஷ்ணன் தானாகவே விருப்பத்துடன் எழுந்தருளினான். அங்கு விதுரர், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - ஸம்ப்ரமைஸ் துஷ்ய கோவிந்த ஏதந் ந: பரமம் தநம் – கோவிந்தா! உன்னுடைய இந்த வருகை என்பது எங்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த செல்வம் ஆகும், இதனைக் கண்டு நீ மகிழ்வாயாக - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப விதுரர் பக்திப் பரவசத்துடன் செய்தருளிய செயல்களைக் கண்டு மிகவும் உகப்படைந்தான். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் – விதுராந்நாதி புபுஜே சசீநி குணவந்திச - தூய்மையானதாகவும், அன்பு கலந்ததாகவும் இருந்த விதுரர் அளித்த உணவை க்ருஷ்ணன் உட்கொண்டான் - என்றுள்ளது காண்க; அதாவது அஹங்காரம் கலக்காமல் உள்ளதால் மிகவும் தூய்மை கொண்டதாகவும், பக்தியும் இருந்ததால் மிகவும் இனிமையாகவும் விளங்கிய உணவைக் கண்ட க்ருஷ்ணன், அந்தத் தூய்மை மற்றும் இனிமைக்காகவே உண்டான்.

233. பெருமாள் ஸ்ரீசபரி கையாலே அமுது செய்தருளினார்.

அவதாரிகை - ஏதப்பூர்வாவதாரத்திலும் இப்படி யநுஷ்டித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் (பெருமாள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு முந்தைய அவதாரமான இராமாவதாரத்திலே இது போன்றே செய்ததை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ரகுல திலகராய் ஆசார ப்ரதாநரான பெருமாள், “சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:” என்னும்படி – வேடுவச்சியாய் வைத்தே குரு சுச்ருஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய், தன்னாவுக் கினியதாயிருந்த பல மூலதிகளெல்லா மிங்குத்தைக்கு என்று ஸஞ்சயித்துக் கொண்டு வரவு பார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன்னாதராநுகுணமாகத் தன் கையாலே யமுது செய்யப்பண்ண, அதி ஸந்துஷ்டராயமுது செய்தாரென்கை. இத்தால் – அபிஜநாதிகளால் வருமபிமாந கந்தமற்ற ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகருடைய அபிமாந ஸ்பர்சமுள்ளவை ஆத்மகுணைக தர்சிகளான விசேஷஜ்ஞர்க்கு அதீவ பாவந போக்யங்களாயிருக்கு மென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - ரகுவம்சத்தில் தோன்றியவர்களில் உயர்ந்தவனும், ஒழுக்கத்தில் நிலைநின்றவனும் ஆகிய இராமன் செய்ததைக் காண்போம். இராமாயணம் ஆரண்ய காண்டம் (1-5-7) - சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ: - சபரியை அடைந்த தசரதனின் புத்ரனாகிய இராமன் அந்தச் சபரியால் நன்றாக ஆராதிக்கப்பட்டான் – என்றது காண்க. சபரி என்பவள் வேடுவிச்சியாக உள்ளபோதிலும் தன்னுடைய ஆசார்யர்களுக்கு மிகவும் சிறந்த கைங்கர்யம் செய்பவளாக, ஞானத்தில் மேன்மை பெற்றவளாக, தனது நாக்கில் சுவைத்து எவை இனிமையாக இருந்தனவோ அந்தப் பழங்கள் மற்றும் கிழங்குகள் பலவற்றையும் இராமனுக்கு அளிக்கவேண்டும் என்று சேர்த்து வைத்தவளாக இருந்தாள். இராமனின் வரவை எதிர்பார்த்தபடியும் இருந்தாள். இராமன் அங்கு எழுந்தருளியபோது தனது அன்பிற்கு ஏற்றபடி, இராமனைத் தனது கையாலேயே அவற்றை உண்ணும்படிச் செய்தாள். இதனால் மகிழ்வுடன் இராமன் அவற்றை உட்கொண்டான். இதன் மூலம் (கடந்த இரு சூர்ணைகள்) உயர்ந்த குலத்தில் பிறவி போன்றவை மூலமாக உண்டாகவல்ல அஹங்காரம் கலக்காத ஞானத்தாலும், அன்பாலும் நிறைந்துள்ளவர்களுடைய அன்புடன் கலந்த அனைத்துமே, ஆத்மகுணத்தை உணர்ந்த பெரியவர்களுக்குத் தூய்மையும் இனிமையும் கூடியதாகவே இருக்கும் - என்பது கூறப்பட்டது.

234. மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்கருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத ஸித்தமான சிஷ்டாசாரங்களாலே பாகவத வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்தார் கீழ்; இன்னமு மிவ்வர்த்த விஷயமாக பூர்வாசார்ய வசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (மாறனேரி நம்பி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இராமாயணம் மற்றும் மஹாபாரதம் போன்றவற்றில் காணப்படுகின்ற நல்லவர்களின் ஒழுக்கங்கள் மூலமாக பாகவதர்களின் மேன்மையை உணர்த்தினார். இனி இதே கருத்தைப் பூர்வாசார்யர்களின் சொற்கள் மூலமாகவும் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அபிமாந ஹேதுவான ஜநம் வருத்தாதிகளின்றிக்கே ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தையுடையராய் அத்யாத்ம ஜ்ஞான பரிபூர்ணராயிருக்கிற மாறனேரிநம்பி, தம்முடைய அந்திம தசையிலே, “ஆளவந்தா ரபிமாநித்தருளின வித்தேஹத்தை ப்ரக்ருதி பந்துக்கள் ஸ்பர்சிக்கில் செய்வதென்!” என்று அதிசங்கை பண்ணி, ஸ்ப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப் பார்த்து, “புரோடாசத்தை காய்க்கிடாதே கிடீர்” என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; பெரியநம்பியும் அப்படியே பிறர் கையில் காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளி படுத்துவந் தெழுந்தருளியிருக்க; இத்தை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, “ஜீயா, மரியாதை கிடக்கக் காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருள வேண்டிற்றோ” என்ன, “ஆளிட்டந்தி தொழுவோ? நான் பெருமாளிற்காட்டி லுத்த்க்ருஷ்டனோ, இவர் பெரியவுடையாரிற் காட்டி லபக்ருஷ்டரோ, “பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ, ஆழ்வாரருளிச் செய்த வர்த்தத்தைச் சிறிது குறையவாகிலு மாசரிக்கவேண்டாவோ” என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

விளக்கம் - அஹங்காரம் போன்ற பல தாழ்வுகளுக்கும் காரணமாக உள்ள உயர்ந்த குலப் பிறப்பு, ஆசாரம் போன்ற ஏதும் இல்லாதவராக, ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் திருவடிகளை மட்டுமே பற்றியவராக, ஆத்மாவைப் பற்றி உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவராக ஸ்வாமி மாறனேரிநம்பி என்பவர் இருந்தார். அவர் தன்னுடைய அந்திமகாலத்தில், “ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் ஸம்பந்தம் பெற்று, அவர் அபிமானத்திருந்த இந்தச் சரீரத்தை, இந்தச் சரீரத்தின் உறவினர்களான தாழ்ந்தவர்கள் வந்து தீண்டி, இறுதிச் சடங்குகள் செய்தால் என்ன செய்வது?”, என்று எண்ணி வருந்தினார். அப்போது அங்கிருந்த ஆளவந்தாரின் மற்றோரு சிஷ்யரான ஸ்வாமி பெரியநம்பியிடம், “புரோடாசத்தை நாய்க்கு அளித்து

விடாதீர் (புரோடாசம் என்றால் யாகத்தில் தேவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் ஒருவிதமான அடை)”, என்றார் (அதாவது தனது சரீரத்தைத் தனது பந்துக்கள் தீண்டாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றார்). அதன் பின்னர் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார். அதன் பின்னர் பெரியநம்பியும் அவர் கூறியபடி மற்றவர்கள் ஈமக்கடன்கள் செய்துவிடாதபடி, தானே முன்னின்று இறுதிச்சடங்குகளைச் செய்துவிட்டு வந்தார். இதனை உடையவர் அறிந்தார். உடனே அவர் பெரியநம்பியின் திருவடிகளில் பணிந்து அவரிடம், “ஸ்வாமி! சாஸ்த்ரங்களின் வரம்பை மீறுவதான இது போன்ற செயல்களை நீவிர் செய்யலாமோ”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பெரியநம்பி உடையவரிடம், “நாம் செய்யவேண்டிய ஸந்த்யாவந்தனம் போன்றவற்றை மற்றொருவர் மூலமாகவா செய்ய இயலும்? நான் இராமனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனோ? மாறனேர்நம்பி ஜடாயுவைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவரோ? (அதாவது, இராமனே ஜடாயுவுக்கு அந்திமச் சடங்குகள் செய்தபோது இந்தச் செயல் மிகவும் குறைந்ததே என்று கருத்து). திருவாய்மொழி (3-7) - பயிலும் கூடரொளி, (8-10) – நெடுமாற்கடிமை - போன்றவற்றில் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த பாகவதர்களின் மேன்மை என்பது கடல் ஓசை போன்று எந்தவிதமான பயனும் இல்லாத ஓசையோ? ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அந்தச் சொற்களை நாம் சிறிதளவாவது நடைமுறையில் செயல்படுத்த வேண்டாமோ?”, என்றார்.

235. ப்ராதூர்ப்பாவை: இத்யாதி.

அவதாரிகை – இனி, பாகவத ஜந்மாதி ச்லாக்யதா கதநபூர்வகமாக, அபாகவதோத்கர்ஷு நிந்த்யதையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (ப்ராதூர்ப்பாவை) இத்யாதி என்று.

விளக்கம் – அடுத்து பாகவதர்களின் பிறப்பு போன்ற பலவும் சிறந்தவை என்றுள்ளதை முன்னிட்டுக்கொண்டு, பாகவதர் அல்லாதவரின் மேன்மைகள் தாழ்ந்தவையே என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “ப்ராதூர்ப்பாவைஸ் ஸுரநர ஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வருத்தைரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யா வருத்த ப்ராயோ பவதி விதவா கல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷு:” இத்தால் - அயர்வறு மமரர்களதிபதியானவன் ப்ராதூர்ப்பாவங்களாலே ஸுர நர ஸஜாதீயனாகா நிற்கும், ததீயரும் ஜாதியாலும் வருத்தங்களாலும் குணத்தாலும்ப்படியே இதர ஸமரா

இருப்பார்கள், இதில் கர்ஹையில்லை, ச்லாக்யையே யுள்ளது, உபயருமிப்படி நிற்கிறது இந்த லோகரக்ஷண நிமித்தமாக, இனி அபாகவதர் பக்கலுண்டான வித்யா வருத்த பாஹுள்ய ரூபமான உத்கர்ஷம் விதவாலங்காரம்போலே நிந்த்யமாகா நின்றதென்கிறது.

விளக்கம் - ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநர ஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வருத்தைரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யா வருத்த ப்ராயோ பவதி விதவா கல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: - ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய பல அவதாரங்களில் தேவர்கள் மற்றும் மனிதர்கள் ஆகியோருக்கு ஒத்தபடி அவதரிக்கிறான்; அவனது ஸம்பந்தம் காரணமாக உயர்ந்த ஞானம் பெற்றவர்கள் பிறந்த குலம், ஒழுக்கம் மற்றும் குணங்களால் அவ்விதமே பிறக்கின்றனர்; பாகவதர்களைப் பொறுத்தவரை இது இகழ்த்தகுந்தது அல்ல (அதாவது இவ்விதம் மற்றவர்களுக்குச் சமமாகப் பிறத்தல்). பாகவதர்கள் விஷயத்தில் இது எவ்விதம் உயர்ந்தது என்றால் அவர்கள் உலகைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அவதரிப்பதால் ஆகும். பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களிடம் காணப்படும் கல்வி, ஒழுக்கம் போன்றவற்றின் மேன்மை என்பது விதவையின் அலங்காரம் போன்று பழிப்பதற்கு ஏற்றதாக ஆகிறது - என்றது காண்க. ஆக, அயர்வறும் அமரர்களின் அதிபதியான ஸர்வேச்வரன் தனது அவதாரங்கள் காரணமாக தேவர்கள் மற்றும் மனிதர்கள் ஆகியவர்களுடன் ஒத்தவனாகவே நிற்பான்; அவனால் ஞானம் பெற்ற முமுக்ஷுக்கள் குலம், ஒழுக்கம் மற்றும் குணம் ஆகியவற்றால் மற்ற மனிதர்கள் போன்றே இருப்பார்கள்; இவற்றில் எந்தவிதமான தாழ்வும் இல்லை, உயர்வே உள்ளது. எனென்றால் இவர்கள் இவ்விதம் உள்ளது என்பது, இந்த உலகத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டே என்பதால் ஆகும். பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களிடம் காணப்படுகின்ற கல்வி, ஒழுக்கம் போன்றவை மூலம் அவர்களுக்கு உண்டாகும் மேன்மை என்பது விதவைக்குச் செய்யும் அலங்காரம் போன்று பலராலும் பழிக்கப்படுவதே ஆகும்.

236. பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்தஜ்ஞாநாதிகளையுடையவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதியென்று சொல்லாநின்றதிறே.

அவதாரிகை - பாகவதர்களன்றென்னா அவர்களுக்குண்டான வேதவித்யாதிகள் வ்யர்த்தமாமோவென்ன; அப்படி ப்ரமாணம் சொல்லா நின்றதிறே யென்கிறார் (பாகவதனன்றிக்கே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களுக்கு வேதங்களில் உள்ள அறிவு போன்றவை வீணாகப்போகுமோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு, “வீணாகப்போகும் என்றே ப்ரமாணம் உரைக்கிறது”, என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “சதுர்வேத தரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி, வேத பார பராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தப:” என்று வேத தாத்பர்யமான பகவத் ஜ்ஞாநாதிகளில்லாமையாலே, பாகவதனன்றிக்கே வேதாத்யநத்தோடே அதில் ஸ்தூலார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையனா யிருக்குமவன், போகிகளாயிருப்பார் விரும்பும் பரிமள த்ரவ்யமான குங்குமத்தைச் சுமந்து திரியா நிற்கச்செய்தே அதின் வாசியறியாத கழுதை போலே, பூர்வோத்தர பாகங்களால் ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதியாநின்று கொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதமாகிற விலக்ஷண வஸ்து பாரத்தைக் கினியச் சுமந்து கொண்டிருக்கச் செய்தே அதன் சுவடறியாத ப்ராஹ்மணக் கழுதை யென்று வேதோபப்ரம்ஹணமான ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதினே யென்கை.

விளக்கம் - சதுர்வேத தரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி, வேத பார பராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தப: – ஓர் அந்தணன் நான்கு வேதங்களை அறிந்தவனாக உள்ளபோதிலும் எங்கும் நிறைந்த வாஸுதேவனை அறியவில்லை என்றால் அவன் வேதங்கள் என்னும் பாரத்தைச் சுமக்கின்ற அந்தணக்கழுதையே ஆகிறான் - என்றது காண்க. ஆகவே பாகவதன் அல்லாதவன் வேதங்களை எப்போதும் அத்யயனம் செய்து, அவற்றில் உரைக்கப்பட்ட பொருளை மேலோட்டமாக அறிந்துள்ளான் என்று வைத்துக் கொள்வோம்; இவன் பாகவதன் அல்லாத காரணத்தால் அந்த வேதங்களால் கூறப்படும் ஸர்வேச்வரன் பற்றி எந்தவிதமான ஞானமும் இல்லாதவன் ஆகிறான். இவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார். இன்பத்தில் மட்டுமே ஆசை கொண்டுள்ளவர்கள் விரும்புகின்ற பரிமளம் வீசுவதான குங்குமத்தைச் சுமந்து நின்றபோதிலும் அதன் வேறுபாட்டினை, அதனைச் சுமக்கின்ற கழுதை எப்போதும் அறியாது. அது போன்று - வேதங்களின் பூர்வபாகம் எனப்படும் கர்மகாண்டத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதனையின் தன்மை குறித்தும், உத்தரபாகம் எனப்படும் ஞானகாண்டத்தில் ஸர்வேச்வரனின் தன்மை குறித்தும் கூறப்பட்டதால், ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே அறிவிக்கின்றது என்ற பெருமை கொண்ட வேதங்களின் மேன்மையான பாரத்தை நன்றாகச் சுமந்தபடி உள்ளான்; அதாவது வேதங்களின் இனிமையை அறியாத அந்தணக்கழுதை என்றே வேதங்களின் ஆழ்பொருளை உணர்த்துகின்ற இதிகாசங்கள் கூறுகின்றன.

237. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களையாசைப்பட்டார்.

அவதாரிகை - பகவத் ஸம்பந்த ரஹிதமான ஜந்மாதிகள் ஸத்கர்ஹிதமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; தத் ஸம்பந்த ஸஹிதமான திர்யக்காதி ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்த்ய மென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறர் மேல் (ராஜாவான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடன் தொடர்பு இல்லாத பிறப்பு என்பது சான்றோர்களால் பழிக்கப்படுவதாகும் என்று உரைத்தார். அடுத்து ஸர்வேச்வரனுடன் தொடர்பு கொள்கின்ற விலங்குகள், தாவரங்கள் போன்ற பலவும் பெரியோர்களால் கொண்டாடப்படுகின்றன என்பதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, த்விதீயவர்ணரான ஏற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களானவை, “வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம்” இத்யாதிகளாலே பாபயோநிகளாகச் சொல்லப்படாநிற்கச்செய்தே, “வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே”, “மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே”, “செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே”, “தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே” என்று - திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெறாப்பேறாக வாசைப்பட்டா ரென்றபடி.

விளக்கம் - இரண்டாவது வர்ணம் என்று கூறப்படும் உயர்ந்த க்ஷத்ரிய வம்சத்தில் பிறந்த ஏற்றத்தை உடையவர் ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் ஆவார். வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம் - சரீரத்தால் செய்யப்படும் பாவங்களால் மரம், செடி போன்ற பிறப்பையும், வாக்கினால் செய்யப்படும் பாவங்களால் பறவைகள் மற்றும் விலங்குகளின் பிறப்பையும் மனிதன் அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ற விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள் போன்றவை பாவங்களால் உண்டான பிறவிகளாக உள்ளன. இப்படி உள்ளபோது குலசேகராழ்வார் கீழே உள்ள பல வரிகளில் அருளிச்செய்தபடி, ஆதிசேஷனின் அவதாரமாகவே உள்ள திருமலையுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாலேயே, அந்தந்த விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்களின் பிறவிகளை வியந்து பாராட்டி, இந்தப் பிறவிகள் கிடைத்தற்கு அரியவை என்று கொண்டாடினார்:

- பெருமாள் திருமொழி (4-1) - வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே

- பெருமாள் திருமொழி (4-2) – மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே
- பெருமாள் திருமொழி (4-4) – செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே
- பெருமாள் திருமொழி (4-5) – தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே

238. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்.

அவதாரிகை – இப்படி யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை யாஸ்த்தாநம் பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணோத்தமரான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஆசைப்பட்டதுடன் நிற்காமல், தாழ்ந்த பிறவியைத் தங்கள் மீது ஏறிட்டுக் கொண்டவர்கள் (அதாவது தாங்கள் அந்தப் பிறவிகள் என்று எண்ணியவர்கள்) குறித்து இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “இனி இதுக்குமேலில்லை” என்னும்படியான வர்ணத்திலே யவதரித்து வித்யா மாஹாதம்யாதிகளாலே தஜ்ஜாதீய ஸகலோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல அவர் தம்மைப்போலே பேதைப் பருவத்திலே வேத ஸாரார்த்தவித்தமை யாயிருக்கும் அவர் திருமகளான வாண்டாளும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாராநுபவத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே, “மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்”, “என் மகன் கோவிந்தன்”, “பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப் பாங்கினால்” இத்யாதியாலும், “ஆயர்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்”, “நாமும் நம் பாவைக்கு”, “ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” இத்யாதியாலும் தானவளாகப் பேசும்படி, தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றாம் வர்ணமாகையாலே தண்ணிதாயிருந்துள்ள அறிவொன்றுமில்லாத கோப ஜந்மத்தைப் புரையற வேறிட்டுக் கொண்டார்களென்கை.

விளக்கம் - இதற்கு மேல் சிறந்த பிறவி இல்லை என்னும்படியான உயர்ந்த குலத்தில் அவதாரம் செய்து, தன்னுடைய வித்யை போன்ற பலவற்றாலும் தன்னுடைய குலத்தில் உள்ள மற்ற அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவராகத் திகழ்ந்தவர் பெரியாழ்வார் ஆவார். பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-8-10) - வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல – என்று கூறும்படியான மேன்மை கொண்ட அவரைப் போன்றே, ஏதும் அறியாத சிறிய வயதிலேயே, வேதங்களின் சாரங்களில் உள்ள ஆழ்பொருளை அறிந்தவர்களில் தலைமையாக நிற்பவளாக அவரது திருமகளான ஆண்டாள் திகழ்ந்தாள். இவர்கள் இருவரும்

க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் மீது கொண்டிருந்த அனுபவத்தில் பேசுவதன் காரணமாகக் கீழே உள்ள பல வரிகளை அருளிச்செய்தார்கள்:

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-1-9) - மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-4-1) - என் மகன் கோவிந்தன்
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-2-8) - பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப் பாங்கினால்
- திருப்பாவை (1) - ஆயர்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்
- திருப்பாவை (2) - நாமும் நம் பாவைக்கு
- திருப்பாவை (28) - ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்

மேலே காணப்படும் முதல் மூன்று பாசுர வரிகளால் பெரியாழ்வார் தன்னை யசோதையாகவும், அடுத்துள்ள மூன்று வரிகளால் ஆண்டாள் தன்னை ஆயர்குலச் சிறுமியாகவும் எண்ணியது காண்க. இப்படியாக இவர்கள், தாங்கள் அவதரித்த குலத்துக்கு மூன்றாம் குலமாக உள்ளதால் தாழ்ந்துள்ளதும், திருப்பாவை (28) - அறிவு ஒன்றும் இல்லாத - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதும் ஆகிய ஆயர்களின் குலத்தை எந்தக் குறையும் காணாமல் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

239. கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணாமுத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படியாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாநம் பண்ணுகையுமொழிய, கந்தல் கழிந்தால் ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கந்தல்கழிந்தால்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விசிஷ்டவேஷ ப்ரயுக்தமான தாரதம்யா வஸ்தைகளின்றிக்கே கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வருமவஸ்தைதான் ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறா ராகவுமாம் (கந்தல் கழிந்தால்) இத்யாதி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசைப்பட்டதும், தங்களை அவர்களாகவே எண்ணிக் கொண்டதும் இருக்கட்டும்; சரீரம் நீங்கிய பின்னர் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் எப்படி இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அல்லது சரீரத்துடன்

கூடியுள்ளபோது காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் அல்லாமல், சரீரம் நீங்கிய பின்னர் அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ஏற்படும் நிலை என்ன என்று கேட்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி ப்ரகாசியாதபடி அநாதிகால மபிபவித்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்யாதி தோஷம் பகவத் ப்ரஸாத விசேஷத்தாலே பின்னாட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனால், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், “ஸ்ர்வ லக்ஷண ஸம்பந்நா நாரீணா முத்தமாவதூ:” என்கிறபடியே – ஸ்த்ரீத்வ லக்ஷணங்களெல்லாவற்றிலும் குறைவற்று ஸ்வேதர ஸகல ஸ்த்ரீணாமுத்தமையா யிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வரக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் – ஆத்மஸ்வரூபமானது உள்ளது உள்ளபடி பிரகாசிக்காதபடி, எல்லையற்ற காலமாக அந்தப் பிரகாசத்தை மறைத்துக் கொண்டு இருப்பதும், ஆத்மாவிற்கு இயல்பாக இல்லாமல் நடுவில் வந்து புகுந்து கொண்டதுமாக அவித்யை போன்ற தோஷங்கள் உள்ளன. இவை ஸர்வேச்வரனின் கருணை காரணமாக மீண்டும் வந்து தலைக்காட்டாதபடி அடியுடன் நீங்கக்கூடும். இவ்விதம் நீங்கினால், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-27) - ஸர்வ லக்ஷண ஸம்பந்நா நாரீணா முத்தமாவதூ: - பெண்களுக்கு உரிய அனைத்துவிதமான லக்ஷணங்களுடன் கூடியவரும், அனைத்துப் பெண்களிலும் உயர்ந்தவளாக இருப்பவரும் ஆகிய சீதை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பெண்களுக்கு இருக்கவேண்டிய அனைத்துத் தன்மைகளும் சற்றும் குறைவில்லாமல் உள்ளவளாக, தன்னைத் தவிர மற்ற பெண்கள் அனைவரையும்விட உயர்ந்தவளாக இருக்கின்ற பெரியபிராட்டியாரின் நிலை தானாகவே அந்த ஆத்மாவிற்கு வந்து சேரும் என்று கருத்து.

240. ஆறு ப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யமுண்டாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - அதெங்ஙனே யென்னு மபேசைஷயிலே அத்தையுப்பாதிக்கிறார் (ஆறு ப்ரகாரத்தாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அத்தகைய ஒற்றுமை எப்படிப்பட்டது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில் தரிக்கை, விச்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிச்சேஷநிவ்ருத்த அவித்யாதி தோஷதயா பரிசுத்தமானவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகார ஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்கிகமாக வுண்டாயிருக்குமென்கை. இந்த ஸாம்ய ஷட்கத்தை நினைத்திறே, “கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. ஆக இவ்விரண்டு வாக்யமும் ப்ராஸங்கிகம்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டிருத்தல் (அநந்யார்ஹசேஷத்வம்), அவனை மட்டுமே தஞ்சம் என்று நம்பியிருத்தல் (அநந்யசரணத்வம்), அவனை மட்டுமே இனிமையாக வஸ்துவாகக் கொண்டிருத்தல் (அநந்யபோக்யத்வம்), அவனுடன் கூடியிருந்தால் மட்டுமே உயிர் தாங்குதல், அவனை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தால் உயிர் தரியாமல் இருத்தல், அவனால் மட்டுமே காப்பாற்றப்படுதல் என்றுள்ள ஆறு தன்மைகள் மூலமாக அடியுடன் தோஷங்கள் நீங்கப் பெற்றதான தூய்மையான ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு - இத்தகைய ஆறு தன்மைகளைப் பரிபூர்ணமாக இயல்பாகவே கொண்டுள்ள பெரியபிராட்டியுடனான ஒற்றுமை ஏற்படுகிறது என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட ஆறு தன்மைகளால் ஒற்றுமையைத் திருவுள்ளத்தில் எண்ணியதன் காரணமாகவே பெரிய திருமொழியில் (3-7-9) - கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள் - என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தார். கடந்த இரண்டு சூர்ணைகளும் ப்ராஸங்கிகமாக வந்தன (ப்ராஸங்கிகம் என்றால் - இந்த இடத்துடன் தொடர்பு இல்லை என்றபோதிலும், கூறவேண்டும் என்னும் நினைவு வந்ததால் கூறுவதாகும்).

241. த்ருஷ்டத்திலுத்கர்ஷ மஹங்காரத்திலே; அத்ருஷ்டத்திலுத்கர்ஷ மஹாங்கார ராஹித்யத்தாலே.

அவதாரிகை - இனி, அவர்களுக்க்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை யுபேஷித்து நிக்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை விரும்புவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்ருஷ்டத்தில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவர்கள் (குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள்) உயர்ந்த பிறவிகளை விரும்பாமல் தாழ்ந்த பிறவிகளை விரும்புவது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஆபிஜாத்யாதிகளும் ஐச்வர்யமுமாகிற த்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தி லொருவனுக் குண்டாமுயர்த்தி, விச்வாமித்ராதிகளைப்போலே தான் நின்ற நிலைக்கு மேலே உத்கர்ஷம் தேடப்பண்ணு மஹங்காரத்தாலே யுண்டாம்; சேஷத்வாதிகளும் கைங்கர்ய ஸம்பத்துமாகிற அத்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டா முயர்த்தி, இவற்றினுடைய வபிவ்ருத்தியி லாசையாலே நிலைக்குநிலை தாழப்போம்படியான அஹங்கார ராஹித்யத்தாலே யுண்டாமென்கை.

விளக்கம் - உயர்ந்த குலப்பிறப்பு, செல்வம் போன்ற பலவும் இந்த உலகில் ஏற்படும் பயன்கள் என்பதால் உண்டாகின்றன; ஆனால் இவற்றால் ஏற்படும் மேன்மை என்பது, விச்வாமித்ரன் போன்று, தங்களுக்குள்ள நிலையைக் காட்டிலும் உயர்வைத் தேடும்படியாகச் செய்விக்கின்ற அஹங்காரத்தால் ஏற்படுவதாகும். அவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருத்தல், அவனுக்கே கைங்கர்யம் செய்தல் போன்ற பலவும் அந்த உலகில் ஏற்படவல்லவை ஆகும்; இவற்றால் ஒருவனுக்கு ஏற்படும் மேன்மை என்பது, இவற்றின் வளர்ச்சியில் உண்டான ஆசை காரணமாகப் படிப்படியாகத் தேய்கின்ற அஹங்காரம் இல்லாமையால் உண்டாவதாகும்.

242. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யும்படியா யிருக்கும்.

அவதாரிகை - இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்களிழவு பேறுகளுக்குடலாம்படியை யருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாவாய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட அஹங்காரம் என்பது பேற்றை இழப்பதற்கும், அஹங்காரம் இல்லாத தன்மை என்பது பேற்றை அடைவதற்கும் எவ்விதம் காரணமாகின்றன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதிசயத்துக்குத் தக்க அஹங்காராதிகளான ப்ரஹ்மாவாய், “த்விபரார்த்தாவஸாநே மாம் ப்ராப்து மர்ஹஸி பத்மஜ” என்றும், “கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை யயன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இழந்து போதல், அஹங்கார ஹேதுக்களொன்றுமில்லாமையாலே தத்ராஹிதையாய் இடக்கை வலக்கை யறியாத விடைச்சியான சிந்தயந்தியாய், “முக்திம் கதாந்யா கோப கந்யகா” என்னும்படி அவன் திருவடிகளைப் பெற்றுவிடுதல்

செய்யும்படியா யிருக்கும் இவ்வஹங்கார தத் ராஹித்யங்களின் ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத்ராஹித்யங்கள் அவனை யிழக்கைக்கும் பெறுகைக்கு முடலாகையாலே, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்கார ஹேதுவான ஜந்மங்களை யநாதரித்து தத் ரஹித ஜந்மங்களை யாதரித்தார்களென்று கருத்து.

விளக்கம் - இப்பிறவியில் மேன்மை உண்டாவதற்கு காரணமாக உள்ள அஹங்காரம் என்பதைக் கொண்டவனாக உள்ள நான்முகன், கீழே உள்ள வரிகளுக்கு ஏற்ப எம்பெருமானை நீண்டகாலம் இழப்பதற்கு, அவனது அஹங்காரமே காரணமாகிறது:

- த்விபரார்த்தாவஸானே மாம் ப்ராப்து மர்ஹஸி பத்மஜ - தாமரையில் பிறந்த நான்முகனே! உன்னுடைய ஆயுட்காலமான இரண்டாவது பரார்த்தத்தின் முடிவில் என்னை அடைவாய்
- முதல் திருவந்தாதி (56) - கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை யயன்

இவ்விதம் அஹங்காரம் கொள்வதற்குக் காரணம் ஏதும் இல்லாததால், அஹங்காரம் அற்றவளாக, க்ருஷ்ணனைத் தவிர தனது இடதுகை மற்றும் வலதுகை வேறுபாடு கூட அறியாதவளாக சிந்தயந்தி என்ற ஆயர்குலப்பெண் இருந்தாள். இவள் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (4-520) - முக்திம் கதாந்யா கோப கந்யகா - கண்ணனையே எண்ணி மூச்சடைத்து முக்தி பெற்றாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளைப் பெற்றுத் தருவதாகவே "அஹங்காரம் இல்லை" என்னும் தன்மை இருக்கும் என்று கருத்து. ஆகவே அஹங்காரம் மற்றும் அஹங்காரம் அற்ற தன்மை ஆகிய இரண்டும் முறையே அவனை இழப்பதற்கும், அடைவதற்கும் காரணமாக உள்ளன. இதனால்தான் குலசேகராழ்வார் போன்றவர்கள் அஹங்காரம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ள உயர்ந்த பிறவிகளை எண்ணாமல், அவை இல்லாத தாழ்ந்த பிறவிகளையே எண்ணினர் என்று கருத்து.

243. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும்; அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்

கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும், ஈச்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும், ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலேயும்; சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து, அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தையும் ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கலபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சி, ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணாது, ஸதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை யென்று துணிந்து தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷையும் ஆத்மயாத்ரையி லபேக்ஷையும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்திநிவ்ருத்தியும் தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸமாராதன ஸமாப்தி ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமும், தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்ம பலமென்றாதல் க்ருபா பலமென்றாதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்டானத்தில் ஸாதநத்வ புத்திநிவ்ருத்தியும்; விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் வாஞ்சையும், உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும், மங்களாசாஸநமும், இதர விஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹாரநியதியும் அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போரக்கடவன்.

அவதாரிகை - “தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது” என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, அஹங்காராதிகளின் தோஷ முபபாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மவனே யென்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதிகாரியுடைய திநசர்யா விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது” என்றுள்ள சூர்ணை-180 தொடங்கி, கடந்த சூர்ணை முடிய உள்ள சூர்ணைகளில் அகங்காரம் போன்ற பலவற்றின் தோஷங்கள் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது. அடுத்து, “ப்ராப்யம் என்னும் பேறு மற்றும் ப்ராபகம் என்னும் உபாயம் ஆகிய இரண்டும் ஸர்வேச்வரனே” என்று வாழ்கின்ற ப்ரபந்நர்களின் அன்றாட வாழ்க்கை முறையை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போரக் கடவன்) என்னுமளவாக. (இப்படி) என்று - கீழுத்தமான ப்ரகாரத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவாகையாவது) - ஸ்வரூபேண முடித்தும், பாகவத விரோதத்தை விளைத்து முடித்தும், பகவல்லாப விரோதியாயும், எல்லாப்படியாலும்,

“அஸந்நேவ” என்கிறபடியே - அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை உருவழியப் பண்ணுமதாயிருக்கை. அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமாந ரூபமாயும், தேஹாதிரிக்தாத்ம விஷயத்தில் ஸ்வாதந்தர்யாபிமாந ரூபமாயும், இரண்டு வகைப்பட்டிற்றே யிருப்பது; இவ்விடத்தில் அவை யிரண்டும் சேர்ச்சொல்லப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே, விஷயப்ராவண்யத்தை அஹங்கார கார்யமென்கிறது. விஷயசப்தத்தாலே - கீழ் அநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹித நிஷித்த ரூபவிஷய த்வயத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (விளைநிலம் தானாகையாலே) என்றது - இவை யிரண்டுக்கும் ஜந்மபூமி பகவத் ஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணக்கடவ குண த்ரயாத்மக ப்ரக்ருதி பரிணாம ரூபமாய் ஸ்வகர்ம விசேஷாரப்தமா யிருக்கிற சரீர விசிஷ்டனான தானாகையாலே யென்றபடி. கர்மாநுகுணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் சரீர விசிஷ்டதையாலே மதிமயங்கித் தானல்லாத தேஹத்தைத் தானாகவும் தனக்குரிய னல்லாத தன்னை ஸ்வாதந்த்ரனாகவு மபிமாநிப்பதும் தனக்கநர்த்தகரமான விஷயங்களிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணுவது மவன்தானேயிறே. (தன்னைக் கண்டால்) இத்யாதி - இப்படி அநாதிகாலம் போந்தவனாய் இப்போதுமதுக்கு யோக்யமான சரீரவிசிஷ்டனா யிருக்கிற தன்னை தர்சித்தால் “கொன்றல்லது விடேன்” என்று ஸாயுதனாய்ப் பல்கல்வித் திரியும் சத்ருவைக் கண்டாப்போலே குடல் கரித்து தனக்கு நாசகனாக நினைத்தும்; தங்களுடைய உக்தி வருத்திகளாலே தூர்வாஸநையைக் கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேன்மேலும் வளரும்படி பண்ணும் ததுபயவச்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரே கண்டால், அணுகில் மேல் விழுந்தள்ளிக் கொள்ளும் அதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே நினைத்தும்; தங்களுடைய உபதேசாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷ தர்சநத்தைப் பண்ணுவித்து தத்ப்ரஸங்கத்திலே பீதபீதனாம்படி பண்ணி ஸவாஸநமாக அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யமபத நிஷ்ட்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய அநர்த்தாப்யுதயங்க ளிரண்டும் தங்களதாய் தீயது விலக்கி நல்லதில் மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தபந்துக்களைக் காண்டாப்போலே யத்யாதரம் பண்ணி நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும்;

விளக்கம் - “இப்படி” என்ற பதம் சூர்ணைகள் 189 தொடங்கி, 241 முடிய உள்ளவற்றில் கூறப்பட்டதை உணர்த்துகிறது. (ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவாகையாவது) - தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுதல், பாகவதர்களின்

விரோதத்தை சம்பாதித்துக் கொண்டு அழிதல், ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு விரோதியாக இருத்தல், தைத்திரீயம் - அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மம் இல்லை என்பவன் இல்லாதவன் ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப அறிவற்ற வஸ்துக்கள் போன்று தன்னுடைய ஸ்வரூபம் உருமாறும்படியாகச் செய்தல் - போன்றதாகும். அஹங்காரம் என்பது - சரீரத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணுகின்ற நினைவின் வடிவமாகவும், சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மாவானது தனக்கே உரியது என்ற எண்ணத்தின் வடிவமாகவும் இரண்டுவிதமாக உள்ளது. இந்தச் சூர்ணையில் உள்ள அஹங்காரம் என்ற பதம் மூலம் இந்த இரண்டும் ஒன்றாகச் சேர்த்து உரைக்கப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) - சரீரத்தையே ஆத்மாவாக நினைக்கிற எண்ணம், ஆத்மா சுதந்திரமானது என்ற எண்ணம் ஆகிய இரண்டும்தான் உலகில் உள்ள விஷயங்களைத் தனக்கு இன்பம் அளிக்கவல்லவை என்று எண்ணி அவற்றின் மீது ஆசை கொள்வதற்கு மூலகாரணங்களாக உள்ளன; ஆக இந்த ஆசை என்பதே அகங்காரத்தின் செயல் என்றார். “விஷய” என்னும் பதம் மூலம் - சூர்ணை 183 முதல் உரைக்கப்பட்டதான தனது மனைவியுடன் சேர்தல் போன்ற விதிக்கப்பட்ட விஷயங்களும், மற்றவர் மனைவியை நாடுதல் போன்ற தள்ளப்பட்ட விஷயங்களும் - கூறப்பட்டது. (விளைநலம் தானாகையாலே) - அகங்காரம் மற்றும் உலக விஷயங்களில் நாட்டம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பிறப்பிடம் எது என்றால்: ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வரூபத்தை மறைத்தல் போன்ற பலவற்றையும் செய்வதாகவும், ஸத்வ ரஜோ தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களும் இணைந்த ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமாக உள்ளதாகவும், தன்னுடைய கர்மத்தின் காரணத்தால் உண்டான சரீரத்துடன் கூடியதாகவும் இருக்கிற “தான்” என்பதால் - என்று பொருள். கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்களால் கலங்க வைக்கின்ற சரீரத்தின் பிடியில் உள்ளதால் அறிவு மயங்குகிறது; இதனால் தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான சரீரத்தைத் “தான்” என்றும், தனக்கே உரியவனாக அல்லாத தன்னை சுதந்திரமானவன் என்றும் எண்ணுகிறான்; தனக்குக் கேடு விளைவிப்பதான உலக விஷயங்களின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டபடி இருப்பதும் ஜீவாத்மாவே ஆவான். (தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும்) - இப்படியாகவே எல்லையற்ற காலமாக நடந்துவருகிறான். இப்போதும் அதன்படியே நடந்து கொள்வதற்கான தகுதி கொண்ட சரீரத்துடன் கூடிய தன்னைக் கண்டால் [அதாவது தன்னை யார் என்று உணர்ந்து கொண்டு, தனது ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து, அகங்காரம் ஆகியவை அழியப் பெற்ற “தான்”], “கொலை செய்யாமல் விடமாட்டேன்” என்று ஆயுதத்தைக் கையில் எடுத்து, தன் எதிரே பல்லைக் கடித்தபடி நிற்கும் பகைவர்களைக் கண்டது போன்று வயிறு எரிந்து தன்னை அழிக்க வந்தவனாக எண்ணுதல். தங்களது சொற்கள் மற்றும் செயல்கள்

ஆகியவற்றால் தீய எண்ணங்கள் மேன்மேலும் வளரும்படிச் செய்கின்றனர். (அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும்) - இப்படியாக உள்ள இரண்டு தன்மைகள் கொண்ட [அகங்காரம் மற்றும் புலன் இன்பங்கள்] ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால், அருகில் செல்ல முனையும்போது மேலே விழுந்து கடித்து இறந்து போகும்படிச் செய்கின்ற மிகவும் கொடிய நாகத்தைக் கண்டது போன்று அச்சம் கொண்டு நடுங்கியபடியே பின்வாங்கி, அவர்கள் நமக்குத் தீமை செய்வார்கள் என்று எண்ணுதல். (அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும்) - தங்களது உபதேசம், வாழ்க்கைமுறை போன்ற பலவற்றால் அகங்காரம், உலகவிஷயங்களில் உள்ள பற்றுதல் போன்றவற்றின் தோஷங்களை மற்றவர்களுக்குச் சிலர் அறிவிப்பர்; இவர்கள் இவற்றைப் பற்றி மற்றவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டால் அச்சம் கொண்டு நடுங்குவர்; அவற்றை அடியுடன் நீக்குபவர்களாக இருப்பர்; இவ்விஷயங்களை அவற்றின் வாசனையுடன் நீக்கவல்லதான திருமந்திரத்தின் நடுப்பதமான “நம:” என்பதிலேயே நிஷ்டை கொண்டு இருப்பர்; இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காண நேரிட்டால் - மற்றவர்களின் நன்மை மற்றும் தீமை ஆகிய இரண்டையும் தங்களுக்கு வந்ததாகவே எண்ணி, தீமையை விலக்கி, நன்மையை மட்டுமே ஏற்கும்படிச் செய்து காப்பாற்றுகின்ற நல்ல உறவினர்களைக் கண்டது போன்று விரும்பவேண்டும்; “இவர்கள் நமக்குச் சிறந்த துணையாவர்கள்” என்று எண்ணவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அடியிலே கரணகளேபரங்களைத் தந்து அவற்றைக் கொண்டு வ்யபிசரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டி அக்ருத்யகரணாதிகளில் சிஷித்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் தன்னுடைய ஹிதமே பார்த்துப்போரு மீசுவரனை அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலே கண்களாரக் கண்டால், உத்பாதகனாய் வித்யாப்ரதனாய் அபதே ப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டு போரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்வஸ விநயங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரமென்று நினைத்தும்; அநாதிகாலம் “அஸந்நேவ” என்னும்படிகிடந்த தன்னை பகவத் ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து ஸந்தாவானாக்கி மேன்மேனும் தன்னுபதேசத்தால் ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன பகவத் விஷயத்தைக் காட்டித்தரும் மஹோபகாரகனாய் “உன் சீரேயுயிர்க்குயிராய்” என்றும், “உன்றன் மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே குணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோக்யனாயிருக்கு மாசார்யனைக் கண்ணுக் கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணாஞ்சுழலையிடும் பெரும் பசியன் தாரகமுமாய் போக்யமுமான சோற்றைக் கண்டாப்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே யநுபவித்து நமக்கு

தாரக போக்யவிஷயமென்றே நினைத்தும்; ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்த்யாதி ஸமஸ்த ஸ்வபாவ ஸம்பந்தயா ஸம்யக்ஜ்ஞாந ப்ரரேமவானா யிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனைக் கண்டால், தனக்காநந்தாவஹமான அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாப்போலே பகவத் குணாநுஸந்தாந தசையில் நாம் சொல்லுகிற பகவத் குணங்களை யாதரித்துக் கேட்பது அநுபாஷிப்பது வித்தனாவதாம் ஆகாரங்களினாலே நமக்காநந்தாவஹனென்று நினைத்தும்;

விளக்கம் - (ஈச்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும்) - ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் சரீரம் மற்றும் இந்திரியங்கள் ஆகியவற்றை நமக்கு அளிக்கிறான்; அவற்றைக் கொண்டு நாம் தவறான வழியில் செல்லாமல் தடுத்து, நல்ல வழியில் செல்வதற்கு ஏற்றபடி சாஸ்த்ரங்களை உணர்த்துகிறான்; சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் மார்க்கத்திற்கு விரோதமாகச் சென்றால் தண்டித்துத் திருத்துகிறான்; அனைத்து நிலைகளிலும் நம்முடைய நன்மையை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ளான். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனை அர்ச்சாவதார விக்ரஹமாகக் கோயில்களில் கண்ணாரக் காணும்போது, “இவனே நம்மைப் படைத்தவன், நமக்குக் கல்வி புகுத்தியவன்”, என்று எண்ணவேண்டும். மேலும் தீய மார்க்கங்களில் நாம் செல்லாதபடி நம்மை நியமித்து நடத்திக் கொண்டு போகின்ற, நமது நலத்தை மட்டுமே விரும்பும் தந்தையைக் கண்டது போன்று அன்பு, அச்சம் மற்றும் அடக்கம் ஆகியவற்றுடன் நிற்கவேண்டும். “இவன் நம்முடைய நன்மையை மட்டுமே கருத்தாகக் கொண்டவன்” என்று எண்ணவேண்டும். (ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலேயும்) - எல்லையற்ற காலமாக தைத்திரீய ஆநந்தவல்லியில் - அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மஞானம் இல்லாதவன், இல்லாதவனாகவே ஆவான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நாம் இல்லாதவனாகவே இருந்தோம். இப்படிப்பட்ட நமக்கு பகவத் ஸம்பந்தம் குறித்து உணர்த்தி, நம்மை “உள்ளவன்” என்று ஆக்குகிறார். மேலும் தன்னுடைய உபதேசம் மூலமாக ஞானம், வைராக்யம், பக்தி போன்றவற்றை நமக்கு ஏற்படுத்தி, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று நமக்கு ஸர்வேச்வரனைக் காட்டித் தரும் மிகப் பெரிய உதவியைப் புரிகிறார். இத்தகையவர் நம்முடைய ஆசார்யன் ஆவார். இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி (25) - உன் சீரேயுயிர்க்குயிராய் - என்றும்,(104) - உன்றன் மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது உயர்ந்த குணங்களாலும், அழகான திருமேனியாலும் நமக்கு இனிமையாகவும், நாம் உயிர் வாழக் காரணமாகவும் உள்ள ஆசார்யனைக் காணும்போது - மிகுந்த பசி காரணமாகக் கண்கள் இருட்டிக்கொண்டு கீழே விழும் நிலையில் உள்ள ஒருவன், தன்னை வாழ வைக்கவல்ல இனிமையான உணவைக் கண்டால் மகிழ்வது போன்று, மிகுந்த ஆசையுடன் அவரை

அனுபவிக்கவேண்டும்; “நம்மை வாழ வைத்து, நமக்கு எப்போதும் இனிமையாக உள்ளவர்” என்று எண்ணவேண்டும். (சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து) - மற்ற எந்தவிதமான பலன்களையும் விரும்பாமல் இருத்தல் போன்ற பல உயர்ந்த தன்மைகளால் நிறைவாக உள்ளதால் சிறந்த ஞானம் மற்றும் பக்தியைக் கொண்டபடி ஒரு சிஷ்யன் இருப்பான். இப்படிப்பட்ட சிஷ்யனைக் கண்டால் - நமக்கு ஆனந்தத்தை அளிக்கவல்ல மனைவியைக் கண்டது போன்று எண்ணவேண்டும். ஸர்வேச்வரனின் திருக்கல்யாண குணங்கள் குறித்து உரையாடும் போது, “நாம் கூறும் பகவத் குணங்கள் பற்றி விருப்பத்துடன் இவன் கேட்கிறான், அதனை மீண்டும் உரைக்கிறான், அவற்றை எண்ணி எண்ணி வியத்தல் போன்றவற்றைச் செய்வதன் மூலம் இவன் நமக்கு ஆனந்தம் அளிக்கிறானே”, என்று எண்ணவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும்) இத்யாதி. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, அஹங்காரம் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது - சேஷத்வத்தை தன் ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிநே அஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது; அஹங்காரியானவன் “ந நமேயம்” என்றிருக்குமதொழிய ஒரு விஷயத்திலும் தலைதாழ்க்க விசையானே; ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில், ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க் கொண்டு அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் “நம்முடைய சேஷிகள்” என்று துடைநடுங்கி யெழுந்திருந்து ப்ரணாமாதிபூர்வமாக அநுவர்த்தனங்களைப் பண்ணவொட்டாதே, தன்னை அவர்கள் லதிகனாகவாதல், அவர்களைத் தன்னோடு ஸமராகவாதல் புத்தி பண்ணியநாதரித்திருக்கும்படிப் பண்ணுமென்கை. அர்த்தம் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது - ஆரையாகிலும் சென்றநுவர்த்தித்து ஒருகாசு பெற்றதாய்விடவேணு மென்னும்படியிநே அர்த்தராகமிருக்கும்படி; ஆகையால், அது ஸ்வரூப நாசகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் வெருவி யோடிப்போக வேண்டியிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே யுறவு பண்ணி அவர்களிருந்த விடங்களிலே பலகாலும் செல்லுவது, அவர்களை யழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள் குணகீர்த்தநம் பண்ணுவதாம்படி அவர்கள் விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குமென்கை. காமம் (உபேஷிக்குமவர்கள் பக்க லபேஷையைப் பிறப்பிக்கும்) “காம்யத இதி காம:” என்கிறபடியே - காம சப்தத்தாலே விஷய ஸம்போக ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது; அது, “ஈசிபோமின்” இத்யாதிப்படியே - தாரிதர்ய வார்த்தகாதிகளடியாக தன்னை முகம் பாராமல் தள்ளிக் கதவடைத்து உபேஷாவாதம் பண்ணும் ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே, “ஏழையர் தாமிழிப்பச் செல்வர்” என்கிறபடியே அவர்களுபேசஷாவாதம் முதலானவை தன்னையே யுத்தேச்யமாகக்

கொண்டு செல்லும்படி, விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேசைஷயை விளைக்குமென்கை. ஆக இப்படி அஹங்காராதிகள் மூன்றும் ஸ்வரூப வர்த்தகரையநாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப நாசகரையாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப நாசகதையோடே யுபேக்ஷகருமா யிருக்குமவர்களை யுபேக்ஷிக்கும்படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமைகளை யநுஸந்தித்து என் செய்யத் தேடுகிறதோ வென்றஞ்சி; (அர்த்த காமாபி மாநங்கள் மூன்றும்) என்று பாடமானாலும், “கர்வோபிமாநோஹங்கார:” என்கிறபடியே - அபிமாந சப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாயாலே (அநுகூலர்பக்கல்) இத்யாதியை நிரை நிரையாக்காதே யதாயோகங்கொண்டு கீழ்ச் சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக் கடவது;

விளக்கம் - (அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும்) - அஹங்காரம், செல்வம், காமம் ஆகிய மூன்றில் அஹங்காரம் என்பது நமக்கு ஏற்றவர்களாக உள்ள பாகவதர்களிடம் அன்பு இல்லாத தன்மையைக் கொண்டு வருவதாகும். வேறு ஒருவருக்கு அடிமைப்பட்டுள்ள தன்மையை, நான் உள்ள இடத்தில் இருக்கவிடாமல் செய்வது என்பது அஹங்காரத்தின் வலிமை ஆகும். அஹங்காரத்துடன் உள்ளவன், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (36-11) - ந நமேயம் - நான் தலை வணங்கமாட்டேன் - என்று கூறும்படியாக உள்ள இராவணன் போன்று இருப்பானே அல்லாமல், யாருக்கும் தலை தாழ்த்தி நிற்கமாட்டான். இப்படிப்பட்ட அஹங்காரம் ஒருவனுக்கு ஓங்கி நிற்கும்போது, தங்களது ஸ்வரூபத்தை வளர்ப்பவர்களாக உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அவன் கண்டவுடன், “இவர்கள் நமது எஜமானர்கள்” என்று அச்சத்துடன் சட்டென்று எழுந்து வணங்கி நிற்பது போன்ற செயல்களைச் செய்ய இயலாதபடி தடுத்துவிடும். மேலும் தான் அவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்ற எண்ணத்தையும், அவர்கள் தன்னை ஒத்தவர்களே என்ற எண்ணத்தையும் உண்டாக்கி, அவர்கள் பக்கம் சேராதபடி செய்துவிடும். இதனால் அஹங்காரம் குறித்து அச்சம் கொண்டிருக்கவேண்டும். (அர்த்தம் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும் என்று அஞ்சி) - அர்த்தம் என்பதான செல்வம் பாகவதர்களிடம் பக்தியற்றவர்கள் விஷயத்தில் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்திவிடும். அதாவது யாரையாவது அண்டிச் சென்று, அவர்களுக்கு ஏதேனும் செய்து, ஒரு காசேனும் பெற்றுவிடவேண்டும் என்ற அளவிற்குப் பொருள் ஆசை இருக்கும். இந்த நிலை ஆத்ம ஸ்வரூபமான ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை என்ற நிலையை மாற்றிவிடும் என்பதால், பகவத் விரோதிகளாக உள்ள ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டாலேயே ஓடி விடவேண்டும்; ஆனால் அவ்விதம் செய்யாமல் அவர்கள் உள்ள இடத்திற்குப் பலமுறை சென்று,

அவர்களைத் தமது இருப்பிடத்திற்கு அழைத்து விருந்து வைத்து, அவர்களைப் புகழ்ந்து பாடியபடி இருத்தல் போன்ற பலவற்றால் அவர்கள் மீது உள்ள ஈடுபாடு அதிகரித்துவிடும் என்று அஞ்சவேண்டும். (காமம் உபேசஷிக்குமவர்கள் பக்கல் அபேசையையப் பிறப்பிக்கும் என்று அஞ்சி) – “காம்யத இதி காம:” விரும்பப்படுவதால் காமம் எனப்படும் - என்பதற்கு ஏற்ப காமம் என்ற பதம் பெண்கள் மூலம் ஏற்படும் இன்பத்தைக் கூறுவதாகும். அத்தகைய காமம் என்பது பெரியதிருமொழி (1-3-8) – ஈசிபோமின் – என்ற பாசுரத்தில் உரைப்பதற்கு ஏற்ப தங்களிடம் இன்பம் நாடி வருபவர்களிடம் உள்ள ஏழ்மை, வயோதிகம் போன்ற காரணங்களால் அவர்களைக் கண் எடுத்தும் பாராமல், தங்கள் வீட்டு வாயிற்கதவுக்கு வெளியே தள்ளிக் கதவடைக்கும் பெண்கள் உண்டு. ஆனால் இப்படிப்பட்ட பெண்களிடமும் திருவாய்மொழி (4-1-5) – ஏழையர்தாம் இழிப்பச் செல்வர் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தப் பெண்கள் தங்களை வெறுத்தல் போன்றதான செயல்களைச் செய்தாலும், அவர்களையும் அச்செயல்களையும் தங்களுக்கு ஏற்றதாகவே சிலர் கொண்டு அவர்களிடம் செல்வர். இச்செயலைப் பெரியவர்கள் கேள்விப்பட்டால் சிரிக்கும்படியான தாழ்ந்த ஆசையை ஏற்படுத்தும் என்று கருதி அச்சம் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இப்படியாக அஹங்காரம், பொருள் மற்றும் காமம் ஆகிய மூன்றும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை வளர்க்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் உள்ள அன்பைப் போக்கி அவர்களை விரும்பாதபடியும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழிப்பத்துடன் அல்லாமல் தங்களை வெறுத்துத் தள்ளும் குணங்கள் கொண்ட பெண்களை விரும்பும்படியும் செய்துவிடும். இப்படியாக இவை செய்வதைக் குறித்து எண்ணி, “இவை நம்மை என்ன செய்து விடுமோ?” என்று அஞ்சியபடி இருக்கவேண்டும். “அஹங்கார அர்த்த காமம்” என்று படிப்பதற்குப் பதிலாக “அர்த்த காம அபிமானங்கள்” என்றும் சிலர் படிப்பர். கர்வோபிமாநோஹங்கார: - கர்வம், அபிமானம், அஹங்காரம் ஆகிய மூன்றும் அஹங்காரத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப அபிமானம் என்ற பதம் அஹங்காரத்தைக் கூறுகிறது. ஆகவே “அநுகூலர் பக்கல்” என்று தொடங்குகின்ற வாக்கியத்திற்கு வரிசைப்படி விவரணம் செய்யப்பட்டது என்று கொள்ளாமல், வரிசை மாறிப் பொருள் கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (ஆத்ம குணங்கள்) இத்யாதி. சமதமாத்யாத்மகுணங்கள், அநாதிகால மஹங்காராதிகளுக்கு விளைநிலமாய் அநாத்மகுணங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொண்டு கர்மபரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்ம குணோதய விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வர்த்தகராய் அநாத்மகுண பரிபூர்ணராய் கர்மவச்யரா யிருக்கிற

பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணாது. ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே நம்மை யங்கீகரித்தருளி நமக்காத்ம குணங்க ளுண்டாவ தெப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது பகவானை யர்த்திப்பதாய்க் கொண்டு போரும் ஸ்தாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாகவருகிற, நம்முடைய வாத்மகுணோதய விரோதி பாபசுடியம் பிறக்கும்படி “அமலங்களாக விழிக்கும் பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனையென் றத்யவஸித்து. (தேஹயாத்ரையி லுபேசைஷயாவது) - சேஷத்வமே வடிவான வாத்மாவுக்கு தாரகாதிகளான குணாநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்தியில் பெற்றவளவால் த்ருப்தனாயிராதே மேன்மேலு மாசைப்படுகை. (ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்திநிவ்ருத்தியாவது) - அசநாச்சாதநாதிகளுக் குறுப்பான ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களில் ஆதரத்துக்கடியான போக்யத்வ புத்தி தவிருகை. (தேஹதாரணம்) இத்யாதி. அதாவது - அந்த ப்ராக்ருதி வஸ்துக்களில் தேஹம் தரிக்கைக்கு தக்க அளவு புஜிக்கை, பரமாத்மாவான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸமாராதநத்தின் ஸமாப்தி ரூபையான ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியென்கிற புத்தி விசேஷமுமென்கை. அன்றிக்கே, (பரமாத்ம ஸமாராதந ஸமாப்தி) என்கிற புத்தி விசேஷமும், தத்ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விசேஷமும் என்னவுமாம்;

விளக்கம் - (ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணாது) - எல்லையற்ற காலமாக மேலே கூறப்பட்ட அஹங்காரம் போன்ற பலவும் உற்பத்தி ஆகின்ற இடமாகவும், ஆத்மகுணங்கள் அல்லாதவற்றை வளர்ப்பவராகவும் கர்ம வசப்பட்டுள்ள நாம் உள்ளோம். வேறு சிலரும் ஆத்மகுணங்கள் வளர்வதற்குத் தடையாக உள்ள அஹங்காரம் போன்றவற்றை வளர்ப்பவராகவும், ஆத்மகுணங்கள் அல்லாத தன்மைகள் நிறைந்தவராகவும் கர்மவசப்பட்டபடி இருக்கக்கூடும். இப்படியாக உள்ள நமது முயற்சியாலும், வேறு ஒருவர் முயற்சியாலும் உட்புலன் மற்றும் வெளிப்புலன் ஆகியவற்றை அடக்குவதான ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்துக் கொள்ள இயலாது. (ஸ்தாசார்ய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை யென்று துணிந்து) - ஆத்மகுணங்கள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ளவர், தொடக்கம் முதலாகவே எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி ஏற்பட்ட கருணை காரணமாக நம்மை ஏற்றுக் கொண்டவர், நமக்குத் தேவையான ஆத்மகுணங்கள் நமக்கு எப்போது ஏற்படும் என்று பலமுறை நமக்காக ஏங்கித் தவிப்பவர், நமக்காகப் பலமுறை ஸர்வேச்வரனிடம் வேண்டியபடி உள்ளவர் - இப்படியாக உள்ள நம்முடைய ஆசார்யனின் அருளால் நமக்கு ஆத்மகுணங்கள் தோன்றுகின்றன. ஆயினும் இவை ஏற்படத் தடையாக உள்ள நமது

பாவங்கள் அனைத்தும் அழிந்து, திருவாய்மொழி (1-9-9) - அமலங்களாக விழிக்கும் - நமது அறியாமை ஆகியவை நீங்கும்படியாக நம்மை விழித்துப் பார்க்கும் கண்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனின் பரிபூர்ண கடாசுஷம் காரணமாக இந்த ஆத்ம குணங்கள் உண்டாகும் என்று உறுதியுடன் இருத்தல். (தேஹயாத்ரையி லுபேசைஷ்யம்) - சரீரத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்பதான செயல்களில் விருப்பம் அற்ற தன்மை ஏற்படவேண்டும். (ஆத்மயாத்ரையி லபேசைஷ்யம்) - ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதையே தன்னுடைய ஸ்வரூபமாகக் கொண்டது ஆத்மாவாகும்; இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவைத் தரிப்பதும், வளர்ப்பதும், அதற்கு இனிமையாக உள்ளதும் எது என்றால் ஸர்வேச்வரனின் திருக்கல்யாண குண அனுபவங்கள் மற்றும் அவனது கைங்கர்யங்களில் ஈடுபடுதல் போன்றவையே ஆகும். இவற்றை அடைந்த பின்னர் அப்படியே இருந்துவிடாமல், மேன்மேலும் இவற்றில் ஆசை ஏற்படவேண்டும். (ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்திநிவ்ருத்தியும்) - உண்பதற்கும், உடுத்துவதற்கும் தேவையான பொருள்களில் ஈடுபாடு உண்டாவதற்குக் காரணம் “அவை மிகவும் இனியவை” என்ற எண்ணமாகும்; இந்த எண்ணத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும். (தேஹ தாரணம்) - உலகத் தொடர்புடைய பொருள்களில், இந்தச் சரீரம் உயிருடன் உள்ள அளவிற்குத் தேவையான அளவு மட்டுமே உண்ணுதல். (பரமாத்ம ஸமாராதன ஸமாப்தி ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமும்) - பரமாத்மாவான ஸர்வேச்வரனின் திருவாராதனத்தின் இறுதியில் அவனுக்கு அளிக்கப்படும் ப்ரஸாதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் மட்டுமே சிறந்தது என்ற மேன்மையான எண்ணம் என்று பொருள். அல்லது ஸர்வேச்வரனின் திருவாராதனத்தின் நிறைவுப் பகுதி என்னும் எண்ணம் மற்றும் அவனது ப்ரஸாதத்தை ஏற்பது என்னும் எண்ணம் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது, முழுக்ஷுவாய் ப்ரபந்நானாலும் ப்ராரப்த சரீர மிருக்குமளவும் தாபத்ரயம் வருகை தவிராதிநே; ஆகையாலே, இச்சரீரத்தோடேயிருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களி லேதேனுமொரு க்லேசமுண்டானால், “இது அநுபவ விநாச்யமான ப்ராரப்த கர்மபலமன்றோ, ஏவம் பூதகர்மங்களுள்ளவை கழியுமளவன்றோ இச்சரீரத்தோடே நம்மை யெம்பெருமான் வைக்கிறது, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களிலே யென்றாகிலுங் கழியப்பெற்றோமே” என்கிற வநுஸந்தாந்தாலே யாதல், துர்வாஸநையாலே யிவ்வுடம்பைவிட இசையாமல் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களையும் ஜீவித்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துக்க தர்சனத்தைப் பண்ணுவித்து இதைப் பற்றறுத்துக் கொண்டு போக நினைக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய

க்ருபையின் பலமன்றோவிது என்கிற அநுஸந்தாந்தாலே யாதலுண்டாகக் கடவ ப்ரீதியு மென்கை. பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமெல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு, வர்த்தமான சரீரத்திலநு பாவ்ய கர்ம மித்தனையும் கழிக்கை யரிதன்றிறே; கர்மபலமான துக்க பரம்பரைகளை யநுபவியா நின்றாலும் இத்தேஹத்தை விட வென்றால் இசையாத விவனை நிர்துக்கனாக்கி வைப்போமாகில், இச்சரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க விச்சித்தல் இன்னமொரு சரீரந்தன்னை யிச்சித்தல் செய்யுமாகையால் இச்சரீரத்துக்குள்ள கர்மமநுப வித்தே யிறுக்கக் கடவனென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு, மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழிந்து ஸம்ஸாரத்தில் நின்று மிவனைக் கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகையிலுண்டான க்ருபையாலேயானாப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே. அநாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த சரீரத்தோறு மநுபவித்த துக்கம் பகவந் நிக்ரஹபலம், இது அவனநுக்ரஹபலம்; “யஸ்யாநுக்ரஹ மிச்சாமி தஸ்யவித்தம் ஹராம்யஹம்” என்றானிறே; ஆகையாலித்தை (க்ருபாபலம்) என்கிறது.

விளக்கம் – (தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்ம பலமென்றாதல் க்ருபா பலமென்றாதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும்) - ஒருவன் மோசஷத்தில் விருப்பம் கொண்டுள்ள ப்ரபந்நன் என்றபோதிலும், பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களின் காரணமாக உண்டான இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை மூன்றுவகையான துன்பங்களான ஆதிபௌதிகம், ஆத்யாத்மிகம் மற்றும் ஆதிதைவிகம் ஆகியவை அவனை நெருங்காமல் இருக்காது அல்லவோ? ஆகவே இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ளபோது, ஒருவனுக்கு இந்த மூன்றுவிதமான துன்பங்களில் ஏதாவது ஒன்றின் மூலம் துக்கம் ஏற்படலாம். அப்போது, “இந்தத் துன்பம் என்பது அநுபவித்தால் மட்டுமே கழியவல்ல பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களின் மூலம் விளைவது அல்லவோ? இத்தகைய கர்மங்கள் அனைத்தும் கழியும் வரை மட்டுமே இந்தச் சரீரத்துடன் நம்மை எம்பெருமான் விட்டுவைக்கிறான். ஆக ஸர்வேச்வரனை அடையத் தடையாக இருந்த ஏதோ ஒரு கர்மத்தையாவது நாம் இப்போது கழித்தோமே”, என்று எண்ணிய நினைவால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி. அல்லது, “எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் வாசனையால் உண்டாகின்ற தீய பழக்கங்களால் இந்தச் சரீரத்தை விடுவதற்கு விரும்பாமல் நாம் உள்ளோம். இந்த உலகில் உள்ள பொருள்கள் பலவற்றையும் அநுபவித்தபடி, இந்த ஸம்ஸாரத்துடன் நன்கு பொருந்தி நிற்கிறோம். இப்படிப்பட்ட நம்மை, துன்பங்களை அநுபவிக்கச் செய்து, இந்தப் பற்றுதல்களை அறுத்து, நம்மை விரைவாகக் கொண்டு போக எண்ணும் ஸர்வேச்வரனின் கருணையின் பலம் அல்லவோ இது”, என்று எண்ணியதால்

உண்டாகும் மகிழ்ச்சி. ஸர்வேச்வரன் நம்மைத் துன்பத்தை அனுபவிக்குமாறு செய்கிறான் என்று கூறிய பின்னர் அவனது கருணையின் பலம் என்று எவ்விதம் கூற இயலும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதனை “பூர்வாகம்” என்று தொடங்கி உரைக்கிறார். ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்கு முன்பாகச் செய்த வினைகள், அவனைப் பற்றிய பின்னர் தன்னை அறியாமலே செய்யும் வினைகள், பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களின் மீதம் உள்ள வினைப்பயன்கள் ஆகிய அனைத்தையும் நீக்கவல்ல ஸர்வேச்வரனுக்கு, இந்தச் சரீரத்தில் இருந்தபடி இன்னமும் கழிக்க வேண்டிய வினைப்பயன்களை நீக்குவது அரிதான செயல் அல்ல. ஆயினும் ஏன் அவ்விதம் செய்வதில்லை என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார் “கர்மபலன்களை” என்று தொடங்கி. கர்மங்களின் பலன்களால் ஏற்படுவதான துன்பங்களைத் தொடர்ந்து அனுபவித்தடி இருந்தாலும், இந்தச் சரீரத்தை விடுவதற்கு இந்த ஜீவன் எளிதில் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. இப்படிப்பட்ட இவனை, இந்தச் சரீரத்தில் இருந்து கழிக்கவேண்டிய பாவங்களை நீங்கி, துன்பம் அற்றவனாக மாற்றிவிட்டால், அதன் பின்னர் இந்தச் சரீரத்துடன் நீண்டகாலம் இருப்பதையே விரும்புவான். ஆகையால்தான் இந்தச் சரீரத்திற்கான கர்மங்களை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரன் வைத்துள்ளான். ஆகவே, முன்னர் செய்த வினைகள் அனைத்தையும் நீக்கி இவனை ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து மீட்டு, விரைவாகத் தன்னுடைய திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது ஸர்வேச்வரனின் கருணையால் ஏற்படும் நிலை என்பது போன்றே, இதனை நீக்காமல் வைத்துள்ளதும் அவனது கருணையாலேயே ஆகும். எல்லையற்ற காலமாக எடுத்த சரீரம் ஒவ்வொன்றிலும் அனுபவித்த துக்கம் என்பது ஸர்வேச்வரனின் தண்டனையால் ஏற்படுவதாகும்; இது போன்று சரீரத்தில் இருந்து விடுவிப்பதும் அவனது கருணையாலேயே ஆகும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (36-11) – யஸ்யாநுக்ரஹ மிச்சாமி தஸ்யவித்தம் ஹராம்யஹம் - யாருக்கு நான் அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுகிறேனோ, அவனது செல்வத்தை முதலில் அழிக்கிறேன் - என்று அவனே கூறினான் அல்லவோ? எனவேதான் இதனைக் கருணையின் பலன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதத்வபுத்தி நிவ்ருத்தியாவது) - ப்ரபந்நனான தன்னுடைய வதிகாராநுகுணமாக வநுஷ்டித்துக் கொண்டு போரும் நல்லொழுக்களைப் பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி யிருக்கையாலே நிர்மல ஜ்ஞாந பக்திகரரா யிருக்கும் விலக்ஷணரான விலக்ஷணமான வந்தஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குண்டாகவேணுமென்னுமாசை. (உகந்தருளின நிலங்களி

லாதராதிசயமாவது) “தானுகந்தவூர்” என்கிறபடியே - ஸர்வேச்வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களென்றால், “கண்டியூரரங்கம் மெய்யங்கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினார்” என்கிறபடியே - மநஸ்ஸு அங்கே மண்டி விழும்படி மேன்மேலும் பெருகுகிற ஆதரம். (மங்களாசாஸநமாவது) - அவ்வோ திவ்யதேசங்களை விரும்பி, வர்த்திக்கிற வவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து நோக்கும் பரிவரில்லாமையையும் ப்ரதிகூல வர்க்கங்களி னதிசயத்தையும் நினைத்தேங்கி, “என் செய்யத் தேடுகிறது!” என்று வயிறெரிந்து இரவுப்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது) - பகவத் வ்யதிரித்தங்களான ஹேய விஷயங்களில் தோஷ தர்சநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது) - இதர விஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான விவ்வுடம்போடே இருள் தருமா ஞாலத்திலிருக்கிற விதி லடிக்கொதிப்பாலும், ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய தர்சநத்தால் வந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஹத்வத்தாலும் படும் க்லேசம். (அநுவர்த்தந நியதியாவது) - பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஸ்வசேஷத்வா நுகுணமாக நீசோக்தி நீச வருத்திகளாலே பண்ணு மநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருத விஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை. (ஆஹார நியதியாவது) - ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாநுஷ்டங்களாய், ஸர்வேச்வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமொழிய, ததிதரங்களானவை கொள்ளக் கடவோமல்லோ மென்றிருக்கை.

விளக்கம் – (ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதத்வபுத்தி நிவ்ருத்தியாவது) - ஸர்வேச்வரனிடம் சரணம் புகுந்த ப்ரபந்நன் தன்னுடைய அதிகாரத்திற்கு ஏற்றபடியாகத் தான் பின்பற்றி வருகின்ற நல்ல நடத்தைகளே, தான் பெற்ற பேற்றுக்கு உபாயமாக இருந்ததாக எண்ணாமல் இருக்கவேண்டும். (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) - திருவாய்மொழி (10-6-2) – நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாத ஞானம், பக்தி போன்றவற்றைக் கொண்டுள்ள மேன்மையான முன்னோர்களின் உயர்ந்த ஞானம் மற்றும் நல்நடத்தை நமக்கு ஏற்படவேண்டும் என்ற ஆசையுடன் இருத்தல் வேண்டும். (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமாவது) - திருநெடுந்தாண்டகம் (6) – தான் உகந்த ஊர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் மிகவும் மகிழ்வுடன் கோயில் கொண்டுள்ள திவ்யதேசங்களை மனதால் எண்ணியவுடன், திருக்குறுந்தாண்டகம் (19) – கண்டியூரரங்கம் மெய்யங்கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினார் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மனம் அங்கேயே விருப்பம் கொண்டு, நிலை நிற்கும்படியாக, மேன்மேலும் ஆசை பெருக

வேண்டும். (மங்களாசாஸநமாவது) - அந்த திவ்ய தேசங்களில் விருப்பம் கொண்டு வாசம் செய்கின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய அழகு, மேன்மை போன்றவற்றை உணர்ந்து அவனை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்பவர்கள் இல்லாமை, அவனுக்குத் தீமையை எண்ணும் கூட்டத்தினரின் மிகுதி ஆகியவற்றை எண்ணி ஏங்கவேண்டும்; “இவனது இந்த நிலைக்கு, நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்” என்று அச்சம் கொண்டு, வயிறு கலங்கி, இரவும் பகலும் அவனுக்காகத் திருப்பல்லாண்டு பாடியபடி இருத்தல் வேண்டும். (இதர விஷயங்களி லருசியாவது) - ஸர்வேச்வரனைத் தவிர உள்ள மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்களில் உள்ள குற்றங்களைக் கண்ட பின்னர், அவற்றில் விருப்பம் இல்லாதபடி இருத்தல் வேண்டும். (ஆர்த்தியாவது) - ஸர்வேச்வரன் தவிர மற்ற உலகவிஷயங்களில் ஏற்படும் ஆசைக்குக் காரணமாக உள்ள இந்தச் சரீரத்துடன், திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள்தரு மாஞாலம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள இந்த உலகத்தில் இருக்கமுடியாமல் தவிப்பதும்; தான் அடையக்கூடிய பேற்றின் மேன்மையைக் கண்ட பின்னர், அப்படிப்பட்ட பேற்றை உடனே அடைய இயலாமல் ஏற்படும் காலதாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாததும் ஆர்த்தி எனப்படும் துன்பம் ஆகும். (அநுவர்த்தந நியதியாவது) - ஸர்வேச்வரனிடமும், அவனது அடியார்களிடமும் தான் கொண்டுள்ள அடிமைத்தனம் காரணமாக, அந்த அடிமைத்தனத்திற்கு ஏற்றபடிப் பேசும் பணிவான சொற்கள் மற்றும் அடக்கமான செயல்கள் ஆகியவற்றை மற்ற எந்த ஸம்ஸாரிகளிடமும் மறந்தும் பேசாதபடியும் செய்யாதபடியும் இருத்தல் வேண்டும். (ஆஹார நியதியாவது) - ஜாதி, ஆச்ரயம் மற்றும் நிமித்த தோஷங்கள் அற்றதாக உள்ளதும், ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அவனது அடியார்கள் ஆகியவர்களின் ப்ரஸாதங்களாக உள்ளதும் ஆகிய பொருள்களை மட்டுமே உணவாக எடுத்துக்கொள்வோம்; இவற்றிலிருந்து ஒழிந்த எதனையும் உணவாக ஏற்கமாட்டோம் என்னும் உறுதி கொள்ளவேண்டும் (பூண்டு, முறுங்கை, வெண்கத்திரிக்காய், சுரைக்காய் போன்றவை ஜாதி தோஷம் கொண்டவை; மற்ற தெய்வங்களின் தொடர்புடையதும், ஆசாரம் அல்லாத மனிதர்களிடம் உள்ளதும் ஆச்ரய தோஷம் கொண்டவை; சிரார்த்தம் போன்ற இடத்தில் உள்ள உணவு, விலைக்கு வாங்கும் உணவு ஆகியவை நிமித்த தோஷம் கொண்டவை).

வ்யாக்யானம் - (அநுகூல ஸஹவாஸமாவது) - ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடனே சஷணகாலமும் பிரியாதே கூடிவர்த்திக்கை. (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது) - ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியா நிற்கும் ப்ரதிகூலரான

வர்களுடன் சஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை. இங்குச் சொன்ன அநுகூலரும் ப்ரதிகூலரு மின்னாரென்னுமிடம் மேலே தாமே யருளிச் செய்யக்கடவரிறே. (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன விவையித்தனையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டான பரிபூர்ணான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்தமாம்படி செய்து கொண்டு போரக்கடவனென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது - தத்ப்ரஸாதங்களைச் செய்து கொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதங்களாவன - இதினுடைய வுபபாதந ஸ்தலத்தி லருளிச் செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) என்று விதிருபேண வருளிச் செய்தது - இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுக்கைக்காக.

விளக்கம் - (அநுகூல ஸஹவாஸமாவது) - தங்களுடைய தொடர்பு என்பதன் மூலமாக நமது ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை மேன்மேலும் ஓங்கி வளரச் செய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் ஒரு நொடிப்பொழுது கூடப் பிரியாமல் சேர்ந்து வசித்து வரவேண்டும். (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது) - தங்களுடைய தொடர்பு என்பதன் மூலமாக நமது ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை அடியுடன் நீக்கவல்ல மனிதர்களுடன் ஒரு நொடிப்பொழுது கூடச் சேராமல் வாழவேண்டும். இங்கே கூறப்பட்ட அநுகூலர் மற்றும் ப்ரதிகூலர் யார் என்பதை இவரே பின்னே உள்ள சூர்ணைகளில் அருளிச்செய்ய உள்ளார். (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) - இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தையும், ஞானம் மற்றும் நன்னடத்தை ஆகியவற்றால் நிறைந்துள்ள ஆசார்யனுடைய அனைத்து நன்மைகளையும் அளிக்கவல்ல க்ருபை மூலமாக, தானாகவே மேன்மேலும் வளரும்படியாக அமைத்துக்கொண்டு வாழவேண்டும். அதாவது, அவருடைய நல்ல அருள் வளர்வதற்கு ஏற்றபடியான செயல்களை இவன் செய்தபடி வாழ்தல். அந்தச் செயல்கள் எத்தகையவை என்பதை இவரே மேலே அருளிச்செய்ய உள்ளார். (போரக்கடவன்) - இவை அனைத்தும் அவசியம் அன்றாட வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கப்படவேண்டும் என்று உணர்த்துவதற்காக “கடவன்” என்று விதிமுறை போன்று அருளிச்செய்கிறார்.

244. மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ வென்னில் ஜ்ஞாநதசையில் ரக்ஷயரக்ஷகபாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமதசையில் தட்டு மாறிக் கிடக்கும்.

அவதாரிகை - இந்த திநசர்யையிற் சொன்னவற்றில் விவரிக்க வேண்டுமவற்றை விவரிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமத்தில் மங்களாசாஸநத்தை விவரித்தருகிறார் (மங்களாசாஸந) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதான, ப்ரபந்நன் தன்னுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் தினசரி கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பலவற்றில், விவரிக்க வேண்டியவை சில குறித்து, மேலும் விவரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே முதலில் மங்களாசாஸநம் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஹேயப்ரத்யநீகனாய் கல்யாணைகதாநனாய் ஸ்வேதர ஸகல ரக்ஷகனாயிறே ஸர்வேச்வரனிருப்பது; இப்படி யிருக்கிற வவனைக் கொண்டு தனக்குண்டான அமங்களங்களைப் போக்கி இல்லாத மங்களங்களை யுண்டாக்கிக் கொள்ளக்கடவ தத்ரக்ஷ்ய பூதனானவிவன், தனக்கு ரக்ஷகனானவவனுக்குத் தான் மங்களங்களை யாசாஸிக்கை ததேக ரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமன்றோ வென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூப விருத்தமன்றோ வென்னில்) என்று. அததைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஜ்ஞாந தசையில்) என்று தொடங்கி. (ஜ்ஞாந தசையாவது) - ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகனாகவும் தானவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும் ப்ரணவத்திற் சொல்லுகிறபடியே தெளியக் கண்டநுஸந்திக்கும் தசை; அந்த தசையில் “களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய்” இத்யாதிப்படியே, தன்னுடைய அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளுக்கவனே கடவனென்றிருக்கையாலே, ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் தனக்கடைத்த ஆச்ரயத்திலே கிடக்கும். (ப்ரேம தசையாவது) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களை யநுஸந்தித்து “இவ்விஷயத்துக்குக் கென்வருகிறதோ” என்று அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணி அவன் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்கக் கூடமன்றிக்கே நெஞ்ச மறுகும்படியான தசை; அந்த தசையில் ஈச்வரனை ரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே, ஈச்வரன் பக்கலிலே ரக்ஷ்யபாவமும் சேதநன் பக்கலிலே ரக்ஷக பாவமுமாய்த் தனக்கடைத்த ஆச்ரயத்தி லன்றிக்கே மாறாடிக்கிடக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் - அனைத்துவிதமான தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும், தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்திற்கும் ரக்ஷகனாகவும் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் மூலமாக தனக்கு உண்டாகின்ற தாழ்வுகள் அனைத்தையும் நீக்கிக்

கொண்டு, தன்னிடம் இல்லாத மக்களங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அவனால் ரக்ஷிக்கப்படுபவனாக இந்த ஜீவன் உள்ளான். இவ்விதம் உள்ளபோது, தன்னைக் காப்பாற்றும் ஸர்வேச்வரனுக்கு மங்களம் உண்டாகவேண்டும் என்று ஜீவன் விரும்புவது, அவனால் காப்பாற்றப்படும் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு முரணாக இருக்கிறது அல்லவோ என்று சந்தேகம் எழலாம். இதனையே “மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூப விருத்தமன்றோ வென்னில்” என்றார். இதற்கான விடையை “ஜ்ஞாந” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். “ஜ்ஞாந தசை” என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனே தன்னைக் காப்பாற்றும் ரக்ஷகன், தான் அவனால் காப்பாற்றப்படும் வஸ்து என்பதைத் திருமந்திரத்தின் ப்ரவணத்தில் கூறியுள்ளது குறித்து தெளிவாக அறிந்து, அதற்கேற்றபடி இருக்கின்ற தன்மை என்பதாகும். இப்படிப்பட்ட நிலையில் திருவாய்மொழி (5-8-8) – களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, தனக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்குவதற்கும், தேவையாவைற்றை அடைவதற்கும் ஸர்வேச்வரனே கதி என்று இருக்கக்கூடும். இதனால் காக்கின்ற தன்மை, காக்கப்படும் பொருளின் தன்மை ஆகியவை அந்தந்த இடங்களில் சரியாகவே பொருந்தியிருக்கும். “ப்ரேம தசை” என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி அழகையும் மென்மையையும் எண்ணிப் பார்த்து, “இவனுக்கு என்ன நேருமோ?”, என்று அச்சம் கொள்ளாதல்; அவனது உண்மையான ஸ்வரூபத்தை எண்ணிப் பார்க்கவும் பொறுமை இல்லாமல், மனம் உருகி நிற்கின்ற நிலை ஆகும். அப்போது ஸர்வேச்வரனை எப்படிக் காப்பாற்றுவது என்று புரியாமல் திகைத்து நிற்கக்கூடும். இதனால் ஸர்வேச்வரனிடம் காக்கப்படும் பொருள் என்ற நிலையும், ஜீவனிடம் காப்பாற்றுபவன் என்ற நிலையும் மாறிக் கிடப்பதைக் காணலாம்.

245. அவன் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால் அவனைக் கடகாகக் கொண்டு தன்னை நோக்கும், ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால் தன்னைக் கடகாகக் கொண்டு அவனை நோக்கும்.

அவதாரிகை - உக்தார்த்தத்தை விசதீகரிக்கிறார் (அவன் ஸ்வரூபத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதை மேலும் விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ப்ரதமாசுரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வரக்ஷகனான வவனுடைய ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனை தனக்கநிஷ்ட நிவாரகனாகக் கொண்டு, அஜ்ஞனாய் அசக்தனாய் அப்ராப்தனான தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும்; பேசப் பிசகும்படியான வவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனுடைய ஸர்வசக்தித்வாதிகளை மறந்து குழைச்சரக்காக நினைத்துத் தன்னை ரக்ஷகனாகக் கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி அவனை ரக்ஷிக்குமென்கை. இவ்விடத்தில் ஸௌந்தர்யம் சொல்லிற்றில்லையேயாகிலும், அதுவும் மங்களாசாஸந ஹேதுவாகையாலும் மேலே சொல்லுகையாலும் ஸௌகுமார்யமிதுக்கு முபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தாகிய “அ” என்பதால் உரைக்கப்பட்டபடி ஸர்வேச்வரன் அனைத்தைம் அறிந்தவனாகவும், அனைத்து சக்தியும் கொண்டவனாகவும், அனைத்தையும் காப்பாற்றுவனாகவும் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அவன் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து கொண்டால், தனக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை அவனே நீக்கிவிடுவான் என்ற சிந்தனை ஏற்பட்டுவிடும்; இதனால், தான் ஏதும் அறியாதவன், எந்தச் சக்தியும் அற்றவன், தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மற்றவர்களை நாடவேண்டும் என்ற சிந்தனை போன்றவற்றைக் கொண்ட தன்னை அவன் காப்பாற்றுவான் என்று இருந்து, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வான். ஆனால், “அவனது திருமேனி குறித்துப் பேசினால் கூட வாடிவிடும்படியான மென்மை கொண்டவன்” என்று எண்ணியபடி சிலர் இருக்கக்கூடும். இவர்கள் அவனது அனைத்து சக்திகளையும் குழைந்து போகும் பொருள் போன்று எண்ணி, தான் அவனைக் காப்பாற்றுவதாக எண்ணிக் கொண்டு, அவனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு கூறி, அவனைக் காப்பாற்ற முயல்வார்கள். இங்கு மென்மையுடன் சேர்த்து திருமேனியின் அழகு பற்றி ஏதும் கூறவில்லை என்றாலும், அதுவும் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதற்குக் காரணமே என்பதாலும், கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதாலும் மென்மை என்பது அழகையும் சேர்த்தே உணர்த்துகிறது என்று கொள்க.

246. இவ்வர்த்தம் சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், விச்வாமித்ரன், ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள், திருவடி, மஹாராஜர், நந்தகோபர், ஸ்ரீவிதுரர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு கலங்கி ரக்ஷகனான வவனுடைய சக்திவைபவத்தை மறந்து தானவனை ரக்ஷிக்குமென்கிற விவ்வர்த்த மெங்கே

காணலாமென்னு மபேசையிலே, இது சிஷ்டாசார ஸித்தமென்னுமிடங் காட்டுகிறார் மேல் (இவ்வர்த்தம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனின் மென்மை, அழகு போன்றவற்றைக் கண்டு, “இவனுக்கு என்ன ஆகுமோ?” என்று கலக்கம் கொண்டு, அனைவரையும் காப்பாற்றும் அவனுடைய வலிமை என்ன என்பதையும் மறந்து, தான் அவனைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபடுவான் என்று கடந்து சூர்ணையில் கூறப்பட்டது. இத்தகைய நிகழ்வை எங்கே காணலாம் என்ற கேள்விக்கு, “உயர்ந்தவர்கள் பலரிடம் இதனைக் காணலாம்”, என்று காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளா நிற்க, பரசுராமன் வந்து தோற்றின வளவிலே, தாடகாதாடகேய நிரஸநங்களாலே யிவருடைய சக்திவைபவத்தை வ்யக்தமாக அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், இவருடைய பால்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் பார்த்து, “என்னாகப் புகுகிறதோ!” என்று பீதனாய், தான் முன்னேயோடிச் சென்றும், “ஷத்ர ரோஷாத் ப்ரசாந்தஸ் த்வம் ப்ராஹ்மணச்ச மஹாயசா:, பாலாநாம் மம புத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹஸி” என்று சரணம் புக்கு, பின்னையுமவன் பெருமாள் மேலே அடர்ந்து செல்லுகிறபடியைக் கண்டு நிஷ்ப்ராணனாய் நின்று, “கதோ ராம இதி ச்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ நிருப:, புநர் ஜாதம் ததா மேநே ஸுதா நாத்மாநமேவச” என்கிறபடியே - அவன் தோற்று மீண்டு போனானென்று கேட்டபின்பு, தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே.

விளக்கம் - இராமன் சீதையைத் திருமணம் செய்து கொண்டு அயோத்திக்கு மீண்டும் திரும்பும்போது, அவன் எதிரில் பரசுராமன் தோன்றினான். தாடகை மற்றும் அவளது புத்திரர்கள் ஆகியவர்களை இராமன் அழித்ததன் மூலம் அவனுடைய சக்தியின் மேன்மையை தசரதர் நன்கு உணர்ந்தார். ஆயினும் இராமனின் பால்யம் மற்றும் மென்மை ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து, பரசுராமனுக்கு முன்பாக தான் சென்று நின்றார். “இவனால் நம் இராமனுக்கு என்னவாகுமோ”, என்று கலங்கினார். அந்த அச்சத்துடன் ஓடிச்சென்று பரசுராமனிடம், “இராமாயணம் பாலகாண்டம் (75-6) - ஷத்ர ரோஷாத் ப்ரசாந்தஸ் த்வம் ப்ராஹ்மணச்ச மஹாயசா:, பாலாநாம் மம புத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹஸி - நீவிர்

அரசர்கள் மீது கொண்டுள்ள சீற்றம் தணிந்தவராகவும், மிகவும் புகழ் கொண்டவராகவும், அந்தணராகவும் உள்ளீர்கள். எனவே மிகவும் சிறிய வயது கொண்ட எனது புத்திரர்களுக்கு நீவிர் அபயம் அளிக்கவேண்டும்”, என்று சரணம் புகுந்தார். இவ்விதம் உரைத்த பின்னரும் பரசுராமன் இராமன் மீது கோபத்துடன் உள்ளதைக் கண்டு, தனது உயிர் நின்றுவிடும்படியாக ஆனார். அதன் பின்னர், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (77-5) - கதோ ராம இதி ச்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ நிருப:, புநர் ஜாதம் ததா மேநே ஸுதா நாத்மாநமேவச - பரசுராமன் இராமனிடம் தோற்றுப்போனான் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட தசரதன் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்; மிகுந்த ஆனந்தம் கொண்டார்; தானும் தனது புத்திரர்களும் மறுபிறவி எடுத்தாகவே எண்ணினார் - என்று கூறுவதற்கு, பரசுராமன் தோற்றுப்போய் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டான் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட பின்னர் தானும் தனது புத்திரர்களும் மறுபிறவி எடுத்துப் பிறந்ததாக எண்ணினார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், தலைநீர்ப்பாட்டிலே யிவருடைய வைபவமெல்லா மறியுமவளா யிருக்கச் செய்தேயும், திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக அலங்க்ருத திவ்ய காத்ரராய்க் கொண்டு சக்ரவர்த்தி திருமாளிகைக் கெழுந்தருளுகிற போது, இவரழகிலே தோற்று “இதுக்கென் வருகிறதோ” என்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி, “பதி ஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா, ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந் யபி தத்யுஷீ” என்று - திருவாசலளவும் தான் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பின் சென்று, “பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணாம் பாது தே யம:, வருண: பச்சிமாமாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம்” என்று - திக்பாலர்களை யிவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்தாளிறே. “ஸ்ரீஜநகராஜன்” என்றும், “திருமகள்” என்றும் பிரித்துச் சொல்லவுமாம். அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேச்வர தநுர்பங்கத்தாலே பெருமாளுடைய சக்திவைபவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், “இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரந் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா” என்று “ஆபிஜாத்யாதிகளால் வீறுடையளான விவளைக் கைக்கொண்டருளும்” என்று காட்டிக் கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடைய வழகையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி, இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்கு வாராதொழியவேணும் என்று “பத்ரம் தே” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணினானென்கை.

விளக்கம் - சீதை இராமனின் மேன்மைகள் அனைத்தையும் நேரடியாக அறிந்தவள் ஆவாள். ஆயினும் அவள் செய்தது என்ன? இராமன் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டு, தனது திருமேனி முழுவதும் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு, தசரதனின் மாளிகைக்கு எழுந்தருளியபோது, அவனது வடிவழகில் சீதை மயங்கி நின்றாள். அவன் மீது கொண்ட மாறாத காதலால், “இவனுக்கு என்ன ஆபத்து ஏற்படுமோ”, என்று கலங்கினாள். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (19-2) – பதி ஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேஷணா, ஆத்வாரமநுவ்வராஜ மங்களாந் யபி தத்யுஷீ - தனது கணவனாகிய இராமனால் நன்கு கௌரவிக்கப்பட்டவளும், கருமையான விழிகளைக் கொண்டவளும் ஆகிய சீதை, இராமனை மங்களாசாஸநம் செய்தபடியே அவனைத் தொடர்ந்து வாசல்வரை சென்றாள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய மாளிகையின் வாசல் முடிய அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடியபடியே சென்றாள். அத்துடன் நிற்காமல், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (16-24) – பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தஷிணாம் பாது தே யம:; வருண: பச்சிமாமாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம் – உம்மைக் கிழக்குத் திசையில் இந்ந்ரனும், தென் திசையில் யமனும், மேற்குத் திசையில் வருணனும், வடக்குத் திசையில் குபேரனும் பாதுகாப்பார்களாக – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திக்பாலகர்களை இராமனுக்குப் பாதுகாவலர்களாக இருக்க விரும்பினாள் அல்லவோ?

சூர்ணையில் உள்ள “ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள்” என்பதை “ஸ்ரீஜநகராஜன்”, “திருமகள்” என்று தனித்தனியாகப் பிரித்தும் பொருள் உரைக்கலாம். இவ்விதம் கொண்டால், சிவனின் வில்லை இராமன் உடைத்ததன் மூலம், இராமனது சக்தியின் மேன்மையை ஜனகன் நேரடியாகவே கண்டார். ஆயினும் அவர் செய்தது என்ன? இராமாயணம் பாலகாண்டம் (73-27) - இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரந் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா – எனது பெண்ணாகிய இந்தச் சீதை நீவிர் செய்யும் அனைத்து தர்மங்களுக்கும் துணையாக நிற்பாள்; இப்படிப்பட்ட இவளை நீவிர் திருக்கரம் பற்றவேண்டும்; உமக்கு மங்களங்கள் உண்டாகட்டும்; இவளை ஏற்றுக்கொள்வீராக - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, “உயர்ந்த பிறப்பு போன்றவற்றால் சிறந்த இவளைத் திருக்கரம் பற்றவேண்டும்”, என்று பாணிக்ரஹணம் செய்வித்தார். அப்போது சீதையுடன் சேர்ந்த இராமனின் திருமேனி அழகு, மென்மை ஆகியவற்றை கண்டு நெகிழ்ந்து, கலங்கி, இந்தச் சேர்க்கைக்கு எந்தவிதமான தீமையும் வரக்கூடாது என்று எண்ணியவராக, “பத்ரம் தே - மங்களம் உண்டாகட்டும்”, என்று வாழ்த்தினார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - விச்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்வர த்ராணார்த்தமாகப் பெருமானையழைத்துக் கொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே ஆக்ரமித்துக் கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, “அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்ய பராக்ரமம்” என்கிறபடியே - பெருமானுடைய சக்தி வைபவத்தை யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்த்துக் கலங்கி, “விச்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுங்காரேணாபிபர்த்ஸ்ய தாம், ஸ்வஸ்தி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சை வாப்யபாசுஷத” என்கிறபடியே - தான் முன்னே நின்று அவனை ஹுங்கரித்து, பெருமானுக்கும் திருத்தம்பியார்க்கும் ஒரு தீங்கு வாராமைக்காக மங்களாசாஸநமும் செய்தானிறே.

விளக்கம் - விச்வாமித்திரர் தனது யாகத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு இராமனை அழைத்துக்கொண்டு செல்லும்போது நடுவில் மிகப் பெரிய ஆரவாரத்துடன் தாடகை எதிர்த்து வருவதைக் கண்டார். அப்போது அவர் இராமாயணம் பாலகாண்டம் (19-14) - அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்ய பராக்ரமம் - மஹாத்மாவும், உண்மையான பராக்ரமம் கொண்டுள்ளவனும் ஆகிய இராமனை நான் அறிவேன் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனின் வலிமையை அவர் முழுமையாக அறிந்துள்ளபோதிலும் அவனுடைய மென்மையைக் கண்டு கலங்கினார். இதனால் இராமாயணம் பாலகாண்டம் (26-14) - விச்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுங்காரேணாபிபர்த்ஸ்ய தாம், ஸ்வஸ்தி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சை வாப்யபாசுஷத - ப்ரஹ்மரிஷியான விச்வாமித்திரர் தனது ஹும் என்ற ஒலியால் தாடகையை விரட்டினார்; ரகுவம்சத்தில் வந்த உங்கள் இருவருக்கும் வெற்றி, மங்களம் உண்டாகட்டும் என்றார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் தாடகையின் முன்பாக நின்று அவனை “ஹும்” என்று அதட்டி, இராமனுக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் எந்தத் தீமையும் வராமல் இருப்பதற்காகப் பல்லாண்டு கூறினார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீதண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், “தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வாவை தர்மசாரிண: மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருட்வரதா:” என்று தங்களாபந் நிவ்ருத்தியையும் அபிமத ஸித்தியையும் பண்ணித்தருவாரிவரேயென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிற தாங்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்களிறே.

விளக்கம் – ஸ்ரீதண்டகாரணயத்தில் வசிக்கும் முனிவர்கள் இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (1-11) - தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வாவை தர்மசாரின: மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருட்வ்ரதா: – தர்மத்தைச் செய்பவர்களும், உறுதியான விரதங்கள் பூண்டவர்களும் ஆகிய அந்த ரிஷிகள், உதிக்கின்ற சந்திரன் போன்ற இராமனைக் கண்டார்கள்; அவனைப் பார்த்தபடி அவனுக்கு மங்களாசாஸநம் செய்தார்கள் – என்று கூறியபடியே தங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றவும், தங்களுக்கு விருப்பமானவற்றை அளிக்கவும் செய்பவன் இராமனே என்று அறிந்து அவனைக் குறித்தே தவம் இயற்றியபடி உள்ளபோதிலும், இராமன் தங்களுடைய அருகாமையில் வந்தவுடன் அவற்றை மறந்து, இவன் வடிவழகில் கலங்கிப் போய் மங்களாசாஸநம் செய்தார்கள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - திருவடி, ப்ரதம தர்சனத்தில் “ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ: பரி கோபமா: ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:” என்று கணையங்கள் போலே இருக்கிற திருத்தோள்களில் மிடுக்கைக் கண்டு, “நமக்கிவர் ரசஷகராகக் குறைமில்லை” என்று புத்தி பண்ணாநிற்கச்செய்தே, அவற்றினழகைக் கண்டு ஈடுபட்டு, “பிறர் கண்ணெச்சில் படிச் செய்வதென்” என்றதிசங்கை பண்ணி, “திருவாபரணங்களாலே யித்தை மறைத்திட்டு வையாதே யிப்படி வெளியிடக்காரணமென்” என்று வயிறு பிடித்து, பின்பும், பெருமானுடைய சக்திவிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக் காணா நிற்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே “இவர்க்கென் வருகிறதோ” என்று துணுக்குத் துணுக்கென்று ஸர்வ தசையிலும் கூட நின்று நோக்கிக்கொண்டு திரிந்தானிறே.

விளக்கம் – அனுமன் முதன்முதலாக இராமனைக் கண்டபோது இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (3-14) – ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ: பரி கோபமா: ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா: - நீண்டிருப்பவையும், அழகுடன் திரண்டுள்ளவையும், உலக்கை போன்றுள்ளவையும், அனைத்து ஆபரணங்கள் மூலம் மறைக்கப்பட வேண்டியவையும் ஆகிய திருக்கரங்கள் ஏன் அலங்கரிக்கப்படவில்லை – என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, உலக்கை போன்ற உறுதியான திருத்தோள்களின் வலிமையைக் கண்டவுடன், “நம்மைக் காப்பாற்றுவவராக இவர் நிச்சயம் இருப்பார்”, என்று எண்ணினான். ஆனால் உடனே அந்த திருத்தோள்களின் அழகில் ஈடுபட்டு நின்று, “யாருடைய கண் த்ருஷ்டியாவது பட்டுவிடப் போகிறதே” என்று சந்தேகப்பட்டு, “திருவாபரணங்கள் கொண்டு மறைக்கவேண்டிய இந்த அழகை இவ்விதம் வெளியிட்ட

காரணம் என்ன?”, என்று வயிறு கலங்கினான். இராமனின் வலிமையைப் பல இடங்களில் கண்டுள்ளபோதிலும், “இவனுக்கு என்ன நேரப்போகிறதோ?”, என்று எப்போதும் அவனை விட்டுப் பிரியாமல் நின்று, அவனைக் காப்பாற்றியபடி இருந்தான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமாளுடைய சக்தி கௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நாலு பேரும் தானுமாய் வந்து தோற்றினபோது, “ஏஷ ஸர்வாயுதோ பேதச் சதுர்ப்பிஸ் ஸஹ ராசுஷஸை:”, ராசுஷஸோப்யேதி பச்யத்வம் அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்சய:” என்று – நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமாளை நலிகிற வழியாலே நம்மை யெல்லாரையும் முடிப்பதாக வருகிறானிவன் என்றறுதியிட்டு, முதலிகளுக்குக் காட்டி, “ராகவம் சரணம் கத:”, “நிவேதயத மாம் சுஷிப்ரம்” என்று உக்திகளைக் கேட்டு வைத்தும், “வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிசைஸ் ஸஹ, ராவணஸ்ய ந்ருசம்ஸஸ்ய ப்ராதா ஹ்யேஷ விபீஷண:” என்று – ராவண ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து இவனை சித்ரவதம் பண்ண வேணுமென்பது, “ராவணேந ப்ரணிஹிதம் தமமைஹி நிசாசரம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே சுஷமம் சுஷமவதாம்வர” என்று ராவணன் வரவிட வந்தவனென்றே யவனைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும், அவனை தண்டிக்கையே ப்ராப்தமென்று புத்தி பண்ணா நின்றேன் என்பதாய் இப்புடைகளிலே பலவற்றையுஞ் சொல்லி, “இவனை ஸர்வதா கைக்கொள்ளவொண்ணாது” என்று ஒரு நிலைநின்று, “பிசாசாந் தாநவாந்” இத்யாதியாலே நம்முடைய பலத்தைக் காட்டியும், கபோதோபாக்க்யாநம் கண்டுபாக்க்யாநம் இவை யருளிச் செய்தும் தெளிவித்து பயத்தைக் கெடுத்து, “ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட” என்ன வேண்டும்படி பெருமாளைக் குழைச்சரக்காக நினைத்துக் காத்துக் கொண்டு போந்தாரிறே. “மஹாராஜர்” என்கிறது ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரை யென்றும் சொல்லுவர்கள். அதாவது ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர், பிராட்டிக்காக ராவணனோடே பொருது குற்றயிராய்க் கிடக்கிற தம்மைப் பெருமாள் வந்து கண்டவளவிலே, ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் ராசுஷஸரையும் தனி வீரஞ்செய்து நின்று கொன்ற தோள்வலியை யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், “யாமோஷதி மிவாயுஷ்மந் அந்வேஷஸி மஹாவநே, ஸாதேவீ மமசப்ராணா ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம்” என்று “அருமருந்து தேடுவார் அடவிதோறுந் தடுமாறுமாப்போலே யாவளொருத்தியை யிந்தப் பரந்த காட்டிலே தேடிக்கொண்டு திரிகிறீர், உமக்கு நித்யம் ப்ராண ஸமையான வவளும் என்னுடைய ப்ராணங்களு மிரண்டும் ராவணானாகிற பையலாலே அபஹ்ருதமாய்த்துக்காணும்” என்று சொல்லா

நிற்கச்செய்தே; இவருடைய விரஹக்லேசத்தால் வந்த தளர்த்தியையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் ராக்ஷஸரோட்டை வான் பகையையும் நினைத்து “என்னாகத் தேடுகிறதோ” என்றஞ்சி, “ஆயுஷ்மந்” என்று ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாரிநே.

விளக்கம் – சுகீவன் இராமனின் வலிமைக்கு உள்ள மேன்மையை வாலி வதை போன்ற பல இடங்களில் நேரடியாகப் பார்த்துள்ளான். ஆயினும் இராமனின் மென்மையான திருமேனியைக் கண்டு கலங்கினான். ஸ்ரீவிபீஷணன் தன்னுடன் நான்கு அரக்கர்கள் சூழ வந்தபோது இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-5) - ஏஷ ஸர்வாயுதோ பேதச் சதுர்ப்பிஸ் ஸஹ ராக்ஷஸை:; ராக்ஷஸோப்யேதி பச்யத்வம் அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்சய: - இந்த அரக்கன் தன்னுடன் நான்கு அரக்கர்களுடன் கூடியவனாக நம்மைக் கொல்ல வந்துள்ளான். இதில் ஐயம் இல்லை, பார்த்தீர்களா - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நம் அனைவருக்கும் உயிராக உள்ள இராமனை அழிப்பதன் மூலம் நம் அனைவரையும் முடிப்பதற்காகவே இவன் வருகிறான் என்று முடிவு செய்தான். அவனை மற்ற வானர வீரர்களுக்கும் காண்பித்தான். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-16) - ராகவம் சரணம் கத: - இராமனைச் சரணம் அடைகிறேன், யுத்தகாண்டம் (17-13) - நிவேதயத மாம் சஷிப்ரம் - விபீஷணனாகிய என்னைப் பற்றி இராமனுக்குத் தெரிவியுங்கள் - என்றும் கூறியபடி விபீஷணன் வந்தான். ஆயினும் இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட பின்னரும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-27) - வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிசைஸ் ஸஹ, ராவணஸ்ய ந்ருசம்ஸஸ்ய ப்ராதா ஹ்யேஷ விபீஷண: - இந்த விபீஷணனை அவனது மந்திரிகளுடன் சேர்த்து மிகவும் கடுமையான தண்டனை அளித்துக் கொல்லவேண்டும்; இவன் இராவணனின் தம்பி அல்லவோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இராவணனுடன் இவனுக்கு உள்ள ஸம்பந்தத்தை ஆராய்ந்து, இவனைச் சித்ரவதை செய்யவேண்டும் என்றான். மேலும் சுகீவன் இராமனிடம், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-24) - ராவணேந ப்ரணிஹிதம் தமமைஹி நிசாசரம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே சக்ஷமம் சக்ஷமவதாம்வர - பொறுமை உள்ளவர்களில் உயர்ந்தவனே! இந்த அரக்கன் இராவணனால் அனுப்பப்பட்டவன் என்பதை அறிவாயாக; எனவே இவன் தண்டிக்கப்படவேண்டியவன், இவனுக்குத் தக்க தண்டனை அளிப்பதே சிறந்தது என்று நான் எண்ணுகிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவன் இராவணன் அனுப்பி இங்கே வந்தவன் என்பதை உமது திருவுள்ளத்தில் கொள்ளவேண்டும். இவனைத் தண்டிப்பதே ஏற்றது என்று நான் எண்ணுகிறேன்”, என்பது போன்ற சொற்கள் பல உரைத்தான். மேலும், “இவனை எப்போதும் நாம் கைக்கொள்ளக்கூடாது”, என்று உறுதியாக நின்றான். அப்போது

இராமன், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-23) - பிசாசாந் தாநவாந் - சுக்ரீவனே! பிசாசுகள், தானவர்கள், யசஷர்கள், உலகில் உள்ள அசுரர்கள் என்றுள்ள அனைவரையும் நான் விரும்பினால் எனது விரல் நுனி மூலமே கொல்ல இயலும் - என்று தனது வலிமையைச் சுக்ரீவனுக்கு உணர்த்தி, ஒரு சரிதங்களை அவனுக்கு எடுத்துரைத்து, அவன் மனதைத் தெளிய வைத்து, அவன் அச்சத்தை நீக்கினான். மேலும் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-34) - ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட - வானரர்களின் தலைவனே! அவனை இங்கே அழைத்து வாரும் - என்று வேண்டும்படி, இராமனைக் காக்கப்பட வேண்டிய ஒருவனாகவே சுக்ரீவன் நினைத்தான் அல்லவோ?

சூர்ணையில் உள்ள மஹாராஜர் என்ற பதம் மூலம் ஜடாயுவைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். அதாவது மஹாராஜர் என்று ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரையும் உரைப்பார்கள். சீதைக்காக இராவணனுடன் சண்டையிட்டு, குற்றயிராகக் கிடந்த ஜடாயு, தன்னைக் காண வந்த இராமனைப் பார்த்தார். இராமன், தான் உள்ள இடத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் அரக்கர்களைத் தனி ஒருவனாகவே நின்று அழித்த தோள் வலிமையைப் பற்றி நன்றாக அறிந்திள்ளபோதிலும், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (67-15) - யாமோஷதி மிவாயுஷ்மந் அந்வேஷஸி மஹாவநே, ஸாதேவீ மமசப்ராணா ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம் - தீர்க்கமான ஆயுள் கொண்ட இராமா! எந்த ஒரு சீதையை, இத்தனை பெரிய கானகத்தில் உயிர்காக்கும் மூலிகைக் கொடியைத் தேடுவது போன்று தேடுகிறாயோ, அந்தப் பிராட்டி மற்றும் எனது உயிர் ஆகிய இரண்டுமே இராவணனால் கவரப்பட்டது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அரியவகை மூலிகையைத் தேடுபவர்கள் ஒவ்வொரு காட்டிலும் தடுமாறியபடி உள்ளது போன்று, நீவிர் எந்த ஒரு பிராட்டியைத் தேடுகிறீர்களோ, உமக்கு நித்யமான உயிர் போன்றுள்ள அந்தப் பிராட்டியும் எனது உயிரும் இராவணன் என்ற அற்பனால் அபகரிக்கப்பட்டது”, என்று உரைத்தார். சீதையைப் பிரிந்த துன்பத்தால் வாடுகின்ற நிலையில் இராமனுக்கு ஏற்பட்ட தளர்ச்சி மற்றும் மென்மை, அரக்கர்களுடன் இராமனுக்கு உள்ள பகை ஆகியவற்றை எண்ணிப் பார்த்து, “இவனுக்கு என்ன ஆகுமோ”, என்று பயந்து, ஆயுஷ்மந் - நீண்ட ஆயுள் கொண்டவனே என்று வாழ்த்தினார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநா நிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய திவ்ய சக்தி யோகத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், சைசவ ப்ரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி வயிறெரிந்து, “ரஷுது த்வாம் அசேஷாணாம் பூதநாம் ப்ரபவோ ஹரி:

யஸ்ய நாபி ஸமுத்பூத பங்கஜா தபவஜ் ஜகத்” என்று – “ஸர்வ ஜகத்காரண பூதனாய் ஸகல விரோதி நிரஸநசீலனான ஸர்வேச்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக” என்று ரக்ஷையிட்டாரிறே.

விளக்கம் - பூதனையைக் கொன்ற செயல் மூலமாக க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யமான வலிமையை நந்தகோபர் நேரடியாகவே பார்த்துள்ளார். ஆயினும் அவனது மென்மையை எண்ணிப் பார்த்து உள்ளம் கலங்கினார். இதனால் மஹாபாரதம் – ரக்ஷித்து த்வாம் அசேஷாணாம் பூதாநாம் ப்ரபவோ ஹரி: யஸ்ய நாபி ஸமுத்பூத பங்கஜா தபவஜ் ஜகத் – யாருடைய திருநாபியில் தோன்றிய தாமரை மலரிலிருந்து அனைத்து உலகங்களும் தோன்றினவோ, உலகின் காரணமாக உள்ள அந்த ஸ்ரீஹரி உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அனைத்து உலகங்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவனும், அனைத்து விரோதிகளையும் அழிப்பவனுமாகிய ஸர்வேச்வரன் உன்னைக் காப்பாற்றுவானாக”, என்று காப்பு உரைத்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீவிதூரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதிகளை அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், துர்யோதந கோஷ்டியில் எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்ட படியைக் கண்டஞ்சி ப்ரேமாந்ததையாலே, “ஸம்ஸ்ப்ருசந் நாஸநம் சௌரேர் விதூரஸ்ஸ மஹாமதி:” என்று – தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்ட ஆஸநத்தையு மதிசங்கை பண்ணித் தன் கையாலே அழுக்கிப் பார்த்தாரிறே.

விளக்கம் - க்ருஷ்ணனின் அனைத்தும் அறிகின்ற வலிமை, அனைத்தும் செய்யவல்ல திறமை போன்றவற்றை விதூரர் நன்கு அறிவார். ஆயினும் அவன் துரியோதனனின் அவைக்கு எழுந்தருளியபோது, அவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட பொய்யான ஆசனத்தைக் கண்டு அச்சம் கொண்டார். அவன் மீது கொண்ட ப்ரேமையால், அவனது வலிமை பற்றி மறந்தவராக, மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம் - ஸம்ஸ்ப்ருசந் நாஸநம் சௌரேர் விதூரஸ்ஸ மஹாமதி: - மிகுந்த ஞானம் கொண்ட விதூரர் க்ருஷ்ணனுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஆசனத்தைத் தனது கரங்களால் அழுத்திப் பார்த்தார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது திருமாளிகையில், தான் க்ருஷ்ணனுக்கு அளித்த ஆசனத்தின் மீதே சந்தேகம் கொண்டவராக ஒருமுறை நன்றாக அழுத்திப் பார்த்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாந சக்தியாதிகளெல்லா மறிந்து, “பெருமாள் நமக்கு ரசஷகர்” என்றிராநிற்கச் செய்தேயும், ப்ரேம பரவசராகையாலே, “பெருமாளுலாவி யருளும்போது எங்கேனுமொரு சலநம் பிறக்கில் நம் பிராணனை விடுமித்தனை” என்று சொட்டையை யுருவிப் பிடித்துக் கொண்டு லேவிப்பரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

விளக்கம் - ஸ்ரீரங்கநாதனின் ஞானம், சக்தி போன்ற அனைத்தையும் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் என்பவர் நன்கு அறிவார். “இந்த நம்பெருமாளே நம்மைக் காப்பவன்”, என்பதையும் நன்கு அறிவார். ஆயினும் திருவரங்கன் மீது கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த ப்ரேமை காரணமாக, “நம்பெருமாள் திருவீதியில் எழுந்தருளும்போது அவனுக்கு ஏதேனும் சிறிய அசைவு உண்டானால் கூட நாம் நமது உயிரை மாய்த்துக்கொள்வோம்” என்று எண்ணியபடி நம்பெருமாள் அருகிலேயே ஒரு சிறிய உடைவாளை ஏந்தியபடி வருவார் என்பது மிகவும் ப்ரஸித்தம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (தொடக்கமானவர்கள்) என்கிற வித்தால் – “ஸ்த்ரியோ வருத்தஸ் தருண் யச்ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா:; ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:” என்கிற திருவயோத்யவாஸி ஜநங்கள்; “யந் மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா கல்பயத் புரா, அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம்” என்ற ஸ்ரீகௌஸலையார்; “ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ர கதாதர! திவ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதே நோபஸம்ஹர” என்று ஸ்ரீவஸுதேவர்; “உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம், ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதி ஜந்மஜ:” என்கிற தேவகிப்பிராட்டி முதலானோரையெல்லாம் நினைக்கிறது.

விளக்கம் – சூர்ணையில் உள்ள “தொடக்கமானவர்கள்” என்று கூறப்பட்ட பதம் மூலம் கீழே உள்ள பலரையும் எண்ணவேண்டும்:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-52) – ஸ்த்ரியோ வருத்தஸ் தருண் யச்ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா: ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந: - அயோத்தியில் உள்ள வயதான பெண்கள், ஆண்கள், இளைய பெண்கள் என்று பலரும் இராமனின் நலத்தை முன்னிட்டு காலை மற்றும் மாலை

நேரங்களில் அனைத்து தேவர்களையும் வணங்கியபடி உள்ளனர் - என்று கூறப்படும் திருஅயோத்தியில் உள்ள மக்கள்.

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (52-33) - யந் மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா கல்பயத் புரா, அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம் - தனது தாயான விநதைக்காக கருடன் அமிர்தத்தைத் தேடிச் சென்றபோது, கருடனின் பொருட்டு விநதை எத்தகைய மங்களத்தை வேண்டினாளோ அத்தகைய மங்களம் உனக்கு ஏற்படவேண்டும் - என்று உரைத்த இராமனின் தாயான கௌஸலை.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-10) - ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ர கதாதர! திவ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதே நோபஸம்ஹர - தேவர்களின் தலைவனே! சங்கு சக்கரம் கொண்டவனே! சங்கு சக்கரத்துடன் காட்சி அளிக்கின்ற இந்த திவ்யமான ரூபத்தை நீ கருணையுடன் மறைத்துக் கொள்ளவேண்டும் - என்று வேண்டிய வஸுதேவர்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-13) - உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம், ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதி ஜந்மஜ: - அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனே! நான்கு திருத்தோள்களுடன் கூடிய இந்த திவ்யமான ரூபத்தை மறைத்துக் கொள்வாயாக. அசுரனாகிய கம்ஸன் இந்த அவதாரத்தை அறிதல் கூடாது - என்று வேண்டிய தேவகிப்பிராட்டி.

247. இளையபெருமானை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்திசங்கை பண்ண இருவரையு மதிசங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமானை நோக்கிற்றிறே.

அவதாரிகை - இவ்விஷய வைலக்ஷண்ய மெல்லாரையும் மங்களாஸாஸநத்திலே மூட்டு மென்னுமிடத்துக்கு இன்னமொரு உதாஹரணம் காட்டுகிறார் (இளையபெருமானை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி அழகு போன்றவை, அனைவரையும் அவனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடும்படிச் செய்யும் என்பதை மேலும் ஓர் உதாரணம் மூலம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளினவன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பர்ணசய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, “பால்யாத் ப்ரப்ருதி” ஸுஸ்நிக்தராகையாலே என்வருகிறதோ வென்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பறாத் தூணியும் கட்டின விரற்சரடும் நாணியேறிட்டு நடுக்கொத்துப் பிடித்த வில்லும் தாமுமாய் நடையாடும் மதிள் போலே வளைய வருகிற இளையபெருமாளைக் கண்டு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், ஒரு தம்பி தாயைக் கொண்டு ராஜ்யத்தை வாங்கி கட்டின காப்போடே காட்டிலே தள்ளிவிட்டான், இவனுமவ்வோபாதியொரு தம்பியன்றோ, தனியிடத்திலே என் செய்ய நினைத்திப்படி ஆயத்தமாய் நின்றானென்று தெரியாது என்றதி சங்கை பண்ணி, அப்படி யேதேனுமொரு தீங்கு நினைக்கில் இவன் றன்னைத் தீரக் காணக்கடவோமென்று வில்லும் கோலுமாய்க் கொண்டு இவரிட்டவடியிலே அடியிட்டுநிற்க; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஏவற்றொழிற் செய்து திரியும் பரிகரம், “அவன் ஜ்ஞாதி, இவன் குறும்பனானவன்னியன், இவர்களிருவருமாக இவ்விஷயத்தை என் செய்யத் தேடுகிறார்களோ” என்று இருவரையுமதி சங்கை பண்ணி, அப்படி செய்யில் இவர்களை யழியச் செய்தும் நாமத்தலையை நோக்கக் கடவோமென்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்திறே என்கை.

விளக்கம் - இராமன் கானகம் எழுந்தருளியபோது ச்ருங்கிபேரம் என்ற இடத்தில் தங்கி, குஹன் என்ற ஓடக்காரனை நலம் விசாரித்தார். அங்கு தங்கியபோது இராமனுடைய திருமேனியின் மென்மையான ஸ்வபாவத்தை அறிந்த லக்ஷ்மணன், அதற்கு ஏற்றபடியாக அமைத்துக் கொடுத்த படுக்கையில், இராமனும் சீதையும் சயனித்தனர். அப்போது, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-27) – பால்யாத் ப்ரப்ருதி - சிறுவயது முதலே இராமனிடம் அன்புடன் இருந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப லக்ஷ்மணன் அன்புடன் இருந்த காரணத்தினால், இராமனுக்கு என்ன நேருமோ என்று அச்சம் கொண்டவனாக, முதுகில் கட்டப்பட்ட அம்பறாத்தூணியும், அம்பு விடுவதற்காக இடையில் கட்டப்பட்ட சரகும், நாணில் ஏற்றி நடுவில் பிடித்தபடி இருந்த அம்புமாக, நடமாடும் மதிள் சுவர் போன்று அவர்கள் சயனித்த இடத்தை வலம் வந்தபடி இருந்தான். இதனைக் கண்ட குஹன் தனது மனதில், “தம்பியான பரதன் தனது தாய் மூலமாக இவனிடமிருந்து நாட்டை வாங்கிக் கொண்டு, கட்டிய ஆடையுடன் கானகம் அனுப்பிவிட்டான். இவனும் அவனைப் போன்றுள்ள தம்பி அல்லவோ? யாரும் இல்லாத இடத்தில் இராமனை என்ன செய்வதற்கு எண்ணியபடி இவ்விதம் ஆயுதத்துடன் தயாராக உள்ளானோ என்று புரியவில்லையே”,

என்று சந்தேகம் கொண்டான். அப்படி இவன் இராமனுக்கு ஏதேனும் தீமை செய்தால், இவனைக் கொன்றுவிடுவோம் என்று முடிவு செய்தவனாக, தனது கையில் வில்லும் அம்புமாக லக்ஷ்மணன் வைத்த ஒவ்வொரு அடியின் பின்னேயும் தானும் சென்றான். இவர்கள் இருவரையும், குஹன் இட்ட கட்டளையை ஏற்று வேலை செய்கின்ற குஹனின் வீரர்கள் கண்டனர். அவர்கள் தங்களது மனதில், “லக்ஷ்மணன் இராமனின் உறவினன், இந்த குஹன் தீமை என்பதைச் செய்யவல்ல காட்டுவாசி, இவர்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்து இராமனுக்கு என்ன தீங்கு செய்ய எண்ணுகிறார்களோ”, என்று அஞ்சினர். இப்படியாக இவர்கள் மீது சந்தேகம் கொண்டு, இவர்கள் ஏதேனும் தீமை செய்தால் அவர்களை அழித்து, நாம் இராமனையும் சீதையையும் காப்பாற்றுவோம் என்று முடிவு செய்தனர். இப்படியாக இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கையில் வில்லை ஏந்தியபடி இராமனைக் காத்து நின்றனர்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு விசேஷம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் “நியமய ப்ருஷ்டே து தலாங்குளித்ரவாந் சரைஸ் ஸுபூர்ணாமிஷுதிம் பரந்தப: - மஹத்தநுஸ் ஸஜ்ய மபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிசாமதிஷ்டத் த்வரிதோஸ்ய கேவலாம் ததஸ் த்வஹஞ்சோத்தம சாபபாண ப்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண: - அதந்த்ரிபிர் ஜ்ஞாதிபிராத்த கார்முகைர் மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம் ஸ்ததா: - என்று ஒற்றை ராத்தியில் வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொன்னானிறே.

விளக்கம் - பரதனுக்கு ச்ருங்கிபேரத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சியை குகன் உரைக்கும்போது பின்வருமாறு கூறினான். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (87-22,23) - நியமய ப்ருஷ்டே து தலாங்குளித்ரவாந் சரைஸ் ஸுபூர்ணாமிஷுதிம் பரந்தப: - மஹத்தநுஸ் ஸஜ்ய மபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிசாமதிஷ்டத் த்வரிதோஸ்ய கேவலாம் ததஸ் த்வஹஞ்சோத்தம சாபபாண ப்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண: - அதந்த்ரிபிர் ஜ்ஞாதிபிராத்த கார்முகைர் மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம் ஸ்ததா: - எதிரிகளை அழிக்கவல்ல லக்ஷ்மணன் அம்புடன் நிறைந்த அம்பறாத்தூணியைத் தனது முதுகில் கட்டியவராக, பெரிய வில் ஒன்றை நாண் ஏந்திப் பிடித்தபடி, இரவுப்பொழுது முழுவதும் இராமனுக்குக் காவலாக நான்கு பக்கமும் சுற்றி வந்தார். அதன் பின்னர் நானும் உயர்ந்த அம்புகள் கொண்ட வில்லை ஏந்தியபடி, லக்ஷ்மணன் பின்னே சென்றபடி இருந்தேன். எனது இனத்தைப் சேர்ந்தவர்கள் விழிப்புடன் வில் ஏந்தி இந்திரனுக்கு நிகரான இராமனைக் காத்தபடி நின்றனர் - என்றனர்.

248. ஒரு நாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகுபடுத்தும் பாடாயிற்றிது.

அவதாரிகை - ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கும் பரிகரத்துக்குமன்று கண்டமாந்ரமொழிய பெருமாளுடன் முன்பு வாஸநையில்லையே; இப்படியிருக்கச் செய்தே, இவர்களுக்கிவ்வாதரம் கூடினபடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒரு நாள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - குகன் மற்றும் அவனது வீரர்கள் ஆகியோருக்கு இராமனை அன்றுதான் கண்டனர் என்ற நிலை உண்டு. அவர்கள் இராமனுடன் அதற்கு முன்பாகப் பழகியது இல்லை. இவ்விதம் உள்ளபோது, இவர்களுக்கு இராமனைக் காப்பதில் இத்தகைய ஈடுபாடு தோன்றியது எப்படி என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது நெடுநாள் வாஸநை பண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள் முக தர்சனம் பண்ணினவர்களையும் அவன் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யம் படுத்தும்படியாய்த் திதுவென்கை. “ஸதாப்ச்யந்தி” பண்ணினாரோபாதி ஸக்ருத் தர்சனம் பண்ணினாரையும் ப்ரேமாந்தராய் அஸ்தானே பயசங்கையாலே அநுகூலரையுமதி சங்கை பண்ணிப் பரிந்து நோக்கும்படி பண்ணவற்றாயிறே பகவத் விக்ரஹ ஸௌந்தர்யமிருப்பது.

விளக்கம் - நீண்டநாள் பழகவேண்டும் என்பது இல்லாமல், ஒரு நாள் திருமுகத்தைக் கண்டாலே போதுமானது, அவனது திருமேனியின் மேன்மையானது அவர்களைப் படுத்தும் பாடு இதுவே என்கிறார். உபநிஷத்துக்களில் - ஸதா ப்ச்யந்தி - எப்போதுமே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனை எப்போதுமே பார்த்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள் போன்றே, ஒருமுறை கண்டவர்களும் அவன் மீது கொண்ட அன்பினால் தங்களை மறக்கிறார்கள். அவன் மீது மிகவும் அன்புடன் உள்ளவர்களைக் கண்டபோதிலும் இவர்கள், “என்ன ஆபத்து வருமோ” என்று சந்தேகம் கொண்டு, பரிவாக ஸர்வேச்வரனை நோக்கும்படியாக அல்லவோ அவன் திருமேனி அழகு உள்ளது!

249. இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே யென்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை.

அவதாரிகை - இன்னமு மிவ்வர்த்தத்துக்கு உதாஹரணமாக, கீழ்ச் சொன்னவர்களைக் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்களாசஸந நிஷ்டையை வருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும் இந்தப் பொருளை விளக்கும் பொருட்டு, மேலே கூறப்பட்ட உதாரணங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களாகிய ஆழ்வார்களின் மங்களாசாஸநம் செய்கின்ற ஈடுபாட்டினை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவர்கள்) என்று சக்ரவர்த்தி முதலாகக் கீழ்ச்சொன்ன வதிகாரிகளையடையப் பராமர்சிக்கிறது. ஆனால் பிராட்டியையுமொக்கச் சொல்லலாமோ வென்னில்; ஆழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாரிலுங் காட்டில், பெரியாழ்வார்க்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறவோபாதி, போக பரவசையான அவளிற் காட்டில் மங்களாசாஸநத்தி லூற்றத்தாலே ஆழ்வார்களுக்கேற்றம் சொல்லக்குறையில்லை. ஆனாலும், (நம்முடைய கோடியிலே) என்னலாமோ வென்னில்; இவ்வர்த்த நிஷ்டையிலவர்களுடைய வாதிக்கத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னதாகையாலே விரோதமில்லை. ஆகையால் இவ்விஷய வைலக்ஷணய கலுஷசித்தராய் இதுக்கென் வருகிறதோ வென்று பரிந்து நோக்கினவர்களாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவர்க ளெல்லாருமென்றபடி. (நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படியாய்த்து) என்றது - இவ்விஷயத்திலே அந்வயித்திருக்கச் செய்தேயும் ப்ரேமபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்தி லூற்றமற்றிருக்கிற நம்போல்வார் மாத்ரமென்று சொல்லலாம்படியாய்த் தென்றபடி. (ஆழ்வார்கள் நிலை) என்றது - மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே நிரதிசய ப்ரேமயுக்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்டையென்றபடி.

விளக்கம் - “இவர்கள்” என்ற பதம் சூர்ணை 246ல் கூறப்பட்ட தசரதன் போன்றவர்களைக் குறிப்பதாகும். ஆனால் அவர்களைப் பொதுவாக உரைக்கும்போது, பெரியபிராட்டியான சீதையையும் சேர்த்து உரைக்கலாமோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆழ்வார்களுக்குத் தலைவராகிய நம்மாழ்வாரைக் காட்டிலும் பெரியாழ்வாருக்குத் திருப்பல்லாண்டு மூலம் ஏற்றம் கூறுவது போன்று, இராமனுடன் இன்பத்தில் பரவசம் அடைந்து நிற்கும் பிராட்டியைக் காட்டிலும் அவனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டும் என்று ஈடுபாடு கொண்ட ஆழ்வார்களுக்கு ஏற்றம் கூறுவதில் தோஷம் இல்லை. ஆனாலும் “நம்முடைய வரிசையில்” என்று சீதையைக் கூறலாமோ என்றால் - திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் ஆழ்வார்களுக்கு இருந்த ஈடுபாடு காரணமாக அந்தப் பதமானது, ஸர்வேச்வரனுடைய மென்மை மற்றும் திருமேனி அழகு போன்றவற்றைக் கண்டு கலங்கியபடி, “இவனுக்கு என்ன ஆகுமோ”, என்று பரிவுடன் நோக்குகின்ற மேலே கூறப்பட்ட அனைவரையுமே குறிக்கிறது என்று கருத்து.

“நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படியாய்த்து” என்பது என்ன? அவனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் ஈடுபட்டுள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரனிடம் ப்ரேமை கொள்ளாத காரணத்தினால் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் ஈடுபாடு கொள்ளாத நம்மைப் போன்றவர்கள் என்று கூறலாம்படியாக ஆழ்வார்களுக்குத் திருப்பல்லாண்டில் உள்ள ஈடுபாடு என்று பொருள்.

250. ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

அவதாரிகை - இவ்வாழ்வார்கள் தாங்கள் மங்களாசாஸநத்தில் வந்தால் தங்களி லொப்பர்களொ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆழ்வார்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த ஆழ்வார்கள் ஸர்வேச்வரனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஒத்தவர்களாக இருப்பார்களோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மங்களாசாஸநத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் நெடுவாசி யுண்டென்கை.

விளக்கம் - திருப்பல்லாண்டு பாடுவதைப் பொறுத்தவரை மற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் வேறுபாடு உண்டு என்பதை அறியவேண்டும்.

251. அவர்களுக்கிது காதாசித்கம்; இவர்க்கிது நித்யம்.

அவதாரிகை - அவர்களைப் பற்ற இவர்க்கிதி லேற்றமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கிது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - (காதாசித்கம் என்றால் ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் மட்டுமே உண்டாவது) மற்ற ஆழ்வார்களைக் காட்டிலும் திருப்பல்லாண்டு பாடும் விஷயத்தில் பெரியாழ்வாருக்கு உள்ள ஏற்றம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மயர்வற மதிநலம் பெற்றமை யொத்திருக்கச் செய்தே, வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும் பகவத் விக்ரஹ

வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்தால், உத்தரோத்தராநுபவ காமராகா நிற்கும் மற்றையாழ்வார்களுக்கு பரஸம்ருத்தியே ப்ரயோஜநமான விந்த மங்களசாஸநம் எப்போதுமொக்க வன்றிக்கே எங்கேனு மொருதசையிலே தேடிப்பிடிக்கவேண்டும் படியாயிருக்கும்; தத் வைலக்ஷண்ய தர்சநாநந்தரம் ததநுபவ பரராகையன்றிக்கே, அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணித் திருப்பல்லாண்டு பாடும் ப்ரேம ஸ்வபாவரான விவர்க்கிந்த மங்களசாஸநம் ஸர்வ காலார்த்தியாய்ச் செல்லுமென்கை.

விளக்கம் - மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றமை என்பது அனைத்து ஆழ்வார்களுக்கும் ஒன்றாகவே உள்ளது. வைரம் போன்ற உறுதியான நெஞ்சம் கொண்ட ஆண்களையும் பெண்களின் பாவம் (நாயகி பாவம்) கொள்ளச் செய்வதான ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி மேன்மையை எண்ணியவுடனேயே, அவனை மேன்மேலும் அனுபவித்தபடி இருக்க வேண்டும் என்று மற்ற ஆழ்வார்கள் இருப்பார்கள். இப்படியாக உள்ள அவனுடைய சிறப்பு என்பதே அவர்களுக்குப் பயனாக இருக்கும். அவனை மங்களசாஸநம் செய்தல் என்பது இவர்களுக்கு எப்போதும் இல்லாமல், ஏதோ சில இடங்களில் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுவதாக இருக்கும். ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி மேன்மையைக் கண்டவுடன் அவனை அனுபவிப்பதில் மட்டுமே ஆசை கொண்டு நிற்காமல், “இவனுக்கு என்ன ஆகுமோ” என்று பயம் கொண்டு, திருப்பல்லாண்டு பாடும்படியாக அவனிடம் பெரியாழ்வார் ப்ரேமையை இயல்பாகவே கொண்டுள்ளார். ஆகவே இவரைப் பொறுத்தவரை மங்களசாஸநம் என்பது எப்போதும் உள்ளது என்று கருத்து.

252. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - அதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உள்ளபடி இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநுபவபரரான வவர்களை த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரம் பண்ணி ஆழங்கால் படுத்து மவனுடைய ஸௌந்தர்யந்தானே இதுக்கென் வருகிறதோ என்றஞ்சி மேன்மேலும் காப்பிடும்படி மங்களசாஸந பரரான விவர்க்கு தரித்து நின்று மங்களசாஸநம் பண்ணுகைக்கீடான நிலமாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனின் அனுபவம் என்பதில் திளைத்து நிற்கும் மற்ற ஆழ்வார்களின் கண்களையும் மனதையும் கவர்ந்து இழுத்து, தன்னிடம் மட்டுமே ஆழ்ந்து நிற்கும்படியாகச் செய்வது அவனது திருமேனி அழகு ஆகும். இந்தத் திருமேனியின் அழகு என்பதுதான், “இதற்கு என்ன வருமோ”, என்று அச்சம் கொண்டு மேன்மேலும் காப்பிட்டு, திருப்பல்லாண்டு பாடும்படியாக இவரைச் செய்வதற்கு ஏற்றதாக உள்ளது என்று கருத்து.

253. அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையுமழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபயவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

அவதாரிகை - அதெங்ஙனையென்னு மபேசையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயம் எப்படி ஆகிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பகவதநுபவைகபரராய் ததலாபத்தி லாற்றாமை கரை புரளும்படியிருக்கும் மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு “கண்ணபுரமொ ன்றுடையானுக்கடியே னொருவர்க் குரியேனோ” என்றும், “உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை” என்றும் அநுஸந்திக்கும்படி ப்ரதம மத்யம பத ஸித்தமான பகவச் சேஷத்வமும், தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வமுமாகிற உபய சேஷத்வத்தையும், “நமக்கே நலமாதலில்” என்னும்படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டியும், விளம்பரோஷத்தாலே “போகுநம்பி”, “கழகமேறேல் நம்பி” என்னும்படியாக்கியும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமளவில் “உங்களோ டெங்களிடை யில்லை” என்று உதறும்படி பண்ணியும், “வெஞ்சிறைப்புள்” இத்யாதியாலே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவித்தும் அழித்து, பராதிசயகரத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை மங்களாசாஸனமென்பதொன் றறியாதபடி தன் பக்கலிலே மக்நமாகப் பண்ணுமதான பகவத் ஸௌந்தர்யம்; அந்த ஸௌந்தர்ய தர்சநத்தில் அநுபவத்திலே நெஞ்சு செல்லாதே அதுக்கென் வருகிறதோ வென்று வயிறொரிந்து காப்பிடுமவரான விவர்க்கு, “உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு”, “மங்கையும் பல்லாண்டு”, “சுடராழியும் பல்லாண்டு”, “பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” என்று தத்விஷயத்துக்கும் ததீயவிஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே, உபய சேஷத்வவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைத் தன்பக்கல் மக்நமாகாதபடி நடத்துமென்றபடி. ஆக,

அவர்களுக்கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ் நீருண்ணப் பண்ணுகிறவனுடைய ஸௌந்தர்யம் இவர்க்கிப்படி செய்கையாலே அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே யிவர்க்கு மேடாயிருக்கையால், அவர்களுக்குப்போலே காதாசித்தமாயைன்றிக்கே மங்களாசாஸந மிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் – “ஸர்வேச்வரனின் அனுபவம்” என்பதை மட்டுமே எண்ணியவர்களாக, அதிலேயே ஈடுபட்டபடி உள்ள மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு, அந்த அனுபவம் சற்றே தடைப்பட்டாலும், அவர்களது பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு நிற்பதாகிறது. இவர்களை ஸர்வேச்வரனின் அழகு என்பது என்ன செய்கிறது என்றால்:

- பெரியதிருமொழி (8-9-3) - கண்ணபுரமொ ன்றுடையானுக்கடியே னொருவர்க் குரியேனோ - என்றும், பெரியதிருமொழி (8-10-3) - உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை - என்றும் உரைக்கிறபடி, ப்ரணவ மந்த்ரத்தின் முதல்பதம் மற்றும் நடுப்பதம் (ஓம், நம:) ஆகியவற்றின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருத்தலும், அதன் எல்லையான பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தலும் என்பதான இரண்டுவிதமான அடிமைத்தனங்களையும், பெரியதிருமொழி (9-3-9) - நமக்கே நலமாதலில் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய சுயநலமான ஆனந்தத்தில் ஈடுபடுத்திவிடுகிறது.
- ஸர்வேச்வரன் வருவதற்குத் தாமதம் செய்த காரணத்தால், அந்த தாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாமல் திருவாய்மொழி (6-2-2) - போகு நம்பீ, திருவாய்மொழி (6-2-6) - கழகம் ஏறேல் நம்பி - என்று உரைக்கும்படிச்செய்கிறது.
- ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு நீயாகவே முயல்வது கூடாது, அது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது அல்ல என்று கூறினால், திருவாய்மொழி (8-2-7) - உங்களோ டெங்களிடை யில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவர்களை வெறுக்கும்படிச் செய்கிறது.
- திருவாய்மொழி (1-4-1) - வெஞ்சிறைப்புள் - என்று ஸர்வேச்வரனை அழைத்துச் சென்றுவிட்ட கருடனை வெறுத்து உரைக்கும்படியாக அழிக்கிறது.

இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுக்கு மேன்மை செய்வதையே தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதான ஜீவன், அவனுக்கு மங்களாசாஸநம் என்பதைச் செய்யவேண்டும் என்று உணராதபடி தன்னிடம் ஈடுபடுத்திவிடுகிறது ஸர்வேச்வரன் அழகு.

அப்படிப்பட்ட ஸௌந்தர்யத்தின் அனுபவத்தில் ஈடுபட்டுவிடாமல் தப்பித்து, “இந்த அழகுக்கு என்ன ஆபத்து வருமோ?”, என்று அடிவயிற்றில் பயம் காரணமாக எரிச்சல் ஏற்பட்டு மங்களாசாஸநம் செய்தபடி பெரியாழ்வார் உள்ளார். ஆகவே அவர் திருபல்லாண்டு (1) – “உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு”, “மங்கையும் பல்லாண்டு”, “சுடராழியும் பல்லாண்டு”, “பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” – என்று அவனுக்கும் அவனது அடியார்களுக்கும் மங்களாசாஸநம் செய்கிறார். இதனால் பகவானுக்கு அடிமையாக இருத்தல், அவனது அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் ஆகிய இரண்டுவகையான அடிமைத்தனமும் மேன்மேலும் ஓங்கி வளர்வதற்குக் காரணமாகவும், ஜீவனின் ஸ்வரூபம் என்பது தன்னிடம் மூழ்கிவிடாதபடியும் இவர் விஷயத்தில் உள்ளது.

ஆகவே மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு தன்னுடைய அழகில் மூழ்கும்படியாகச் செய்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் அழகு என்பது, இவரை மங்களாசாஸநம் செய்யும்படிச் செய்கிறது. ஆக அவர்களை மூழ்கும்படியாகச் செய்கின்ற ஸௌந்தர்யம், இவருக்கு மேடாக உள்ளது. எனவே “மங்களாசாஸநம் செய்தல்” என்பது அவர்களுக்கு எப்போதாவது தோன்றுவது போன்று அல்லாமல், இவருக்கு எப்போதுமே தோன்றியபடி உள்ளது.

254. பயிநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது, அதீத காலங்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது ப்ராப்தி பலமு மிதுவே யென்பது அநிமிஷரைப் பார்த்து உறகலுறகல் என்பதாய்க் கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும்.

அவதாரிகை – மற்றை யாழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸநம் கதாசித்கமாகச் செய்தே இவர்க்கு நித்யமாகைக்கு நிதான மின்னதென்று தர்சிப்பிதார் கீழ்; இதுதானிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லும்படி தன்னை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (பய நிவர்த்தகங்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு ஸர்வேச்வரனை மங்களாசாஸநம் செய்தல் என்பது எப்போதாவது தோன்றுவதாக உள்ளதற்கும், பெரியாழ்வாருக்கு இந்த நிலை எப்போதும்

உள்ளதற்கும் காரணத்தை அருளிச்செய்தார். இனி, இந்த மங்களாசாஸநம் என்பது இவருக்கு எப்போதும் உள்ளதை விரிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது தன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு கலங்கி இவ்விஷயத்துக்கென் வருகிறதோவென்று மறுகுகிற விவர் பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக மல்லவர்க்கத்தை அநாயாஸேந அழித்த தோள் வலியைக் காட்ட, அந்தத் தோள் வலியை நினைத்து மதியாதே அஸூர ராஷ்டிர யுத்தத்திலே புகுரில் என்னாகக்கடவது என்று அது தனக்கு பயப்பட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது; உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் தன் கடாஷ்டமே அமைந்திருக்கிற விவள் “அகலகில்லேனிறையும்” என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதேயிருக்க நமக்கு வருவதொரு அமங்களங்களுண்டோ! என் செய்யப்படுகிறீர்! என்று லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தைக் காட்ட, இச்சேர்த்தி தனக்கொரு தீங்குவரிற் செய்வதென் என்றஞ்சி, “மங்கையும் பல்லாண்டு” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது;

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனின் மென்மையான திருமேனியைக் கண்டு கலங்கிய பெரியாழ்வார், “இவனுக்கு என்ன ஆபத்து வருமோ”, என்று உருகினார். இவரது அச்சத்தைப் போக்கும்விதமாக அவன் மல்லர்களை மிகவும் எளிதாக அழித்த தனது தோள் வலியைக் காண்பித்தான். இதனைக் கண்ட இவர் அந்தத் தோள்வலியைப் பாராட்டாமல், அசுரர்களும் தேவர்களும் செய்கின்ற போரின் நடுவில் இவன் புகுந்தால், இந்தத் தோள்களுக்கு என்ன ஆகுமோ என்று அச்சம் கொண்டு, இந்தத் தோள்களுக்கு மங்களாசாஸநம் செய்கிறார் (மல்லாண்ட திண்தோள் மணிவண்ணா - என்றது காண்க). ஒருவனுக்கு ஏற்பட்ட அமங்களங்கள் அனைத்தும் நீங்கவும், அவனிடம் இல்லாத மங்களங்கள் வந்து சேரவும் காரணமாக உள்ளவள் பெரியபிராட்டியார் ஆவாள்; அவள் நம்முடன், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் என்று - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் பிரியாமல் உள்ளபோது நமக்கு ஏதேனும் அமங்களம் ஏற்படுமோ என்று மஹாலக்ஷ்மியுடனான ஸம்பந்தத்தை இவருக்குக் காண்பித்தான். உடனே இவர், “இந்தச் சேர்த்திக்கு ஒரு தீமை ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது”, என்று எண்ணியவராக அச்சம் கொண்டு - மங்கையும் பல்லாண்டு - என்று மங்களாசாஸநம் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - இந்தப் பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்கு வாராதபடி கல்மதிளிட்டாப்போலே யிருக்கிற விவர்களைப் பாரீரென்று இரண்டட்டத்திலு மேந்தின ஆழ்வார்களைக் காட்ட, அவர்கள் தங்களுக்கொரு தீங்கு வரிற் செய்வதென்

என்றஞ்சி, “சுடராழியும் பல்லாண்டு”, “பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது;

விளக்கம் - இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் இவருக்கு ஏற்பட்ட பயத்தை நீக்க எண்ணியவனாக, “நம்முடைய இந்தச் சேர்த்திக்கு எந்தவிதமான தீமையும் ஏற்படாத விதமாக, கற்கள் கொண்டு மதிள் சுவர் எழுப்பப்பட்டது போன்று, நமக்கு இருபக்கமும் இருக்கின்ற இவர்களைப் பாரீர்”, என்று கூறி சங்கு மற்றும் சக்கரங்களைக் காண்பித்தான். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார், “இவர்களுக்கு ஒரு தீமை ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது”, என்று அச்சம் கொண்டவராக - சுடராழியும் பல்லாண்டு, பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு - என்று அவற்றுக்கும் மங்களாசாஸநம் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - அநந்ய ப்ரயோஜநதயா அநுகூலரான பகவச் சரணார்த்திகளை மங்களாசாஸநத்துக்குத் துணையாகக் கூட்டிக் கொண்டவளவாலே பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ப்ரயோஜநாந்தர பரதயா ப்ரதிகூலரான கேவலரையும் ஐச்வர்யார்த்திகளையும் திருத்தி மங்களாசாஸநத்துக் காளாம்படி மநுகூலராக்கிக் கொள்வது;

விளக்கம் - “ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது” என்றால் என்ன? ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகள் தவிர மற்ற எந்தவிதமான பயன்களையும் விரும்பாமல் உள்ளதால், அநுகூலர்களாக ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளைப் பணிந்து நிற்பவர்களைத் தனது மங்களாசாஸநத்துக்குத் துணையாகக் கூட்டிக் கொள்கிறார் (இதனை - வாழாட்பட்டு உள்ளீரேல் - என்பதில் காண்க). ஆயினும் இவர் மனம் சமாதானம் அடையவில்லை. ஆகவே மற்ற பலன்களை எண்ணுவதால் ப்ரதிகூலராக உள்ள கைவல்ய நிஷ்டர்களையும், செல்வத்தை விரும்புகிறவர்களையும் திருத்தி, தன்னுடைய மங்களாசாஸநத்துக்குத் துணையாக நிற்கும்படியாக அவர்களையும் அநுகூலராக்குகிறார் என்று கருத்து. இதனை - ஏடு நிலத்தில் - என்ற பாசுரத்தில் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - “இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” இத்யாதியாலே கீழ்க் கழிந்த காலத்தி லவன் செய்த அபதாநங்களுக்குப் பிற்காலத்திலே ஸமகாலத்திற் போலே வயிறெரிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது; “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்று பகவத் ப்ராப்திக்குப் பலமுமிந்த மங்களாசாஸநமே யென்பது;

விளக்கம் - “அதீத காலங்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது” என்றால் என்ன? திருப்பல்லாண்டு (5) - பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும் - என்பது போன்ற பாசுரங்கள் மூலம், இதற்கு முன்பு கடந்து சென்ற காலங்களில் இவன் செய்தருளின செயல்களைக் கண்டார்; ஆனால் அதனை எண்ணி, பிற்காலத்தில், அதே காலத்தில் வாழ்கின்றவர் போன்று வயிறு கலங்கி மங்களாசாஸநம் செய்தல் என்பதாகும். “ப்ராப்தி பலமு மிதுவே யென்பது” என்றால் என்ன? திருப்பல்லாண்டு (12) - சூழ்ந்து இருந்து ஏத்துவர் பல்லாண்டே - என்று கூறுவது போன்று ஸர்வேச்வரனைப் பரமபதத்தில் சென்று கிட்டுவது என்ற பலனும் இப்படி மங்களாசாஸனம் செய்தலே ஆகும் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - “ஸ்நேஹா தஸ்த்தாநரசஷா வ்யஸநிபிரபயம் சார்ங்க சக்ராஸி முக்க்யை” என்கிறபடியே - அஸ்தாந ரசஷா வ்யஸநிகளாகையாலே அநிமிஷராயிருக்கிற திவ்யாயுதாழ்வார்கள் முதலானாரைப் பார்த்து குணவித்தராய் நஞ்சுண்டாரைப் போலே உந்தாமை யறியாதிருத்தல் அநுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்ய பரராயிருத்தல் செய்யாதே உணர்ந்து நோக்குங்கோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாய்க் கொண்டு இம்மங்களாசாஸநமே வருத்தியாய்ச் செல்லுமென்கை.

விளக்கம் - “அநிமிஷரைப் பார்த்து உறகலுறகல் என்பதாய்” என்றால் என்ன? ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் (24) - ஸ்நேஹா தஸ்த்தாநரசஷா வ்யஸநிபிரபயம் சார்ங்க சக்ராஸி முக்க்யை - ஸர்வேச்வரன் மீது கொண்ட அன்பினால், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அவனைக் காப்பாற்றுவதில் மட்டுமே ஈடுபட்டு நிற்கும் சார்ங்கம் என்னும் வில், சுதர்சன சக்கரம், நந்தகம் என்ற வாக் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனின் திருக்கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டு, நஞ்சுண்டவர்கள் போன்று உங்களை அறியாமல் மயங்கி நிற்பதோ அல்லது அவனை அனுபவிக்கத் தொடங்கி, கைங்கர்யம் செய்தபடி உங்களை ஈடுபடுத்தி மெய்மறந்து நிற்பதோ செய்யாமல், அவனைக் காப்பாற்றுவதில் மட்டுமே நோக்கம் கொண்டு இருங்கள் - என்று பலமுறை பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-9) - உறகல் உறகல் உறகல் - என்று கூறித் திருப்பல்லாண்டு பாடுதலையே மேன்மேலும் செய்தபடி இருப்பார் என்று பொருள்.

255. அல்லாதவர்களைப்போலே கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கை யன்றிக்கே ஆளுமாளாரென்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பாஷ்யகாரருமிவரு முபதேசிப்பது.

அவதாரிகை - இப்படி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆள் தேடி ப்ரதிகூலரைய நுகூலராக்குகைக்குப் பண்ணுகிற வுபதேசம் திருப்பல்லாண் டொன்றிலுமன்றோ வுள்ளது, மேலிவ ருபதேசித்த விடங்களில் அல்லாதா ருபதேசத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி என்? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதவர்களைப்போலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதற்காக ஆளைத் தேடியபடி ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக மாற்றுவதற்கு இவர் செய்கிற உபதேசம் என்பது திருப்பல்லாண்டு என்னும் பிரபந்தத்தில் மட்டுமே உள்ளது அல்லவோ? இந்தப் பிரபந்தத்தைத் தொடர்ந்து இவர் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களில் உள்ள உபதேசங்களில், மற்ற ஆழ்வார்கள் செய்த உபதேசங்களை காட்டிலும் வேறுபாடு என்ன உள்ளது என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பரோபதேசத்தில் வந்தால், மற்றுள்ள ஆழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும் போலே உபதேசிக்கிறவர்த்தங் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாத்ய ஜ்ஞாநத்தாலே நற்றுணையான பகவத்விஷயத்தை அகன்று திரிகையால் வந்த தனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய பகவத்குணா நுஸந்தாந தசையிலே “போதயந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணுகைக்கு உசாத்துணை யில்லாமையால் வந்த தனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜநமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே,

விளக்கம் - “அல்லாதவர்களைப்போலே” என்றால் - மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது மற்ற ஆழ்வார்கள் மற்றும் ஆசார்யர்கள் போன்று - என்று பொருள். “கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கை யன்றிக்கே” என்பதன் பொருள் - இவரது உபதேசத்தைக் கேட்ட பின்னரும் ஸம்ஸாரிகள் எல்லையற்ற காலம் அறிவற்ற நிலையிலேயே உள்ளதால், தங்களுக்குச் சிறந்த துணையாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை விட்டு அவர்கள் அகன்று செல்கின்றனர்; இதனால் அவனுக்குத் தனிமை ஏற்படுகிறது; மேலும் ஸர்வேச்வரனின் குணங்களை எண்ணியபடி ஒருவருக்கொருவர் அதனைக் குறித்துப் பேச முற்படும்போது தகுந்த துணையின்றி அடியார்களுக்குத் தனிமை ஏற்படுகிறது; இந்தத் தனிமைகளை நீக்குவது எப்படி என்று உபதேசிக்காமல், ஸர்வேச்வரனின் மென்மையை மட்டுமே எண்ணியபடி பெரியாழ்வார் உள்ளார்; ஆகவே இவர் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, மற்றவர்கள் யாரும் மங்களாசாஸநம் செய்யாதவர்கள் என்றே இவருக்குத் தோன்றுகிறது.

வ்யாக்யானம் - ஸௌகுமார்யா நுஸந்தாந்தாலே வயிறுமறுகின ஆழ்வார் ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்தில், அடைய அந்யபரராய்த் தோற்றுக்கையாலே, உபயவிபூதியிலும் பரிகைக்காளில்லை, தம் வாசியறிந்து பரிந்து நோக்குகைக்கு ஓராளு மாளுகிறிலரே யென்று பேசும்படி யிருக்கிற நிரதிசய ஸௌகுமார்ய யுக்தனான ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமை தீர மங்களாசாஸநத்துக்கு இவர்கள் ஆளாகவேணுமென்னுமிதுவே ப்ரயோஜநமாக வாய்த்து, ப்ராமாணிகரான வாசார்யர்களில் பாஷ்யகாரரும் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களி லிவ்வாழ்வாரு முபதேசித்தருளுவ தென்கை. ஆகையால் இவ்வாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக்க உபதேசிக்குமிடமெல்லாம் மங்களாசாஸ நார்த்தமாக வென்னக் குறையில்லையென்று கருத்து. எம்பெருமானா ரென்னாதே, பாஷ்யகாரரென்றது - ஸ்ரீபாஷ்ய முகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்ய நிர்ணயம் பண்ணி யருளினவ ரென்னும் வைபவந் தோற்றுக்கைக்காக.

விளக்கம் - “ஆளுமாளாரென்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காக வாயிற்று பாஷ்யகாரருமிவரு முபதேசிப்பது” என்றால் என்ன? திருவாய்மொழி (8-3-3) - ஆளும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிலும் உள்ளவர்களில் ஸர்வேச்வரனாகிய என்னைப் பரிவதற்கு யாரும் இல்லை; எனது மென்மையை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து அன்புடன் நோக்குவதற்கும் யாரும் இல்லை” என்று கூறும்படியாக இருக்கின்ற ஈடில்லாத மென்மை கொண்ட ஸர்வேச்வரனின் வருத்தம் என்பது விலகும் பொருட்டு மங்களாசாஸநம் செய்வதற்கு, மற்ற ஆழ்வார்களையும் ஆளாக்கவேண்டும் என்பதே தாங்கள் பெறும் பயன் என்று கருதினர். யார் இவ்விதம் கருதினர் என்றால் - தகுந்த ப்ரமாணங்கள் கொண்டே எதனையும் நிலைநிறுத்தும் ஆசார்யர்களில் முக்கியமானவரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மற்றும் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற பெரியாழ்வார் ஆகியோர் ஆவர். ஆகவே பெரியாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக மாற்ற முயற்சிக்கும்போது உபதேசம் செய்த அனைத்துமே அவர்களை மங்களாசாஸநத்தில் ஈடுபடுத்தும் முயற்சியே என்று கொள்வதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. எம்பெருமானார் என்று உரைக்காமல் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் என்றது ஏன்? ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் மூலம் வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்ட அனைத்தையும் உள்ளது உள்ளபடி நிரூபித்து அருளியவர் என்பது புலப்படவே ஆகும்.

256. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே.

அவதாரிகை – மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்க ளெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள் பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே யாகவன்றோ தோற்றுகிறது, அவ்வாகார மிவர்க்கு மொவ்வாதோ, அப்போதைக்கு மங்களாசாஸநமே யாத்ரையாக நடக்குமென்னுமிது கூடும்படி என்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதார்க்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அனைவருக்கும் உயிர் தரித்தல், வாழ்வு போன்ற பலவும் ஸர்வேச்வரனைத் தரிசிப்பது, அவனுக்கு கைங்கர்யம் செய்வது என்பதால் அல்லவோ ஏற்படுகிறது? அப்படிப்பட்ட நிலை இவருக்கும் ஒத்துப்போகும் அன்றோ? இவ்விதம் கொள்ளும்போது, திருப்பல்லாண்டு பாடுவது மட்டுமே இவருக்கு ஒரே செயலாக இருக்கும் என்று உரைப்பது எப்படி? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸத்தையாவது தாங்களுளராகை. இது பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்ய காமரான மற்றை யாழ்வார்களுக்கவனைக் காணாதபோது தரிக்கமாட்டாதே, “காணவாராய்” என்றென்று கூப்பிடுகையாலே தத்தர்சநத்தாலேயாயிருக்கும்; “அவராவி துவராமுன் – அவர் வீதியொரு நாள் – அருளாழிப் புட்கடவீர்” என்று – எங்கள் ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஜாலகரந்தரத்தாலேயாகிலு மொருக்கால் காணும்படி எங்கள் தெருவே யொருநாள் போகவமையுமென்று சொல் லென்கையாலே, தர்சநமே ஸத்தா ஹேது வென்னுமிடம் ஸித்தமிறே. (ஸம்ருத்தியாவது) – உளாராயிருக்கிற மாத்ர மன்றிக்கே மேலுண்டாய்ச் செல்லுந் தழைப்பு. அது அவர்களுக்கு “அந்தாமத்தன்பு”, “முடிச்சோதி” தொடக்கமானவற்றிற் போலுண்டான அநுபவத்தாலும், “ஒழிவில் கால” த்திற்படியே செய்யும் கைங்கர்யத்தாலுமா யிருக்கும். அன்றிக்கே, தர்சநாநுபவங்களிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்தியுமாகச் சொல்லவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, (அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்) என்று இவர்தாமே கீழே அருளிச்செய்கையாலும், நாளை விநியோகங் கொள்ளுகிறோ மென்னில், அழுகவுங்கூட ஸத்தையில்லை என்று கைங்கர்யம் ஸத்தா ஹேதுவாக வநுஸந்தாநத்திலே சொல்லுகையாலும், “கண்டு களிப்பன்” என்று தர்சநந்தான் ஸம்ருத்தி ஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும் ஸம்ருத்திக்கும் மூன்று காரணமென்னவுமாம்.

விளக்கம் - ஸத்தை என்றால் தாங்கள் உயிர் தாங்கி நிற்பது என்று பொருள். ஸர்வேச்வரனின் தரிசனம், அவன் அனுபவம், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் போன்றவற்றைச் செய்வதை விரும்பும் மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு, அவனைக் காண இயலவில்லை என்றபோது உயிர் தரிக்க இயலாமையும், திருவாய்மொழி (8-5-2) - காணவாராய் - என்று அழைப்பது போன்று அவனைக் காண முடிந்தால் மட்டுமே உயிர் தரிப்பது என்னும் நிலையும் ஏற்படும். திருவாய்மொழி (1-4-6) - அவராவி துவராமுன் - அவர் வீதியொரு நாள் - அருளாழிப் புட்கடவீர் - நாங்கள் உயிர் தரிக்கும் பொருட்டு, எங்கள் வீட்டில் உள்ள ஜன்னல்களின் வழியாக நாங்கள் பார்க்கும்படி, ஒரு நாளாவது எங்கள் வீடு உள்ள தெரு வழியே சென்றால் போதுமானது என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனைக் காண்பது என்பது மட்டுமே உயிர் தரிப்பது, உயிர் தங்குவதற்கான காரணம் என்பது தெளிவாகிறது. ஸம்ருத்தி என்பது உயிர் தரிப்பது என்பது மட்டும் அல்லாமல், அதன் பின்னர் வாழ்வது என்பதாகும். இத்தகைய வாழ்வு என்பது மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு திருவாய்மொழி (2-5) - அந்தாமத்தன்பு, திருவாய்மொழி (3-1) - முடிச்சோதி - போன்றவற்றில் ஏற்படுகின்ற அனுபவங்கள் மூலமும், திருவாய்மொழி (3-3) - ஒழிவில் காலம் - என்பதில் ஏற்படுகின்ற கைங்கர்யம் மூலமும் ஏற்படுவதாக உள்ளது. அல்லது ஸர்வேச்வரனின் தரிசனம், அனுபவம் ஆகியவற்றின் மூலம் உயிர் தங்குதலும், கைங்கர்யம் மூலம் வாழ்வும் ஏற்படுகிறது என்றும் உரைக்கலாம். அப்படியும் இல்லாமல், மூன்றாவதாகவும் ஒரு பொருள் உரைக்கலாம். சூர்ணை 114ல் - அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும் - என்று இவரே முன்பு அருளிச்செய்த காரணத்தாலும்; “உம்முடைய கைங்கர்யத்தை நாளை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்கிறோம்” என்று ஸர்வேச்வரன் உரைத்தால், “இன்று நாம் இவனுக்குப் பயன்படவிலையே” என்று அழுவதற்கும் கூட தெம்பு இன்றி இருத்தலால், உயிர் தரிப்பதற்குக் கைங்கர்யம் காரணம் என்று அநுஸந்தானம் என்னும் நூல் உரைப்பதாலும்; திருவாய்மொழி (10-8-7) - கண்டு களிப்பன் - என்று ஸர்வேச்வரனைக் காண்பதே வாழ்வதற்குக் காரணம் என்று உரைப்பதாலும் தரிசனம், அனுபவம், கைங்கர்யம் ஆகிய மூன்றுமே உயிர் தரிக்கவும், வாழ்வதற்கும் காரணம் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - மயர்வற மதிநலம் பெற்ற வன்று முதல் பகவத் ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு இவற்றுக்கென் வருகிறதோ வென்று வயிறொரிந்து மங்களாசாஸநாபி நிவிஷ்டரான விவர்க்கு, மங்களாசாஸந விச்சேதம் வரில் தாமுளராக மாட்டாமையாலும்,

அப்படி யவிச்சிந்நமாய்ச் சொல்லுமதுதானே தழைப்புக் குடலா யிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்தியு மிரண்டும் மங்களாசாஸநத்தாலேயா யிருக்கும்; ஆகையா லிவர்க்கு மங்களாசாஸநம் நித்யமாய்ச் சொல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து.

விளக்கம் - மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற நாள் முதலாகவே ஸர்வேச்வரனுடைய மென்மை போன்ற தன்மைகளைக் கண்டு “அவனுக்கு என்ன ஆபத்து உண்டாகுமோ”, என்று வயிறு கலங்கி, திருப்பல்லாண்டு பாடுவதிலேயே பெரும் ஆசை கொண்டவராகவே பெரியாழ்வர் விளங்குகிறார். அப்படிப்பட்ட அவருக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் ஏதேனும் தடை ஏற்பட்டால் உயிர் தரிக்கமாட்டார் என்பதாலும், இவ்விதம் தடை இன்றி இருக்கின்ற திருப்பல்லாண்டு உரைத்தல் என்பதே இவர் வாழ்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதாலும் - பெரியாழ்வாரைப் பொறுத்தவரையில் திருப்பல்லாண்டு என்பதாலேயே இவருக்கு உயிர் தரித்தல், வாழ்தல் என்ற இரண்டும் கூடும் என்றாகிறது. எனவே இவருக்குத் திருப்பல்லாண்டு என்பது எப்போதும் உள்ளது என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை.

257. உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணு முறக்கமு மின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணும்.

அவதாரிகை - ஆக, மங்களாசாஸநத்தில் பெரியாழ்வார்க்குண்டான அநவரத நிஷ்ட்டையை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணுமென்று, (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும் மங்களாசாஸநமும்) என்று முன்பு திநசர்யையி லுத்தமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய அவச்ய கர்த்தவ்யதையை யருளிச்செய்கிறார் (உகந்தருளின நிலங்களை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை, திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் மட்டுமே பெரியாழ்வார் எப்போதும் நாட்டத்துடன் உள்ளதை அருளிச்செய்தார். இனி, இப்படியாக இவர் திருப்பல்லாண்டு பாடிய செயலே நம் அனைவருக்கும் ஏற்றது என்பதைக் காட்டுகிறார். சூர்ணை 243ல் - உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும் மங்களாசாஸநமும் - என்றுள்ள, அன்றாடம்

கடைப்பிடிக்க வேண்டிய செயல்கள் குறித்துக் கூறப்பட்ட வாக்கியத்தில் உணர்த்தப்படும் மங்களாசாஸநம், எப்போதும் செய்யப்பட வேண்டியது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அத்யந்த ஸுகுமாரான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரித ஸுலபத்வார்த்தமாகத் தன்னை யமைத்துக் கொண்டு “தானுகந்தஜூர்” என்னும்படி தானத்யாதரத்தைப் பண்ணி வர்த்திருக்கும் கோயில் திருமலை முதலான திவ்ய தேசங்களை யநுஸந்தித்தால், அபாய பஹுளமான தேசமாகையாலே இங்கெழுந்தருளி நிற்கிற நிலைக்கு ஏதேனுமொரு தீங்குகள்வரில் என்னாகக் கடவது என்னும் வயிறெரிச்சலாலே, ஆஹார நித்ரைகளிலு மந்வயமின்றிக்கே நிரதிசய ப்ரேமயுக்தரான விவ்வாழ்வாருடைய நிரந்தர மங்களாசாஸந யாத்ரையே சேஷபூதரான நமக்கெல் லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணுமென்கை.

விளக்கம் - மிகுந்த மென்மையான திருமேனியைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன், தன்னை அடைகின்றவர்களுக்குத் தான் எளிதாக அடையப்படும்விதமாகத் தன்னை அமைத்துக் கொள்கிறான். திருநெடுந்தாண்டகம் (6) – தான் உகந்த ஊர் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் இவ்வாறு நிற்கின்ற திவ்யதேசங்களான திருவரங்கம், திருமலை போன்றவற்றை எண்ணிப் பார்த்தவுடன், “அபாயங்கள் பல உள்ள இந்த உலகத்தில் இப்படியாக இவன் எழுந்தருளியுள்ள நிலைக்கு ஏதேனும் தீமை நேரிட்டால் என்ன ஆகுமோ?”, என்று அச்சம் கொண்டு, உண்பதும் உறங்குவதும் செய்ய இயலாமல், அவனிடம் மிகுந்த காதல் கொண்டதன் காரணமாக, வயிறு கலங்கி பெரியாழ்வார் இருந்தார். இப்படியாக இருந்த இவருடைய திருப்பல்லாண்டு பாடுதல் என்னும் செய்கையே, அவனுடைய அடியார்களான நமக்கும் ஏற்ற செய்கையாக இருக்கவேண்டும்.

258. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபாநுகுணம்.

அவதாரிகை - உக்தார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை கூறி வந்த திருப்பலாண்டு குறித்த ப்ரகரணத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவச்ய கர்த்தவ்யமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே, மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேருமென்கை. சேஷ வஸ்துவாகில் சேஷிக்கதிசயத்தை விளைத்தே தன் ஸ்வரூப ஸித்தியாகையாலே, சேஷிக்கதிசயத்தை யாசாஸிக்கிறவிது சேஷபூதனானவிவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கநுகுணமிறே.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருப்பவர்கள் அனைவராலும் அவசியம் செய்யத்தக்கதாகத் திருப்பல்லாண்டு உள்ளதால், அது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகும். அடிமையாக இருக்கும் வஸ்துவானது தனது எஜமானனுக்கு ஏதேனும் மேன்மையை உண்டாக்கினால் மட்டுமே தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள இயலும்; ஆகவே ஸர்வேச்வரனுக்கு மேன்மையை ஏற்படுத்தவல்ல திருப்பல்லாண்டு என்பது அடிமையாக உள்ள நம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கு அவசியமான ஒன்றாகிறது.

259. அநுகூலராகிறார் ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாறினாற்போலே வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படியிருக்கும் பரமார்த்தர்.

அவதாரிகை - இப்படி திநசர்யையி லுத்தமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய ஸ்வரூப விருத்தத்வ சங்கையைப் பரிஹரித்த வநந்தரம், “அநுகூல ஸஹவாஸம்” என்றவிடத்திற் சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக அன்றாடம் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய விதிகளை உரைப்பதான சூர்ணை 243-ல் கூறப்பட்ட மங்களாசாஸநம் என்பது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு முரணானது அல்லவோ என்று எழுந்த சந்தேகத்தை விலக்கினார். தொடர்ந்து அதே சூர்ணையில் அருளிச் செய்யப்பட்ட “அநுகூல ஸஹவாஸம்” என்ற தொடரை எடுத்துக்கொண்டு, அநுகூலர் என்பவர்களின் தன்மை என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அநுகூலராகிறார்) என்றது, ஜ்ஞானாநாதி வர்த்தகராகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யராகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வநுகூலராகிறா ரென்றபடி. (ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களாவன) தத்வயாதாத்மய ஜ்ஞானமும், பகவதேக விஷயையான பக்தியும்,

ததுபய கார்யமாய் வரும் பகவத் வ்யதிரித்த விஷயவிரக்தியும்; இவைதான் வைஷ்ணவ அலங்காரங்களிறே. இவற்றையிட்டிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக் கேற்றஞ் சொல்லுவது. ஆகையிறே, நாதமுநிகளுடைய திவ்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார் “அசிந்த்யாத்துதாக்கலிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே” என்றருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (அநுகூலராகிறார்) - அனைவரது ஞானம் போன்றவற்றை வளர்ப்பவர்கள் என்பதால் பழகுவதற்கு ஏற்றவவர்கள் என்று சூர்ணை 243-ல் கூறப்பட்ட அநுகூலர் ஆகிறார்கள். (ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாவன) - உண்மையான பொருளை உள்ளது உள்ளபடி அறியவல்ல ஞானமும், ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே விஷயமாகக் கொண்ட பக்தியும், ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றின் மூலம் ஏற்படுவதான ஸர்வேச்வரன் நீங்கலாக உள்ள மற்ற விஷயங்களின் மீது ஈடுபாடு இல்லாத தன்மையும் ஆகும். இவையே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு ஏற்ற அலங்காரங்களாக உள்ளன. இவை மூலம் மட்டுமே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு ஏற்றம் கூறப்படுகிறது அல்லவா? நாதமுநிகளின் திவ்யவைபவத்தை அருளிச்செய்தபோது ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (1) – அசிந்த்யாத்துதாக்கலிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே - இப்படிப்பட்டது என்று மனதால் எண்ணி அளவிட இயலாததும், வியக்க வைப்பதும், எளிதாகக் கிட்டியதும் ஆகிய ஞானம் மற்றும் வைராக்யத்தின் குவியல் போன்று உள்ளவர்; ஆழ்ந்த பக்தியின் ஸமுத்திரமாகவே உள்ளவர் - என்று போற்றியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (இட்டுமாறினாப்போலே) என்றது, ஒரு பதார்த்தமிருந்த பாத்ரத்திலே பதார்த்தாந்தரத்தையிட்டு முன்பிருந்தத்தை மாற்றினா லதுவே யுள்ளதாய்த் தோற்றுமாப் போலே, இந்த ஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் ஏகாச்ரயகதமா யிருக்கச்செய்தே, இவற்றி லோரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றை மாற்றினாப்போலே இதுவே யிவ்வாச்ரயத்திலுள்ளதென்று தோற்றும்படி யிருக்கை. (வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாவது) - இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவற்றோ டிவர்களுக் குண்டான ஸம்பந்தம் க்ரஹிக்கலாம்படி யிருக்கை. த்யாஜ்யோபாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாற்றத்தாலே, ஜ்ஞாநம் வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; “ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:”, “காலுமெழா கண்ணீரும் நிலலா” இத்யாதிப்படியே யிருக்கையாலே பக்தி வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; இதர விஷயங்களைக் கடைக்கணியாம

லிருக்கையாலே வைராக்யம் வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும் நவநவோந்மேஷ சாலிகளாய் வருகையாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு பூர்வத்தி லவற்றை மாற்றினாப்போலே தங்கள் வடிவிலே யிவை காணலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்த ரென்னவுமாம். (பரமார்த்தர்) என்றது - ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையாலும் பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டப் பெறாமையாலும் இனியிதுக்கு மேலில்லை யென்னும்படியான ஆர்த்தியை யுடையவர்களென்கை.

விளக்கம் - (இட்டுமாறினாப்போலே) - ஒரு பொருள் இருந்த பாத்திரத்தில் வேறு ஒரு பொருளை வைத்துவிட்டு, இதுவரை இருந்து வந்த பொருளை மாற்றினாலும், முன்பு இருந்த பொருளே உள்ளதாகத் தோன்றுவது இயல்பாகும். இது போன்று ஞானம், பக்தி, வைராக்யம் ஆகிய மூன்றும் ஒரே ஜீவனில் உள்ளபோதிலும் இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை மட்டுமே உள்ளதாகக் கண்டாலும், ஒன்றைத் தவிர்த்து மற்றொன்றைப் பார்ப்பதாகவே எண்ணுவது இயல்பாகிறது. (வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாவது) - இப்படிப்பட்டவர்களின் உருவத்தைப் பார்த்த உடனேயே இவர்களிடம் ஞானம், பக்தி வைராக்யம் உள்ளது என்று கூறும்படியாக உள்ளது. இவற்றைக் கைவிடவேண்டும், இவற்றைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று தெளிவாக அறிந்து, அதன்படி நடந்து கொள்வதால், அவர்களுடைய ஞானம் என்பது அவர்களின் உருவத்திலேயே உள்ளதை எளிதாக உணரலாம். ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு: - ஸர்வேச்வரனையே எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகியபடி உள்ளவன் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-3-5) - காலுமெழா கண்ணநீரும் நிலலா - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பக்தி என்பதையும் இவர்களது உருவத்திலேயே காணலாம். மற்ற விஷயங்கள் எதனையும் இவர்கள் காணாமல் உள்ளதால், இவர்களது வைராக்யம் என்பதையும் இவர்களுடைய உருவத்தில் காணலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். இவர்களுக்கு உள்ள ஞானம், பக்தி மற்றும் வைராக்யம் ஆகிய மூன்றும் ஒவ்வொரு நொடியும் புதிதுபுதிதாகப் பெருகியபடி உள்ளது; ஆக புதிதாகப் பிறந்த ஞானம் போன்றவை மூலம் முன்பிருந்த ஞானத்தை மாற்றியமைத்தல் போன்றவற்றை இவர்களுடைய வடிவில் காணலாம். (பரமார்த்தர்) - ஸம்ஸாரத்தில் நிற்கின்ற நிலைமையை ஒவ்வொரு நொடியும் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல், ஸர்வேச்வரனை விரைத்து கிட்ட முடியாமல் உள்ளதால், "இதற்கும் மேல் படவேண்டிய துன்பம் ஏதும் இல்லை" என்று கூறலாம்படியாக உள்ள துன்பம் பொருந்தியவர்கள் என்று கருத்து.

260. ஒரு செய் நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல் செய் பொசிந்து காட்டுமாபோலே இவையில்லாதார்க்கு மிவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே உறாவுதல் தீரக் கடவதாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால் ஸித்திக்கு மதேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஒரு செய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டவர்களின் ஸம்பந்தம் காரணமாகக் கிட்டுவது என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஒரு வயலிலே நிறைய நீர் நின்றால் நீரற்று உறாவிக் கிடக்கிற அசல் வயல் ததாஸத்தியால் வந்த பொசிவாலே வாட்டமற்றுக் கிடக்குமாப்போலே, ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாகிறவிவை யில்லாமையாலே ஸ்வரூபமுறாவிக் கிடக்கிறவர்களுக்கும் இவற்றால் பரிபூர்ணரான விவர்களோட்டை ஸஹவாஸ ரூப ஸம்பந்தத்தாலே இவற்றிலே சிறிதந்வயமுண்டாய் இவை நேராக வில்லாமையாலுண்டான வுறாவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கை.

விளக்கம் - ஒரு வயலில் நீர் நிரம்ப உள்ளது என்னும்போது, அதன் அருகில் உள்ள நீர் இன்றி இருக்கும் வயலுக்கு, முதல் வயலில் இருந்து நீர் கசிவதால் ஏற்படும் தொடர்பு காரணமாக நீரின்றி உள்ள வயலானது வாட்டம் அடையாமல் இருக்கும். இந்த இரண்டாவது வயல் போன்று ஒரு சிலர் ஞானம், பக்தி, வைராக்யம் ஆகிய ஏதும் இல்லாமல் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை இழந்து இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்டவர்கள் இவை பரிபூர்ணமாக உள்ளவர்களுடன் ஸம்பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொள்வதன் மூலம், இந்த மூன்றிலும் சிறிதளவு சேர்க்கை ஏற்படுகிறது; இதன் மூலம் இவை இயல்பாக இல்லாத காரணத்தால் ஏற்படவல்ல ஸ்வரூபத்தின் அழிவு என்பது நீக்கப்படுகிறது.

261. ஆறு நீர் வரவணித்தானால் அதுக்கீடான அடையாளங்களுண்டாமாபோலே ப்ராப்தியணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக் கடவதாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - ஏதத் ஸஹவாஸத்தால் இப்படி உறாவுதல் தீர்ந்துகிடக்குமளவோ வென்னில்; இவ்வளவு மன்று, இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ப்ராப்திக்கு முன்னே பூர்ணமாக விளைந்தறுமென்கிறார் (ஆறு நீர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஒரு சிலருக்கு ஏற்படவுள்ள ஸ்வரூப நாசம் என்பது ஞானம், பக்தி மற்றும் வைராக்யம் ஆகிய மூன்றும் உள்ளவர்களின் தொடர்பு காரணமாக விலகிவிடுமோ என்னும் சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார் - அவை விலகுவது மட்டும் அல்ல; இவை இயல்பாகவே இல்லாமல் உள்ளவர்கள், ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு முன்பாகப் பரிபூர்ணமாக இவை நிறைந்துவிடும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது வற்றிக் கிடக்கிற ஆறு நீர் வரத்து ஆஸந்நமானவாறே தத்ஸூசகமான மணல் பொசிகை முதலான அடையாளங்களுண்டாமாப்போலே, பகவத் ப்ராப்தி ஆஸந்நையானவாறே தத்ஸூசமாகவிந்த ஜ்ஞாநாதி ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ஸ்வயமேவ விளையக் கடவதாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - வற்றிக் கிடக்கின்ற ஓர் ஆற்றில் நீர்வரத்து ஏற்படுவதற்கு முன்பாக, அந்த நீர் வரப்போவதற்கு அடையாளமாக, மண்ணானது ஈரப்பசையை அடைதல் போன்ற தன்மைகளைக் கொள்கிறது. இது போன்றே ஸர்வேச்வரனை சேதநன் அடையும் காலம் நெருங்க நெருங்க, அதற்கு அடையாளமாக ஞானம் போன்றவை தாமாகவே அவனை வந்தடைந்துவிடும் என்று கருத்து.

262. இவற்றைக் கொண்டு சரமசரீரமென்று தனக்குத்தானே யறுதியிடலாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இவையிப்படி விளைந்து வரப்புக்கால் ப்ராப்தி அணித்தென்று தோற்றியிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவற்றைக்கொண்டு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஞானம் போன்றவை ஒருவனுக்கு உண்டாகும்போது அவன் ஸர்வேச்வரனை அடைகின்ற காலம் நெருங்கிவிடுகிறது என்று எப்படிக்கூற இயலும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்து வருகிற ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களைக் கொண்டு, “இனி நமக்கொரு சரீர பரிக்ரஹமில்லை, இது சரம சரீரம்” என்று தன் மநஸ்ஸுக்கே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் – இப்படியாகப் புதிதுபுதிதாக ஏற்படுகின்ற ஞானம், பக்தி மற்றும் வைராக்யம் ஆகியவை மூலம், “இனி நமக்கு அடுத்த சரீரம் (பிறவி) எடுக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இதுவே நமக்கு இறுதியான சரீரம்” என்று தனது மனமே நிச்சயம் செய்து கொள்ளலாம்படியாக ஆகிவிடும் – என்கிறார்.

263. ப்ரதிகூலராகிறார் தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யசேஷபூதரும் உபாயாந்தர நிஷ்டரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

அவதாரிகை – ஆக, இப்படி ஸஹவாஸ விஷயமாக தினசர்யையிற் சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸ பலத்தையு மருளிச்செய்து, ததநந்தரம் ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமாகச் சொன்ன ப்ரதிகூல ரின்னாரென்னுமிட மருளிச் செய்கிறார் மேல் (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் சூர்ணை 243ல் கூறப்பட்ட தினசர்யையில் அருளிச்செய்த பழகுவதற்கு ஏற்றவர்களான அநுகூலர்களின் இலக்கணம் என்ன என்பதையும், அவர்களுடன் பழகுவதால் ஏற்படும் நன்மையையும் அருளிச்செய்தார். அடுத்து அதே சூர்ணையில் பழகக்கூடாதவர்கள் என்று கூறப்பட்ட ப்ரதிகூலர் என்பவர்கள் யார் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றது, ஜ்ஞாநாதி நாசகராகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யரல்லராகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிற ரென்றபடி. (தேஹாத்ம அபிமாநிகளாகிறார்) – இத்யாதி. (தேஹாத்ம அபிமாநிகளாகிறார்) காண்கிற தேஹத்துக் கவ்வருகு ஓராத்தமா வுண்டென்றறியாதே தேஹத்திலே அஹம் புத்தியைப் பண்ணி அத்தையே யாத்மாவாக வபிமாநித்திருக்குமவர்கள். (ஸ்வதந்த்ரராகிறார்) - தேஹாதிரித்தமான வாத்தம் வஸ்துவை யறிந்திருக்கச்செய்தே அத்தைத் தனக்குரித்தாகவே நினைத்து ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வத்துக்கிசையாதவர்கள். (அந்யசேஷபூதராகிறார்) -

சேஷத்வத்தை யிசைந்திருக்கச்செய்தே அத்தை அப்ராப்த விஷயங்களிலே விநியோகித்திருக்குமவர்கள். (உபாயாந்தர நிஷ்டராகிறார்) - ப்ராப்த சேஷிவிஷய சேஷத்வத்தை யுடையராய்வைத்தே தத்ப்ராப்த்யுபாயம் தச்சரணாரவிந்த சரணாகதி என்றிருக்கை யன்றிக்கே, கர்மாத்யுபாயங்களைப் பற்றி நிற்கிறவர்கள். (ஸ்வப்ரயோஜந பரராகிறார்) - ப்ராப்தசேஷி சரண கமலங்களை யுபாயமாகப் பற்றியிறுக்கச் செய்தே தாங்கள் பற்றின பற்றை யுபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோக்யமாக நினைத்துமிருக்கிறவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாஷ்டரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரித்ததையும், ப்ரதமாஷ்டரத்தில் சதுர்த்தியாலே - பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாஷ்டரத்தாலே - ததநந்யார்ஹத்வத்தையும், மத்யம பதத்தாலே அநந்ய சரணத்வத்தையும், சரம பதத்தாலே - அநந்ய போக்யத்வத்தையும் தர்சித்திருக்க மதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலரிநே.

விளக்கம் - (ப்ரதிகூலராகிறார்) - ஞானம், பக்தி போன்றவற்றை அழிப்பவர்கள் என்பதால் பழகுவதற்கு ஏற்றவர்கள் அல்லர் என்று சூர்ணை 243ல் கூறப்பட்ட ப்ரதிகூலர்கள். (தேஹாத்ம அபிமாநிகளாகிறார்) - நாம் கண்களால் காணக் கூடியதான இந்தச் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஓர் ஆத்மா உண்டு என்பதை அறியாமல், இந்தச் சரீரமே ஆத்மா என்று எண்ணியுள்ளவர்கள். (ஸ்வதந்த்ரராகிறார்) - சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஓர் ஆத்மா உண்டு என்பதை அறிந்துள்ளபோதிலும், “இந்த ஆத்மா எனக்கே உரியது, அது மற்ற யாருக்கும் வசப்படுவதை ஏற்க இயலாது”, என்று இருப்பார்கள் (அந்யசேஷபூதராகிறார்) - ஆத்மாவானது ஒருவருக்கு அடிமைப்பட்டது என்று அறிந்துள்ளபோதிலும், அதனை ஸர்வேச்வரன் தவிர வேறு வஸ்துக்களுக்கு அடிமைப்பட்டது என்று எண்ணுபவர்கள். (உபாயாந்தர நிஷ்டராகிறார்) - “நம்மால் அடையத்தக்கவன் ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே ஆவான், நாம் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை” என்று அறிந்துள்ளபோதிலும், அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய திருவடிகளில் சரணாகதி செய்வது மட்டுமே என்று அறியாமல், கர்மம் போன்ற உபாயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள். (ஸ்வப்ரயோஜந பரராகிறார்) - தங்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளை மட்டுமே உபாயம் என்று உணர்ந்து, அதனையே சரணாகதி செய்தபோதிலும், தாங்கள் செய்த ப்ரபத்தி என்பதையே உபாயமாக நினைத்தும், புருஷார்த்தமாக உள்ள கைங்கர்யம் என்பது தங்களுக்கு இனிமையாக உள்ளது என்று எண்ணியும் உள்ளவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள்

– “ஓம்” என்னும் ப்ரணவத்தில் உள்ள மூன்றாவது எழுத்தான – “ம” என்பதன் மூலம் ஆத்மாவானது சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறானது என்பதையும், முதல் எழுத்தான “அ” என்பதில் ஏறிக் கழிந்த நான்காம் வேற்றுமை மூலம் ஆத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டது என்பதையும், நடு எழுத்தான “உ” என்பதன் மூலம் ஆத்மா ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டது என்பதையும், இறுதியாக உள்ள “நாராயணாய” என்ற பதம் மூலம் ஆத்மாவானது ஸர்வேச்வரனால் மட்டுமே இனிமையாக அனுபவிக்கத்தக்கது என்பதையும் அறிந்தவர்களான அதிகாரிகளுக்கு முரண்பட்டவர்கள் ஆவர்.

264. இவர்களுக்கு உத்தேச்யரும் உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும்.

அவதாரிகை - இந்த ப்ராதிகூல்யத்தை உபபாதிக்கைக்காக இவர்களுடைய விப்ரதிபத்தி நிபந்தனமான வுத்தேச்யாதி பேதங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவர்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் இவர்கள் மெய்யான ஞானத்திற்கு விரோதமான தன்மை கொண்டவர்கள் என்பதை விளக்குவதற்காக, இவர்களுக்கு (ப்ரதிகூலர்களுக்கு) வேண்டப்பட்டவர்கள் போன்ற பலவும் வெவ்வேறு விதமாக உள்ளதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உத்தேச்யராகிறார்) ஆதரணீயர். அவர்களாகிறார் - இவ்விடத்தில் ஸ்வாபிமத ப்ரதரானவர்கள். (உபாயங்களாவன) - ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதநங்கள் . (உபேயங்களாவன) – ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தங்கள். இவை (பேதித்திருக்கையாவது) – தத்தவிப்ரதிபத்த்யநுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை.

விளக்கம் - (உத்தேச்யராகிறார்) – கடந்த சூர்ணையின் வ்யாக்யானத்தினுடைய இறுதியில் உரைக்கப்பட்ட ப்ரதிகூலர்களால் விரும்பப்படுபவர்கள். அவர்கள் விரும்பும் பலன்களை அளிப்பவர்கள் என்று கருத்து. (உபாயங்களாவன) - அவர்கள் விரும்பும் பலன்களை அளிக்கவல்ல சாதனங்கள். (உபேயங்களாவன) - அவர்கள் அடைய விரும்பும் பலன்கள். இவை அனைத்தும் அவரவர்களின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப வெவ்வேறாகக் காணப்படும்.

265. தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு உத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயம் அர்த்தம், உபேயம் ஐஹிகபோகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்தேச்யர் ஸ்வர்க்காதி போகப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம், உபேயம் ஸ்வர்க்காதி போகம்; அந்யசேஷபூதர்க்கு உத்தேச்யர் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், உபாயம் தத்ஸமாச்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம்; உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன், உபாயம் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம்; ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன் நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனென்கிறவன், உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்விகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம்.

அவதாரிகை - அது தன்னையடையே யுபபாதிக்கிறார் மேல் (தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் கூறியதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, தேஹத்தையே தானாக வபிமாநித்திருக்குமவர்களுக்குத்தேச்யர், தாரக போஷக போக்ய பதார்த்தங்களையிட்டு தேஹத்தை நன்றாக வளர்த்துக் கொண்டு போரும் மநுஷ்யர்; அபிமத ஸித்திக்குபாயம், ஸுவர்ணாதியான தநம்; அபிமதமான உபேயம், இஹலோகத்திலுண்டான ஸ்தர் யந்ந பாநாதி விஷயாநுபவம்.

விளக்கம் – (தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு உத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயம் அர்த்தம், உபேயம் ஐஹிகபோகம்) - சரீரத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணியபடி உள்ளவர்களால் விரும்பப்படுகிறவர்கள் யார் என்றால் சரீரத்திற்குத் தாரகமாக உள்ள சோறு, போஷகமாக உள்ள தண்ணீர், இன்பமாக உள்ள வெற்றிலை போன்றவற்றை எப்போதும் எண்ணியபடியே தங்கள் சரீரத்தை நன்றாக வளர்ந்துக் கொள்பவர்கள் ஆவர். இவர்கள் விரும்பும் பலன்களை அளிக்கவல்லது எதுவென்றால் தங்கம் போன்ற செல்வங்கள் ஆகும். இவர்கள் அடைய விரும்பும் பேறு என்னவென்றால் இந்த உலகில் உள்ள பெண்கள், சோறு, தண்ணீர் போன்றவையே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - தேஹாதிரித்தனாயிருப்பானொரு ஆத்மா உளன்; அவன்றான் ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ யுக்தனாயிருக்க மென்கிற மாத்ரத்தை சாஸ்த்ர முகத்தாலே யறிந்து, தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்குமவர்களுக் குத்தேச்யர், அநுஷ்டித்த ஸாதநத்துக் கநுகுணமாக ஸ்வர்காத் யாமுஷ்டிக போகங்களைக் கொடுக்கும் அக்நீந்த்ராதி தேவதைகள்; உபாயம் “ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத” இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற பலாபிஸந்தி ஸஹிதமான யாகாதி கர்மாநுஷ்டாநம்; உபேயம், ஐஹிக போகாத் விலக்ஷணமான ஸ்வர்காத் யநுபவம்;

விளக்கம் - (ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்தேச்யர் ஸ்வர்க்காதி போகப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம், உபேயம் ஸ்வர்க்காதி போகம்) - இவர்கள் யார் என்றால், “சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மா என்று ஒருவன் உள்ளான். அவன் அறிபவனாகவும் செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளவனாகவும், அனைத்தையும் அநுபவிப்பனாகவும் உள்ளான்”, என்பதைச் சாஸ்த்ரங்களின் மூலம் தெளிவாக அறிந்துள்ளபோதிலும், தாங்கள் யாருக்கும் வசப்படாத ஸ்வதந்த்ரமானவர்கள் என்று எண்ணியிருப்பவர்கள் ஆவர். இவர்களுக்கு உத்தேச்யர் யார் என்றால் - செய்யப்பட்ட உபாயங்களுக்கு ஏற்ற பலன்களான ஸ்வர்க்கம் உள்ளிட்ட மேலுலக இன்பமான பயன்களை அளிக்கின்ற அக்னி, இந்திரன் போன்றவர்கள் ஆவர். இவர்களுக்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ளது எது என்றால், ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத - ஸ்வர்க்கத்தை விரும்பும் ஒருவன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்ற யாகங்களை இயற்றவேண்டும் - என்னும் வாக்கியங்களால் கூறப்படும் பலனை எண்ணியபடி கூடிய யாகம் போன்றவற்றை இயற்றுதலே ஆகும். இவர்களுக்கு உபேயம் எது என்றால் - இந்த உலகில் உள்ள இன்பங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றின் அநுபவம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஜகத்து தைவாதீநமென்னுமத்தை சாஸ்த்ரங்களிற் கேட்கையாலே சேஷத்வத்தை யிசைந்து வைத்தே அத்தை பரதேவதா பர்யந்தமாகப் போகவறியாதே, ஆபாத ப்ரதீதி ஸித்தங்களிலே, ஒன்றைப் பற்றி நிற்குமந்ய சேஷபூதர்க் குத்தேச்யர் ஜகத் ஸர்காதி கர்த்ருதயா பரத்வ புத்த்யர்ஹரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள்; உபேயம் துராராதரானவர்கள் பக்கல் பண்ணும் துஷ்கர ஸமாச்ரயணம்; உபேயம் அவர்களோடு ஸமாநபோகனாகையாகிற ஸாயுஜ்யம்; “ஸாயுஜ்யமுபயோரத்ர போக்தவ்யஸ்யா விசிஷ்டதா, ஸார்ஷ்டிதாதத்ர போகஸ்ய தாரதம்ய விஹீநதா” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (அந்யசேஷபூதர்க்கு உத்தேச்யர் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், உபாயம் தத்ஸமாச்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம்) - இந்த உலகமானது அனைத்து பலன்களையும் தேவர்களிடமிருந்தே பெறுகிறது என்பதை மட்டும் சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து தெரிந்து கொண்டு, ஆத்மாவானது அப்படிப்பட்ட தேவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டது என்று அறிகின்றனர். ஆயினும் அந்தத் தேவர்களின் அந்தராத்மாவாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே, அந்தத் தேவர்கள் மூலம் தங்களுக்குப் பலன் கொடுக்கிறான் என்று அறிந்து கொள்ளாமல், அந்தத் தேவர்களையே தங்களுடைய தெய்வங்களாகக் கொள்பவர்கள் அந்யசேஷபூதர் ஆவர். இவர்களுக்கு உத்தேச்யர் யார் என்றால் - இந்த உலகைப் படைத்தல், அழித்தல் போன்ற செயல்களைச் செய்வதனால் அவர்களே பரம்பொருள் என்று பலராலும் தவறாக எண்ணத்தக்கவர்களாக உள்ள நான்முகன், சிவன் போன்றவர்கள் ஆவர். இவர்களுக்கு ஏற்ற உபாயம் எது என்றால் - எளிதாக ஆராதிக்க இயலாமல், மிகுந்த சிரமத்துடன் ஆராதிக்க வேண்டியவர்களான இந்தத் தேவர்கள் விஷயத்தில் செய்யும் ஆராதனம் ஆகும். இவர்களுக்கு ஏற்ற உபேயம் எதுவென்றால் - தேவர்களுக்கு ஒத்த இன்பத்தை அடைவதான ஸாயுஜ்யம் ஆகும். ஸாயுஜ்யமுபயோரத்ர போக்தவ்யஸ்யா விசிஷ்டதா, ஸார்ஷ்டிதாத்ர போகஸ்ய தாரதம்ய விஹீநதா - மோக்ஷத்தில் ஜீவன் மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவராலும் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள் சமமாக உள்ளதே ஸாயுஜ்யம் எனப்படும்; அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களை அனுபவிக்கும்போது ஏற்றத்தாழ்வு இன்றி இருப்பதே ஸார்ஷ்டிதா எனப்படும் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதநந்யார்ஹு சேஷமென்னுமித்தை வேதாந்த முகேந அறிந்து வைத்தே அபிமத லாபத்துக் கவன்றன்னையே யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்க வறியாதே உப்பாயாந்தர நிஷ்டரானவர்களுக்கு உத்தேச்யன் அக்நீந்த்ராதி தேவதைகளுக் கந்தர்யாமியான வீச்வரன். இது கர்மயோகத்துக்கு ஸ்வரஸம்; ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களுக்கு அஸாதாரண விக்ரஹ விஷயத்வமுண்டேயாகிலும் அவை கர்மாநுஷ்ட்டாநம் தளமாக வெழுந்திருந்தவையாகையாலும், கர்மாராத்யனான வவனே ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டவேஷத்தை நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்ததானென்னும் நினைவு நடக்கையாலும், தேவதாந்தர்யாமியே யுத்தேச்யனாகச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ள வேணும். உபாயம், தனித்தனி மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி யோகங்கள்; இவை தனித்தனி யுபாயமாமிடத்தில் ஓரொன்றுக்கு மற்றையவையிரண்டும் அங்கமாயிருக்கும். "ஜ்ஞாந பக்தியந்விதம் கர்ம ஜநகாதிஷு த்ருச்யதே,

கர்ம பக்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண பரதாதிஷு; கர்ம ஜ்ஞாநாந்விதா பக்தி: ப்ரஹ்லாத ப்ரமுகாச்ரய” என்னக்கடவதிநே. அன்றிக்கே (கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்) என்கிற விடத்திலே, வேதாந்த மர்யாதையாலே கர்ம ஜ்ஞாநாநு க்ருஹீதையான பக்தியே யுபாயமாய், ததங்கதயா கர்மஜ்ஞாநங்களை யுபாயமென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். உபேயம் “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” இத்யாதி ச்ருதிகளாலும், “நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணா பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்திர் ஏகாந்தாத்யந்திகீ மதா” இத்யாதி ச்ருத் யுபப்ரும்ஹணங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிசயாநந்தரூப பகவதநுபவம். இந்த ச்லோகத்தில் “பகவத் ப்ராப்தி:” என்கிறவிது பகவதநுபவமாகவிநே நம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே யருளிச்செய்தது.

விளக்கம் – (உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன், உபாயம் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம்) - ஆத்மஸ்வரூபம் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டது என்பதை வேதாந்தங்கள் மூலம் அறிந்துள்ள போதிலும், தாங்கள் விரும்பும் பலனைப் பெறுவதற்கு அவனைப் பற்றவேண்டும் என்று அறியாமல், கர்மயோகம் போன்ற மற்ற உபாயங்களைப் பற்றுபவர்கள் உபாயாந்தர நிஷ்டர்கள் ஆவர். அவர்களுக்கு உத்தேச்யர் யார் என்றால் – அக்னி, இந்திரன் போன்ற அனைத்து தேவர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே ஆவான். இத்தகைய நிலை கர்மயோகத்தைக் கைக்கொண்டவர்களுக்குப் பொருந்தும். ஆனால் ஞானம் மற்றும் பக்தி யோகங்களைக் கைக்கொண்டவர்களுக்கு இது பொருந்தாதே என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றிலும் ஸர்வேச்வரனின் திருமேனியே உபாஸிக்கத்தக்கது என்றுள்ளது; இப்படியாக உள்ள இவை இரண்டும் கர்மயோகத்தின் அடிப்படையில்தான் உள்ளன; ஆகவே கர்மங்கள் மூலம் ஆராதிக்கப்படும் ஸர்வேச்வரனே, தனக்கான விக்ரஹத்துடன் கூடிய தன்மையை நமக்கு வெளிப்படுத்தினான் என்ற எண்ணம், ஞானம் மற்றும் பக்தியோகங்களில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு எழுவது இயல்பே ஆகும். எனவே இப்படிப்பட்டவர்களுக்கும், தேவர்களின் அந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரனே உத்தேச்யன் என்றே கொள்ளவேண்டும். இவர்களுக்கான உபாயம் எவை என்றால் – சாஸ்த்ரங்களில் தனித்தனியே உரைக்கப்படும் கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவையே ஆகும். இவை தனித்தனியே உபாயங்களாக நிற்கும்போது மற்ற இரண்டும் அதன்

அங்கங்களாகின்றன; கர்மயோகத்திற்கு மற்ற இரண்டும் அங்கங்கள் என்பது போன்று கொள்க. ஜ்ஞாந பக்தியந்விதம் கர்ம ஜநகாதிஷு த்ருச்யதே, கர்ம பக்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண பரதாதிஷு; கர்ம ஜ்ஞாநாந்விதா பக்தி: ப்ரஹ்லாத ப்ரமுகாச்ய - ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றுடன் கூடிய கர்மயோகமே ஜனகர் போன்றவர்களிடம் காணப்படுகிறது; கர்மம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஞானயோகமே ஜடபரதன் போன்றவர்களிடம் காணப்படுகிறது; கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய பக்தியோகமே ப்ரஹ்லாதன் போன்றவர்களிடம் காணப்படுகிறது - என்றது காண்க. அல்லது “கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்” என்று சூர்ணையில் உள்ளதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். அதாவது வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்டது போன்று கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை மூலம் ஏற்படுகின்ற பக்தியோகம் என்பதே இவர்களுக்கு உபாயமாக உள்ளது; இதற்கு அங்கமாக உள்ள கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டும் இங்கு அமுக்கியமாக உரைக்கப்பட்டன எனலாம். இவர்களுக்கான உபேயம் எது என்றால் ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவமே ஆகும். இதனை மேலும் விவரிக்கிறார். தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களையும் பரமாத்மாவுடன் அனுபவிக்கிறான் - என்றுள்ள ச்ருதி வரிகள்; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-59) - நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணா பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்திர் ஏகாந்தாத்யந்திகீ மதா - தனக்கு மேல் ஏதும் இல்லாத ஆனந்தத்தையே ஸ்வரூபமாக உடையதாகவும், சுகமாக உள்ளதையே வடிவமாகக் கொண்டதாகவும், துன்பங்கள் ஏதும் அற்றதாகவும், என்றும் உள்ளதாகவும் இருக்கும் பரமாத்மாவை அடைதலே ஸம்ஸாரம் என்ற நோய்க்கு மருந்து - எனப்படும் வரிகள் - இப்படியாக உள்ள ச்ருதி மற்றும் புராணங்களால் விவரிக்கப்படும் எல்லையற்ற ஆனந்தம் என்பதையே வடிவாக உடைய ஸர்வேச்வரனை அனுபவிப்பதே இவர்களுடைய உபேயமாக உள்ளது. மேலே கூறப்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ச்லோகத்தில் உள்ள “பகவத் ப்ராப்தி:” என்ற பதத்திற்கு “ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம்” என்றே நம்முடைய பூர்வர்கள் தங்களுடைய க்ரந்தங்களில் அருளிச்செய்தனர் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - கர்மாத்யுபாயங்களில் துஷ்கரத்வ புத்தியாலே யவற்றை விட்டு ஸுகரத்வ புத்த்யா ப்ரபத்தியிலே யிழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன், “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்” என்கிறபடியே, ஆசிரிதர் தங்கள் நெஞ்சாலே யாதொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினார்கள், அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாக

வபிமாநித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணுமாதரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்த ஸுலபனாயிருக்கிற அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன்; உபாயம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கு மவனை யுபாயமாக நினைத்து தான் பற்றின பற்று; உபேயம், தனக்குகப்பாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

விளக்கம் - ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன் நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனென்கிறவன், உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்விகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம் - கர்மயோகம் போன்ற மூன்றும் கைக்கொள்வதற்கு மிகவும் கடினம் என்று உணர்ந்து, அவற்றைக் கைவிட்டு, செய்வதற்கு மிகவும் சுலபம் என்று அறிந்ததால், ப்ரபத்தி உபாயத்தில் ஈடுபட்டவர்களே ஸ்வப்ரயோஜநபரர் ஆவர். இவர்கள் திருவாய்மொழி (3-6-9) - நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவர்கள் ஆவர். இவர்களுக்கு ஏற்ற உத்தேச்யன் யார் என்றால் - தங்களுடைய மனதால் எந்த ஒரு வஸ்துவைத் தனது திருமேனியாக எண்ணி ஆராதிக்கிறார்களோ, அந்த வஸ்துவையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு, அந்த விக்ரஹத்தையே தனக்கு ஏற்றதாக ஆதரம் செய்து, ஆராதிக்க மிகவும் சுலபமாக உள்ள அர்ச்சாவதார ஸர்வேச்வரன் ஆவான். இவர்களுக்கான உபாயம் எது என்றால் - தங்களுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்கியும், விருப்பம் உள்ளதை அடையும்படியும் செய்விக்கின்ற உபாயம் என்று தாங்கள் எண்ணி அடைந்த பற்றுதலே ஆகும். இவர்களுக்கான உபேயம் எது என்றால் - தங்களுடைய உகப்புக்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே ஆகும்.

266. முதல் சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹித்துக்கிலக்கு. மற்றை இருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

அவதாரிகை - ஆக, உத்தேச்யாதி பேதத்தாலே யிவர்களுக்குண்டான அந்யோந்ய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டற நின்ற மூவர்க்கும் பகவத்விஷயத்தையே பற்றி நின்ற இருவருக்குமுண்டான விசேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (முதல் சொன்ன மூவரும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - உத்தேச்யன், உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகியவற்றில் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாகப் பலவிதமான அதிகாரிகளுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளைக் கடந்த

சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார். மேலே கூறப்பட்ட ஐந்துவிதமான அதிகாரிகளில், பகவத் விஷயத்துடன் சிறிதும் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் உள்ள மூவருக்கும் (தேஹமே ஆத்மா என்று உள்ளவர்கள், தன்னைச் சுதந்திரமானவர்கள் என்று எண்ணுபவர்கள், மற்ற தேவதைகளுக்கு வசப்பட்டவர்கள்), பகவத் விஷயத்தை மட்டுமே பற்றி நிற்கும் இருவருக்கும் (கர்மயோகம் போன்ற மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்பவர்கள், ப்ரபத்தி உபாயத்தில் ஈடுபட்டவர்கள்) இடையே உள்ள வேறுபாட்டை அடுத்து அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயமும் அந்யசேஷத்வமுமாகிற விவற்றுக்கு அவ்வருகொன் றறியாமையாலே, பகவதந்வயகந்த ரஹிதரான மூவரும், “க்ஷிபாமி” என்கிற பகவந் நிக்ரஹத்துக்குக்கு விஷயம்; ப்ரக்ருதே: பரமாய் பகவதநந்யார்ஹசேஷமான ஸ்வரூபத்தை யறிந்து பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளுகையாலே அநந்யப்ரயோஜநராய், கர்மஜ்ஞாநாதிகளான வுபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபதநத்திலும் நிஷ்டரான விருவரும் “ததாமி”, “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற பகவதநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமென்கை.

விளக்கம் - சரீரமே ஆத்மா என்ற எண்ணம், தாங்கள் யாருக்கும் வசப்பட்டவர் அல்லவர் என்பதால் சுதந்திரமானவர்கள் என்ற எண்ணம்; மற்ற தேவதைகளுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் என்ற எண்ணம் ஆகிய மூன்றைத் தவிர வேறு எதனையும் அறியாமல் சிலர் இருப்பர். இப்படிப்பட்டவர்கள் ஸர்வேச்வரனுடன் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லாதவர்கள் ஆவர். இப்படிப்பட்ட மூன்று பிரிவினரும், கீதை (16-19) – க்ஷிபாமி – தீய பிறவிகளில் தள்ளுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனின் தண்டனைக்கு இலக்காக இருப்பார்கள். அறிவில்லாத ப்ரக்ருதியின் மாற்றத்தால் ஏற்படும் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதும் ஆகிய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை இன்னது என்று உணர்ந்து, ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகியவற்றையே புருஷார்த்தமாகக் கொள்வதால், மற்ற எந்தப் பயனையும் கருதாமல் உள்ளவர்களாக கர்மம், ஞானம், பக்தி போன்ற மற்ற உபாயங்களிலும், ப்ரபத்தியிலும் ஈடுபட்டவர்களான இருவகை அதிகாரிகள் உள்ளனர். இவர்கள் கீதை (10-10) – ததாமி - பக்தியோகத்தை அளிக்கிறேன் - என்றும், கீதை (18-

66) – மோக்ஷயிஷ்யாமி - மோக்ஷத்தை அளிக்கிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனின் அநுக்ரஹத்துக்கு இலக்காக உள்ளவர்கள் ஆவர்.

267. மூவருடையவும் கர்மமநுபவ விநாச்யம், நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்த விநாச்யம்; அஞ்சாமதிகாரிக்குப் புருஷகார விநாச்யம்.

அவதாரிகை - இவர்களுக்கு கர்மவிநாச ஹேதுபேதத்தால் வந்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (மூவருடையவும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த ஐந்துவிதமான அதிகாரிகளுக்கு உள்ள கர்மவினைகள் அழிவதற்கான காரணங்களில் வேறுபாடுகள் உண்டு. அத்தகைய வேறுபாடுகள் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நிக்ரஹத்துக்கிலக்கான மூவருடையவும் அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸதஸத் கர்மம், “அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசுபம் நாபுத்தம் க்ஷயதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி” என்கிறபடியே - அவச்யம் தத்பலமுள்ளது அநுபவித்தாலன்றி நசியாமையாலே (அநுபவிநாச்யம்) என்கிறார். அநுக்ரஹத்துக் கிலக்காகச் சொன்ன விருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, உபாயாந்தர நிஷ்டனான நாலாமதிகாரிக்கு, கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாய விசேஷங்களிலொன்றை யநுஷ்டித்தால் அதை ப்ராயச்சித்த ஸ்தாநீயமாக்கி ஈச்வரன் ஸர்வகர்மங்களையும் கழிக்கையாலே, கர்மம் ப்ராயச்சித்த விநாச்யமென்கிறார். ப்ரபதந நிஷ்டனான அஞ்சாமதிகாரிக்கு, ஆச்ரயண வேளையிலே யநாதிகால க்ருதாபராதபீதனாய் அவற்றையடைய ஈச்வரன் பொறுக்கைக் குறுப்பாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டாச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காக விவனுடைய வபராதத்தை யெல்லா மவன் பொறுத்தங்கீகரித்து இவனுடைய அகில கர்மங்களையும் தள்ளிப் பொகடுகையாலே புருஷகார விநாச்யமென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனின் தண்டனைக்கு இலக்கான மூன்றுவிதமான அதிகாரிகளுடைய (சரீரமே ஆத்மா என்று உள்ளவர், தங்களைச் சுதந்திரமானவர் என்று எண்ணுபவர், மற்ற தேவதைகளுக்கு வசப்பட்டவர்) எல்லையற்ற காலமாகச்

சேர்க்கப்பட்ட நல்வினைகள் மற்றும் தீவினைகள் ஆகிய இரண்டும், அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசபம் நாபுக்தம் ஸ்ரீயதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி - முன்பு செய்யப்பட்ட பாவ புண்ணியங்கள் என்ற கர்மங்களின் பலன்களை அனுபவித்தே தீரவேண்டும்; நூறு கோடி கல்ப காலங்கள் ஆனாலும் கர்மங்கள் அனுபவிக்காமல் கழியாது - என்ற விதிப்படி, அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்காமல் கர்மங்கள் கழியாது என்பதால் “அனுபவித்தே கழியவேண்டும்” என்று அருளிச்செய்தார். ஸர்வேச்வரனின் அனுக்ரஹத்திற்கு இலக்கான இருவிதமான அதிகாரிகளில், கர்ம ஞான பக்தி உபாயங்களில் இழிகின்ற உபாயாந்தர நிஷ்டன் (மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட்டவன்) கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றில் நிலை நிற்கிறான்; அப்போது அதனையே அவனுடைய வினைகளுக்கான பிராயச்சித்தம் என்று கொண்டு, ஸர்வேச்வரன் அனைத்து கர்மங்களையும் போக்கிவிடுகிறான்; ஆகவே இப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கு கர்மங்கள் பிராயச்சித்தம் மூலம் அழிவதாக உரைத்தார். ப்ரபத்தியில் ஈடுபட்டு சரணாகதி செய்த ஒருவன் ஸர்வேச்வரனைப் பற்றும்போது எல்லையற்ற காலமாக தான் செய்தபடி உள்ள கர்மவினைகளை எண்ணி அச்சம் கொள்கிறான்; அவற்றைச் ஸர்வேச்வரன் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக பெரியபிராட்டியைத் தனக்குப் புருஷகாரமாகக் (சிபாரிசு செய்பவளாக) கொள்கிறான்; இதனைக் கண்ணுற்ற ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டிக்காக, இவன் செய்த அபராதங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்கிறான்; இவனை ஏற்றுக்கொண்டு, இவனுடைய நல்வினை மற்றும் தீவினைகளைப் போக்குகிறான்; எனவே இந்த அதிகாரியின் கர்மங்கள் புருஷகாரத்தால் அழியும் என்றார்.

268. உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும்; கார்ய காலத்தில் உபய நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி புருஷகார ஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷய ஹாநி வாராதோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (உபாயம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஐந்தாவது விதமாக உள்ள அதிகாரிக்குப் புருஷகாரம் மூலமே கர்மங்கள் அழியும் என்றால், “உபாயமாக தானே உள்ள ஸர்வேச்வரன் மற்ற எந்த ஒரு

உபாயத்தையும் எதிர்பார்க்கமாட்டான்” என்றுள்ள ஸித்தாந்தத்துக்குப் பங்கம் ஏற்படும் அல்லவோ என்ற சந்தேகத்திற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்காஸஹமான ஸித்தோபாயம், சரணவரண ரூப ஸ்வீகார காலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும்; ஸ்வீக்ருதனான தான் இவனுக் கநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்ட ப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வ்யயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானே செய்து தலைக்கட்டுமென்கை. கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகுமிறே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநிவருவதென்று கருத்து.

விளக்கம் - வேறு எந்த ஒரு உபாயத்தின் துணையையும் எதிர்பாராமல் உள்ள ஸர்வேச்வரன், தன்னை ஒருவன் உபாயமாகப் பற்றும் காலத்தில் ப்ரபத்தி செய்த புருஷனையும், அவனைத் தன்னிடம் கொண்டு சேர்த்த புருஷகாரத்தையும் எதிர்பார்த்தபடியே உள்ளான். ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சம் என்று அடைந்த பின்னர், அந்த ப்ரபன்னனின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுதல், விரும்பாதவற்றை விலக்குதல் போன்றவற்றைச் செய்து கொடுக்கிறான்; இவ்விதம் செய்யும்போது அந்தப் புருஷனையும், புருஷகாரத்தையும் எதிர்பார்க்காமல், தானாகவே வலிய நின்று அந்தச் செயல்களை முடித்துக் கொடுக்கிறான். ப்ரபன்னன் ஒருவனின் செயல்களை முடித்துக் கொடுக்கும்போது மற்றொரு துணையை எதிர்பார்த்தால் அல்லவோ “ஸர்வேச்வரன் வேறு உபாயங்களை எதிர்பாராமல், தானே உபாயமாக உள்ளான்” என்ற விதிக்குப் பங்கம் ஏற்படும் என்று கருத்து.

269. ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்?

அவதாரிகை - ஸ்வப்ரயோஜநபரரை (ப்ரதிகூலர்) என்று அவிசேஷேண வருளிச் செய்தாரிறே; இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தந்நிபந்தநமான ப்ரதிகூல்யம் அவர்கள் பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, தத்விஷய சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜந பரரெல்லாரையும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – தன்னுடைய ஆனந்தத்தை விரும்பும் அனைவரையும் சூர்ணை 263ல் ப்ரதிகூலர் என்று உரைத்தார் அல்லவோ? ஆனால் அநுகூலர்களின் தலைவர்கள் என்றே போற்றப்படும் ஆழ்வார்களிடம், இது போன்று தங்களது ஆனந்தத்தை விரும்பியுள்ள தன்மை ஒரு சில இடங்களில் வெளிப்படுகிறது என்பதைக் காணலாம். இதன் காரணமாக அவர்கள் பக்கம் எந்தவிதமான விரோதமும் ஏற்பட்டுவிடாதபடி நீக்கவேண்டும் என்பதைத் தனது திருவுள்ளத்தில் பற்றினார். ஆகவே அது தொடர்பான ஒரு கேள்வியை இந்தச் சூர்ணையில் எழுப்பிக்கொண்டு, பின்வரும் சூர்ணைகளில் சமாதானம் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “நமக்கே நலமாதலில்” என்றும், “நாம் கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே” என்றும், “கண்டு நானுன்னை யுகக்க” என்றும் இத்யாதி வசநங்களாலும், மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவ்ருத்திகளாலும் ஆழ்வார்களுக்கு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வ முண்டாகத் தோற்றாநின்றதினே; ஆனபின்பு, ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப் பார்க்கில் ஆழ்வார்களையு மப்படி நினைக்கவேண்டி வாராதோ வென்று சங்கைக் கபிப்ராயம்.

விளக்கம் – பெரியதிருமொழி (9-3-9) - நமக்கே நலமாதலில் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-2) – நாம் கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-7-9) – கண்டு நானுன்னை யுகக்க – என்றும் காணப்படும் வரிகள் மற்றும் திருமடல்கள் போன்ற பிரபந்தங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் ஆழ்வார்களும் தங்களுடைய ஆனந்தத்தை விரும்பும் தன்மை கொண்டவர்களாக உள்ளனர் என்றாகிறது அல்லவோ? அப்படி உள்ளபோது, தங்கள் பயனை விரும்பும் அனைவரையும் ப்ரதிகூலர் என்று உரைத்தால், ஆழ்வார்களையும் ப்ரதிகூலர்கள் என்று எண்ணும்படி அல்லவோ ஆகிறது? (இதற்கான விடையை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்)

270. இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை.

அவதாரிகை – அததைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் எழுந்த கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ப்ரதிகூலமாகச் சொல்லுகிற இவ்விடத்தில், ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது, அநுபவ கைங்கர்யங்களுக்காச்ரயமான சேதநனுடைய அவித்யாதி தோஷத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை. இத்தை (ஆச்ரயதோஷஜந்யம்) என்றொதுக்குகையாலே, ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜந்யமென்று கருத்து. இது தன்னை (விஷயதோஷத்தாலே வருமவை) என்கிற வாக்யத்திலே வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறாரிறே.

விளக்கம் - ப்ரதிகூலர்களின் வகைகள் குறித்து உரைக்கும்போது “ஸ்வயம் ப்ரயோஜனம்” என்று கூறப்பட்டது என்னவென்றால் (சூர்ணை263ல் காண்க) – ஸர்வேச்வரனின் கைங்கர்யம் மற்றும் அநுபவம் ஆகியவை ஏற்படுகின்ற ஜீவனுக்கு, அவனது அறியாமை காரணமாக அவற்றில் தன்னுடைய ஆனந்தத்தை விரும்பி நிற்கும் நிலை ஆகும். இதனை “ஆச்ரய = தனது அறியாமையால் உண்டான தோஷம் காரணமாக ஏற்படுவது” என்று இந்தச் சூர்ணையில் விளக்குகிறார். ஆனால் ஆழ்வார்களின் ஸ்வப்ரயோஜனம் என்பது ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி அழகு, குணங்கள் போன்றவற்றால் ஏற்படுவதாகும். இதனை சூர்ணை 272ல் விளக்கக் காணலாம்

271. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

அவதாரிகை – இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்தவற்றை முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ப்ராதிகூல்ய ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜனம் ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமாய், ஆழ்வார்கள் பக்கல் ஸ்வப்ரயோஜனம் விஷயதோஷ ஜந்யமாயிருக்கையாலே, அந்த ப்ராதிகூல்யம் இவர்கள் பக்கலிலும் வருமென்கிற தோஷமில்லையென்கை. அன்றிக்கே, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ஸாமாந்யேந ப்ரதிகூலரென்று சொல்லுமளவில், அநுகூலரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலுமிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை தோற்றுக்கையாலே அவர்களையும் ப்ராதிகூலரென்று நினைக்கவேண்டி வருகையால், ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்கை தோஷமன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்) என்று. அதைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி. அர்த்தம் பூர்வவத். நிகமிக்கிறார் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று. (ஆகையாலே) என்கிற விதுக்கர்த்தம் பூர்வவத். (தோஷமில்லை) என்றது, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்று சொன்னதில் தோஷமில்லை யென்கை - என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - ஆகவே ப்ரதிகூலராக ஒருவர் உள்ளார் என்பதற்குக் காரணமாக உரைக்கப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜனம் என்பது ஜீவனுடைய தோஷம் காரணமாக ஏற்படுவதாலும், ஆழ்வார்களிடம் காணப்படும் ஸ்வப்ரயோஜனம் என்பது பகவத் விஷயத்தின் இனிமை என்ற தோஷம் காரணமாக ஏற்படுவதாலும், ஆழ்வார்களிடம் உள்ள ஸ்வப்ரயோஜனம் என்பதற்குத் தோஷம் இல்லை என்று கருத்து. அல்லது வேறு விதமாகவும் விளக்கம் கூறலாம். “தங்களுடைய ஆனந்தத்தை விரும்புகின்ற அனைவரையும் ப்ரதிகூலர்கள்” என்று கூறுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். இவ்விதம் கொண்டால், அநுகூலர்களாக உள்ள ஆழ்வார்களும் ஒரு சில இடங்களில் தங்களுடைய ஆனந்தத்தை விரும்புவது போன்று அருளிச்செய்துள்ளதைக் காணமுடியும் என்பதால், அவர்களையும் ப்ரதிகூலர்கள் என்றே எண்ணவேண்டும் என்றாகிறது அல்லவோ; இதனைப் போக்கவே சூர்ணை269ல் ஸ்வப்ரயோஜன- என்று கேள்வி எழுப்பிக்கொண்டல் அநுகூலர்களாக உள்ள ஆழ்வார்களும் ஒரு சில இடங்களில் தங்களுடைய ஆனந்தத்தை விரும்புவது போன்று அருளிச்செய்துள்ளதைக் காணமுடியும் என்பதால் அவர்களையும் ப்ரதி கூலர்கள் என்றே எண்ணவேண்டும் என்றாகிறது; இதனைப்போக்கவே சூர்ணை 269ல் - ஸ்வப்ரயோஜன பரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில் - என்று கேள்வி எழுப்பிக்கொண்டார். அதற்கான விடையை

சூர்ணை 270ல் – இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை - என்பதில் உரைத்தார். இப்போது அந்த விஷயம் குறித்த கேள்வி பதில் பகுதியை, “ஆகையால்” என்று கூறி முடிக்கிறார். “ஆகையால்” என்பதற்கு முன்பு கூறப்பட்ட பொருளையே கொள்ளவேண்டும். “தோஷம் இல்லை” என்றால் தனது இன்பத்தில் நாட்டம் உள்ளவர்களை ப்ரதிகூலர் என்று உரைப்பதில் தவறு ஏதும் இல்லை என்று பொருள்.

272. விஷய தோஷத்தாலே வருமவையெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிறேயிருப்பது.

அவதாரிகை - இப்படி ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமன்றிக்கே விஷயதோஷ ஜந்யமானாலும் ஸ்வரூபவிருத்தமானது த்யாஜ்யமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (விஷய தோஷத்தாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இப்படியாக ஜீவனின் குற்றத்தால் வராமல், ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள இன்பம் என்பதால் வந்தபோதிலும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக உள்ள “தனக்கு ஏற்படும் ஆனந்தத்தை விரும்புதல்” என்பது விலக்க வேண்டியது அல்லவோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அநுபவ விஷயமான வவனுடைய வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும்படியான விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸ்வப்ரயோஜநபரதை, தத்தேதுவான ப்ராவண்யம், தத்ஸித்தயர்த்தமான வ்யாபாரங்களாகிற விவையெல்லாம் ஸ்வரூபவிருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட வரிதாயிறே யிருப்பதென்கை. (விஷய தோஷத்தாலே வருமது) என்று பாடமானபோது, ஸ்வப்ரயோஜந மாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - “விஷயதோஷத்தால்” என்பது என்ன? அநுபவிக்கப்படும் ஸர்வேச்வரனுடைய மிகவும் சிறந்ததாக உள்ளதும், இதனைக் காண்கிற ஆண்களையும் நாயகி பாவத்தில் பெண் உடை அணிந்து கொள்ளும்படிச் செய்வதும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி என்பது சிறப்புடன் இருத்தல் என்ற தன்மை கொண்டுள்ளது; இதுவே ஸ்வப்ரயோஜன நிலையை அடையச் செய்யும் குற்றத்தைப் புரிகிறது; இதனால் அவன் மீது ஆசை, அந்த

ஆசை நிறைவேறும் பொருட்டு நோன்பு நோற்பது போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். இதனையே இங்கு உரைக்கிறார். இவை ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு முரணாக உள்ளது என்ற போதிலும், விடுவதற்கு மிகவும் அரிதாக உள்ளது என்று கருத்து. சூர்ணையில் உள்ள “விஷயதோஷத்தால் வருமவை” என்பதற்குப் பதிலாக “விஷயதோஷத்தால் வருமது” என்று சிலர் படிப்பர்; இவ்விதம் கொண்டால் “ஸ்வப்ரயோஜனம்” என்பது குறித்து மட்டுமே கூறப்பட்டது என்று கொள்க.

273. “ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை”, “கதமந்யதிச்சதி”

அவதாரிகை - விஷயதோஷத்தால் வருமதன் துஸ்த்யஜத்வத்தில் ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் மேல் (“ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை”, “கதமந்யதிச்சதி”) என்று.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனின் மேன்மை என்ற குற்றத்தால் ஏற்படும் ஸ்வப்ரயோஜனம் என்பது கைவிடுவதற்கு மிகவும் அரியது என்பதற்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “மற்றிருந்தீர்கட்கு” என்று தொடங்கி “அத்தலையாலே பேறென் றறுதி யிட்டால் அவன் வருமளவு க்ரமப்ராப்தி பார்த்தாறியிருக்க வேணுங்காண், நீ இங்ஙனே பதறலாகாது காண்” என்ற தாய்மாரைக் குறித்து, “இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்ய மின்றிக்கே என்னுடைய நிலைக்கு வேறாயிருந்த வுங்களுக்கு எனக் கோடுகிற தசையறியப்போகாது, அவன் அவன் என்று வாய்புலற்றும்படி ஸ்ரீய:பதி விஷயமான ப்ராவண்யத்தை மறுபாடுருவ வுடையேனாய், இப்படி யவனை யொழியச் செல்லாமை யுண்டானா லவனிருந்த விடத்தே சென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுக்குக் கால் நடைதாராதபடி யிருக்கிற வெனக்கு. நானவனோடே சென்று சேராமைக் குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாத செவிடரோடே சொல்லுகைக்குப் பரிகரமில்லாத ஊமைகள் வார்த்தை சொன்னாப்போலே யிருப்பதொன்று” என்று ஆண்டாளருளிச் செய்கையாலும்;

விளக்கம் – நாச்சியார் திருமொழி (12-1) – மற்றிருந்தீர்கட்கு - என்ற பாசுரத்தைக் காண்பிக்கிறார். அதாவது தாய்மார்கள் ஸர்வேச்வரனை எண்ணியபடி உருகும் இவளிடம், “ஸர்வேச்வரன் மூலம் மட்டுமே நமக்கு பேறு கிட்டும் என்ற நீ உறுதியாக

நம்புபவளாக இருந்தால், அவன் வரும்வரை நீ காத்திருக்கவேண்டும். இவ்விதம் பதற்றம் அடைதல்கூடாது”, என்றனர். இதனைக் கேட்ட அவள், “ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் எனக்கு இருகின்ற அளவிற்கு ஆசையில்லாமல், என்னுடைய நிலையில் இருந்து மாறுபட்ட நிலையில் இருக்கும் உங்களால், என்னுடைய நிலையைச் சரியாக அறிய இயலாது. ‘அவன் அவன்’ என்று எப்போதும் பிதற்றியபடி, பெரியபிராட்டியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் மீது உள்ள ஈடுபாட்டை நான் மாற்ற இயலாமல் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவளாக உள்ளேன்; இப்படி அவனை விட்டு வாழ இயலாத நிலை ஏற்பட்ட பின்னர், அவன் உள்ள இடத்திற்குச் செல்வதே எனக்கு ஏற்புடையதாகும்; ஆனால் அந்தச் செயலைச் செய்வதற்கான சக்தி இன்றி நான் உள்ளேன்; இப்படியாக உள்ள என்னிடம், நான் அவனைச் சென்று அடையாமல் இருக்கும்படியான சொற்களை நீங்கள் உரைக்கிறீர்களே! இந்தச் சொற்கள் அனைத்தும் கேட்கும் சக்தி இல்லாத செவிடர்களின் காதுகளில், பேசும் திறன் அற்ற ஊமைகள் உரைத்த சொற்கள் போன்றே எனக்கு உள்ளது”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் – “தவாம்ருத ஸ்யந்திநி” என்று தொடங்கி – “வகுத்த சேஷியான தேவீருடைய தேனே மலரும் திருவடித்தாமரைகலிள் போக்யதையிலே யழுந்தின நெஞ்சு மற்றொரு சூத்ர விஷயத்தை விரும்பும்படி யெங்ஙனே! மதுவே ஜீவநமான வண்டு மது பரிபூர்ணமான தாமரைப்பூவானது நில்லாநிற்கச்செய்தே, அதன் சுவடறிந்த தான், கிட்டுகை யரிதாய் கிட்டினாலும் நாக்கு நினைக்கப் போராததா யிருக்கிற முள்ளிப்பூவிற் சென்று படியாத மாத்ரமன்றிக்கே அத்தைக் கடாசுஷிப்பதும் செய்யாதினே” என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்கையாலும்; விக்ரஹ வைலக்ஷண்யங் கண்டு பகவத் விஷயத்தில் ப்ரவணரானவர்களை மீட்க வரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷய தோஷத்தால் வருமது துஸ்த்யஜ மென்னுமிடம் ஸித்தமினே.

விளக்கம் – அடுத்து ஸ்தோத்ரரத்னம் (27) – தவாம்ருத ஸ்யந்திநி – என்பதை ப்ரமாணம் காட்டுகிறார். இங்கு ஆளவந்தார், “எனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ள ஸ்வாமியான உன்னுடைய தேன் பெருகும் திருடித்தாமரைகளில் மட்டுமே எனது நெஞ்சம் ஆழ்ந்து நிற்கிறது. இப்படி உள்ளபோது இந்த நெஞ்சம் எவ்விதம் மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்களை விரும்பும்? தேனை மட்டுமே பருகி வாழ்கின்ற வண்டானது, தேன் நிறைந்ததான தாமரைமலர் ஒன்று எட்டாத ஆழத்தில் உள்ளபோதிலும், அந்தத் தேனின்

சுவையை அறிந்துள்ளதால் அதனையே எட்ட நினைக்கும்; இப்படி அல்லாமல் தேன் இல்லாமல் உள்ள முள்ளிப்பூவில் மொய்க்காமல் செல்வதோடு மட்டும் அல்லாமல், அதனைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காது அன்றோ?”, என்று அருளிச்செய்தார். இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி எழில் மற்றும் மேன்மையை உணர்ந்து, அவற்றில் ஈடுபட்டவர்களை மீட்பது மிகவும் அரிது என்பதால் “ஸர்வேச்வரனின் விஷயம் மூலம் ஏற்படும் இனிமை என்ற குற்றத்தால் வரும் ஸ்வப்ரயோஜனம்” என்பதை விட இயலாது என்று கருத்து.

274. இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு வஸ்தவ்ய மாசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்; வக்தவ்ய மாசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்; பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமு மநுஷ்டாநமும்; பரித்யாஜ்ய மவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமு மபிமாநமும்; கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்.

அவதாரிகை - ஆக தினசர்யோக்த மங்களாசாஸந அநுகூல ஸஹவாஸ ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்திகளை விவரித்தார் கீழ்; (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போரக்கடவன்) என்றத்தை விவரிக்கிறார் மேல் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இதுவரை சூர்ணை 243ல் கூறப்பட்டதான தினசர்யையில் விளக்கப்பட்டதான மங்களாசாஸனத்துக்கு அநுகூலர்களாக உள்ளவர்களுடன் பழகுதல், ப்ரதிகூலரின் சேர்க்கையில் இருந்து பிரிதல் போன்றவற்றை விவரமாக அருளிச்செய்தார். அந்தச் சூர்ணையின் இறுதி வாக்கியமான “ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போரக்கடவன்” என்பதை அடுத்து விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு) என்றது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்களெல்லாம் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்து வரும் போதைக் கென்றபடி. (வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்) அதாவது, இவனுக்கு வாஸஸ்தலம், ஹிதைஷியாய் உபதேசாதிகளாலே யிவற்றுக்கு உத்பாதகனான

ஸ்வாசர்யனுடைய ஸந்நிதியும், அவன் காட்டிக் கொடுக்கக் கைக்கொண்டு அவனுகந்த விஷயமாய் தன் பக்கலிலே விசேஷ கடாசுஷாதிகளைப் பண்ணிக் கொண்டு போரும் அர்ச்சாவதாரமான பகவான் ஸந்நிதியுமென்கை. இது ஸமுச்சயமுமன்று ஸம விகல்பமுமன்று, ஆசார்ய ஸந்நிதியே ப்ரதாநம். ததலாபத்தில் அர்ச்சாவதார ஸந்நிதி என்றபடி. ஆகையிறே ஆசார்ய ஸந்நிதியை முற்பட்ட வருளிச்செய்தது. “மத்பக்தைஸ் ஸஹ ஸம்வாஸ: ததஸித்தௌ மயாபிவா” என்றிறே பகவதுக்தியும். இனி வக்தவ்யம் தொடங்கி மேலடைய ஸமுச்சயம்.

விளக்கம் - “இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு” என்பது என்ன? இதுவரை கூறப்பட்டதான அநுகூலர் நட்பு போன்ற நேரத்தில் - என்று பொருள். “வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்” என்பது என்ன? இப்படிப்பட்ட ஒருவன் வசிப்பதற்கு ஏற்ப இடம் எதுவென்றால் - இவனுடைய நன்மையை மட்டுமே எண்ணுபவராய், உபதேசம் போன்றவற்றால் இவனுக்கு அநுகூலர்களின் நட்பு போன்றவற்றை ஏற்படுத்தித் தருபவராய் உள்ள ஆசார்யனின் இருப்பிடமும்; ஆசார்யன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டு இவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதும், அந்த ஆசார்யனுக்கு ஏற்றதாக உள்ளதும், தன்னிடம் பலவிதமான விசேஷமான கடாசுஷங்கள் செய்தபடி உள்ளதும் ஆகிய அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன் உள்ள இடமும் ஆகும். இப்படியாக ஆசார்யன் உள்ள இடம், ஸர்வேச்வரன் உள்ள இடம் ஆகிய இரண்டையும் ஒன்றாக உரைத்தது என்பது - அவை இரண்டும் சமமானது என்ற பொருளில் அல்ல, அவை ஒரே பெருமை கொண்ட இடங்கள் என்ற பொருளில் அல்ல; ஆசார்யனின் இடமே முக்கியமானது, அது கிட்டாவிடில் அர்ச்சாவதார ஸ்தலம் ஏற்புடையது என்று கொள்ளவேண்டும். இதனால்தான் பகவத் சாஸ்த்ரம் - “மத்பக்தைஸ் ஸஹ ஸம்வாஸ: ததஸித்தௌ மயாபிவா - எனது அடியார்களுடன் கூடி வாழவேண்டும்; அது கிட்டவில்லை என்றால் என்னுடன் கூடி வாழவேண்டும் - என்று ஆசார்யனின் இடத்தை முதலில் உரைத்தது. தொடர்ந்து வரும் வாக்கியங்கள் அனைத்தும், இரண்டு இடங்களும் ஒத்த மேன்மை கொண்டவை என்பதைக் கூறுவதாகவே உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (வக்தவ்யம் ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்) அதாவது, இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாக்கால் சொல்லப்படுமது, துர்கதியே பற்றாசாகத் தன்னை அங்கீகரித்தருளின வாசார்யனுடைய தயா சுஷாந்த்யாதி வைபவமும், எத்தனையேனும்

தயாதிகுணபரிபூர்ணரு மேறிட்டுப் பார்க்கில் அருவருக்கும்படி நின்ற அநாத்ம குண பூர்த்தியாகிற தன்னுடைய நிகர்ஷமுமாகிற விவையுமென்கை. ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், “நன்மையால்” என்கிற பாட்டுத் தொடங்கி இவை யிரண்டையும் விசதமாக அருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (வக்தவ்யம் ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்) - இவன் தனது காலம் முழுவதும் தன்னுடைய வாயால் எதனைக் கூறியபடி இருக்கவேண்டும் என்றால், தனது தாழ்ந்த நிலையைக் கண்ணுற்றவுடன் தன்னை அங்கீகரித்து ஏற்றுக் கொண்ட ஆசார்யனின் தயை மற்றும் பொறுமை போன்ற வைபவங்கள்; எத்தனை பொறுமையும் தயையும் நிறைந்துள்ள பெரியவர்கள் கூடக் காண்பதற்கு வெறுக்கும்படியாக தீய குணங்களால் நிறைந்துள்ள தன்னுடைய தாழ்ந்த நிலை ஆகிய இரண்டையுமே ஆகும். இந்த இரண்டையே மதுரகவியாழ்வார் கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பில் (14) - நன்மையால் - என்பதில் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்) அதாவது, இவனுக்கு காலசேஷபத்துக்கும் போகத்துக்கு முறுப்பாக ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக் கொண்டு போரப்படுமது, “ராமாநுஜாங்கிரி சரணோஸ்மி” இத்யாதிப்படியே ஸர்வேச்வரன் குளிர நோக்குகைக் குடலாய், “ஸசாசார்ய வம்ஸோஜ்ஞேய: ஆசார்யாணா மஸாவஸா விதி ஆபகவத்த:” என்கிறபடியே, ஸ்வாசார்யாதி பரமாசார்ய பகவத்பர்யந்தையான குருபரம்பரையும், அந்த குருபரம்பரா ப்ராப்தமாய் ஸ்வாசார்யன் தனக்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்த த்வயமுமென்கை. இத்தால் குருபரம்பரா பூர்வகமான த்வயமே யிவனுக்கு ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக் கொண்டு போரப்படுமதென்றபடி. பாஷ்யகாரர்க்கு காலசேஷ ப்ரகார மருளிச் செய்கிறவிடத்தில் “த்வய மர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா” என்றிறே பெரியபெருமானருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - (ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்) - இப்படிப்பட்டவன் தனது பொழுதைப் போக்குவதற்கும்; அனுபவத்திற்குத் தனிமையில் உள்ளபோது எண்ணியபடி இருக்கவேண்டியது குறித்து உரைக்கிறார். ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (102) - ராமாநுஜாங்கிரி சரணோஸ்மி - ராமாநுஜரின் திருவடிகளை நான் உபாயம் என்று பற்றியுள்ளேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் நன்றாகக் கடாசஷம் செய்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதும்; ஸசாசார்ய வம்ஸோஜ்ஞேய: ஆசார்யாணா மஸாவஸா விதி ஆபகவத்த: -

ஆசார்ய பரம்பரையில் தனது ஆசார்யன் தொடக்கமாக ஸர்வேச்வரன் முடிய உள்ள ஒவ்வொரு ஆசார்யனையும் யார் என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது ஆசார்யன் தொடங்கி பரமாசார்யனான ஸர்வேச்வரன் முடிய உள்ள குரு பரம்பரையும், அந்தக் குருபரம்பரையில் தொடர்ந்து வந்த தனது ஆசார்யன் தனக்குத் தஞ்சம் என்று உபதேசித்ததும் ஆகிய த்வய மந்த்ரமே ஆகும். இதன் மூலம் ஆசார்ய பரம்பரை மூலமாக உபதேசம் செய்யப்பட்ட த்வய மந்த்ரமே இவன் தனியாக அமர்ந்து த்யானித்தபடி இருப்பதற்கு ஏற்றது என்று கருத்து. ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு பொழுது போக்கும் விதத்தை பெரியபெருமாள் அருளிச்செய்தபோது சரணாகதி கத்யத்தில் – த்வய மர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா – த்வய மந்த்ரத்தை அதன் பொருளுடன் எப்போதும் எண்ணியபடியே வாழ்வீராக – என்று உரைத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) அதாவது, தனக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் ஊற்றிருக்கைக் குறுப்பாகக் கண்டகண்ட விடங்களிலே யிவனால் பரிக்ரஹிக்கப்படுமது, நாதமுனிகள் முதலாக இவ்வருளுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ப்ரகாசகமான திவ்ய வசநங்களும், அந்தவசநாநு ரூபமாக மறுவற்ற வநுஷ்டாநங்களு மென்கை. “ஸுவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்த்த:; ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத் ஸிலஹாரீஸிலம் யதா” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) – தனக்கு வேண்டிய ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் ஆகிய இரண்டின் மீதும் எப்போதும் பற்றுதல் இருப்பதற்காக இவன் செய்யவேண்டியது என்ன? அனைத்து இடங்களிலும் இவன் கைக்கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால், நாதமுனிகள் தொடக்கமாக உள்ள பூர்வாசார்யர்களின், அறியப்படவேண்டிய பொருள்களை நன்கு விளக்குகின்ற திவ்யமான சொற்கள் மற்றும் அந்தச் சொற்களைப் பின்பற்றி உள்ளதான நேர்மையான நடத்தை போன்றவை ஆகும். இதனை லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் – ஸுவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்த்த:; ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத் ஸிலஹாரீஸிலம் யதா - நெற்களஞ்சியத்தில் உள்ள உதிரியான நெல்லை, அந்த நெல்லை மட்டுமே தனக்கு உணவாக நம்பியுள்ளவன் எவ்விதம் சேகரிப்பானோ, அது போன்று அறிவுள்ள ஒருவன் சிறந்தவர்களின் தோஷம் இல்லாத சொற்களையும், ஒழுக்கத்தையும் ஆங்காங்கு சேகரித்தபடி இருத்தல் வேண்டும் – என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அபிமாநமும்) அதாவது ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந நாசகமென்னும் பயத்தாலே யிவனுக்கு ஸவாஸநமாக விடப்படுமது, வைஷ்ணவ லக்ஷணமில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸமும், அவர்கள் இவன் நம்முடையவன் என்று ஓரோரந்வயங்களாலே தன் திறத்தில் பண்ணுமபிமாநமுமென்கை.

விளக்கம் - (பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அபிமாநமும்) - நமது ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை அழித்துவிடும் என்ற அச்சம் காரணமாக ஒருவன் விடவேண்டியது என்னவென்றால் - வைஷ்ணவ லக்ஷணம் என்பது சிறிதும் இல்லாதவர்களின் நட்பு, அவர்கள் இவனிடம் “இவன் நம்மவன்” என்று ஒவ்வொரு செயலிலும் காட்டும் அன்பு போன்றவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) - அதாவது இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுகூலமாகவே யெப்போதும் செய்யப்படுமது, மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யன் விஷயத்தில் ப்ரேம பூர்வகமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும், தந்நியோக பரதந்ந்ரனாய்ப் பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யமுமென்கை. ஆக, திநசர்யையிற் சொன்ன ஸ்வபாவ விசேஷங்களெல்லாம் (ஸ்தாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போருகையாவது), இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்தவ்ய வக்தவ்ய ஜப்தவ்ய பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்ய கர்த்தவ்யங்களை யறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டனாய்ப் போருகை யென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) - சேதனன் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு நன்மை அளிப்பதற்கு ஏற்றபடி எப்போதும் செய்யவேண்டியது என்னவென்றால் - தனக்கு மிகவும் பெரிய உபகாரம் செய்த தனது ஆசார்யன் விஷயத்தில் ப்ரேமை ஏற்பட்டு, அதன் காரணமாகச் செய்யும் கைங்கர்யம்; அந்த ஆசார்யனின் கட்டளைக்கு ஏற்றபடி ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பதாகும். ஆகவே சூர்ணை 243-ல் கூறப்பட்ட சேதனனின் ஸ்வபாவம் குறித்த விஷயங்கள் அனைத்தும் - கீழே கூறப்பட்டதான வசிக்கும் இடம், ஜபிக்கப்படுவது, ஏற்கப்படுவது, தள்ளப்படுவது, செய்யப்படுவது என்பவற்றை அறிந்து, அவற்றில் எப்போதும் நிலையாக நிற்பதே ஆகும்.

275. கீழ்ச்சொன்ன பகவத் கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே, ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்ய வசநத்தாலும்.

அவதாரிகை - இப்படி கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யங்களிரண்டு மறிவது எம்முகத்தாலே யென்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (கீழ்ச்சொன்ன) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையின் இறுதியில் கூறப்பட்டதான ஆசார்ய கைங்கர்யம் மற்றும் பகவத் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டையும் எதன் மூலம் அறியலாம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கீழ்) என்றது வஸ்தவ்யாதிகளைச் சொன்ன இந்த கணநையிலென்றபடி. (பகவத் கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே) என்றது, பகவா னிவனுக்கிப்போது வாய்திறந்தொன்றை யருளிச்செய்யாமையாலே, தத்ப்ரதிபாதகமான ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியவேணு மென்கை. (ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ர முகத்தாலுமாசார்ய வசநத்தாலும்) என்றது, ஆசார்ய விஷயத்தில் சுச்ருஷா ப்ரகாரங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரமுகத்தாலும், தனக்கிஷ்டா நிஷ்டங்க ளின்ன தென்னுமிடத்தை யவனருளிச் செய்த வசநத்தாலும் மென்கை.

விளக்கம் - “கீழ்” என்பது வசிக்கத்தக்க இடம் போன்றவற்றை உரைத்த அதே வரிசையிலே என்று பொருள் தரும். “பகவத் கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே” என்பது ஸர்வேச்வரன் சேதனனுக்குத் தனது திருவாய் திறந்து எதனையும் இப்போது அருளிச்செய்யாத காரணத்தினால், அவனுக்கான கைங்கர்யங்கள் குறித்து அவனைப் பற்றி விளக்குகின்ற ச்ருதி மற்றும் ஸ்ருதி வாக்கியங்களாகிய சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் அறிய வேண்டும் என்று கருத்து. (ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ர முகத்தாலுமாசார்ய வசநத்தாலும்) - ஆசார்ய விஷயத்தில் எவ்விதம் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்பதை உபதேசிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமும், தனக்கு விருப்பம் உள்ளது மற்றும் விருப்பம் அல்லாதது எது என்பதை ஆசார்யனின் வாக்கு மூலமும் அறியவேண்டும்.

276. கைங்கர்யந்தானிரண்டு.

அவதாரிகை - இனிமேல் கைங்கர்ய வேஷந்தன்னை யறிவிக்கக்காக (கைங்கர்யந்தானிரண்டு) என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தக் கைங்கர்யங்கள் எப்படிப்பட்டவை என்று அருளிச்செய்கிறார்

277. அதாவது இஷ்டஞ்செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையும்.

அவதாரிகை - அதாவதேதென்ன. (அதாவது இஷ்டஞ்செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையும்) என்கிறார்.

விளக்கம் - அவற்றை விவரிக்கிறார். ஸர்வேச்வரன் மற்றும் ஆசார்யன் விரும்புவதைச் செய்தலும், விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குதலும்.

278. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களையு மாத்தம் ஸ்வரூபத்தையும் மவலம்பித்திருக்கும்.

அவதாரிகை - இவைதானிரண்டு மெத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவை இரண்டும் எதனைப் பற்றி உள்ளன என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திக ளிருவருடையவு மிஷ்டா நிஷ்டங்கள் இவ்வதிகாரியுடைய வர்ணாச்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பற்றியிருக்குமென்கை, (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களைப் பற்றியிருக்கையாவது), ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமான தர்மங்களை பரார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்டிக்கை இஷ்டமாய், ஸ்வார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்டிக்கை அநிஷ்டமாயிருக்கை. பரார்த்தபுத்த்யா வநுஷ்டிக் கையாவது, லோகஸங்க்ரஹதயாவாகவும் சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாகவும் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலேயநுஷ்டிக்கை. இவ்வர்த்தத்தை, “இனி இவற்றில் நம்மாசார்யர்க ளநுஷ்டிக்கிறவை சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே

யநுஷ்டிக்கிறார்களித்தனை; இப்படி யநுஷ்டியாதபோது பகவத்வியூதிபூதரான சேதநர்க்கு நாசஹேதுவாகையாலே ஈச்வரனுக் கநபிமதபூதனாவன்; ஆகையால், யாதோரளவாலே லோகஸங்க்ரஹம் பிறக்கும், யாதோரளவாலே சிஷ்யபுத்ரர்களுக் குஜ்ஜீவநமுண்டாம், அவ்வளவு மநுஷ்டேயமென்றதாய்த்து; ப்ரவ்ருதி தர்மந்தானே அபிஸந்தி பேதத்தாலே நிவ்ருத்தி தர்மமானவோபாதி, இந்த நிவ்ருத்தி தர்மமும் ப்ராப்யமாகக் கடவது; இவ்விடத்தில் அகரணேப்ரத்யவாயம், எம்பெருமானுடைய வநபிமதத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்தஹாநியுமாகக் கடவது” என்று தனிச்லோகத்திலே இவர்தாமே யருளிச் செய்தாரிஹே. இனி ஸ்வார்த்த புத்த்யா அநுஷ்டிக்கையாவது, ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கிவையநுஷ்டியா தொழியில் க்ருத்யாகரணரூப பாபம் வருமென்று நினைத்தநுஷ்டிக்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாவது) “இச்சை ஸ்வரூபம்” என்கிறபடியே, விநியோக தசையில் சேஷியுடைய இச்சாநுகுணமாக ஸ்வரூபத்தை விநியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோகங் கொள்ளுமளவில் தன்னுடைய சேஷத்வத்தையிட்டிறாய்த்தல் பாரதந்தர்யத்தையிட் டெதிர்விழி கொடா தொழிதல் செய்கை அநிஷ்டமாயிருக்கை.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டதான கைங்கர்யங்களை ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் ஆசார்யனும் ஸர்வேச்வரனும் ஆவர்; இவர்கள் விரும்புவதும், விரும்பாமல் உள்ளதும் அந்தச் சேதனனின் வர்ணாச்ரமம் மற்றும் ஆத்மஸ்வரூபம் ஆகிய இரண்டையும் ஒட்டியே இருக்கும் என்று கருத்து. “இஷ்டா நிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமத்தைப் பற்றியிருப்பது” என்றால் என்ன? தன்னுடைய வர்ணம் (ஜாதி) மற்றும் ஆச்ரமம் (ப்ரம்மச்சர்யம் போன்ற நான்கு நிலைகள்) ஆகியவை பற்றிய தர்மங்களை மற்றவர்களுக்காகச் செய்யும்போது விருப்பமும், தனக்காகச் செய்யும்போது விருப்பம் அற்ற நிலையும் கூடி இருத்தல் என்று கருத்து. மற்றவர்களுக்காக என்று கூறப்படுவதன் பொருள் - உலகினரின் நன்மைக்காகவும், சிஷ்யர்கள் மற்றும் புத்திரர்கள் ஆகியோரின் உஜ்ஜீவனத்திற்காகவும் அவர்களிடம் ஏற்பட்ட இரக்கம் காரணமாகச் செய்தல் - என்று பொருள். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யார் தனது தனிச்லோகம் என்னும் க்ரந்தத்தில் பின்வருமாறு அருளிச்செய்துள்ளார் - நம்முடைய ஆசார்யர்கள் அநுஷ்டிக்கும் அனைத்தும் சிஷ்யர்களும் புத்திரர்களும் உய்யவேண்டும் என்ற இரக்கத்தாலேயே ஆகும். இவ்விதம் அநுஷ்டிக்கவில்லை என்றால், ஸர்வேச்வரனின் செல்வமாக உள்ள சேதனர்கள்

இவர்களைப் பின்பற்றி, அநுஷ்டிக்காமல் இருந்து விடக்கூடும். இதனால் அவர்கள் அழியக்கூடும் என்பதால், இவன் ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பம் அற்றவனாகி விடுவான். ஆகவே இவன் அநுஷ்டிப்பதால் உலகிற்கு நன்மை எந்த அளவு ஏற்படுமோ, சிஷ்யர்களும் புத்திரர்களும் எந்த அளவு உய்வார்களோ அந்த அளவு அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ஒரு பயனை மனதில் கொண்டு செய்யப்படும் செயல் என்பது, எண்ணத்தில் ஏற்படும் மாறுபாடு காரணமாக, ஒரு பயனைக் கருதாமல் செய்யப்படும் செயலாக மாறிவிடலாம்; இதே போன்று இங்கு பலனைக் கருதாமல் செய்யப்படும் செயல்கள் அநுஷ்டிக்கத் தக்கதாக உள்ளது. இங்கு இவற்றைச் செய்யாவிட்டால் குற்றம் என்பது எப்படி என்றால் – ஸர்வேச்வரன் தன்னை விரும்பாமல் போவதும், தனது புருஷார்த்தத்தை இழப்பதும் – என்பதாகும். அடுத்து தனக்காகச் செய்தல் என்பது என்ன? வர்ணம் மற்றும் ஆச்ரமத்துக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை இயற்றவில்லை என்றால், செய்யக்கூடாத செயல்களைச் செய்தால் உண்டாகும் பாவம் வந்து சேரும் என்று எண்ணி அவற்றை இயற்றுதலே ஆகும். “இஷ்டா நிஷ்டங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தை பற்றியிருக்கை” என்பது ஏன்? ஸ்வாமி நம்பிள்ளை - இச்சை ஸ்வரூபம் – ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்தின்படி நடத்தலே ஜீவாத்மாவின் லக்ஷணம் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சேதனன் ஒருவனை ஸர்வேச்வரன் பயன்படுத்திக் கொள்ளும்போது தனது விருப்பத்தின்படியே பயன்படுத்துகிறான். இவ்விதம் உள்ளபோது அவன் சேதனனை சேஷத்வத்துக்கு மாறாகப் பயன்படுத்தும் போது, சேதனன் அதற்கு எந்தவிதமான மறுப்பும் உரைத்தல் கூடாது. தனது நிலையைக் கண்டு ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்திற்கு இணங்காமல் இருத்தலும் கூடாது.

வ்யாக்யானம் - அங்ஙனன்றிக்கே, (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) இத்யாதிக்கு, ஸ்வவர்ணச்வாச்ரமோசிதங்களைச் செய்கையிஷ்டம், தத்விருத்தங்களைச் செய்கை அநிஷ்டமென்றும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கையிஷ்டம், தத்விருத்தங்களைச் செய்கை யநிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். அங்ஙனமன்றிக்கே, ஓளபாதிகமுமாய் அநித்யமுமான வர்ணாச்ரமங்களிலே ஊற்றிருக்கை யநிஷ்டம், நிருபாதிக நித்யசேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருக்கை யிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - இதே சூர்ணைக்கு அடுத்து வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். சேதனன் தன்னுடைய வர்ணம் மற்றும் ஆச்ரமம் ஆகியவற்றுக்கு உரிய செயல்களைச்

செய்வதை ஸர்வேச்வரன் விரும்புகிறான்; அதற்கு மாறாகச் செய்வதை அவன் விரும்புவதில்லை என்றும் உரைக்கலாம். இதே போன்று ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குத் தகுதியானவற்றைச் செய்தலை ஸர்வேச்வரன் விரும்புகிறான்; அதற்கு முரணாக உள்ளதை அவன் விரும்புவதில்லை என்றும் உரைக்கலாம். அல்லது கர்மம் காரணமாக வந்ததும், நிலையற்றதும் ஆகிய வர்ணாச்ரம தர்மங்களில் ஆழ்ந்து இருந்தல் என்பதை ஸர்வேச்வரன் விரும்புவதில்லை; எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி இயற்கையாகவே அவனுக்கு அடிமையாக உள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஆழ்ந்து இருத்தலையே அவன் விரும்புகிறான் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - இங்ஙனூற்றத்தை யிட்டுச் சொல்லுகையன்றிக்கே, அநிஷ்டம் வர்ணாச்ரமத்தை யவலம்பித்திருக்கும், இஷ்டம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருக்கும் என்றிங்ஙனே விபஜித்தும் வர்ணாச்ரமாசாரத்தை யநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப் பார்க்கில், “ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ:” என்றும், “அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்யச, ஸங்க்ரஹாயச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாயச, ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:, மநீஷீவைதிகாசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத”, “யதாஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம், லோகோப யோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்திநீம், லங்கயந் சூலமாரோஹே தநபேக்ஷோபி தாம்ப்ரதி, ஏவம் விலங்கயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேத நிர்மிதாம், ப்ரியோபி நப்ரியோஸௌ மே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத், உபாயத்வ க்ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந் மநஸா ஸுதீ:” என்றும் ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியுமருளிச் செய்த வசநங்களோடும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே; ஆனபின்பு, கீழ்ச்சொன்னபடியே இவ்வாக்யத்துக்குப் பொருளாகக் கடவது.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆழ்ந்து இருந்தல் என்பதை உரைக்காமல், “வர்ணம் மற்றும் ஆச்ரம தர்மங்களைப் பற்றி இருப்பதே அவன் விரும்பாதது, ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றி நிற்பது மட்டுமே அவன் விரும்புவது”, என்று வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அவன் விரும்புவதில்லை என்று வைத்துக்கொள்வோம். இவ்விதம் கொண்டால் கீழே உள்ள பிராட்டி மற்றும் ஸர்வேச்வரன், பூர்வாசார்யர்களின் அநுஷ்டானங்கள் ஆகிய பலவற்றுடன் முரண்பாடு ஏற்படும்.

- பாஞ்சராத்தரம் – ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ: - வேதவாக்கியங்கள் மற்றும் ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்கள் எனது ஆணையாகும். அவற்றை மீறி நடப்பவன் எனது பக்தனாகவே இருந்தாலும், அவன் எனது ஆணையை மீறி நடப்பதால் வைஷ்ணவன் ஆகமாட்டான்.
- லக்ஷ்மீதந்தரம் – அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்யச, ஸங்க்ரஹாயச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாயச, ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:, மநீஷீவைதிகாசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத - வர்ணாச்சரம தர்மங்கள் அழிந்து போகாமல் இருப்பதற்கும், குலதர்மங்களைக் காப்பதற்கும், உலகின் நன்மையின் பொருட்டும், சாஸ்த்ரங்களின் மரியாதைகளை நிலை நாட்டுவதற்காகவும், தேவர்களின் தேவனாகிய சார்ங்கம் என்னும் வில்லை ஏந்திய ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அவன் பத்தினியாகிய எனக்கும் மகிழ்வு ஏற்படும் பொருட்டு மனிதனை அடக்கவல்ல ஒருவன் வேதங்களில் உரைக்கப்பட்டவற்றை மனதாலும் மீறக்கூடாது.
- பாஞ்சராத்தரம் – யதாஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம், லோகோப யோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்திநீம், லங்கயந் சூலமாரோஹே தநபேசேஷாபி தாம்ப்ரதி, ஏவம் விலங்கயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேத நிர்மிதாம், ப்ரியோபி நப்ரியோஸௌ மே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத், உபாயத்வ க்ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந் மநஸா ஸுதீ: - அரசனுக்கு ஒருவன் வேண்டப்பட்டவனாக உள்ளபோதிலும் அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதும், உலகிற்கு உபயோகமாக இருக்கக்கூடியதும், குற்றம் இல்லாததும், நெற்பயிர்கள் வளர்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய ஒரு நதியை அசுத்தம் செய்தால் அவன் அரசானால் கழுவேற்றப்படுவது உறுதியே ஆகும். இது போன்றே வேதங்களில் கூறப்பட்டவற்றை மீறுபவன், எனக்கு வேண்டியவன் என்ற போதிலும், எனது ஆணைகளை மீறுவதால் எனக்கு வேண்டியவன் அல்லன் என்றாகிறான்; ஆகவே அறிவுள்ளவர்கள் வர்ணாச்சரம தர்மங்களை இயற்றும்போது அவற்றை உபாயம் என்று மனதாலும் எண்ணக்கூடாது

ஆகவே மேலே கூறப்பட்டபடியே இந்த வரிகளுக்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

279. புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணானிறே.

அவதாரிகை - இம்மூன்று யோஜனைக்கும் மேலில் வாக்யத்தோடு ஸங்கதியென்னென்னில்; ப்ரதம யோஜனையில் இப்படி வர்ணாச்ரமாநுஷ்டாநத்தில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய விநியோக தசையி லாநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களிலுமாக இஷ்டாநிஷ்டங்களுக்கு விஷய விபாகம் பண்ணவேணுமோ, வர்ணாச்ரமாநுரூபமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயு முள்ளவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், தத்விருத்தங்களான அக்ருத்யாதிகளைச் செய்கை அநிஷ்டமென்றாலோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் மேல். (புண்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி. த்விதீய யோஜனையில், இப்படி வர்ணாச்ரம விருத்தங்களையும் ஸ்வரூப விருத்தங்களையுஞ் செய்கை அநிஷ்டமென்றிவனுக்குச் சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான் வேணுமோ, என்ன (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார். த்ருதீய யோஜனையில், இப்படி வர்ணாச்ரமங்களிலாற்றறறுத்தால் அக்ருத்யகரணங்கள் வந்து புகுராதோ வென்ன, (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட மூன்றுவிதமான பொருள்கள் மற்றும் இந்தச் சூர்ணை ஆகிய இரண்டிற்கும் என்ன தொடர்பு என்ற கேள்வி எழலாம். முதல் பொருளில் – வர்ணாச்ரம தர்மங்களைப் பின்பற்றவேண்டும் என்றுள்ள எண்ணத்தில் கூட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பயன்படுத்தும் நிலையில் அநுகூலமாக உள்ளது என்பது விரும்பத்தக்கது, அநுகூலமாக இல்லாமல் உள்ள நிலை விரும்பத்தக்காதது என்று பிரிக்கப்பட்டது அல்லவோ? இதற்குப் பதிலாக வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு ஏற்றவையாயும், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றவையாயும் உள்ளவற்றைச் செய்தல் விரும்பத்தக்கது என்றும், அவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தல் விரும்பத்தக்காதது என்றும் கூறலாம் அல்லவோ? இந்தக் கேள்விக்கு, இந்தச் சூர்ணையில் பதில் அருளிச்செய்கிறார். இரண்டாவது பொருளில் – வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்குச் சேராதவற்றையும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவற்றையும் செய்வது என்பது விரும்பத்தக்கது அல்ல என்று உரைத்து, அதனைத் தடுக்கவேண்டுமோ என்ற கேள்விக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அருளிச்செய்கிறார். மூன்றாவது பொருளில் – வர்ணாச்ரமங்களில் உள்ள ஆழ்ந்த ஈடுபாடு என்பதை விலக்கினால் செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தல் என்ற நிலை வந்துவிடாதோ என்ற கேள்விக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணானிறே) என்றது, பகவதநுக்ரஹ ஹேதுவாக சாஸ்த்ர ஸித்தமாயிருக்கச் செய்தேயும் மோக்ஷ விரோதி யென்னுமத்தாலே புண்யம் செய்கைக்குட்பட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவந்நிக்ரஹ ஹேதுவாக சாஸ்த்ர ஸித்தமாய் நரகாவஹமென்று ஸாமாந்யருமுட்படச் செய்யாத பாபத்தை யொருக்காலும் செய்யானிறே என்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய க்ருபையைப் பெறுவதற்குக் காரணமாக உள்ளவை என்று சாஸ்த்ரங்களில் புண்ணிய கர்மங்கள் உரைக்கப்படுகின்றன. ஆனாலும் இவை மோக்ஷத்திற்குத் தடை ஏற்படுத்திவிடும் என்பதால் புண்ணிய கர்மங்கள் குறித்து ஒருவன் அஞ்சக்கூடும். இப்படிப்பட்டவன் ஸர்வேச்வரனின் கோபத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் என்று சாஸ்த்ரங்களில் குறித்துக் கூறப்படுவதாலும், அவை நரகத்தை அளித்துவிடும் என்று உரைக்கப்படுவதாலும், சாதாரண மக்கள் கூட பாவம் என்று எண்ணுவதைச் செய்யமாட்டான்.

280. இவன் புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும். அவனுக்கது கிடையாது; இவன் செய்யான்.

அவதாரிகை - இவன் புண்யத்துக்கஞ்சும்படியும், வத்ஸலனான வீச்வரனுக்கும் இடமறும்படி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்றிருக்கும் படியையும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (இவன் புண்யத்தை) இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட அதிகாரி ஒருவன் மோக்ஷத்திற்குத் தடை ஏற்படுத்திவிடும் என்ற காரணத்தினால் புண்ணியம் செய்வதற்கு அச்சம் கொள்கிறான் என்றும், மிகுந்த வாத்ஸல்யம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனால் கூட இவனைக் காப்பாற்ற இயலாமல் போவதற்கு ஏற்றதான பாவங்களைச் செய்வதற்கும் அஞ்சபவன் என்றும் இந்தச் சூர்ணையில் காட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்கையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷ விரோதி என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரி, நாட்டார் ஸுகஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தை பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகதயா அநிஷ்டாவஹமாகையாலே, துக்கஹேதுவான பாபமென்று நினைத்து வெருவியிருக்கும்; ஆச்ரிதர் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளுமதி மாத்ரவத்ஸலனான வீச்வரன் இவ்வதிகாரி யேதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணினாலும் அத்தைக் குற்றமாக நினையாதே நற்றமாக நினைத்துகந்திருக்கும்; அவனப்படி யிருந்தானேயாகிலும்,

இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்று நியதனாய் வர்த்திக்கையாலே, பாபத்தை புண்யமாகக் கொள்ளும் வத்ஸலனானவனுக்கு, அதாசைப்பட்டுப் போமித்தனை யொழியக் கிடையாதென்கை. ஆக, கீழ் கர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன கைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலே என்றும், கைங்கர்யந்தான் த்விவிதமென்றும், அதுதா னின்னதென்றும் ததுபாயமு மின்னத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்றுஞ் சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிக சங்கா பரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது.

விளக்கம் – முண்டக உபநிஷத்(3-1) - ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி – பரமபுருஷனைக் காணும் அந்த நேரத்தில் தனது புண்ணியம் மற்றும் பாவம் ஆகிய இரண்டையும் உதறியவனாக, உலகத்தொடர்பு அற்றவனாக பரம புருஷனை ஒத்த நிலையை அடைகிறான் - என்று கூறுவது காண்க. அதாவது புண்ணியம் மற்றும் பாவம் ஆகிய இரண்டுமே மோசஷத்திற்கு விரோதிகள் என்று இந்த அதிகாரி அறிகிறான். இந்த உலகில் உள்ள மனிதர்கள் அனைவரும் “இன்பம் அளிக்கவல்ல காரணம்” என்று புண்ணியத்தை விரும்பியுள்ளனர்; அதனால் இத்தகைய புண்ணியம் என்பது ஸர்வேச்வரனை அடையத் தடையாக உள்ளது என்பதை உணர்ந்து, அது விருப்பம் இல்லாதவற்றை அளிப்பதாக உணர்ந்து, அதனைத் துக்கத்திற்குக் காரணமான பாவம் என்றே எண்ணி பயம் கொள்கிறான். (அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும்) – தனது அடியார்கள் ஏதேனும் பாவம் செய்தபோதிலும், அதனைக் குற்றம் என்று கொள்ளாமல், மிகுந்த வாத்ஸல்யம் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் அவற்றைக் குணம் என்றே கருதுகிறான். (அவனுக்கது கிடையாது; இவன் செய்யான்) – ஸர்வேச்வரன் இப்படி உள்ளவனாக இருந்தபோதிலும், இந்த அதிகாரி பாவச் செயல்களில் தொடர்பு அற்றவனாக எப்போதும் உள்ளதால், பாவங்களையும் புண்ணியமாகவே கொள்ளுகின்ற வாத்ஸல்யம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு, இத்தகைய எண்ணம் என்பது வெறும் ஆசையாக மட்டுமே இருக்கும் அல்லாது, நிறைவேறாத எண்ணமே ஆகும். இப்படியாக சூர்ணை-275 தொடங்கி, சூர்ணை-278 வரை கூறப்பட்டதான கைங்கர்யத்தை அறிவது எதன் மூலம் என்பதும், கைங்கர்யம் என்பது இரண்டுவிதமாகும் என்பதும், அந்த வகைகள் இவையே என்பதும், அந்த இரண்டும்விதங்களும் எதனைப் பற்றி இருக்கும் என்பதும் கூறப்பட்டது; மேலே இவற்றைக் கூறும்போது எழுகின்ற சந்தேகங்களும், அவற்றுக்கான சமாதானங்களும் உரைக்கப்பட்டன.

281. கைங்கர்யந்தான் பக்திமூலமல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வரவேணும்.

அவதாரிகை – ஈத்ருச கைங்கர்ய மிவனுக்கு ஏதேனுமொரு வழியாலேயாகிலு முண்டாகவேணுமென்னு மிதினுடைய அவச்யகரணீயத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (கைங்கர்யந்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் என்பது இந்த அதிகாரிக்கு ஏதேனும் ஒரு வழியில் ஏற்படவேண்டும் என்றும், இப்படியாக உள்ள கைங்கர்யம் அவசியம் செய்யத்தக்கது என்றும் இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பக்தி மூலமாய் வருகையாவது) – சேஷியுடைய முகமலர்த்திக் குறுப்பானவையே செய்துகொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான தத்விஷய ப்ரேமமடியாக வருகை. (அல்லாதபோது பீதி மூலமாய் வருகையாவது) - அதின்றிக்கே யொழிந்தால், “அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:” என்கிறபடியே – சேஷ வருத்தியில்லாதபோது சேஷத்வஹாநி பிறக்குமென்னும் பீதியடியாக வருகை. இதில் பக்தி மூலமானதுவே முக்க்யம், ததலாபத்தில் பீதிமூலந்தானாகிலும் வேணுமென்றபடி.

விளக்கம் - பக்தி மூலம் இத்தகைய கைங்கர்யம் உண்டாகிறது என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனின் திருமுக மலர்த்தி என்பதே குறிக்கோள் என்று கொண்டு, அதனையே கைங்கர்யத்தின் காரணமாகக் கொண்டு, அந்த முகமலர்த்திக்கு ஏற்றவற்றையே செய்தல் வேண்டும் என்று கொள்கிறான்; இத்தகைய நிலை அந்த ஸர்வேச்வரன் மீது கொள்ளும் ப்ரேமையால் உண்டாவதாகும். (அல்லாதபோது பீதி மூலமாய் வருகையாவது) – இவ்விதம் பக்தி காரணமாக ஒருவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்படவில்லை என்றால், பயம் காரணமாக ஏற்படும் என்கிறார். அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி: – கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு அடிமைத்தனம் கிட்டாது - என்றுள்ள வாக்யத்தின்படி, கைங்கர்யம் செய்யாதபோது தனது அடிமைத்தனத்துக்கு அழிவு ஏற்பட்டுவிடும் என்ற அச்சத்தால் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாகிவிடும். ஆக பக்தியால் ஏற்படும் கைங்கர்யம் என்பதே மிகவும் முக்கியம் ஆகும்; இவ்விதம் ஏற்படவில்லையென்றால், பயம் காரணமாகவாவது உண்டாகவேண்டும் என்று கருத்து.

282. அதுவுமில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வயமின்றிக்கே யொழியும்.

அவதாரிகை - அதுதானு மில்லாவிடில் செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமில்லாதபோது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பயத்தாலும் கைங்கர்யம் ஏற்பட்டவில்லை என்றால் என்ன செய்வது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அமுக்க்யமான பீதிமூல கைங்கர்யந்தானுமில்லாதபோது, கிஞ்சித்காராபாவத்தாலே சேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரி ஸாபேசுஷமாயிருந்துள்ள சேஷியுடைய க்ருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூலவ்ருத்தி ஸாபேசுஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மந்வயமற்று விடுமென்கை.

விளக்கம் - பயம் காரணமாக உண்டாகின்ற கைங்கர்யம் உயர்ந்தது அல்ல என்றபோதிலும், அந்தக் கைங்கர்யம் கூடக் கிட்டவில்லை என்றால் என்ன செய்வது? கைங்கர்யம் இல்லாத காரணத்தினால் - அடிமைத்தன்மை என்ற தகுதி, அதிகாரியை விரும்பியபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனின் க்ருபை என்ற உபாயம், அதிகாரியின் அநுகூலமான செயல்களை எதிர்பார்த்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனின் திருமுக மலர்த்தி என்ற உபேயம் ஆகிய மூன்றும் இவனுடன் எந்தவிதமான தொடர்பு இல்லாமல் போய்விடும்.

283. கைங்கர்யந்தன்னைப் பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்க வேணும்.

அவதாரிகை - ஆக, கீழிரண்டு வாக்யத்தாலும் - கைங்கர்யாவச்ய கர்த்தவ்யத்வமும், கைங்கர்யாபாவத்தில்வரு மநர்த்த விசேஷங்களுங் காட்டப்பட்டது; ஏவம்வித கைங்கர்யத்தில் ஸாதந புத்தியைத் தவிர்க்கிறார் மேல் (கைங்கர்யந்தன்னை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த இரண்டு சூர்ணைகள் மூலம் கைங்கர்யம் என்பது அவசியம் செய்யப்படவேண்டும் என்பதும், கைங்கர்யம் செய்யாமல் விட்டால் உண்டாகும் தீமைகளும் கூறப்பட்டன. இப்படியாக உள்ள கைங்கர்யம் என்பது ஒரு பலனைப் பெற உதவுகின்ற கருவி (ஸாதனம்) என்ற எண்ணத்துடன் கைங்கர்யத்தைச் செய்தல் கூடாது என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி யவச்ய கரணீயமாகக் கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யந் தன்னைப் பண்ணுமளவில் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட பலங்களி லேதேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணாதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமென்கை.

விளக்கம் - இப்படியாக அவசியம் செய்ய வேண்டும் என்பதாக உள்ள கைங்கர்யத்தை இயற்றும்போது, "இந்தக் கைங்கர்யம் என்பது இந்த உலகிலோ, அந்த உலகிலோ பயன் தரும்", என்று பலனுக்குச் சாதனமாகக் கைங்கர்யத்தை எண்ணக்கூடாது; கைங்கர்யம் மேன்மேலும் கைகூடுதல் என்பதே இதன் பலன் என்று எண்ணவேண்டும்.

284. அதாவது, தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

அவதாரிகை - இத்தை விசதீகரிக்கிறார் மேல் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் உரைத்தவற்றை மேலும் விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (அதாவது) என்றது, இத்தை ஸாதநமாக்காதே பலமாக்குகையாவ தென்றபடி. (தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது) – கைங்கர்யம் பண்ணுகிற தான் அதுக்குப் பலமாக வவன்பக்கலிலே யொன்றை அர்த்தியாதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகச் செய்யா நின்று கொண்டு, கைங்கர்யங் கொள்ளுகிறவனை “தாஸ் ஸர்வாச் சிரஸா தேவ: பரதிக்ருஹ்ணாதிவை ஸ்வயம்” என்கிறபடியே தன் பூர்த்தி பாராதே ஸாபேக்ஷனாய் விரும்பிக் கொள்ளும்படி பண்ணுகை.

விளக்கம் – “அதாவது” என்றால் இந்தக் கைங்கர்யத்தைச் சாதனம் என்று கொள்ளாமல் பலன் என்று கொள்ளுதல் என்று கருத்து. “தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது” என்பது – கைங்கர்யம் செய்கின்ற ஒருவன் அதற்குப் பலனாக ஸர்வேச்வரனிடம் எதனையும் வேண்டிக் கொள்ளாமல், “கைங்கர்யம் செய்வதே பலன்” என்று எண்ணியபடிச் செய்யவேண்டும். கைங்கர்யத்தைக் கொள்ளும் ஸர்வேச்வரன், மஹாபாரதம் - தாஸ் ஸர்வாச் சிரஸா தேவ: பரதிக்ருஹ்ணாதிவை ஸ்வயம் - பரமைகாந்திகளால் செய்யப்படும் எந்தவிதமான கைங்கர்யங்களையும் ஸர்வேச்வரன் தனது தலையால் ஏற்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி, தனக்கு எல்லாம் கிடைத்தது போன்று, விருப்பத்துடன் ஏற்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும் (அதாவது ஸர்வேச்வரன் இந்தக் கைங்கர்யத்தை எதிர்பார்த்தபடி உள்ளவனாகச் செய்யவேண்டும்).

285. கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

அவதாரிகை - இவ்வளவும் போராது, தான் கொடுத்ததை அவன் கொண்டதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணவும் வேணுமென்கிறார் மேல் (கொடுத்து) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனிடம் தான் எதனையும் கேட்காமல், அவனை நம்மிடமிருந்து எதேனும் பெறவேண்டும் என்ற நிலைக்குத் தள்ளினால் மட்டுமே போதாது; தான் அளித்ததை அவன் ஏற்றுக் கொண்டதற்கு நன்றி செலுத்தும் செயல் ஏதேனும் செய்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “தேஹிமே ததாமிதே” என்கிறபடியே, தானவனுக் கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன் பக்கலிலேயொரு ப்ரயோஜநம் கொள்ளாதே, “இன்று வந்தித்தனையு

மமுது செய்திடப்பெறில், நானென்று நூறாயிரமாக் கொடுத்துப் பின்னுமாளுஞ் செய்வன்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளாரைப்போலே, தான் ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யத்தை யவனங்கீகரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படியிருந்துள்ளவற்றைத் தன்னபிநிவேசாநு குணமாக நிறையக் கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பியா நின்று கொண்டு பின்னையு மடிமை செய்கையாகிற கைக்கூலி கொடுக்க வேணுமென்கை.

விளக்கம் - தேஹிமே ததாமிதே - எனக்கு ஏதேனும் கொடுப்பாயாக, நான் உனக்குக் கொடுக்கிறேன் - என்று கூறுவது போன்று, தான் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏதேனும் ஒன்றை அளித்துவிட்டு, அதன் காரணமாக, தான் அவனிடமிருந்து எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் இருக்கவேண்டும். நாச்சியார் திருமொழி (9-7) - இன்று வந்தித்தனையு மமுது செய்திடப்பெறில், நானென்று நூறாயிரமாக் கொடுத்துப் பின்னுமாளுஞ் செய்வன் - என்று அருளிச்செய்த பெரியாழ்வாரின் திருமகள் போன்று, தான் அளித்த பொருள் ஒன்றை அவன் ஏற்றுக்கொண்டால், அதன் காரணமாகவே, தனது ஆசைக்கு ஏற்றபடி அந்தப் பொருளை மிகவும் அதிகமாகக் கொண்டு வந்து அவனுக்கு அளிக்கவேண்டும். அதற்கும் மேலே, அடிமை செய்தல் என்னும் கைக்கூலியையும் அளிக்கவேண்டும்.

286. ஸ்ரீவிதுரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்தகரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது.

அவதாரிகை - இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனாய் கிஞ்சித்தகரித்தாலாய்த்து ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவ தென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸ்ரீவிதுரரையும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாக எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் கைங்கர்யம் செய்தால் மட்டுமே ஜீவன் ப்ரகாசம் அடையும் என்பதை ஓர் உதாரணம் மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

287. மடிதடவாத சோறும் சுருநாறாத பூவும் சுண்ணாம்பு படாத சாந்துமிறே யிவர்கள் கொடுத்தது.

அவதாரிகை - த்ருஷ்டாந்தபூதரான வவர்கள் கிஞ்சித்தகரித்த ப்ரகாரந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (மடிதடவாத) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உதாரணமாகக் கூறப்பட்டவர்கள் செய்த கைங்கர்யத்தின் வகையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மடிதடவாத சோறாவது) - முந்துற வாதரத்தோடே யிட்டு பின்னை இதுக்குக் காசு தரலாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிக் கைக்காக மடியைப் பிடித்துத் தடவி உண்டவன் நெஞ்சு உளையும்படி பண்ணும் ப்ரயோஜநாந்தர பரிட்டுச் சோறு போலன்றிக்கே, உண்டவன் நெஞ்சு உகக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜநமான சோறு; இப்படியிருந்துள்ள சோறிநே, “புத்தவத்ஸுத்விஜாகர்யேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே, விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசீநி குணவந்திச” என்று பாவநத்வ போக்யத்வ ப்ரசஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுராவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது.

விளக்கம் - (மடிதடவாத சோறாவது) - முதலில் ஆசையுடன் ஒருவனுக்கு உணவு அளிக்கக்கூடும். அதன் பின்னர் அவன் அதற்கான விலையை அளிக்கக்கூடாதோ என்ற ஆசை ஏற்படக்கூடும். இதற்கு அவனிடம் பணம் உள்ளதா என்று சோதிக்கும் விதமாக அவனுடைய மடியை பிடித்துத் தடவக்கூடாது. இது போன்று செய்து, உண்டவனுடைய நெஞ்சத்தை வருத்தம் கொள்ளும்படிச் செய்பவர்கள் அளிக்கின்ற உணவு போன்று அல்லாமல், உண்டவனின் நெஞ்சம் மகிழும்படியாக எந்தப் பயன்களையும் எதிர்பார்க்காத உணவு என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட உணவை, மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - புத்தவத்ஸுத்விஜாகர்யேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே, விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசீநி குணவந்திச - அந்தணர்கள் உணவு உண்ட பின்னர், உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த க்ருஷ்ணன், தூய்மையாகவும் இனிமையாகவும் உள்ளதான விதுரரின் உணவினை ஏற்றுக்கொண்டான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தூய்மையும் இனிமையும் கலந்து விதுரர் அளித்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (சுருநாறாத பூவாவது) அக்நி ஸ்பர்சமுண்டானால் சுரு நாளும்படியிநே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அப்படியே, ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற சுருநாற்றமில்லாதபடி அநந்யப்ரயோஜநத்வ பரிமளயுக்தமாகவிடும் புஷ்பம்; இப்படியிருந்துள்ள பூவிநே, “ப்ரஸாத பரமௌ நாதௌ மமகேஹ முபாகதௌ, தந்யோஹ மர்ச்சயிஷ்யா மீத்யாஹ மால்யோப ஜீவந:” என்று விசேஷஜ்ஞர் ச்லாகிக்கும்படி அத்யாதர பூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகாரரவனுக்குக் கொடுத்தது.

விளக்கம் - (சுருநாறாத பூவாவது) - நெருப்பு பட்டவுடன் பொசங்கும் வாசம் வீசுவது போன்று அல்லவோ மலரின் இயல்பு உண்டு? இது போன்று மற்ற பயன்களை நாடுதல் என்பதான பொசங்கல் வாசம் இல்லாதபடியாக, மற்ற பயன் நாடாமல் இருத்தல் என்பதான நறுமணத்துடன் கூடியதான மலரை உரைக்கிறார். இப்படியாக உள்ள மலர் எது? ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-9-20) - ப்ரஸாத பரமௌ நாதௌ மமகேஹ முபாகதௌ, தந்யோஹ மர்ச்சயிஷ்யா மீத்யாஹ மால்யோப ஜீவந: - க்ருபையுடன் கூடிய க்ருஷ்ணனும் பலராமனும் இன்று எனது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளியுள்ளனர்; மிகுந்த புண்ணியம் செய்துள்ள நான் அவர்களை ஆரதிக்கப்போகிறேன் என்று மாலை கட்டுபவன் உரைத்தான் - என்று மிகுந்த அறிவு கொண்ட பராசரர் உரைத்தது போன்று, மாலை தொடுப்பவன் மிகுந்த அன்புடன் க்ருஷ்ணனுக்கு அளித்த மலரே இங்கு உரைக்கப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (சுண்ணாம்புபடாத சாந்தாவது) - ஆயிரம் பொன்னழியக் கூட்டியும் சுண்ணாம்பு திவலைபடக் கெடும்படியிறே சாந்தின் ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற தோஷமின்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநமான சாந்து; இப்படியிருந்துள்ள சாந்திறே “ஸுகந்த மேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே, ஆவயோர் காத்ர ஸத்ருசம் தீயதா மநுலேபநம்” என்று அவனர்த்தித்த வநந்தரம் பூசஞ்சாந்தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி அநந்ய ப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரித்தாலாய்த்து கைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவ தென்கை. ஆக, இவ்வளவும் வஸ்தவ்யாதி கணநையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூப கைங்கர்யத்தை சோதித்து தாத்ருச கைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமென்னுமிடத்தையு மருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (சுண்ணாம்புபடாத சாந்தாவது) - ஆயிரம் பொற்காசு செலவு செய்து அரைக்கப்பட்ட சந்தனம் என்பது ஒரு துளி சுண்ணாம்புக் கரைசல் பட்டால் வீணாகப் போகும் என்றபடி உள்ளதே சந்தனத்தின் இயல்பாகும். இப்படியாக மற்ற பயன்களை நாடுதல் என்பதான சுண்ணாம்பு கலவாமல், எந்தவிதமான பயனையும் எண்ணாமல் அளிக்கப்படும் சந்தனம் இங்கு உரைக்கப்பட்டது; இது என்ன? ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-20-3) - ஸுகந்த மேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே, ஆவயோர் காத்ர ஸத்ருசம் தீயதா மநுலேபநம் - அழகான முகம் கொண்ட கூனியே! இந்தச் சந்தனம் வாசனை பொருள்கள் கலந்தது; இது அரசர்களுக்கு மட்டுமே ஏற்றது; இது குங்குமப்பூவுடன் சேர்க்கப்பட்டது; ஆகவே எங்களுடைய சரீரத்திற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள இந்தச் சந்தனத்தை எங்களுக்கு அளிப்பாயாக - என்று க்ருஷ்ணன் விருப்பத்துடன் கேட்டான். உடனேயே, திருவாய்மொழி (4-3-1) - பூசம் சாந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, க்ருஷ்ணனுக்கு அதனைக் கூனி அளித்தான். எனவே மற்ற எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் கைங்கர்யம் செய்தால் மட்டுமே, கைங்கர்யம் செய்வதன் பலன் காரணமாக ஆத்மா ப்ரகாசம் அடைகிறது என்று கருத்து. இப்படியாகச் சூர்ணை 274ல் வஸ்தவ்யம் போன்ற பலவிதமான கைங்கர்யங்களில் கூறப்பட்டதான தோஷங்களை விலக்கி, அப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் காரணமாகவே ஆத்மா தனது ப்ரகாசத்தை அடையும் என்பதை அருளிச்செய்தார்.

288. கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணும்.

அவதாரிகை - இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு கைங்கர்யஞ்செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவ தென்று சொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்தையில் கைங்கர்ய தசையில் ஸ்வரூபெளஜ்ஜவல்யமும் அர்த்தாதுக்தமென்று நினைத்து, இப்படி கைங்கர்ய தசையில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏதப்பூர்வ தசாவிசேஷங்களிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென் றருளிச்செய்கிறார் மேல் (கைங்கர்ய தசைபோலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாக மற்ற எந்தப் பயனையும் எண்ணாமல் கைங்கர்யம் செய்தால் மட்டுமே ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசம் அடையும் என்று கூறினார். இதே போன்று முக்தி பெற்ற நிலையிலும் கைங்கர்யம் செய்யும்போது ஆத்மா இவ்விதம் ப்ரகாசத்துடன் விளக்கும் என்பதும் இங்கு மறைமுகமாகக் கிட்டும் அர்த்தம் என்று உரைக்க எண்ணினார். ஆகவே இவ்விதமாகக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது ஸ்வரூபம் எவ்விதம் ப்ரகாசம் அடைகிறதோ அதே போன்று, அதற்கு முந்தைய நிலைகளிலும் ஆத்மாவை ப்ரகாசம் அடையச் செய்யவேண்டும் என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (முன்புள்ள தசைகளிலும்) என்றது – கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வதசைகளிலு மென்றபடி.

விளக்கம் – “முன்புள்ள தசைகளிலும்” என்பதன் மூலம் கைங்கர்யம் செய்யத் தொடங்கும் நிலைக்கு முன்பிருந்த காலங்களில் அல்லது நிலைகளில் என்று கூறினார்.

289. முன்பே நாலுதசை யுண்டு.

அவதாரிகை - முன்பே யெத்தனை தசை யுண்டென்னு மாகாங்கசையிலே யருளிச் செய்கிறார் (முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யம் தொடங்குவதற்கு முன்பு எத்தனை நிலைகள் உண்டு என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

290. அதாவது ஜ்ஞாநதசையும் வரணதசையும் ப்ராப்திதசையும் ப்ராப்யாநுபவதசையும்.

அவதாரிகை - அந்த நாலுதசையுந்தா னேதென்னு மபேசையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அந்த நான்கு நிலைகள் எவை என்ற கேள்விக்கு இப்போது விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (ஜ்ஞாநதசையாவது) - ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்து செல்லுகிற தசை. (வரணதசையாவது), ஸித்தோபாயபூதனான ஸர்வேச்வரனைத் தனக்கு உபாயமாக வரிக்கிற தசை. (ப்ராப்திதசையாவது), ஸம்ஸாரிக ஸகல துரித நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கிற தசை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையாவது), ப்ராப்யபூதனான வவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிற தசை. இவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதி காரித கைங்கர்யமிறே பரமபுருஷார்த்தம். ப்ரதமாபேக்ஷிதமான தத்தவ ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாந

பலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநுபவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமுமாயிறே க்ரமமிருப்பது; ஆகையாலே, கைங்கர்ய தசை சரமதசையாய், பூர்வதசைகள் நாலு மிதிலே வந்தேறுகைக் கிட்டபடியொழுங்கா யிருக்கும்.

விளக்கம் - (ஜ்ஞாநதசையாவது) - ஆசார்யனின் உபதேசம் காரணமாக ஞானம் ஏற்பட்டு, அந்த ஞானம் தொடர்கின்ற நிலை. (வரண தசை) - தனக்கு எப்போதும் உதவி செய்யச் சித்தமாக உள்ளவனும், ஸித்தோபாயமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைத் தனக்கு உபாயமாகக் கொள்ளும் நிலை. (ப்ராப்தி தசை) - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள அனைத்து பாவங்களும் நீங்கப் பெற்று ஸர்வேச்வரனின் திருவடியை அடைகின்ற நிலை. (ப்ராப்ய அனுபவ தசை) - அடையப்படும் இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்வரனை அடைந்து அனுபவிக்கும் நிலை. இப்படிப்பட்ட அனுபவத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட ப்ரீதி காரணமாகவே கைங்கர்யம் ஏற்படுகிறது; இதுவே உயர்ந்த பலனாகும். முதலில் இருக்க வேண்டியதான உண்மையான ஞானமும், அந்த ஞானம் காரணமாக ஏற்படும் “உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளுதல்” என்பதும், இவ்விதம் கைக்கொண்டதால் ஏற்படும் பகவத் ப்ராப்தியும், இவ்விதம் பகவானை அடைந்தவுடன் உண்டாகும் அனுபவமும், இந்த அனுபவம் காரணமாக ஏற்படும் மகிழ்ச்சியால் செய்யப்படும் கைங்கர்யமும் என்று வரிசையாக உள்ளது. ஆகவே கைங்கர்ய நிலை என்பது இறுதியாக உள்ள நிலையாகவும், இதற்கு முன்பு காணப்படும் நான்கு நிலைகளும் இந்தக் கைங்கர்ய நிலையை வந்தடைய உதவும் மார்க்கமாகவும் உள்ளன என்று கருத்து.

291. ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும்; வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்தி தசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்யாநுபவ தசையில் அபிநிவேசத்தை முன்னிடும்.

அவதாரிகை - இவ்வோ தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை தர்சிப்பிக்கிறார் மேலே (ஜ்ஞாந தசையில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த நான்கு நிலைகளில் ஜீவாத்மா தனது ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிக்கும்படிச் செய்வது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது) - ஆசார்யன் மேன் மேல் தனக் கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணும்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கை. (வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடுகையாவது) “நோற்ற நோன்பிலேன்”, “நதர்ம நிஷ்டோஸ்மி”, “ஸத்கர்ம நைவகில கிஞ்சந ஸஞ்சிநோமி” இத்யாதியிற்படியே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாவதொரு ஸுக்ருதாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தைப் புரஸ்கரிக்கை

(ப்ராப்தி தசையி லார்த்தியை முன்னிடுகையாவது), பெற்றபோது பெறுகிறோம் என்றிராதே, “வானுலகந் தெளிந்தே யென்றெய்துவது”, “தரியேனினி”, “கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ” இத்யாதிப்படியே, விளம்பா ஸஹத்வ நிபந்தநமான தன்னுடைய க்லேசாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையிலபி நிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது), பெருவிடாயனுக்குக் குடித்த தண்ணீர் ஆராதாப்போலே அநுபூதாம்சத்தால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் தனக்கு விளைந்து செல்லுகிற வநுபவாபி நிவேசத்தை ப்ராகாசிப்பிக்கை. ஆக, ஜ்ஞாநதசை முதலான நாலுதசையிலும் (ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜவலமாக்குகையாவது) இவ்வோவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்று கருத்து.

விளக்கம் - (ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது) - தனக்கு தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் (உண்மை, நன்மை, பயன்) ஆகிய மூன்றைக் குறித்து ஏதும் தெரியாது என்று தனது அறியாமையை ஆசார்யனுக்கு உணர்த்தி, அவர் இவற்றைக் குறித்து நமக்கு மேன்மேலும் நாம் அறியாத விஷயங்கள் குறித்து உபதேசம் செய்யும்படியாக, பலமுறை விண்ணப்பம் செய்தல் ஆகும். (வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடுகையாவது) - கீழே உள்ள பல வரிகளில் காணப்படுவது போன்று ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ள புண்ணியம் போன்ற எதுவும் தன்னிடம் இல்லை என்பதை வெளிப்படுத்தும் ஆகிஞ்சந்யத்தை (வேறு உபாயம் இல்லை என்பதை வெளிப்படுத்தல் ஆகும்):

- திருவாய்மொழி (5-7-1) – நோற்ற நோன்பிலேன்
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) – ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி – கர்மயோகத்தில் நிற்கத் தகுதி உடையவன் அல்லன்
- ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (88) - ஸத்கர்ம நைவகில கிஞ்சந ஸஞ்சிநோமி – சிறந்த கர்மங்களைச் சிறிதும் கடைபிடிக்கவில்லை

(ப்ராப்தி தசையி லார்த்தியை முன்னிடுகையாவது) – ஸர்வேச்வரன் தனக்குக் கிட்டும்போது கிட்டட்டும் என்று காத்திராமல், கீழே உள்ள வரிகளில் கூறுவது போன்று, தாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ளதற்குக் காரணமான தனது துன்பத்தைக் கூறுவதாகும்:

- பெரிய திருவாய்மொழி (6-3-8) - வானுலகந் தெளிந்தே யென்றெய்துவது
- திருவாய்மொழி (5-8-7) - தரியேன் இனி
- திருவாய்மொழி (6-9-9) – கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ

(ப்ராப்யாநுபவ தசையிலபி நிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது) - மிகுந்த தாகம் எடுத்த ஒருவனுக்கு எத்தனை தண்ணீர் பருகினாலும் தாகம் சட்டென்று அடங்காதது போன்று, ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்த காரணத்தினால் த்ருப்தி ஏற்படாமல், மேன்மேலும் அவனை

அனுபவித்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று தனது ஆசையை வெளிப்படுத்துவது ஆகும். ஆகவே ஞானதசை போன்ற நான்கிலும் ஆத்மாவை ப்ரகாசமாக்குவது என்றால், இந்தத் தன்மைகளை முன்னிடுதல் என்று பொருள்.

292. அஜ்ஞாநம் போவது ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தாலே; அபூர்த்தி போவது ஈச்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்தி போவது அருளாலே; அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி இவனிவற்றை முன்னிட்டா லிவனுக்கிவை சமிப்ப தெத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (அஜ்ஞாநம் போவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இவன் இவற்றை முன்னிறுத்துவதன் மூலம், இவனுக்கு இவை எவ்விதமாக நீங்குகிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது தத்வஹிதாதிகளி லிவனுக்குள்ள அஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமாவது, அவற்றை யலகலகாக தர்சிப்பது அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக் கீடான வாசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தாலே; பேற்றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத் கர்மாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற வழர்த்தி சமிப்பது, இத்தலையிலுள்ள தொன்றையு மபேஷியாமல் கார்யஞ்செய்யு முபாய பூதனான வீச்வரனுடைய ஸஹகாரி நைரபேஷ்யமாகிற பூர்த்தியாலே; அவிளம்பேந திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெறாமையா லுண்டான வார்த்தி தீருவது, ஆர்த்திகண்டா லாற்றமாட்டாதே அப்போதே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக் குறுப்பான பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற வவனுடைய க்ருபையாலே; அநுபவதசையி லநுஷணம் பிறக்கு மபிநிவேச மடங்குவது. அவ்விஷயத்தை மேன்மேலு மநுபவிக்கையாலே யென்கை.

விளக்கம் - தத்வம் மற்றும் நன்மை (ஹிதம்) ஆகியவற்றில் இவனுக்கு உள்ள அறியாமை என்பது அடியுடன் நீங்குவது எப்படி என்றால், அவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் காண்பித்து, இதன் காரணமாக இவற்றை இவன் அறிந்து கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள ஆசார்யனின் ஞானத்தால் ஆகும். பேறு அடைவதற்குத் தகுதியாக உள்ளதான எந்தவிதமான புண்ணிய செயல்களும் தன்னிடம் இல்லை என்ற குறை நீங்குவது எப்படி என்றால் - ஜீவாத்மாவிடம் எதனையும் எதிர்பாராமல் அவனுக்குக் காரியம் செய்கின்ற உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய “வேறு எந்தத் துணையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல்” என்ற நிறைவு காரணமாகவே ஆகும். சற்றும் தாமதம் இல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அடைய இயலாமல் ஏற்படும் துக்கம் நீங்குவது எப்படி என்றால் - ஜீவாத்மாவின் துன்பத்தைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், அவனுடைய காரியங்களை உடனே செய்து முடிக்கக் காரணமாக உள்ளதான “ஸர்வேச்வரனுடைய மற்றவர்களின் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத கருணை என்பதால் ஆகும்”. ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கும்போது ஒவ்வொரு

நொடியிலும் ஏற்படுகின்ற ப்ரீதி அடங்குவது எப்படி என்றால் – அவனை மேன்மேலும் அனுபவித்தல் மூலம் ஆகும்.

293. அஜ்ஞானத்துக்கடி அபராதம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடி அலாபம், அபிநிவேசத்துக்கடி அழகு.

அவதாரிகை – இவ்வஜ்ஞாதி சதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞாநத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட அஜ்ஞானம் என்பதான நான்கிற்கும் என்ன காரணம்? என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது ஜ்ஞாநதசையில் முன்னிடுகிற அஜ்ஞாநத்துக்கு மூலம், அநாதி காலக்ருத அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணாதி ரூபமான அபராதம்; வரணதசையில் முன்னிடுகிற அபூர்த்திக்கு நிதாநம், பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்க லாவதொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்சிப்பிக்கைக் குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்தி தசையில் முன்னிடுகிறவார்த்திக்கு ஹேது, ப்ராப்ய வஸ்துவை சீக்ரமாகக் கிட்டப்பெறாமையாகிற அலாபம்; ப்ராப்யாநுபவ தசையில் முன்னிடுகிற அபிநிவேசத்துக்குக் காரணம், அநுபவித்தவளவால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலு மாகைப்படப்பண்ணு மவன் வடிவழவென்கை.

விளக்கம் - ஞான நிலையில் ஏற்படுகின்ற அறியாமைக்குக் காரணம் எல்லையற்ற காலமாக இவனிடம் இருப்பதான “செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்தல், செய்ய வேண்டிவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தல்” என்ற இரண்டு தோஷங்கள் ஆகும். வரணநிலையில் ஏற்படும் அபூர்த்திக்குக் காரணம், அதாவது ஸர்வேச்வரனைப் பற்றும் போது முன்னிடுகிற குறைவுக்கும் காரணம் – தான் அடையப்போகும் பேற்றுக்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டிய எதுவும் தன்னிடம் இல்லை என்பதை உணர்த்துவதான ஞானத்தின் பரிபூர்ண நிலையே ஆகும். ஸர்வேச்வரனை அடையும்போது ஏற்படுகின்ற துக்கத்துக்குக் காரணம் – அடையவேண்டிய கைங்கர்யத்தை விரைந்து அடைய இயலாமல் உள்ளதால் ஏற்படும் இழப்பு என்பதாகும். ஸர்வேச்வரனுடைய அநுபவத்தை

அடைந்த பின்னர் உண்டாகின்ற பெறும் காதலுக்குக் காரணம் – அநுபவித்த காரணத்தால் மனநிறைவு ஏற்படாமல் மேன்மேலும் ஆசைப்படும்படியாக உள்ள அவனுடைய வடிவழகு ஆகும்.

294. ஆர்த்தியு மபிநிவேசமு மிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்.

அவதாரிகை – ஆர்த்யபிநிவேச வேஷ மிருக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தியு மபிநிவேசமு மிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்) என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உரைக்கப்பட்டதான ஆர்த்தி (துக்கம்) மற்றும் அபிநிவேசம் (பெருங்காதல்) ஆகிய இரண்டும் எவ்விதம் இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – [“இந்நின்ற நீர்மையினியா முறாமை” என்று தொடங்கி “திருவாணை நின்னாணை கண்டாய்” என்று தடுத்தும் வளைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமபக்தி தலையெடுத்தல்] என்னுமளவாக ஆர்த்தியிருக்கும்படியையும், [“செய்யவுடையுந் திருமுகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு” என்கிறபடியே முன்புத்தை யழகை யநுபவித்து என்று தொடங்கி, தன்னைப் பெற்ற ப்ரீதியால் வந்த செவ்வியை யநுபவித்து] என்னுமளவாக அபிநிவேசமிருக்கும்படியையும் அந்த ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, கைங்கர்ய தசைக்குமுன்பே நாலு தசையுண்டென்றும், அவை தானின்னதென்றும், அவ்வவ தசாநுகுணமான வஜ்ஞாதினை முன்னிடவே அவ்வவதசைகளில் ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாதினைப் போக்குமவை ஆசார்ய ஜ்ஞாநாதிக ளென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுக்கு நிதாநங்களுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - திருவிருத்தம் (1) – இந்நின்ற நீர்மையினியா முறாமை என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (10-10-2) – திருவாணை நின்னாணை கண்டாய் – என்பது முடிய ஸர்வேச்வரனை தடுத்தும், அனைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமபக்தி ஏந்தி நிற்பது வரை “துக்கம்” நீடிக்கும். பெருமாள் திருமொழி (6-7) – செய்யவுடையுந் திருமுகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப முன்னைய அழகை அநுபவித்து

என்று தொடங்கி, தன்னைப் பெற்ற ப்ரீதி காரணமாக அவனுக்கு ஏற்பட்ட அழகை அனுபவித்து என்று முடிய பெருங்காதல் காணப்படும். இப்படியாக இவர் அருளிச்செய்த அர்ச்சிராதி என்ற க்ரந்தத்தில் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? ஆக இதுவரை கைங்கர்ய நிலைக்கு முன்பு நான்கு நிலைகள் உள்ளன என்பதும், அவை எவை என்பதும், அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்றபடியாக அறியாமை போன்றவை வெளிப்படும்போது அந்தந்த நிலைகளில் ஆத்மா ஒளிரும் என்றும், அறியாமை போன்றவற்றை நீக்குதல் ஆசார்யனின் ஞானம் முதலானவை என்றும், அந்த அறியாமை போன்றவற்றுக்கான காரணங்கள் எவை என்றும் அருளிச்செய்தார்.

295. இவன் தனக்கு நாலுதசைபோலே நாலுகுணமுண்டு.

அவதாரிகை – இந்த தசாசதுஷ்டய ப்ரஸங்கத்திலே, இவனுடைய குணசதுஷ்டயத்தைய மருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவன் றனக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த நான்கு நிலைகள் குறித்து உரைக்கப்பட்ட இந்த இடத்தில், ஜீவாத்மாவின் நான்கு குணங்களையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக் குடலாகக் கீழ்ச் சொன்ன தசாசதுஷ்டயம்போலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான குணசதுஷ்டயமு முண்டென்கை.

விளக்கம் - இந்த அதிகாரியின் ஆத்மா ஒளி வீசுவதற்கான காரணமாகக் கீழே கூறப்பட்ட நான்கு நிலைகள் போன்று, இந்த ஆத்மா ஒளி வீசுவதற்குக் காரணமாக நான்கு குணங்களும் உண்டு.

296. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியுமசக்தியும்.

அவதாரிகை - அவைதானெவை யென்னு மாகாங்கசைஷயிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியுமசக்தியும்) என்று அந்த குணங்கள் தன்னை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - அந்த நான்கு குணங்கள் எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

297. இதுதான் அவனுக்கு முண்டு.

அவதாரிகை - இவனுடைய குணசதுஷ்டயஞ் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ஈச்வரனுக்கு மிவையுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் அவனுக்கு முண்டு) என்று.

விளக்கம் - ஜீவாத்மாவின் நான்கு குணங்கள் குறித்துக் கூறப்பட்ட இந்த இடத்தில் ஸர்வேச்வரனுக்கும் இந்த நான்கு குணங்களும் உண்டு என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அவன்) என்று கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஈச்வரனைப் பராமர்சிக்கிறது.

விளக்கம் - “அவன்” என்று சூர்ணையில் உள்ள பதம் கடந்த சூர்ணைகளில் உரைக்கப்பட்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறிப்பதாகும்.

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம். சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்; அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்.

அவதாரிகை - இப்படி இருந்துள்ள இருவருடைய குணங்களுக்கு விஷயங்களெவையென்ன, அவற்றை விபஜித்தருளிச் செய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஜீவாத்மா மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவருடைய குணங்களுக்கும் இலக்கு என்ன என்பதைத் தனித்தனியாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கீழெடுத்தவடைவி லன்றிக்கே ஈச்வர குணவிஷயங்களை முந்துறவருளிச் செய்தது, சேதநகுண விஷயங்கள் சொல்லி முடித்தால் அதின்மேலே ப்ராஸங்கிகமாக நிஷித்த சாதூர்வியத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கைக்காக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்) என்றது, “யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:” என்றும்,

“ஸஹஸ்ராம்சு:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞானான அவனுடைய திவ்ய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், அத்வேஷாபிமுக்க்யந் தொடங்கி யிச்சேதனன் பக்கலுண்டான ஆத்மகுண மென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, “அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு:” என்றும், “அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தாநாமாகஸ்ஸு கமலேசுஷண:, ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்தித:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞானா யிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ப்ரக்ருதிவச்யனான விவன் பண்ணும் அக்ருத்யகரணாதி தோஷமென்கை. (சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரசுஷணம்) என்றது, “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே” என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியான அவனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்யமாகிற சக்திக்கு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாநிஷ்டங்களையும் போக்கி ஸ்வரூபாநுகுணமான ஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரசுஷணமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது, அப்படி ஸர்வசக்தியான அவனுடைய வசக்திக்கு விஷயம், துஸ்ஸஹமாக விவன் செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக் கைவிடுகை யென்கை.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணைகளில் உரைத்தபடி ஜீவனின் குணங்கள் குறித்து முதலில் கூறாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களுக்கு உள விஷயங்களை முதலில் உரைத்தது ஏன் என்றால் - சேதனர்களின் குணங்களை உரைத்து முடித்தால், அதனை நிறைவு செய்யும்விதமாக சூர்ணை 300 தொடங்கி, தள்ளத்தக்க வேண்டிய குணங்கள் குறித்து விரிவாக உரைப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்பதால் ஆகும். (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்) - மாண்டுக்கய உபநிஷத் (1-10) - யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: - யார் ஒருவன் அனைத்தையும் அறிந்தவனோ - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் - ஸஹஸ்ராம்சு: - அடியார்களின் குணங்களை ஆயிரம் மடங்காக ஏற்பவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரனின் திவ்யமான ஞானத்திற்கு இலக்கு எது என்றால் - ஸர்வேச்வரனை வெறுக்காமல் இருத்தல், ஸர்வேச்வரனிடம் அன்புடன் இருத்தல் தொடக்கமாக உள்ள ஆத்ம குணங்களே ஆகும். (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் - அவிஜ்ஞாதா - அடியார்களின் குற்றங்களை அறியாதவன், அவர்களின் குணங்களை ஆயிரமாகக் கொள்பவன் - என்றும், அவிஜ்ஞாதா - தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் ஜீவனின் மனதில் இருந்தபடி, அனைத்தையும் அறிந்தாலும், அவனுடைய தோஷங்களை அறியாதவன் போன்றே உள்ளான் என்றும்

கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் அனைத்தும் அறிந்தவன் என்றபோதிலும் அறியாதவனாக உள்ளது போன்று காணப்படும் அவனுடைய அறியாமைக்கு இலக்கு – சரீரத்தில் சிக்கியுள்ள ஜீவன் செய்யக்கூடாத பாவங்களே ஆகும். (சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்) – ச்வேதாஸ்வதர உபனிஷத் – பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே – ஸர்வேச்வரனின் சக்தியானது மேலானதும் உயர்த்ததும் ஆகும் என்றே கூறப்படுகிறது – என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து சக்திகளும் கொண்ட அவனுடைய “யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றைச் செய்து முடிக்கும் சாமர்த்யம் கொண்டவன்” என்பதன் இலக்கு – ஜீவாத்மாவுக்கு விருப்பம் அல்லாத அனைத்தையும் நீக்கி, அவன் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றதான ஸ்வரூபத்தை அளித்தல் என்ற ரக்ஷணம் ஆகும். (அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) – இப்படியாக அனைத்து சக்தியும் கொண்ட அவனுடைய சக்தியின்மைக்கு விஷயம் – பொறுக்க இயலாத அளவிற்கு இவன் பாவம் செய்வதைக் கண்டு, மிகுந்த கோபம் கொண்டு, கைவிடுதலே ஆகும்.

299. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம்; அஜ்ஞாநத்துக்குக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம்; சக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம்; அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தானுஷ்டாநம்.

அவதாரிகை – இப்படி ஈச்வர குண விஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல் சேதந குண விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களுக்கு இலக்காக உள்ள விஷயங்கள் குறித்து அருளிச்செய்து, ஜீவனின் குணங்களுக்கு இலக்காக உள்ளவை குறித்து இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்குகிலக்கு ஆசார்யகுணம்) என்றது, இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுடைய ஸத்குண ஸமூஹமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய தோஷம்) என்றது, இவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ஆசார்யன் திருமேனி ஸ்வபாவஜமாய் ஆகந்துகமாயுள்ள தோஷமென்கை. (சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்) என்றது, இவன் ப்ரவ்ருத்தி சக்திக்கு விஷயம், ஸ்வாசார்யனுக்கு உகப்பாகச் செய்யும் கைங்கர்யமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தானுஷ்டாநம்) என்றது, இவனுடைய அசக்திக்கு விஷயம்,

ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளான சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களினுடைய அநுஷ்டாந மென்கை.

விளக்கம் - (இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்குகிலக்கு ஆசார்யகுணம்) - சேதனர்களின் ஞானத்துக்கு இலக்கு எது என்றால் மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்த ஆசார்யனுடைய உயர்ந்த குணங்களின் கூட்டமே ஆகும். (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய தோஷம்) - சேதனனின் அறியாமைக்கு இலக்கு எதுவென்றால் ஆசார்யனுக்கு அவருடைய சரீர தொடர்பு காரணமாக ஏற்படக்கூடிய நோய் முதலான தோஷங்கள் ஆகும். (சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்) - இவன் செய்கின்ற செயல்களின் சக்திக்கு இலக்கு எதுவென்றால் தனது ஆசார்யனுக்கு மிகவும் மகிழ்வுடன் செய்கின்ற கைங்கர்யங்கள் ஆகும். (அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) - இவனுடைய அசக்திக்கு இலக்கு எதுவென்றால் தனது ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் போன்றவற்றுடன் முரண்பாடு கொண்டவையும் சாஸ்திரங்களால் தடுக்கப்பட்டவையும் ஆகிய செயல்களைச் செய்தல் என்பதாகும்.

300. நிஷித்தந்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி யிருந்துள்ள நிஷித்தத்தினுடையபடியை அருளிச்செய்கிறார் (நிஷித்தந்தானும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக சாஸ்திரங்களால் தடுக்கப்பட்டவை எவை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபாதேயமான குணசதுஷ்டயம் போலே ஹேயமான நிஷித்தந்தானும் சதுர்விதமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஏற்கப்படவேண்டியதான குணங்கள் நான்காக உள்ளது போன்றே, தாழ்வானதும், கைவிடத்தக்கதும் ஆகிய குணங்களும் நான்காகும்.

301. அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்.

அவதாரிகை - அந்நாலுபடியானவதுதா னேதென்னுமபேசையிலே (அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்) என்று அவை தன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

விளக்கம் - அந்த நான்கும் எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கும் விதமாக அவற்றைக் குறித்து விவரிக்கிறார்.

302. அக்ருத்யகரணமாவது பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதார பரிக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் அஸத்யகதநம் அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் தொடக்கமானவை.

அவதாரிகை - இவற்றினுடைய வேஷந்தா னேதென்னு மாகாங்சைஷயிலே யிவற்றை அடைவே விவரிக்கிறார் (அக்ருத்யகரணமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அந்த நான்கு குணங்களும் எத்தன்மை கொண்டவை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரஹிம்ஸையாவது), “ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி” என்கிற விதியை யதிக்ரமித்துப் பண்ணும் ப்ராணிபீடை. (பரஸ்தோத்ரமாவது) ப்ராப்த விஷய ஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக் கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களை ஸ்துதிக்கை. (பரதார பரிக்ரஹமாவது) பிறர்க் கந்ந்யார்ஹமான ஸ்த்ரீ விஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீகரிக்கை. (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது) பிறருடைமையாவன்றை, அவர்களிசை வின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரகாசமாகவாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் க்ரஹிக்கை. (அஸத்யகதந மாவது) யதாத்ருஷ்டார்த்த விஷயமும் பூதஹிதமு மன்றிக்கேயிருக்கும் வசநத்தைச் சொல்லுகை. (அபக்ஷ்ய பக்ஷணமாவது), ஜாத்யாச்ர யநிமித்த துஷ்டங்களாய்க் கொண்டு தனக்கு பக்ஷ்யமன்றிக்கே யிருக்குமவற்றை பக்ஷிக்கை. (தொடக்கமானவை) என்றது “பரத்ரவ்யேஷ்வபி த்யாநம் மநஸாநிஷ்ட சிந்தநம், விததாபிநிவேச்ச த்ரிவிதம் கர்ம மாநஸம், பாருஷ்ய மந்ருதஞ்சைவ பைசநஞ்சைவ ஸர்வச: அநிபத்த ப்ரலாப்ச்ச வாங்மயம்ஸ்யாச் சதுர்விதம், அதத்தாநா முபாநாநம் ஹிம்ஸாசைவாவிதாநத:, பரதாரோப ஸேவாச சாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம்” இத்யாதிகளாலே மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்படுகிறவை யநேக மாகையாலே.

விளக்கம் - (பரஹிம்ஸையாவது) - ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி - எந்த ஓர் உயிரையும் துன்புறுத்துதல் கூடாது - என்றுள்ள வேத விதியை மீறி மற்ற உயிரை வதைப்பது ஆகும். (பரஸ்தோத்ரம்) - பகவானையும் பாகவதர்களையும் துதிப்பதற்காக உள்ள வாக்கு கொண்டு மற்ற விஷயங்களை துதித்தபடி இருத்தல். (பரதார பரிக்ரஹமாவது) - மற்றவர்களுக்கு மனைவியாக இருக்கும் பெண்களை மயக்கி அவர்களை தன்வசப்படுத்திக் கொள்ளுதல். (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது) - மற்றவர்களுக்குச் சொந்தமான பொருள்களை, அவர்களுடைய சம்மதம் இல்லாமல் அறிந்தோ அல்லது அறியாமலோ எடுத்துக் கொள்ளுதல். (அஸத்யகதந மாவது) - உள்ளது உள்ளபடி

உரைக்காமலும், மற்ற உயிர்களுக்கு நன்மையை ஏற்படுத்தும்படி உரைக்காமலும் இருத்தல்; அதாவது இது போன்ற சொற்களை உரைக்காமல் இருத்தல். (அபசுஷ்ய பசுஷணமாவது) – ஜாதியாலும், இடத்தாலும், காரணத்தாலும் தோஷம் உள்ளதால், தான் உண்பதற்கு ஏற்றவை அல்ல என்று அறிந்தபோதிலும் அப்படிப்பட்ட உணவை ஏற்பதாகும். (தொடக்கமானவை) – இந்தப் பதம் மூலம் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்டவற்றை உணர்த்துகிறார்:

- மநுஸ்மருதி (12) – பரத்ரவ்யேஷ்வபி த்யாநம் மநஸாநிஷ்ட சிந்தநம், விததாபிநிவேசச்ச த்ரிவிதம் கர்ம மாநஸம் – மற்றவர்களின் பொருள்களைக் கவர விரும்புதல், மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு எண்ணுதல், பேராசை ஆகிய மூன்றும் மனதால் செய்யப்படும் பாவங்கள்.
- மநுஸ்மருதி – பாருஷ்ய மந்ருதஞ்சைவ பைசுநஞ்சைவ ஸர்வச: அநிபத்த ப்ரலாபச்ச வாங்மயம்ஸ்யாச் சதுர்விதம் – கடுமையான சொற்களை உரைப்பது, நன்மை அளிக்காத பொய் உரைப்பது, கோள் மூட்டுவது, சாஸ்த்ரங்கள் உரைத்த வரைமுறை மீறி உரைப்பது போன்ற நான்கும் வாக்கினால் செய்யப்படும் பாவங்கள்.
- மநுஸ்மருதி – அதத்தாநா முபாநாநம் ஹிம்ஸாசைவாவிதாநத:, பரதாரோப ஸேவாச சாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்மருதம் – ஒருவன் விருப்பத்துடன் அளிக்காத பொருளை எடுத்துக் கொள்ளுதல், சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்படாத ஹிம்ஸைகளைச் செய்தல், மற்றவர்களின் மனைவியால் செய்யப்படும் பணிவிடைகளை ஏற்பது ஆகிய மூன்றும் சரீரத்தால் செய்யப்படும் பாவங்கள்.

303. பகவதபசாரமாவது தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும் ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும் வர்ணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிரூபணமும் ஆத்மாபஹாரமும் பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் தொடங்கமானவை.

அவதாரிகை - அநந்தரம் பகவதபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பகவதபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் செய்யப்படும் அபசாரங்கள் குறித்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையாவது), “யேது ஸாமாந்ய, பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம், தேவை பாஷண்டிநோஜ்ஞேயாஸ் ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா:; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபிமந்யதே, ஸயாதி நரகம் கோரம் யாவச் சந்த்ர திவாகரம்” என்று, தேவதாந்தரங்களோடு ஈச்வரனை ஸமபுத்தி பண்ணலாகாதென்று சாஸ்த்ரஞ் சொல்லாநிற்க, “அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா”, “தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்”, “ந தத்ஸமச் சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே” என்கிறபடியே, ஸ்வேதரஸகல நியாமகனாய் ஸமாநாதிக ரஹிதனான வீச்வரனை, “அங்காந்யந்யா தேவதா:” என்று, தச்சீரதயாபிஹிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணுகை. (ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியாவது), “அஜோபிஸந் நவ்யயாத்மா பூதாநா மீச்வரோபிஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம் யாத்ம மாயயா” என்கிறபடியே, அஜஹத் ஸ்வபாவனாய் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை யிதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு “துயரில் மலியும்” மனிசர் பிறவியிற்றோன்றி நிற்கிற நிலையறியாதே, அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக அவன் செய்து காட்டின கர்ப்பவாஸ ஜநந சோக மோஹாதிகளையிட்டு கர்மவச்சயரான மநுஷ்யரோடு ஸஜாதீயனாக நினைக்கை. (வர்ணச்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது), ததாராதந தசையில் த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிக மந்த்ரங்களாலே சதுர்த்த வர்ணரானவர்களாராதித்தல், உத்தமாச்ரமிகள் முதலானார் க்ருஹஸ்தவத் தாம்பூல நிவேதநாதிகளைப் பண்ணுதல் தொடக்கமானவை. (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிருபணமாவது), “தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவம்” இத்யாதிப்படியே, ஆச்ரிதர்க்கபிமத மான தேதேனுமொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக வங்கீகரீத்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற ஏற்றத்தை யறியாதே மாத்ருயோநி பரீக்ஷிகரைப்போலே இது இன்ன த்ரவ்யமன்றோ வென்று விக்ரஹோபாதாநத்தை நிருபிக்கை. (ஆத்மாபஹாரமாவது) “யோந்யதா ஸந்தமாத்தமாந மந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா” என்று ஸகல பாப மூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதேக சேஷபூதமான வாத்ம வஸ்துவில் ஸ்வதந்தர புத்தி. (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது), அமுதுபடி சாத்துப்படிக் கர்ஹமானவற்றை ப்ரகாசமாகவதால் அப்ரகாசமாகவாதல் தனக்காக்குகை. (தொடக்கமானவை) என்றது, இன்னமிப்படி க்ருரமான சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையாலே. த்வாத்ரிம்ச தபசாராதிகளு முண்டிறே.

விளக்கம் - (தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையாவது) - யேது ஸாமாந்ய, பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம், தேவை பாஷண்டிநோஜ்ஞேயாஸ் ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா: - யார் புருஷோத்தமனை மற்ற தேவதைகளோடு சமமாக எண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் பாஷாண்டிகள் என்றே கருதப்படுவர், அவர்கள்

சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட எந்த ஒரு கர்மத்தையும் இயற்றும் தகுதி அற்றவர்கள்; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபிமந்யதே, ஸயாதி நரகம் கோரம் யாவச் சந்த்ர திவாகரம் – யார் ஒருவன் தேவர்களின் தேவனாகிய நாராயணனை மற்ற தேவர்களுக்குச் சமம் என்று எண்ணுகிறானோ அவன் சந்த்ரனும், சூர்யனும் உள்ளவரை நரகம் அடைகிறான் – என்பது போன்ற வரிகளில் மற்ற தேவர்களுடன் நாராயணனை ஒப்பிட்டு, சமமாக எண்ணக்கூடது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும், யஜுர்வேதம் – அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - அனைத்தின் ஆத்மாவாகிய நாராயணன், அனைத்திற்குள்ளும் ப்ரவேசித்து அனைத்தையும் நியமிக்கிறான் – என்றும், ச்வேதாஸ்வதர உபனிஷத் – தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் – அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கும் மேலான மஹேச்வரனாகிய நாராயணன் –என்றும்; ச்வேதாஸ்வதர உபனிஷத் – ந தத்ஸமச் சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே – ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒத்தவர்களும் மிக்கவர்களும் இல்லை – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், தனக்கு ஒத்தவர்களும் மிக்கவர்களும் இல்லை என்றுள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, தைத்திரீய உபனிஷத் – அங்காந்யந்யா தேவதா: – அனைத்து தேவதைகளுக்கும் இவனே ஆத்மா, அவர்கள் இவனது சரீரங்கள் – என்று ஸர்வேச்வரனுக்குச் சரீரமாக உரக்கப்பட்ட நான்முகன் போன்ற தேவதைகளுடன் சமமாக எண்ணுதல் ஆகும். (ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியாவது) – கீதையில் (4-6) – அஜோபிஸந் நவ்யயாத்மா பூதாநா மீச்வரோபிஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம் யாத்ம மாயயா – கர்மங்களால் ஏற்படக்கூடிய பிறப்பு அற்றவனாகவும், கர்மம் காரணமாக ஏற்படும் அழிவு இல்லாதவனாகவும், அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாகவும் நான் இருந்துகொண்டு எனக்கு மட்டுமே உரிய அப்ராக்ருதமான திருமேனியுடன் கூடியபடியே எனது இச்சையால் நான் பலவாக அவதரிக்கிறேன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது மேன்மையை எப்போதும் விடாமல், திவ்யமான தனது திருமேனியை மற்றவர்களின் சரீரம் போன்றே அமைத்தபடி, திருவாய்மொழி (3-10-6) – துயரில் மலியும் – என்பதற்கு ஏற்ப துன்பங்கள் நிறைந்த மனிதப் பிறவி எடுத்துள்ள நிலைமையை அறியாமல், அவதாரத்தின் உண்மையை உணர்த்தும்விதமாக அவன் செய்தருளிய கர்ப்பவாசம், பிறத்தல், துன்பப்படுதல், மயல்குதல் போன்ற செயல்களைக் கண்டு, அவன் கர்மம் காரணமாக இங்கு பிறந்த மற்ற மனிதர்கள் போன்றவனே ஆவான் என்று எண்ணுதல் ஆகும். (வர்ணச்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது) – ஸர்வேச்வரனை ஆராதிக்கும்போது முதல் மூன்று வர்ணத்தினர்களுக்கு மட்டுமே உள்ள வேத மந்திரங்கள் கொண்டு நான்காம்

வர்ணத்தினர் ஆராதனை செய்தல் மற்றும் ஸந்ந்யாஸிகள் முதலானோர் இல்லறத்தில் உள்ளவர்கள் போன்றே வெற்றிலை போன்றவற்றை எடுத்தல் முதலானவற்றை ஆகும். (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிருபணமாவது) – முதல் திருவந்தாதி (44) – தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவம் – என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி அமைக்கப்பட்ட ஏதேனும் ஒரு பொருளைத் தனது திருமேனியாகக் கொண்டு, அதில் பரமபதத்தில் உள்ள திருமேனியின் மீது கொள்ளும் விருப்பத்தைச் செய்து ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளுகிறான்; இந்த மேன்மையை உணராமல் தாயின் பிறப்பு உறுப்பை ஆராய்வதற்கு ஒப்பான செயலாகிய ஸர்வேச்வரனின் இந்தத் திருமேனி இன்ன உலோகத்தால் ஆனதோ என்று ஆராய்ந்து பார்த்தல் ஆகும். (ஆத்மாபஹாரமாவது) - மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் (74-27) – யோந்யதா ஸந்தமாத்மாந மந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா – ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள ஜீவாத்மாவை யார் தனக்கு உரியதாக எண்ணுகிறானோ, ஆத்மாவைக் களவு செய்த அந்தத் திருடனால் எவ்விதமான பாவம்தான் செய்யப்படவில்லை – என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான பாவங்களுக்கும் காரணமாக உரைக்கப்படுவதான ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள ஆத்மாவைத் தனக்கு உரியதாக எண்ணுதல் ஆகும். (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது) – ஸர்வேச்வரனுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டியதான அரிசி போன்றவற்றையும், சந்தனம் முதலானவற்றையும் அனைவருக்கும் அறியும்படியோ அறியாதபடியோ தனக்கு உரிமை ஆக்கிக் கொள்ளுதல் ஆகும். (தொடக்கமானவை) – இது போன்று பலவிதமான கொடிய பாவங்கள் சாஸ்த்ரங்களிள் கூறப்படுவதால் இவ்விதம் உரைத்தார். இப்படியாக முப்பத்திரண்டு அபசாரங்கள் உள்ளன.

304. பகவத்த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும் அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும் பகவானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்னவற்றோபாதி பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் பகவதநிஷ்டமாயிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே, தானபஹரிக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு ஸஹகரிக்கை முதலானவையும் அவனுக் கநிஷ்டமாயிருக்கு மென்கிறார் (பகவத் த்ரவ்யத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட அபசாரங்கள் போன்று, ஸர்வேச்வரனுக்கு உரியதாக உள்ள பொருள்களை அபகரித்தல் என்பதும் அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயலாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடையாக அபகரிப்பது மட்டும் அல்ல, அவ்விதம் அபகரிப்பவர்களுக்குத் துணையாக நிற்பதும் அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயலே என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தானபஹரிக்கையாவது) நேரே தானே யிதுக்கு கர்த்தாவாய்ச் செய்கை. (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது), நாமபஹரிக்கிறோ மில்லையிறே என்று நினைத்து, (அபஹர்த்தாக்களுக்கு) அநுமத்யாதிகளாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை. (அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகப் பரிக்ரஹைக்கையாவது), நாமிவ்வஹாரத்துக்குக் கூட்டன்றே யென்று நினைத்து தானவர்கள் பக்கலிலே சிலவற்றையபேக்ஷித்து வாங்கிக் கொள்ளுகை. (அயாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமபேக்ஷித்திலோமே என்று நினைத்து அவர்கள் தாங்களே தருமவற்றை வாங்குகை. (பகவானுக் கநிஷ்டமாயிருக்கும்) என்றது, இவை யித்தனையும் இவனுடைய வுஜ்ஜீவநபரனாய் க்ருஷி பண்ணிப் போரும் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு அநபிமதமா யிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (தானபஹரிக்கையாவது) - தானே இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய பொருளை அபகரித்தல். (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது) - “நாம் நேரடியாக அபகரிக்கவில்லையே” என்று எண்ணி, களவு செய்பவர்களுக்கு அனுமதி அளிப்பது போன்ற செயல்கள் மூலம் துணையாக நிற்பதாகும். (அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகப் பரிக்ரஹைக்கையாவது) - “நாம் இந்த அபசாரச் செயலுக்கு கூட்டு அல்லவே” என்று எண்ணியபடி, அபகரிப்பவர்களிடம் நமக்கு வேண்டியவற்றை விருப்பத்துடன் வாங்கிக்கொள்வதாகும். (அயாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது) - “நாம் இவர்களிடம் எதனையும் விரும்பவில்லையே ” என்று எண்ணியபோதும், அவர்களாகவே அளிக்கின்ற பொருளை வாங்குவதாகும். (பகவானுக் கநிஷ்டமாயிருக்கும்) - இவை அனைத்தும் இந்த ஜீவாத்மாவைக் கரையேற்ற வேண்டும் என்பதில் பெருமுயற்சி எடுக்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்திற்கு விருப்பம் அற்றவையே ஆகும்.

305. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும் விரோதம்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், பகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பாகவதாபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து பாகவத அபசாரம் குறித்து விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பரோத்கர்ஷங்கண்டு ஸஹியாமைக்கும் ஸ்வோத்கர்ஷ புத்திக்குமுடலான அஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள் வைஷ்ணவாகாரத்தை புத்தி பண்ணி யிவர்களாசைப்பட்ட தொன்றாகில் இவற்றை விட்டுப் பற்றுவோமென் றிருக்கமாட்டாமல் அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும் விரோதமென்கை.

விளக்கம் - மற்றவர்களின் உயர்வு கண்டு பொறுக்கமுடியாமல் இருத்தல், தன்னை உயர்ந்தவன் என்று எண்ணியபடி இருத்தல் ஆகிய இரண்டிற்கும் அஹங்காரமே காரணமாக உள்ளது. இத்தகைய அஹங்காரம் காரணமாகவும்; இவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்று எண்ணி, “இவர்கள் இந்தப் பொருளை விரும்புகிறார்கள், ஆகவே நாம் அந்தப் பொருள்களை விட்டுவிடுவோம்”, என்று எண்ணியிராமல் பொருள் மற்றும் ஆசை காரணமாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும் விரோதம் ஆகும்.

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனாயிருக்கையும் ஆசார்யாபசாரமும் தத்பக்தாபசாரமும்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (அஸஹ்யாபசாரம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஸர்வேச்வரனாலும் பொறுக்க முடியாத குற்றம் என்று கூறப்படும் அஸஹ்ய அபசாரத்தை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அல்லாத அபசாரங்களிலுங் காட்டில் ஈச்வரனுக்கிது அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருக்கையாலே (அஸஹ்யாபசாரம்) என்கிறது. “பவதஸஹநீய ஆகஸி ரத:” என்றிறே பட்டரூளிச் செய்து. (நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனா யிருக்கையாவது), கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதி நிபந்தநமாக வன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப் போலே பகவத் விஷயம் பாகவத விஷயம் என்றால் காணக் கேட்கப் பொறாதபடியிருக்கை. (ஆசார்யாபசாரமாவது), அவனருளிச்செய்த வர்த்தத்தின்படி யநுஷ்டியாமையும், அவனுபதேசித்த மந்த்ர ததர்த்தங்களை அல்பப்ரயோஜநங்களை நச்சி அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையுந் தொடக்கமானவை. (தத்பக்தாபசாரமாவது) - ஆசார்ய பக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, அவர்கள் திறத்தில் பண்ணுமஸூயையும் அவஜ்ஞையுந் தொடங்கமானவை.

விளக்கம் - மற்ற அபசாரங்களைக் காட்டிலும் ஸர்வேச்வரனால் இது பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத காரணத்தினால் அஸஹ்ய அபசாரம் எனப்பட்டது. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-91) - பவதஸஹநீய ஆகஸி ரத: - மிகுந்த பொறுமை கொண்ட உன்னாலும் பொறுக்க முடியாத பாவங்கள் செய்வதில் நான் ஈடுபாடு கொண்டவன் - என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தமை காண்க. (நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனா யிருக்கையாவது) - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டபடி பொருள் மற்றும் ஆசை ஆகியவை காரணமாக இல்லாமல், இரண்யகசிபு போன்று பகவத் விஷயம் மற்றும் பாகவத விஷயம் என்பனவற்றைக் காண நேர்ந்தாலும், கேட்க நேர்ந்தாலும் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதபடி இருத்தல் ஆகும். (ஆசார்யாபசாரமாவது) - ஆசார்யன் அருளிச்செய்த உபதேசங்களின்படி நடக்காமல் இருத்தல், அவன் நமக்கு அருளிச்செய்த உபதேசங்களை தாழ்ந்த பலன்களுக்கு ஆசைப்பட்டு தகுதி அற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தல் போன்றவை தொடக்கமான அபசாரங்கள் ஆகும். (தத்பக்தாபசாரமாவது) - ஆசார்யனின் பக்தர்களாக உள்ளவர்களும், தன்னுடன் அந்த ஆசார்யனிடம் படித்தவர்களும் ஆகியவர்களுடன் ஒற்றுமையுடன் வாழவேண்டும்; அதனைச் செய்யாமல், அவர்கள் குறித்து பொறாமை மற்றும் அவர்களை அவமதித்தல் போன்றவை ஆகும்.

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய் உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி அக்ருத்யகரணாதி சதுஷ்டயத்தையு மடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களையும் இவைதானின்னதுக்கு விரோதியாயிருக்கு மென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறர் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகச் சூர்ணை 301ல் கூறப்பட்டதான அக்ருத்யகரணம் (செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தல்) போன்ற நான்கையும் வரிசையாக விளக்கினார்; இவற்றின் கொடுமைகள் என்ன, இவை எதற்கு விரோதிகள் போன்றவற்றை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களாகையாவது), அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாரம் க்ரூரமாய், அதிலும் பாகவதாபசாரம் க்ரூரமாய், அது தன்னிலும் அஸஹ்யாபசாரம் க்ரூரமாயிருக்கை. இதுக்கடி, பூர்வங்களிற காட்டி லுத்தரோத்தரங்களில் பகவந் நிக்ரஹ மதிசயித்திருக்கை. அக்ருத்யகரணத்தில், ஸ்வாஜ்ஞாநிலங்கநமடியான சீற்றமிறே; அவ்வளவன்றிறே இவ்வாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாய் அதின் ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போரும் தன் திறத்திலபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அவ்வளவுமன்றிறே “ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ” என்கிறபடியே தனக்குயிராக நினைத்திருக்கும் பாகவத விஷயங்களில் அஹங்காராதிக ளடியாகப் பண்ணுமபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அது தன்னளவுமன்றிறே நிர்நிபந்தநமாகத் தன்பக்கலிலும் தன்னுடையார் பக்கலிலுமாதல் உபயவைபவ ஜ்ஞாபகனாய் உபயாபிமதனான வாசார்யன் பக்கலிலேயாதல் மூவர்க்கு மபிமதரான தத்பக்தர் பக்கலிலேயாதல் செய்யுமபசாரத்தால் வரும் சீற்றம் ஆகையா லொன்றுக்கொன்று க்ரூரமாயிருக்கும். அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாராதிகளு மந்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்க தனித்தனி யிப்படி பிரித்துச் சொல்லுகிறது, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களைப் பற்றவிறே.

விளக்கம் - (ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களாகையாவது) - செய்யக் கூடாத செயல்களைச் செய்தல் என்பதைக் காட்டிலும் பகவத் அபசாரம் கொடியது; பகவத் அபசாரத்தைக் காட்டிலும் பாகவத அபசாரம் கொடியது; பாகவத அபசாரத்தைக் காட்டிலும் அஸஹ்ய

அபசாரம் கொடியது என்று பொருள். இப்படி உரைப்பதற்குக் காரணம் – முன்னே உரைக்கப்பட்டவற்றைக் காட்டிலும் பின்னே உரைக்கப்பட்டவை விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரனுக்குச் சீற்றம் அதிகமாகும். செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தால், தனது ஆணையை மீறினான் என்ற கோபம் மட்டுமே இருக்கும்; ஆத்மாவுக்கு ஆத்மாவாக நின்று அதன் இருப்பு என்பதே தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கும்போது, தன்னைக் குறித்த அபசாரம் செய்தால் முன்னர் உரைத்த கோபத்தைக் காட்டிலும் அதிக கோபம் உண்டாகும். கீதையில் (7-18) – ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ – ஞானியாக உள்ளவன் எனது உயிர் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது உயிராகவே எண்ணியுள்ள பாகவதர்கள் விஷயத்தில் அஹங்காரம் காரணமாகச் செய்யும் அபசாரங்கள் குறித்து மேலும் அதிகமாகக் கோபம் உண்டாகிறது. இதனைக் காட்டிலும் கோபம் உண்டாவது எப்போது என்றால் – எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தன்னிடமோ, தனது அடியார்களிடமோ, தனது பெருமை மற்றும் தனது அடியார்களின் பெருமை ஆகியவற்றை உரைத்தபடி இவர்கள் இருவராலும் விரும்பப்படும் ஆசார்யனிடமோ அல்லது இந்த மூவருக்கும் விருப்பமாக உள்ள ஆசார்யனின் அடியார்களிடமோ செய்யும் அபசாரம் காரணமாக ஏற்படும் கோபம் ஆகும். ஆக இவை ஒன்றைக் காட்டிலும் மற்றது அதிகமான கோபம் ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும். செய்யத் தகாதவற்றைச் செய்தல் என்பதை உரைக்கும்போதே, பகவத் அபசாரம் போன்றவை அதில் அடங்கிவிடும்; பின்னர் ஏன் தனித்தனியாக உரைக்கவேண்டும் என்றால், இவற்றின் கொடுமைகளில் காணப்படும் பேதம் குறித்து விவரிக்கவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமா யிருக்கையாவது) - இவ்வாத்மாவினுடைய வுஜ்ஜீவநத்தி லொருப்பட்டு மேன்மேலும் க்ருஷி பண்ணுகைக்குறுப்பான வெம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கும், எப்போது மிவனுக்கு ப்ராப்ய மாயிருந்துள்ள வவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்கும் விலக்காயிருக்கை. “இரக்க முபாயம், இனிமையுபேயம்” என்னக்கடவதிநே. ஆகையால் இவ்வக்ருத்யகரணாதிகள் நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே அவன் திருவுள்ளத்திலே நிக்ரஹத்தை கிளப்பி அவனுடைய க்ருபையு முகப்பு மிவன் பக்கலறும்படி பண்ணுகையாலே, இவற்றை யுபாயோபேய விரோதிகளென்னத் தட்டில்லை. (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை) என்று தொடங்கி, நமச்சப்தார்த்தத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிசயமும்) என்று உகந்தருளின நில ப்ரஸங்கத்தாலும், மேலே (பகவத்

கைங்கர்யம்) என்கிறவிடத்தில் பகவச்சப்தத்தாலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீமத்பத நாராயண பதார்த்தங்களை ஸூசிப்பிக்கையாலும்; மங்களாசாஸந ப்ரகரணத்தாலும், (கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) என்று தொடங்கி (கிஞ்சிகரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது) என்னுமளவாகவும், சதுர்த்த்யர்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலும்; நிஷித்த சாதுர்விய ப்ரதிபாதநமுகேந ப்ராஸங்கிகமாக மீளவும் நமச்சப்தார்த்தத்தைப் பேசுகையாலும் இவ்வளவும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமா யிருக்கையாவது) - இந்த ஆத்மாவைக் கரையேற்றும் முயற்சியில் மேன்மேலும் முயற்சி செய்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய கருணைக்கும், எப்போதும் நமக்கு அடையத்தக்கதாக உள்ள அவனுடைய திருமுக மலர்ச்சிக்கும் விரோதியாக உள்ளவை - இரக்கம் உபாயம், இனிமை உபாயம் - என்று கூறுவர். ஆகவே இத்தகைய “செய்யத்தகாத செயல்களைச் செய்தல்” போன்றதான செயல்கள் ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்தில், நீரில் நெருப்பு எழுவது போன்று, மிகுந்த சீற்றத்தை உண்டாக்கிவிடும்; இதனால் அவனுடைய கருணை மற்றும் உகப்பு ஆகியவை இவன் விஷயத்தில் இல்லாதபடி ஆக்கிவிடும்; ஆகவே இவை உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தடையாக உள்ளன என்று கூறுவதில் குற்றமில்லை. “தனக்குத் தான் தேடும் நன்மை” என்ற சூர்ணை 160 தொடக்கமாக, திருமந்திரத்தில் உள்ள “நம:” என்ற பதத்தின் பொருளை விரிவாக அருளிச்செய்ததாலும், “உகந்தருளின” என்ற சூர்ணை 243ல் ஸர்வேச்வரன் உகப்புடன் எழுந்தருளிய திவ்யதேசங்கள் குறித்து உரைப்பதாலும்; இனி கூறப்போகும் சூர்ணை 310ல் “பகவத் கைங்கர்யம்” என்ற வாக்கியத்தில் “பகவத்” என்ற பதத்தாலும்; கைங்கர்யங்களை ஏற்றுக் கொள்பவர்களைக் கூறுகின்ற “ஸ்ரீமந்”, “நாராயண” என்ற பதங்களை உணர்த்துவதாலும்; மங்களாசாஸந ப்ரகரணம் மூலமும்; “கர்த்தவ்யம்” என்றுள்ள சூர்ணை 274 தொடங்கி, சூர்ணை 286ல் “கிஞ்சித்” என்பது முடிய உள்ள வாக்கியங்களில் திருமந்திரத்தில் உள்ள “நாராயண” என்ற பதத்தில் வெளிப்படும் நான்காம் வேற்றுமை குறித்து உரைப்பதாலும்; தள்ளப்படவேண்டிய விஷயங்கள் நான்கு வகை என்பதாலும்; மீண்டும் “நம:” என்பதன் பொருளைப் பற்றி உரைப்பதாலும் - இதுவரை த்வயத்தின் இரண்டாவது வாக்கியமான “ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்பதன் பொருளை அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஆக, இப் ப்ரகரணத்தால் கீழுத்தோபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப் பெறும் சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேசுஷிதங்களையும், ப்ராபகாந்தர பரித்யாக ஹேதுவான ஸ்வரூப நாசகத்வாதியையும், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபாநுகூலத்வாதியையும், ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும், ப்ரகர ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிடம்படியையும், உபயரும் முன்னிடு மதுக்கு ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், உபேய தசையிலும் ப்ராப்தி தசையிலு மிவன் சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களும் ஸ்வதோஷ நிவ்ருத்தியும் பராநுபவ விரோதியாம்படியையும், தன்னால் வரும் நன்மையில் அவனால் வரும் நன்மைக்குள்ள வாசியையும், ஈச்வரனே ரசுஷகன், தான் தனக்கு நாசகனென்னு மத்தையும், தன்னைத்தான் நசிப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், அஹங்காரமும் விஷயங்களும் ஸ்வரூபேணவும் பாகவத விரோதத்தை விளைத்து மிவன் ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கும் படியையும், பாகவதாபசார க்ரெளர்யத்தையும், தத் ப்ரஸங்கத்திலே பாகவத மாஹாத்மயத்தையும், இவன் திநசர்யையும், திநசர்யோக்தங்களடைய ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு அபேசுஷிதமான வஸ்தவ்யாதியையும், தச்சர மோக்த கர்த்தவ்ய ரூபகைங்கர்ய வேஷத்தையும், கைங்கர்ய தத் பூர்வ தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியையும், இவனுக்குண்டான குணசதுஷ்டயத்தையும், தத்விஷய விபாகத்தையும், அதில் அசக்தி விஷய நிஷித்த சாதூர்வித்யத்தையும் சொல்லுகையாலே, அதிகாரி நிஷ்டாக்ரமம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - ஆக இந்த மூன்றாவது ப்ரகரணம் மூலம் கீழே உள்ள விஷயங்கள் கூறப்பட்டன:

- முதல் இரண்டு ப்ரகரணங்களால் கூறப்பட்ட உபாயம் மூலமாக, உபேயத்தைப் பெறுவதற்கு ஏற்ற சேதனன் ஒருவனுக்கு உபாயம் மற்றும் உபேய விஷயங்களில் உள்ள அதிகாரம் கிட்ட வேண்டப்படுவது எனவை.
- அவனைத் தவிர மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுவதற்குக் காரணமாக உள்ள ஸ்வரூப நாசம்.
- ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்துடன் ஒத்திருப்பவை எனவை.
- தான் ஸ்வயமாகப் பற்றும் பற்றுதல் என்பது உபாயமாகாது, ஸர்வேச்வரன் பற்றும் பற்றுதலே உபாயமாகும்.

- அவன் பற்றும் பற்றுதலே வலிமையானது, அவ்விதம் பற்றும்போதும் பெரியபிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிறுத்தியே பற்றுகிறான்.
- சேதனனும் ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிறுத்துவதன் பயன் என்ன.
- கைங்கர்யம் கிட்டிய பின்னரும், ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பெரியபிராட்டி ஆகிய இருவரை அடைந்த பின்னரும் இவனுடைய அடிமைத்தனம், பாரதந்தர்யம் மற்றும் தோஷங்கள் விலகுதல் போன்றவை ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கும் அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ளன.
- தன்னால் தனக்கு ஏற்படும் நன்மையைக் காட்டிலும் அவனால் நமக்கு உண்டாகும் நன்மையில் உள்ள வேறுபாடு.
- ஸர்வேச்வரனே நம்மைக் காப்பவன், தான் தன்னை அழித்துக் கொள்பவன்.
- தானே தன்னை அழித்துக்கொள்ளும் வகை.
- அஹங்காரம் மற்றும் உலக விஷயங்கள் ஆகியவை தாமாகவும், பாகவத விரோதத்தை உண்டாக்கியும் இவன் ஸ்வரூபத்தை எவ்விதம் அழிக்கின்றன.
- பாகவத அபசாரத்தின் கொடுமை.
- பாகவத அபசாரம் குறித்து உரைக்கும்போது பாகவதர்களின் பெருமை என்ன.
- ப்ரபந்நனின் அன்றாட வாழ்கை முறை.
- ப்ரபந்நனின் அன்றாட வாழ்கை முறையில் செய்யப்படவேண்டிய அனைத்தும் சிறந்த ஆசார்யனின் திருவருளால் ஏற்படும்போது இருக்கவேண்டியதான வாழவேண்டிய இடம் போன்றவை.
- அதன் இறுதியாக உரைக்கப்பட்டதான கைங்கர்யம் என்ன.
- கைங்கர்யம் செய்யும்போதும், அதற்கு முன்பு உள்ள நிலைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை விளங்கச் செய்யும் மார்க்கங்கள்.
- ஜீவனுக்கு உள்ள நான்கு குணங்கள்.
- அந்தக் குணங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள்.
- அவற்றில் அசக்திக்கு இலக்காக உள்ள நான்குவிதமான தோஷங்கள்.

மேலே உள்ள பலவிதமான விஷயங்கள் காணும்போது இங்கு அதிகாரி எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று உரைத்தது காணலாம்.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்
மூன்றாம் ப்ரகரணமான அதிகாரி நிஷ்டா ப்ரகரணம்
ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகள் தஞ்சம் அடைந்த நம்
உடையவர் திருவடிகளே சரணம்

உடையவர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்